

Giới thiệu Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch

Anh là con của thị trưởng, là người nổi tiếng nhất trong số những người đàn ông hoàng kim độc thân trong thành phố này. Có xe, có nhà, có sự nghiệp, còn có một vị hôn thê xinh đẹp, từ khi sinh ra, cuộc đời anh liền thuận buồm xuôi gió. Mà cô, chỉ là một người lượm ve chai, lại tàn tật một chân, thuộc tầng lớp lao động thấp kém, thậm chí có đôi khi còn không đủ tiền ăn cơm. Anh sống thoải mái, sung sướng, giàu có. Cuộc sống của cô lại khó khăn, hèn mọn, thấp kém. Bản thân anh và cô vốn dĩ là một khoảng cách rất xa, hoàn toàn khác biệt. Cô là cóc, anh là thiên nga, anh là hoa tươi trong khi cô là phân trâu, hai người họ vốn là hai đường thẳng song song có lẽ chẳng bao giờ gặp nhau. Nhưng sự đời không thể ngờ, anh sau một hồi nửa sống nửa chết lại trở thành một đứa bé sơ sinh được cô nhặt về. Anh bắt đầu đi, chán ghét, cực chán ghét, không lúc nào anh không nghĩ thoát khỏi cô. Nhưng cũng chính cô lại đặt hết thầy yêu thương đứa trẻ mang trong mình linh hồn một người đàn ông này. Cô không nỡ ăn, không nỡ mặc để tất cả tiền dành dụm của mình nuôi đứa bé. Anh cho rằng, anh sẽ chán ghét cô cả đời nhưng sau lại phát hiện anh thế nhưng lại có một chút thích cô, thậm chí ngày càng nhiều hơn, cuối cùng là rất rất nhiều. Cho đến khi anh quyết định sẽ làm cô trở thành nàng ếch. Khi anh trở lại là chính mình thì..... cô lại chết..... Liệu đây có phải một câu chuyện cảm động hay chỉ đơn giản là che giấu nụ cười, lấp đi nước mắt. Mời bạn đọc truyện để bước vào thế giới này và tìm ra câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thiên Địa Khác Nhau.

Một cái TV thật lớn gắn bên ngoài tòa nhà, đang chiếu hình ảnh phồng vẩn một người doanh nhân trẻ tuổi, một người đàn ông tuấn mỹ, khí thế hơn người, một gương mặt tinh tế như điêu khắc, một kiệt tác của thượng đế, anh ta khẽ nâng môi, nhướn đôi mắt đen, hai chân bắt chéo, vươn ngón tay dài khẽ vuốt cái trán trơn bóng, nháy mắt gương mặt tinh xảo bị bóng đen bao phủ, giống như phản phát thay thế ánh mặt trời, phát ra ánh sáng chói mắt. Anh bình tĩnh tao nhã giống như không khí, thực thanh khiết, đánh thẳng vào trái tim người nhìn.

Bầu trời thật nhiều mây, có chút u ám. Xa xa là tòa nhà cao tầng vĩ đại khiến người ta có cảm giác áp lực, màu xanh tự nhiên của bầu trời sớm đã bị tòa nhà hiện đại thay thế, ngẩng đầu nhìn, trong cái TV to lớn trên tường ánh mắt thâm trầm của một người đàn ông như có lốc xoáy lặng yên dâng lên, phút chốc như lôi kéo mọi người lại.

Những người đứng xem phía dưới bỗng giật mình, thực bức mình, hoảng hốt nhận ra không biết bên người mình xuất hiện một cô gái từ lúc nào.

Cô ta nhìn xuống chính mình, lại nhìn túi rác sau lưng, vội vàng bỏ đi không dấu vết.

Ở cái thành phố hiện đại tràn ngập khoa học kỹ thuật cùng hiện thực này, có người phú quý, lại cũng có người bần cùng, như cô. Cô rất nghèo, chỉ là một người lượm ve chai không hơn. Cô đi một bước, lại lôi kéo một bước. Cô không những cùng cực mà còn thêm tàn phế, dù vậy, cô vẫn sống, vẫn tồn tại trên thế giới này, cuộc đời này có lẽ không công bằng, có chăng công bằng duy nhất chính là thượng đế cho mọi người cùng sống trong một tầng không khí, cùng uống nước, cùng một mạng như nhau...

Cô đi đến phía trước, cúi nhặt lên một cái vỏ chai rỗng bỏ vào cái túi to phía sau, cô mỗi ngày đều là nhặt lại nhặt, chỉ có như vậy cô mới có thể có tiền ăn, bằng không sẽ chết, không ai có thể cướp đoạt quyền sinh tồn của cô, chỉ cần cô còn sống, cô liền nhặt rác, sâu trong tâm khảm, cũng chỉ là muốn mình được no bụng, không mong gì hơn.

Cô đưa tay che trán, một vài tia nắng dừng lại trên mặt cô, đó là một gương mặt trẻ tuổi, không hề xinh đẹp, nhưng lại rất sạch sẽ, so với một người lượm ve chai mà nói, thì thực sạch sẽ, mặc dù trên người cô không thể tránh được có nhiều mùi lạ nhưng cô lại có một gương mặt thanh sạch và một cái tên cũng thực êm tai, Lạc Tuyết, một cái tên cô tự đặt cho chính mình.

Nhìn thấy phía trước tụ tập rất nhiều người, cô không tự chủ hướng về phía đó mà đi đến, đó là một sự kiện quyên góp, cô không đọc được quá nhiều chữ, nhưng đoán chừng có lẽ là có người bị bệnh, bởi vì không có tiền, cho nên đến đây, hi vọng ai đó có thể giúp mình sống sót. Rất nhiều người đi qua, một vài người dừng lại quyên góp chút ít, nhiều đó cũng là một ít ầm ập trong cái cuộc sống bạc bẽo này rồi.

Cô sờ sờ túi tiền chính mình, lẻ một chân từng bước từng bước đi về phía trước... Cô nhìn thấy một khuôn mặt tiêu tụy, hốc hác, bỗng dừng lại, vươn tay, đó là một chồng tiền lẻ, mà trong số những người đi qua cô lại là người quyên góp nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Người Đàn Ông Hoàn Mỹ

Cô buông lỏng tay, cười cười, nụ cười kia thực sạch sẽ, thực trong suốt, tuy rằng khắp người cô thực bẩn. Cô xoay người rời khỏi đó, vẫn cứ là cô gái tàn tật đôi chân, đừng hỏi cô vì sao làm vậy, bởi vì, đơn giản cô cũng chỉ muốn mọi người được sống.

Cô chậm rãi bước đi, ánh sáng mặt trời thực an nhàn chạm trên vai cô, trên mỗi người, thực công bằng.

Trên TV vẫn chiếu những hình ảnh...

Bên kia, trong một hậu trường quảng cáo

“Đường tiên sinh, vất vả rồi” Người chủ trì đưa tay, đối với người đàn ông bắt phàm trước mắt cười nói, việc hợp tác của bọn họ thực thành công.

“Không có gì” “Người đàn ông đưa tay mình ra bắt nhanh chóng, sau đó đứng dậy, nhìn vào đồng hồ trên tay, khẽ cau mày, anh nhanh chóng rời đi, đem người chủ trì để sang một bên.

“Làm gì kiểu ngạo như vậy?” người trợ lý bên cạnh nói thầm một câu, chưa từng gặp qua một ngôi sao nào kiểu ngạo như anh ta, huống hồ anh ta cũng chẳng phải ngôi sao gì, mặc dù anh ta trưởng thành có một gương mặt thực đẹp, lại lạnh lùng, khí phách, hơn nữa thân hình cao hơn một mét tám, đáng người rắn chắc, cân đối không thua bất kì ngôi sao nào, nhưng chính là tính khí anh ta thực khiến người ta khó chịu.

“Anh ta có tiền vốn” Người chủ trì không khỏi cười một tiếng, thu thập đồ đạc.

“Tiền vốn gì? Khuôn mặt hán sao?” Người trợ lý lại phết miệng nói tiếp, không lẽ anh ta kiểm tiền dựa vào khuôn mặt đó, muốn trả catse sao.

“Cậu thực không có mắt” “Người chủ trì nhìn về hướng người đàn ông đi mất, khinh thường kéo kéo khóe môi, ai nói ông trời công bằng, riêng người đàn ông kia thì thực rất rất không công bằng, công bằng ở đâu khi tất cả những gì tốt trên đời đều thuộc về anh ta.

“Cậu có biết anh ta là ai không?” Người chủ trì quay đầu hỏi người trợ lý, người trợ lý lắc đầu.

« Anh ta là giám đốc của một công ty, một trong sáu trung tâm tài chính và kinh tế, anh ta rất ít giao tiếp bên ngoài, nên rất ít người biết »

“Đường Mặc Vũ, đã từng nghe qua cái tên này chưa?” Người chủ trì nhẹ nhàng thờ dãi, ông ta biết, cái tên này chắc chắn có nhiều người biết đến đi.

“Đường, Đường Mặc Vũ..” Người trợ lý cảm giác cảm mình sắp rớt xuống “ Chắc không phải là cái Đường Mặc Vũ kia kia à?”

“Đúng rồi, chính là anh ta, Đường Mặc Vũ, Cháu của Đường thị trưởng, có điều, anh ta không theo con đường chính trị mà hiện tại anh ta có một công ty thương mại quốc tế, ASA. Người đàn ông này sinh ra đã nắm chắc là người trên đỉnh cao, cuộc sống nhung lụa, thuận lợi, chúng ta vốn chẳng thể so sánh được với họ đâu.”

“À ...” Người trợ lý lau mồ hôi trên trán, quả nhiên áp lực thực lớn..

“Có điều hán cái gì cũng có, không chừng lại là một kẻ đồng tính đấy...” Người trợ lý không tin, trên đời này làm gì có người hoàn mỹ như vậy, chắc chắn sẽ có một chỗ thiếu hụt nào đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Ngọt Ngào Chờ Đợi

“Thật đáng tiếc phải thông báo với cậu, KHÔNG HỀ” Người chủ trì đánh vào đầu trợ lý, không biết trong đầu cậu ta suốt ngày suy nghĩ cái gì, xem tiểu thuyết đến hỏng não rồi.

“Đừng chắc chắn thế, ai biết được...” Trợ lý xoa xoa đầu, có cần phải đánh mạnh tay vậy không, cậu ta vốn dĩ đã không thông minh gì, còn đánh liên tiếp như vậy, muốn đánh đến choáng váng chắc

“Cái gì mà không chắc, người ta sắp kết hôn, là con gái một nhà danh giá, bạn của gia đình anh ta. Hai người đó là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, quan hệ vô cùng tốt, sắp tới sẽ là một hôn lễ rất long trọng, chúng ta chờ đưa tin đi.” Người chủ trì cầm lên vài thứ, nhìn qua cửa sổ, anh ta đúng là một người hoàn mỹ, một cuộc sống quá hoàn mỹ, nhưng là ai biết sau này sẽ có những phát sinh gì, mà thôi, cái đó chẳng liên quan gì đến bọn họ.

“Đợi tôi với” Trợ lý ôm một chồng tư liệu chạy theo người chủ trì, vớt tất cả cho anh như vậy đúng không có nhân đạo mà.

Cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống. Một mùa xuân thật đẹp.

Một chiếc xe hơi thân dài sang trọng dừng lại, Đường Mặc Vũ bước ra từ trong xe. Dựa người vào thân xe, nhìn vào chiếc đồng hồ bằng vàng trên tay, giá trị bằng vạn cái đồng hồ thông thường, một tia sáng lóe lên trong mắt. Anh ngẩng đầu, nhìn vào cửa lớn, lẽ ra lúc này, cô cũng phải xuất hiện rồi chứ,

anh còn nghĩ mình sẽ đến trễ, anh biết tính Bạch Nặc, cô luôn làm anh phải chờ.

Anh nhìn di động trong tay, một đôi mắt đen cao quý. Từ khi sinh ra đã có thân phận cao quý, lại lãnh đạm liếc nhìn cách đó không xa, một cô gái xinh đẹp, đưa đôi mắt phóng điện nhìn cô, khóe môi hơi cong lên. Trong nháy mắt, trên gương mặt tuấn mỹ, có một chút lạnh lẽo, tuy vậy cũng không hề suy giảm đi chút nào sự hoàn mỹ của khuôn mặt.

Cô gái xinh đẹp hơi sùng sốt một chút, sau đó quay người đi, nhưng là trong mắt cô xuất hiện ít nhiều tiếc nuối, thất lạc...

“Mặc Vũ...., em ở đây” Một giọng nữ tươi ngọt truyền đến, sau đó một thân ảnh nhẹ nhàng nhào vào lòng Mặc Vũ, đưa lên đôi môi đỏ mọng, hai người hôn nhau quấn quýt không ngừng.

“Anh sao bây giờ mới tới? Em chờ anh lâu quá.” Bạch Nặc ôm sát cổ anh, đem bộ ngực đầy đặn hướng vào lòng anh, trong giọng nói mang theo thực nhiều làm nũng. Đường Mặc Vũ nắm nắm cái mũi cô, trong giọng nói có nhàn nhạt cưng chiều. “Anh ở chỗ này chờ em lâu rồi!” Anh đưa đồng hồ trên tay cho cô nhìn, cô nhóc này bất hủ chờ hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Làm gì có, đều là anh không đúng” Bạch Nặc không ngừng lôi kéo quần áo anh, không quan tâm là âu phục giá trị trăm vạn. “Dù sao, tất cả cũng là anh không đúng!” Cô chu chu cái miệng, trông đáng yêu như một đứa trẻ con.

“Được rồi, là anh sai, anh dẫn em đi nhà hàng Tây em thích nhất. Vậy tha thứ cho anh được chưa” Đường Mặc Vũ cười cười, vỗ nhẹ vào má Bạch Nặc. thực hết cách, Cô bé này thực bị anh làm hư, bây giờ đã muốn leo lên đầu anh rồi.

“Như thế mới đúng” Bạch Nặc vui mừng hôn lên mặt anh một cái, rồi ngồi vào xe.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Đường Gia

“Mặc Vũ, cha em nói, lễ phục đã mang đến, buổi chiều chúng ta qua thử được không?” Bạch Nặc tựa vào vai Mặc Vũ, tận hưởng ấm áp trên người anh, cô nhắm mắt, cuối cùng họ cũng có thể kết hôn, có thể bên nhau rồi.

“Ừ. Buổi chiều anh sẽ sắp xếp lịch, bớt chút thời gian đi với em” Đường Mặc Vũ chuyên tâm lái xe, anh không khỏi nhíu mày một chút, thực tế, buổi chiều anh rất bận, nhưng là, chuyện của lão bà mới là chuyện quan trọng nhất...

“Vậy chúng ta đi đâu hưởng tuần trăng mật?” Bạch Nặc mở to hai mắt, nhìn chăm chăm một bên gương mặt mê người của Đường Mặc Vũ, dưới đôi mi mắt chải mascara kĩ lưỡng đều là hình ảnh phản chiếu của anh, anh yêu cô, mà cô cũng rất thương anh.

“Em muốn đi đâu cũng được, anh đều theo ý em” Đường Mặc Vũ quay đầu cười với cô, chỉ cần nơi cô muốn đi, anh đều gật đầu, tất cả yêu cầu của cô anh chưa bao giờ từ chối.

“Em yêu anh... Vũ” Bạch Nặc vui mừng nâng mặt hôn một cái thực kêu trên má anh.

“Anh cũng yêu em” Về bề ngoài lạnh lùng của Đường Mặc Vũ cũng chỉ trước mặt Bạch Nặc mới tháo xuống, bỏ ra lớp nguy trang lâu dài, toát ra vô cùng ôn nhu cùng cẩn thận....(Vậy mà nữ lòng nào....)

Lúc này, tại Đường gia, Đường Mặc Vũ vừa về đến nhà liền nhìn thấy ba và ông nội đang ngồi cùng một chỗ, hai người ánh mắt đều nhìn anh.

“Đã về rồi.” Mở miệng là Đường lão gia, Đường Hoắc, Đường lão gia tóc đã hoa râm, từng là thủ lĩnh trong quân đội, có ảnh hưởng không nhỏ, đừng nghĩ rằng bây giờ ông đã về hưu mà xem thường, ai cũng biết, chỉ cần lão nhân gia ông giậm một chân, cả quân đội liền không phải bị dọa mất mặt sao.

“Dạ, ông nội, con đã về” Đường Mặc Vũ đi đến, đứng bên cạnh Đường Hoắc.

“Thân thể ông gần đây trông khỏe mạnh quá!” Anh nhìn Đường lão gia nói, đáng đứng anh thẳng tắp, nhìn vào cũng biết anh cũng bị ông nội ảnh hưởng không ít.

“Hừ, Ta sẽ không chết sớm vậy đâu” Đường lão gia đứng lên, xoay người đi về phòng, nhưng là, ông lại quay đầu lại, lạnh lùng nhìn đứa cháu “Nhớ cho ta, Đường gia cũng chỉ có duy nhất con, tốt nhất nên nhanh chút kêu Bạch Nặc sinh một đứa đi”

“Vâng, Ông nội” Đường Mặc Vũ cúi đầu nói. Nói thật, anh không nghĩ có con sớm như vậy, anh mới hai mươi sáu tuổi, đợi đến ba mươi rồi nói sau. Nhìn nhìn ông nội, lưng đã có chút còng, xoa xoa trán, có lẽ ông nội không thể chờ a.

“Mặc Vũ, lại đây, Ba muốn cùng con nói chuyện một chút”, Đường Thượng Nguyên ngồi trên ghế sofa nói.

“Dạ, Ba” Đường Mặc Vũ ngồi xuống, đối diện Ba mình, cũng là một Thị trưởng thành phố.

Thân phận của anh làm cho người ta hâm mộ, nhưng cũng chính vì nguyên nhân này, anh mới có thể dứt khoát lựa chọn theo kinh kế thay vì chính trị, anh biết bản thân mình không thích hợp làm chính trị, quan trọng hơn, anh muốn chứng minh mình không phải nhờ vào gia tộc mới có thể thành công.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Không Yêu, Còn Không Phải Có Con Rồi Sao.

Anh muốn mọi người nhắc đến anh, một Đường Mặc Vũ, chứ không phải là cháu ai, con ai.

“Mặc Vũ, con với Bạch Nặc dạo này thế nào?” Đường Thượng Nguyên cầm lên một tách trà uống, ông không thể không hỏi, mặc dù đối với con trai có chút nghiêm khắc, nhưng với đứa con này, ông cũng thập phần hài lòng, trừ chuyện nó không muốn thay ông kế thừa công việc của ông ra.

“Rất tốt, ba, con và Bạch Nặc chuẩn bị kết hôn.” Đường Mặc Vũ trả lời. Không hề dùng khẩu khí dò hỏi được hay không được, anh là con ông, không phải cấp dưới.

“Ba biết” Đường Thượng Nguyên đặt cái cốc trong tay xuống. “Ba chỉ muốn hỏi, con thật sự quyết định muốn kết hôn cùng Bạch Nặc sao?” Ông hạ mắt nhìn con, hôn nhân là đại sự cả đời. Đường gia họ không muốn xảy ra chuyện ly hôn, nếu không sẽ có nhiều ảnh hưởng không tốt, ở cái địa vị cao cao trên mọi người này, mọi hành động đều bị người ta soi mói.

“Con đã quyết định, thưa ba, người không cần hoài nghi quyết định của con.” Đường Mặc Vũ cầm tách trà lên uống, có chút chua xót trong cổ họng, con người đến lại càng thêm sâu thẳm: “Ba, người yên tâm, con và Bạch Nặc quen nhau đã lâu, tuy tính tình của cô ấy có chút không tốt, nhưng mà con đã chọn, vì vậy con sẽ gánh vác cả đời.” Anh cam đoan, anh mang họ Đường, đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm gia đình mình, nếu không, đừng nói ba, ngay ông nội cũng không tha cho anh.

“Tốt lắm, ba biết rồi, con xuống trước đi. Ba có việc phải làm.” Đường Thượng Nguyên đưa tay sửa cổ áo cho con trai yêu quý của mình.

“Vâng, ba.” Đường Mặc Vũ đứng lên, cái bóng cao lớn phủ xuống, sau đó đi ra ngoài.

Sau đó, đột nhiên anh quay đầu lại: “Ba, con muốn hỏi ba một chuyện”

Cây bút trong tay Đường Thượng Nguyên dừng một chút: “Con muốn hỏi cái gì thì hỏi đi, ba vẫn còn thời gian.” Ông là Thị trưởng, công việc mỗi ngày đều làm không hết, có thể giành ra một ít thời gian cho bản thân đã là nhiều.

“Ba, người có yêu mẹ không?” Đường Mặc Vũ cẩn thận quan sát cha mình, muốn nhìn từ mặt ông tìm ra một điều gì đó.

Đường Thượng Nguyên tiếp tục viết, “Yêu hay không yêu có gì khác nhau, ba và mẹ không phải là có con rồi sao. Ba cùng ông nội con giống nhau, muốn con cho Đường gia một người thừa kế tru tu nhất.”

“Con biết rồi mà.” Đường Mặc Vũ xoay người lại, người nhà anh chính là như vậy. Cho nên, anh muốn tìm một cô gái anh yêu, làm những việc anh muốn làm, không quan tâm cái gì là gia giáo. Trước kia là vậy, bây giờ cũng vẫn vậy, ngoài ra, con của anh cũng sẽ như thế.....

Trong tiệm áo cưới, Bạch Nặc không ngừng nhìn bản thân trong gương, eo nhỏ đẹp, bộ ngực đầy đặn, một đôi chân đẹp dài như người mẫu, khắp nơi đều toát ra một sự hoàn mỹ, cũng phải, nếu cô không hoàn mỹ sao có thể xứng người với đàn ông hoàn mỹ – Đường Mặc Vũ kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Đụng Vào Bọn Họ

« Mặc Vũ, em mặc cái này đẹp không ? » Bạch Nặc xoay người, nhìn Đường Mặc Vũ ngồi bên kia không biết đang suy nghĩ gì, đối với việc anh không chú tâm có chút không vui, nhưng mà, hiện tại tâm tình cô đang vui nên cũng không thêm so đo với anh.

« Mặc Vũ » Cô gọi

Edit by Lilianna

“ Mặc Vũ, em mặc cái này đẹp không ?” Bạch Nặc xoay người, nhìn Đường Mặc Vũ ngồi bên kia không biết đang suy nghĩ gì, anh không chịu chú tâm khiến cô có chút không vui. Mà thôi, lúc này tâm trạng cô đang vui nên cũng không thêm so đo với anh.

“ Mặc Vũ.” Cô gọi lại lần nữa, Đường Mặc Vũ lúc này mới phản ứng lại

“ Há?” Anh nhìn dáng người hoàn mỹ trước mắt không tiếc lời khen một tiếng, quả thật hoàn mỹ.

Bạch Nặc lúc này đã đi tới, một tay đặt trên vai Đường Mặc Vũ : “Ngày cưới em mặc cái này được không ?” Cô dựa đầu trên vai Đường Mặc Vũ, trên khóe môi là một nụ cười tươi ngọt.

“ Được.” Đường Mặc Vũ không có ý kiến, anh đưa tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Bạch Nặc, anh sẽ kết hôn, nhanh thôi.

“ Nặc.” Đột nhiên anh nghiêm túc nhìn về phía Bạch Nặc.

“ Sao vậy ?” Bạch Nặc ngẩng đầu, hai tay ôm cổ anh, hình như muốn đem bản thân áp sát vào anh.

“ Em yêu điều gì ở anh?” Đường Mặc Vũ nâng cằm Bạch Nặc hỏi, từ trước tới nay, anh chưa bao giờ hỏi vấn đề này, nhưng nay anh bỗng nhiên muốn biết.

“ Vì anh là một người đàn ông hoàn mỹ mà.” Bạch Nặc chớp chớp đôi mắt, đôi môi đỏ mọng chu lên : “ Anh quên à, chúng ta cùng nhau lớn lên, em chính là của anh, đương nhiên anh cũng là của em.” Cô thầm may mắn vì người lớn lên bên cạnh anh chính là mình, cho nên cũng chỉ có cô mới xứng đáng với người đàn ông hoàn mỹ này. Không nói tới bề ngoài, tiền tài quyền thế, chỉ cần là chính anh đã khiến bao nhiêu cô gái mơ ước, nhưng họ sẽ không có cơ hội đó, vì nó chỉ có thể thuộc về cô.

Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng nhún đôi chân mày..Anh ngẩng đầu nhìn vào trong gương, từ dáng người, gương mặt đến khí chất, thật sự có thể nói là hoàn mỹ, đó cũng là điều mọi người đều thừa nhận từ trước tới nay, anh là ưu tú nhất..(Liz :tự kỷ nặng,,.=)

“Nếu anh không hoàn mỹ, không có này khuôn mặt, không có gia thế, em còn có thể yêu anh sao?” Ngón tay anh nắm chặt cằm Bạch Nặc, môi mọng không khỏi nấn lên.

“ Nói thật nhé.” Anh đã nghe quá nhiều lời dối trá xu nịnh vậy nên bây giờ anh muốn nghe sự thật.

Bạch Nặc khó hiểu nhìn anh, trong đôi mắt ánh lên hình ảnh của anh, sau đó nở nụ cười : “Đương nhiên, mặc kệ anh có hay không hoàn mỹ, em đều yêu anh, chỉ cần anh cứ là Đường Mặc Vũ là được.” Chỉ cần là Đường Mặc Vũ thì tất cả mọi thứ của anh sẽ không mất đi, anh vẫn là đại biểu cho sự hoàn mỹ.

Đường Mặc Vũ buông xuống bắt chéo hai chân, đôi mắt đen thâm thúy hơn rất nhiều so với những người khác, có chút gì đó đắm chiêu.

Ra khỏi tiệm áo cưới, Bạch Nặc cảm thấy hài lòng về bộ áo cưới. một đôi chân thon dài xinh đẹp được bao phủ bởi một chiếc váy xanh, cô cười tươi cùng Đường Mặc Vũ nói gì đó nên không để ý tới một đôi tay đen đuốc lúc này đang nhặt một cái chai rỗng trên đất, mà cô gái nhặt cái chai khi ngược mặt lên, chỉ có gương mặt là nhìn được, trông sạch sẽ, còn những thứ còn lại rất bẩn thỉu, trên vai cô gái là một cái bao rác to, khi đi còn lết theo một chân, đang đi về phía họ thì vội vàng dừng lại chỉ sợ đụng trúng bọn họ.

lại lần nữa, Đường Mặc Vũ lúc này mới phản ứng lại

« Ân » anh nhìn dáng người hoàn mỹ trước mắt không tiếc lời khen một tiếng, quả thật hoàn mỹ.

Bạch Nặc lúc này đã đi tới, một tay đặt trên vai Đường Mặc Vũ « Ngày cưới em mặc cái này được không ? » Cô dựa đầu trên vai Đường Mặc Vũ, trên khóe môi là một nụ cười tươi ngọt.

« Được » Đường Mặc Vũ không có ý kiến, anh đưa tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Bạch Nặc, anh sẽ kết hôn, nhanh thôi.

« Nặc » Anh đột nhiên nghiêm túc nhìn về phía Bạch Nặc.

« sao vậy ? » Bạch Nặc ngẩng đầu, hai tay ôm cổ anh, cơ hồ như muốn đem chính mình sát nhập vào anh.

« Em yêu điều gì ở anh? » Đường Mặc Vũ nâng cằm Bạch Nặc hỏi, từ trước tới nay, anh chưa bao giờ hỏi vấn đề này, nhưng nay anh bỗng nhiên muốn biết.

« vì anh là một người đàn ông hoàn mỹ a » Bạch Nặc chớp chớp đôi mắt, đôi môi đỏ mọng chu chu « anh quên à, chúng ta cùng nhau lớn lên, em chính là của anh, đương nhiên anh cũng là của em a » Cô thầm may mắn vì người lớn lên bên cạnh anh chính là mình, cho nên cũng chỉ có cô mới xứng đáng với

người đàn ông hoàn mỹ này. không nói tới bề ngoài, tiền tài quyền thế, chỉ cần là chính anh đã khiến bao nhiêu cô gái mơ ước, nhưng họ sẽ không có cơ hội đó, vì nó chỉ có thể thuộc về cô.

Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng nhú đôi chân mày..Anh ngẩng đầu nhìn vào trong gương, từ dáng người, gương mặt đến khí chất, thật sự có thể nói là hoàn mỹ, đó cũng là điều mọi người đều thừa nhận từ trước tới nay, anh là ưu tú là hoàn mỹ...(Liz :tự kỷ nặng,,.=)

“Nếu anh không hoàn mỹ, không có này khuôn mặt, không có gia thế, em còn có thể yêu anh sao?” Ngón tay anh nắm chặt cầm Bạch Nặc, môi mỏng không khỏi mấp máy.

« Nói thật, ả « anh đã nghe quá nhiều lời dối trá xu nịnh vậy nên hiện tại anh thậm chí muốn nghe sự thật.

Bạch Nặc khó hiểu nhìn anh, trong đôi mắt ánh lên hình ảnh của anh, sau đó nở nụ cười « Đương nhiên, mặc kệ anh có hay không hoàn mỹ, em đều yêu anh, chỉ cần anh cứ là Đường Mặc Vũ là được. » chỉ cần là Đường Mặc Vũ thì tất cả mọi thứ của anh đều không mất đi, anh vẫn là đại biểu cho sự hoàn mỹ.

Đường Mặc Vũ buông xuống bắt chéo hai chân, đôi mắt đen thâm thúy hơn rất nhiều so với những người khác, có chút gì đó đăm chiêu.

Ra khỏi tiệm áo cưới, Bạch Nặc cảm thấy thực hài lòng về áo cưới. một đôi chân thon dài xinh đẹp được bao phủ bởi một chiếc váy xanh, cô cười tươi cùng Đường Mặc Vũ nói gì đó nên không để ý tới một đôi tay đen đúa lúc này đang nhặt một cái chai rỗng trên đất, mà cô gái nhặt cái chai khi ngược mặt lên, chỉ có duy nhất gương mặt là còn xem được, coi như sạch sẽ, còn lại thực bẩn thỉu, trên vai cô gái là một cái bao rác to, khi đi còn lết theo một chân, đang đi về phía họ thì vội vàng dừng lại chỉ sợ đụng trúng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Làm Người Ta Chán Ghét

“Mùi gì vậy, hôi quá.” Bạch Nặc bịt mũi, mùi như là mùi mốc meo vậy, thật kinh tởm.

“Này, đứng xa xa một chút.” Cô nhìn về cô gái đứng không xa mình, xua xua tay, sao mà hôi dữ vậy, đáng ghét, không biết bao lâu rồi không tắm nữa.

“Xin lỗi, xin lỗi... tôi đi ngay.” Lạc Tuyết cúi húi vác cái bao trên lưng nói, ngay cả mắt cũng không dám nhìn cô gái sạch sẽ đẹp đẽ kia, cô chưa bao giờ dám đến gần những người như họ, họ rất ghét những người thấp hèn như cô.

Cô vội vã lui ra phía sau, đột nhiên cái bao trên lưng xoẹt một tiếng, cái bao rớt xuống, chai rỗng, giấy rác trong bao toàn bộ đổ ra ngoài.

“Trời đất, cô làm cái gì vậy?” Bạch Nặc trừng lớn hai mắt, xung quanh đều là chai bần, mấy cái này không biết có phải từ thùng rác lòi ra không nữa, giày cao gót của cô không biết phải đặt ở đâu mới được.

“Tôi xin lỗi, xin lỗi...” Lạc Tuyết vội vàng nhặt lên, chỉ có điều, đuôi cô bỗng nhiên bị trật, té về phía trước...

“Mặc Vũ...” Bạch Nặc hét lên, nháy mắt cái người nhặt rác kia té nhào vào người Đường Mặc Vũ...

Đường Mặc Vũ nhắm hai mắt lại, sau đó lạnh mắt nhìn chằm chằm cái cô đang nắm lấy áo mình.

“Buông tay ra.” Âm thanh lạnh lùng vang lên, như rét lạnh tới tận xương tủy.

“Tôi nói lại, BÙÔNG TAY...” Hai tay anh nắm chặt, cực kì bức bối cái người bám trên người mình.

“Tôi xin lỗi, tôi không cố ý, không phải cố ý...” Lạc Tuyết muốn đứng lên. Nhưng mà chân cô quả thật không có chút sức lực nào, huống hồ cả ngày nay, cô chưa hề ăn gì, rất mệt, rất đói.

“Cút.” Anh xô mạnh cô ra, không quan tâm cô có đau hay không, cái mùi hôi thối này, anh thật không thể chịu nổi, chán ghét...(Liz nhớ đây, anh nhớ lấy câu này đây....hửr !!!!)

Người Lạc Tuyết lung lay một chút rồi té nhào xuống đất, hai đầu gối hướng đất cứng mà đập xuống, mặt cô tái nhợt. Cô cắn môi, lết về phía sau đám chai giấy rác.

Có phải từ nhỏ cô đã bị người ta ghét, bị lăng nhục. Khi cô sinh ra đã là một kẻ cận bã, thấp kém, dơ bẩn... cô quỳ trên mặt đất, hít hít mũi, sau đó lấy ra một cái bao, cẩn thận đem từng cái chai một bỏ vào trong bao lại.

“Mặc Vũ.” Bạch Nặc vội vàng đi tới, tay cô không biết đặt ở đâu: “Quần áo anh bẩn hết rồi!” Cô có bức mình nói. Bộ đồ này giả vờ vụn, người bình thường làm sao dám đụng vào, vậy mà cái người bán thiu kia... đem cái mạng cô ta ra đền cũng không mua nổi bộ quần áo này.

Đường Mặc Vũ đưa tay lên cổ áo, ngón tay nắm chặt, sau đó cởi từng cái nút. Anh cởi áo trên người ra sau đó ném mạnh vào đám chai lọ trên đất...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Đây Là Yêu Sao

“Chúng ta đi thôi.” Anh kéo tay Bạch Nặc, đi về phía xe của mình cách đó không xa, một bộ quần áo thôi mà, anh không tiếc, so với việc phải ngửi cái mùi này còn tốt hơn rất nhiều.

“Thật chẳng ra làm sao.” Bạch Nặc không vui lướt qua người Lạc Tuyết, Cô còn chưa hết giận liên đá cái chai dưới chân, cái chai bắn vào mặt Lạc Tuyết...

Lạc Tuyết buông cái chai đang cầm trên tay, xoa xoa mặt mình, cô ngẩng đầu, khuôn mặt sớm đã đầy nước mắt, cô không muốn khóc, thực sự không muốn, có điều cô cũng là người, cũng có cảm giác....

Không sao, đây đâu phải là lần đầu tiên, cô vội lau nước mắt, sao đó tiếp tục nhặt mấy cái chai, nhìn thấy cái áo vest kia, nhẹ nhàng cắn môi, quần áo tốt như vậy..., kẻ có tiền đều là như vậy đấy, họ chưa từng bị đói, bị lạnh, họ không biết cuộc sống của những người nghèo khổ nên họ không biết quý trọng.

Cô nhặt cái áo lên, cẩn thận gói lại bỏ vào trong bao, sau đó khó khăn đứng lên, lết cái chân tàn tật của mình đi về phía trước.

Đường Mặc Vũ mím chặt môi, ngay cả là ngồi kế bên Bạch Nặc, Hôm nay đã đủ mất hứng lắm rồi, khi không lại gặp một kẻ phiền phức như vậy.

“Mặc Vũ, chúng ta lát nữa đi ăn lẩu nhé?” Bạch Nặc kéo kéo áo Đường Mặc Vũ, thử quần áo nửa ngày, tuy gặp một kẻ đáng ghét làm người ta mất hứng nhưng là cô cũng đã đói lắm, cái gì thì cũng phải ăn no mới được.

“Được rồi...” Đường Mặc Vũ gật nhẹ đầu, quay xe chạy đến nhà hàng họ thường ăn.

Sau khi ăn xong, tâm tình Bạch Nặc cũng tốt hơn rất nhiều, cô khoác tay Mặc Vũ, vui vẻ nói chuyện với anh, ngẫu nhiên, Mặc Vũ cũng cười cười đáp lại cô, không cần nói nhiều, bao năm tình cảm của họ, cô cũng có thể hiểu.

“Cẩn thận...” Đột nhiên bên cạnh có người la lên, Bạch Nặc nhìn lại, ngẩng ngốc, một chiếc xe đang lao về phía họ, cô giật mình, kéo Đường Mặc Vũ che chắn phía trước, đẩy anh hướng về phía chiếc xe, cô không suy nghĩ gì nhiều chỉ biết rằng cô không thể chết được...

Mọi người đều nghĩ sẽ cứu người mình yêu, nhưng cô lại là muốn cứu bản thân mình...

Đường Mặc Vũ không tin vào mắt mình nữa, nhìn Bạch Nặc, ánh mắt anh mở to, sau đó «Ầm» một tiếng, thân thể anh bị hất bay lên, cuối cùng ngã đi, trong bóng đêm, anh nhìn thấy Bạch Nặc đang khóc to gọi tên anh, ...anh lại nở nụ cười....

À, thì ra Đây là yêu sao?????

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Tận Lực Phẫu Thuật

Tiếng xe cứu thương và xe cảnh sát nhanh chóng xuất hiện, trên mặt đất một thanh niên nằm bất động. Trên mặt toàn máu, không ai còn nhận ra người thanh niên kia đã từng, đã từng là một người hoàn mỹ, thật hoàn mỹ....

Lạc Tuyết ngẩng đầu, nhìn cái TV thật lớn trên đỉnh đầu mình, cô không dám mở cái TV nhỏ của mình nên hầu hết thời gian cô đều đến đây xem. Cô

xoay người, tiếp tục làm công việc của mình, Đang định cúi xuống nhặt cái chai trên đất, do một người đàn ông cách đó không xa ném đến.

“Vị tiên sinh này ..” Cô vội vã đi tới, chỉ dám gọi chứ không hề dám kéo quần áo họ, vì rất nhiều lần cô đều bị họ xua đuổi chửi bới.

“Chuyện gì ? “ Người đàn ông bật mũi mình, cực kì phiền chán nhìn chằm chằm người phụ nữ rách nát trước mặt.

“Tiên sinh, ông có thể dừng ném mấy thứ này linh tinh được không ? Ở đây vừa mới có người quét dọn .” Lạc Tuyết cắn cắn môi cẩn thận nói, những người quét rác cũng vất vả như cô, cô thật không muốn họ phải quét dọn lại lần nữa .

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, nhìn Lạc Tuyết một thân quần áo rách rưới từ trên xuống dưới . “ Tao không ném, mày ăn cái gì, đồ thân kinh .” Ông ta kinh thường đẩy Lạc Tuyết qua một bên bước đi, còn người gửi tay mình, con mẹ nó , mùi hôi thối ...

Lạc Tuyết đứng ở đó, rất nhiều người đi qua nhìn cô, nói gì đó. Cô xoay lưng, vác cái bao trên lưng tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, cái TV trên tường kia cũng là không ngừng chiếu các hình ảnh đầy màu sắc.

“Hôm nay, ở trước một nhà hàng , xảy ra một vụ tai nạn xe cộ nghiêm trọng, một người thanh niên bị trọng thương, bây giờ đang được cấp cứu, trước mắt vẫn còn nguy hiểm, thân phận người thanh niên cũng tạm thời được xác định, là con trai thị trường Đường Thượng Nguyên , Hôn lễ trước mắt của anh tạm thời bị hoãn lại. Nguyên nhân vụ tai nạn đang được điều tra, bước đầu nhận định là do tài xế say rượu điều khiển xe. ”.

Lúc này trong bệnh viện, có rất nhiều phóng viên đang chờ bên ngoài, nhưng là, bệnh viện bốn phía đều có cảnh sát canh gác, bọn họ căn bản là không có cách nào đi vào.

Phía dưới mọi người đều đang nhìn, tựa hồ còn có chút chờ đợi, thân phận đặc biệt của người thanh niên không khỏi khiến mọi người phải nhìn thoáng qua.

Con trai độc nhất của ngài thị trường . .

Ngoài phòng mổ, Đường Thượng Nguyên hai tay ôm mặt, ông xoa xoa mặt mình, cố gắng hít thở , cơ thể ông run rẩy không ngừng , mà bên cạnh ông cụ Đường (ông của Mặc Vũ)cũng đang nhìn chằm chằm cánh cửa phòng mổ, tuy rằng sắc mặt vẫn bình tĩnh , nhưng bàn tay lão cũng đang run run nắm chặt .

Một phút đồng hồ đi qua , ba mươi phút đi qua , một giờ đi qua , ba giờ sau đi qua , ca mổ lần này kéo thật dài, mà người ngồi bên ngoài, trái tim dường như cũng nặng dần, không thể có được một giây yên ổn nào.

Cửa phòng mổ rốt cục cũng mở ra , bác sĩ tháo xuống khẩu trang, lộ ra gương mặt mệt mỏi. “ Xin lỗi, ngài thị trường, chúng tôi đã cố gắng hết sức . .”

Phịch một tiếng, Đường lão gia té xuống trên đất .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Cảm Giác Kỳ Quái

“Ba. ” Đường Thượng Nguyên nghe âm thanh kia thì phục hồi lại tinh thần , nhìn Đường lão gia chịu không nổi đã kích, choáng váng té trên mặt đất, ngày thường ông đối Đường Mặc Vũ rất nghiêm khắc, nhưng ông cũng là người yêu đứa cháu này nhất. . Bây giờ muốn đối xử tốt với nó một chút cũng không còn cơ hội

“Ba. ” Đường Thượng Nguyên nghe tiếng động thì lấy lại tinh thần , nhìn Đường lão gia chịu không nổi đã kích, choáng váng té trên mặt đất, ngày thường ông đối Đường Mặc Vũ rất nghiêm khắc, nhưng ông cũng là người yêu đứa cháu này nhất. . Bây giờ muốn đối xử tốt với nó một chút cũng không còn cơ hội rồi. .

Đường Thượng Nguyên đỡ ba mình lên, ông cố gắng giữ bình tĩnh, trong lòng chua xót , ông không biết bản thân đã bao lâu không khóc rồi, nhưng người nằm bên trong là con ông, là đứa con duy nhất của ông. . Họ có địa vị, lại có nhiều tiền tài như vậy cũng đâu còn ích lợi gì. .

Trong bệnh viện, bệnh tim Đường lão gia đột phát, nhưng nhờ cấp cứu kịp thời, lúc này không có chuyện gì, mà Đường Mặc Vũ lại. . .

Trong một gian phòng ICU, một người thanh niên toàn thân đều quấn băng gạc đang nằm, bên cạnh anh ta là một đồng máy móc , bắt chọt chiếu qua một ít ánh sáng, anh ta vẫn còn sống, nhưng vẫn chưa hề tỉnh lại. .

Ngón tay Bạch Nặc đặt trên cánh cửa bằng thủy tinh, đôi mắt cô đã sưng đỏ vì khóc, cơ thể cô chậm rãi trượt xuống, nắm lấy tóc mình.

“Mặc Vũ, em xin lỗi, em không phải cố ý, em thật sự không cố ý.”

Cô không ngừng tự nói với bản thân, nhưng một câu xin lỗi kia, người ở bên trong sẽ chẳng bao giờ nghe được . .

Đường Mặc Vũ cảm giác thân thể của chính mình thật vô lực, lúc nào cũng lảng lảng, đáng chết, cái quái gì vậy. Anh cố gắng mở hai mắt của mình, cũng là nhận ra trước mắt anh đều là một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không được, Anh đưa tay ra, cũng không thể thấy bàn tay chính mình, đây là chỗ quái quỷ nào vậy.

Là ai? Là ai ở bên ngoài, anh cố gắng há miệng mình, nhưng phát hiện bản thân chỉ có thể phát ra một tiếng đơn âm tiết, như là tiếng trẻ con vậy, Đây là chuyện gì? Anh cố gắng nâng cổ, cảm giác không thể hít thở được.

Phịch một tiếng, một âm thanh rất lớn, cộng theo một chấn động đáng sợ, anh như bị bắn ra ngoài. Nhưng bây giờ anh lại nằm ở đây, tựa hồ nhúc nhích đều không được. .

Đột nhiên anh giống như nhớ tới một sự kiện, hình ảnh trước lúc anh ngất đi không ngừng hiện lên, Bạch Nặc ích kỷ, còn có chiếc xe kia, tìm anh đột nhiên thất bại chắc không phải là mọi người nghĩ rằng anh đã chết, cho nên muốn chôn anh chứ.

Chết tiết, mấy ông bác sĩ này làm ăn kiểu gì vậy, anh còn sống, anh còn thở mà. . Anh căn bản là không có chết. Anh vươn tay, dùng sức đẩy một chút, ánh sáng rực rỡ chiếu thẳng vào mặt của anh, Anh vội vã nhắm hai mắt, Không thể thích ứng ánh sáng chói mắt này.

Anh lại lần nữa mở hai mắt, ngược nhìn bầu trời anh. Anh vươn hai tay, khi thấy đôi tay mình, anh chấn động hoàn toàn.

Đây không phải là tay anh. Anh quơ quơ bàn tay trước mặt, nghĩ anh chắc nhìn lầm rồi, nhưng không phải, ông trời, đây là sự thật. Tay anh nhỏ đi. Không đúng. Là cả người anh đều nhỏ đi, anh nhìn nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện bản thân bị đặt trong một cái hộp giấy, anh muốn kêu một tiếng, nhưng âm thanh vang lên là tiếng một đứa bé, anh muốn ngồi dậy, nhưng thân thể này căn bản là không nghe anh điều khiển. Đừng nói nhúc nhích, lật người qua một cái cũng không thể làm được.

rồi. .

Đường Thượng Nguyên đỡ ba mình lên, ông cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cũng không nhìn được chưa xót trong mắt, ông không biết bản thân đã bao lâu không khóc rồi, nhưng hiện bên trong là con ông, là đứa con duy nhất của ông. . Họ có địa vị, lại có nhiều tiền tài như vậy cũng đâu còn ích lợi gì. .

Trong bệnh viện, bệnh tim Đường lão gia đột phát, nhưng nhờ cấp cứu kịp thời, hiện tại không có chuyện gì, mà Đường Mặc Vũ lại. . .

Trong một gian phòng ICU, một người thanh niên toàn thân đều quấn băng gạc đang nằm, bên cạnh anh ta là một đồng máy móc, bắt chọt chiếu qua một ít ánh sáng, anh ta vẫn còn sống, nhưng vẫn chưa hề tỉnh lại. .

Ngón tay Bạch Nặc đặt trên cánh cửa bằng thủy tinh, đôi mắt cô đã sưng đỏ vì khóc, cơ thể cô chậm rãi trượt xuống, nắm lấy tóc mình.

“Thực xin lỗi, Mặc Vũ, thực xin lỗi, em không phải cố ý, em thật sự không cố ý.”

Cô không ngừng co bản thân thân mình lại, nhưng kia một câu thực xin lỗi, người ở bên trong sẽ chẳng bao giờ nghe được . .

Đường Mặc Vũ cảm giác thân thể của chính mình thật vô lực, lúc nào cũng lảng lảng, đáng chết, cái quái gì vậy. Anh cố gắng mở hai mắt của mình, cũng là nhận ra trước mắt anh đều là một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không được, Anh đưa tay ra, cũng không thể thấy bàn tay chính mình, đây là chỗ quái quỷ nào vậy.

Là ai? Là ai ở bên ngoài, anh cố gắng há miệng mình, nhưng phát hiện bản thân chỉ có thể phát ra một tiếng đơn âm tiết, như là tiếng trẻ con vậy, Đây là chuyện gì? Anh cố gắng nâng cổ, cảm giác không thể hít thở được.

Phịch một tiếng, một âm thanh rất lớn, cộng theo một chấn động đáng sợ, anh như bị bắn ra ngoài. Nhưng bây giờ anh lại nằm ở đây, tựa hồ nhúc nhích đều không được. .

Đột nhiên anh giống như nhớ tới một sự kiện, hình ảnh trước lúc anh ngất đi không ngừng hiện lên, Bạch Nặc ích kỷ, còn có chiếc xe kia, tìm anh đột nhiên co rút, mọi người chắc không phải cho rằng anh đã chết, cho nên muốn chôn anh chứ.

Đáng chết, mấy ông bác sĩ này làm ăn kiểu gì vậy, anh còn sống, anh còn thở mà. . Anh căn bản là không có chết. Anh vươn tay, dùng sức đẩy một chút, ánh sáng rực rỡ chiếu thẳng vào mặt của anh, Anh vội vã nhắm hai mắt, Không thể thích ứng ánh sáng chói mắt này.

Anh lại lần nữa mở hai mắt, Không quá quen thuộc nhìn bầu trời trước mắt. Trời thật xanh. . Anh vươn hai tay, khi thấy đôi tay mình, anh chấn động hoàn toàn.

Đây không phải là tay anh. Anh quơ quơ bàn tay trước mặt, nghĩ anh chắc nhìn lầm rồi, nhưng không phải, ông trời, đây là sự thật . Tay anh nhỏ đi . Không đúng. Là cả người anh đều nhỏ đi, anh nhìn nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện bản thân bị đặt trong một cái hộp giấy, anh muốn kêu một tiếng, nhưng âm thanh vang lên là tiếng một đứa bé, anh muốn ngồi dậy, nhưng thân thể này căn bản là không nghe anh chỉ huy. Đừng nói nhúc nhích , liền lật người qua một cái đều không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Đáng Thương Không Có Người Nhặt

Anh dùng lực nhéo nhéo mặt mình, lúc này mới phát hiện, ngay cả động tác cơ bản này anh cũng phải cố gắng hết sức mới thực hiện được.

Một giờ sau, anh kiệt sức nằm im trong hộp giấy, không hề nhúc nhích. Ngơ ngác nhìn lên bầu trời, bị ai phát hiện. Đây không phải nằm mơ, mặc dù anh không chết nhưng anh lại bị biến thành một đứa bé sơ sinh. Nói cách khác, anh trọng sinh, trọng sinh nhưng vẫn còn trí nhớ của kiếp trước .Tệ hơn nữa, bây giờ anh còn là một đứa bé bị bỏ rơi....

Anh tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, thật không biết làm sao sống tiếp với cái thân thể này, một thân phận hoàn toàn mới nhưng lại mang theo trí nhớ trước kia .

Hộp giấy bị mở ra , anh lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt. . .

“Sao xấu vậy ...” Người đàn ông thốt lên, sau đó đẩy qua một bên. .

Xấu? Đáng chết, anh mà xấu sao. . Anh không thể nói chuyện , chỉ là không ngừng động đậy bản thân , đây là người đầu tiên anh gặp. .

Rất nhanh lại là đến một người khác, quả nhiên sau khi nhìn anh, lại nhíu một chút chân mày, đứa nhỏ này quá xấu.

Đường Mặc Vũ cố gắng hít một hơi, dứt khoát nhắm lại hai mắt của mình, mấy người này đúng là không có mắt, có đứa trẻ nào vừa xinh ra đã đẹp luôn đâu , dù không thích, ít nhất cũng phải cho anh cái gì ăn chứ, anh đã đói bụng lắm rồi. .

Cuối cùng anh chỉ có thể chấp nhận số phận, tiếp lại đến thêm một người đang nhìn anh, anh cố gắng hết sức cười với người đó, anh dùng nụ cười đẹp nhất, nụ cười mà trước đây từng khiến cho cánh phụ nữ phải khóc thét chạy theo anh.

“Ôi trời ơi. .” Nhưng nụ cười của anh cũng không mang đến vận may cho anh, người nọ như là thấy quỷ, nhanh chân bỏ chạy , để lại anh ngầy người trong thùng gần một ngày... (Liz : haha hết tự tin chưa anh. .)

Anh liếm đôi môi đã khô nứt nẻ của mình, vô vọng nhìn về phía bầu trời đã chuyển đen, không ai đồng ý muốn nhặt anh, không thể tưởng được anh, Đường Mặc Vũ cũng có một ngày rơi vào tình huống này, bị người ta ghét bỏ, mà càng làm cho anh khó có thể chấp nhận được chính là, khi đêm đến, trên bầu trời lại rơi xuống từng giọt từng giọt mưa bụi, không ngừng quất vào mặt của anh.

“Hắt xì...” Anh hắt xì một cái, qua ngày mai không chừng anh sẽ lại đầu thai một lần nữa mất , anh lạnh lùng nhìn ra bên ngoài. Lúc này đây, tâm anh triệt để lạnh.

Không biết lúc nào anh bỗng tỉnh dậy, mở mắt, thấy được gương mặt một cô gái, tuổi có vẻ còn khá trẻ, đại khái khoảng hai mươi tuổi, trên người cô ta có một mùi kinh khủng khiến anh cực kì chán ghét, mùi hôi thối của rác.

Đừng có đụng vào tôi..... anh quay mặt sang bên , nhưng cái cô gái kia lại đưa tay ra sờ vào mặt của anh, anh hí mắt nhìn đôi tay đen xì xì kia, nhất thời ghê tởm muốn ói.

“Đừng sợ, không sao, ngoan chị mang em về nhà.” Cảm giác được thân thể mình bị bế lên, bị cái cô gái đáng ghét kia ôm vào trong lòng, anh tròn mắt nhìn chăm chăm cô ta, bên cạnh cô ta là một cái bao rất to, bên trong toàn rác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12

Đây là một cô gái lợm ve chai. Không ai khác, Chính là cô gái đụng vào anh ngày trước, Lạc Tuyết.

Đường Mặc Vũ không ngừng giãy dụa thân thể của chính mình, được cái cô gái này nhặt về, thôi thì cho anh chết đi còn hơn, cô ta hôi như vậy, bản như vậy ai chịu nổi.

Lạc Tuyết đem bé sơ sinh ôm trong lòng mình, dùng quần áo mình thay nó che mưa, sau đó một tay lôi kéo cái bao to, một tay ôm đứa nhỏ, hướng về phía nhà mình mà đi, tuy rằng cô thật rất nghèo, không có khả năng nuôi thêm một đứa trẻ. Song, cô cũng không thể trơ mắt nhìn đứa nhỏ này nằm ở nơi đó, nó cùng Lạc Tuyết giống nhau, đều là đứa trẻ bị bỏ rơi.

Một căn phòng đơn sơ, một đôi tay nhỏ bé đưa lên, mở đèn điện bên trong phòng. Trong phòng, có một vài gia cụ đã cũ, đều là những thứ người khác vứt đi, còn có một cái TV cũ, vì sợ phí điện nên cô rất ít khi mở lên, những người ở đây đều giống như cô. Nơi này đều tập trung những người nghèo khổ như cô.

Cô buông đứa trẻ trong lòng ra, đặt anh trên giường nhỏ của mình: “Cục cưng, về nhà rồi. Chắc hắc em đói bụng rồi nhỉ, để chị đi làm cái gì cho em ăn nha.” Cô nhẹ nhàng vuốt ve đứa bé trên giường, cười ấm áp nhưng đứa nhỏ kia lại bày ra một gương mặt hết sức bất mãn. Đứa nhỏ nào, anh rõ ràng là một người đàn ông trưởng thành, một người đàn ông 26 tuổi rành rành, bây giờ lại biến thành một đứa bé sơ sinh cái gì cũng không làm được, đã vậy còn phải ở chung với cái cô gái này, anh quan sát bốn phía, cánh cửa sổ đều đã nát, nơi này không biết có phải cho người ở không nữa. Không sao, không có mùi gì lạ là được, bằng không thả cho anh chết đi cho xong.

Anh có chút buồn bực mân khóe môi, không biết rằng mình như thế ở trong mắt Lạc Tuyết càng thêm đáng yêu một ít.

”Nhóc đáng yêu quá.” Lạc Tuyết nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt đứa bé, Đường Mặc Vũ lại dùng sức trừng mắt liếc cô một cái, đừng có mà đụng vào mặt tôi, con nhỏ ghê tởm, có điều, cái miệng của anh cũng chỉ có thể không ngừng khép mở, thanh âm thốt ra cũng âm thanh trẻ con khiến anh chán nản, thân hình này rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, sáu tháng, ba tháng, chắc là vừa sinh ra.

“Tốt lắm, em ngoan ngoãn nằm ở đây, chị đi làm cho em một ít đồ ăn.” Lạc Tuyết đứng lên, hướng phòng bếp nhỏ bên cạnh đi tới.

Đường Mặc Vũ không khỏi nhắm hai mắt của mình, không tin cô có thể làm ra cái thứ gì tốt. Hơn nữa, nơi này thật sự có gì có thể ăn sao? Ăn vào có hóng bụng mình không ta?

Anh quay đầu nhìn Lạc Tuyết lê một chân, thì ra là một con bé què.

Vừa bẩn, vừa xấu, lại còn tàn tật, trách không được chỉ có thể lợm ve chai, mà càng làm cho anh buồn bực chính là, anh vậy mà bị một người lợm ve chai nhặt. (Liz: có người lợm là may rồi, còn bày đặt sạo sự.. =.=... Vũ ca * lờm lờm* cô coi chừng anh đấy)

Anh bây giờ chỉ có thể trông bản thân có thể nhanh lớn hơn một chút, để có thể nhanh chóng về nhà, tuy rằng hình dáng anh thay đổi, nhưng anh vẫn là Đường Mặc Vũ, ông nội và ba nhất định sẽ nhận ra anh. Anh không ngừng suy nghĩ, đôi mi đứa bé lúc này cũng càng nhắm lại, chính là, bây giờ chính anh còn không thể tin, làm sao nói cho người khác tin, anh chính là Đường Mặc Vũ, là con của ngài thị trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Hấn Chán Ghét Ăn Cháo Loãng

Con nhỏ xấu xí đáng chết, Cô ta rốt cuộc làm cái thứ gì cho anh mà lâu vậy, bụng Đường Mặc Vũ không ngừng kêu, anh cũng không biết có phải hay không bé sơ sinh đều đói nhanh như vậy, từ trước tới nay anh chưa từng chịu qua cảnh đói bụng, đây là lần đầu anh biết đến cảm

Edit by : Lilianna (thienthai123)

Con nhỏ xấu xí đáng chết. Cô ta làm cái thứ gì cho anh mà lâu vậy. Bụng Đường Mặc Vũ không ngừng kêu, anh cũng không biết có phải bé sơ sinh hay đói nhanh chứ từ trước tới nay anh chưa từng chịu qua cảnh đói bụng. Có thể nói, đây là lần đầu anh biết đến cảm giác này, hoá ra lại khó chịu như vậy. Lúc này anh rất đói bụng, rất rất đói bụng. .

Lạc Tuyết từ trong phòng bếp đi ra, trong tay cô bưng một cái bát, bên trong bát là cháo trắng.

Cô đặt bát trên bàn, sau đó ôm bé sơ sinh rời giường, “Cục cưng, ăn nào. .”

Đường Mặc cúi kinh lờm lờm hai mắt, dùng có dùng cách xưng hô ghê tởm đó gọi tôi, anh đã 26 tuổi, anh còn chưa mở miệng, một cái thìa đã đặt trước mặt anh, anh không khỏi sững sốt. Đó là cái gì vậy, có thể ăn sao ?

“Cục cưng, hôm nay em chỉ có thể ăn cái này, ngày mai chị mua sữa bột cho em được không?” Lạc Tuyết cẩn thận đem thìa đút vào cái miệng nhỏ nhắn. Chỉ có điều thằng nhỏ này cứ phe phẩy cái đầu, sống chết cũng không chịu ăn.

Con nhỏ đáng chết, Đường Mặc Vũ cự tuyệt ăn mấy thứ này. Anh cũng không cần uống sữa bột, anh muốn ăn thịt, muốn ăn cá, muốn ăn hải sản, mấy thứ cháo này đánh chết anh cũng không ăn.

Lạc Tuyết buông cái bát xuống, ôm Đường Mặc Vũ vào trong lòng, trên người cô ta vẫn là cái loại hơi thở này. Đường Mặc Vũ tính giãy dụa, nhưng không biết là vì thói quen, hay là anh đã thật sự mệt mỏi, mà cảm giác cái mùi này cũng không phải quá khó ngửi, là mùi bùn đất, ngửi nhiều một chút, xem ra cũng dễ chịu.

“Cục cưng, chị biết em không thích ăn cái này, nhưng em cần phải ăn, bằng không em sẽ bị chết đói đấy!” Cô cúi đầu nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng, rất khó chịu, cũng thật đau lòng.

Đường Mặc Vũ dừng lại, vừa nghe hai chữ chết đói kia, trong lòng không thoải mái cho lắm. Đúng vậy, nếu như bây giờ anh không ăn sẽ chết đói, đừng nói muốn đi tìm người nhà, chưa tìm được người nhà thì anh cũng đã chết rồi, một cái chết không minh bạch, thật không minh bạch, đừng nói một tấm hình, thậm chí khả năng một ngôi mộ cũng không có.

Anh không tin cô gái này có tiền xây cho anh một bia mộ, không chừng còn tùy tiện lấy một cái hố chôn anh là xong, chết uất ức như vậy, anh không thêm.

Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo một góc áo cô, lại ngẩng đầu nhìn mặt cô, lần đầu tiên anh nghiêm túc nhìn cái cô gái này.

Cũng không xấu lắm, ánh mắt cũng không to lắm, mắt một mí nhỏ nhỏ, một thân hình thiếu dinh dưỡng, cằm đầy, môi cũng không đẹp, không như xinh đẹp như Bạch Nặc. Tóm lại cái cô gái này mặt không có một chút đẹp mắt, gom lại đặt cùng nhau lại càng thêm tầm thường.

Anh đánh giá cô, chẳng qua là một gương mặt tầm thường, vút ở trên đường cũng không ai liếc mắt tới một cái.

Lạc Tuyết quay lại, nhìn Đường Mặc Vũ trong lòng, thấy Đường Mặc Vũ không ngừng nhìn về cái bát kia, miệng cũng đang không ngừng động đậy, chắc là là muốn ăn. Cô nở nụ cười, bưng bát lên đút vào bên miệng Đường Mặc Vũ.

giác này, nguyên lai sẽ khó chịu như vậy, hiện tại anh rất đói bụng, rất rất đói bụng.

Lạc Tuyết từ trong phòng bếp đi ra, trong tay cô bưng một cái bát, bên trong bát là cháo trắng.

Cô đặt bát trên bàn, sau đó ôm bé sơ sinh rời giường, “Cục cưng, đến ăn đi. .”

Đường Mặc cúi kinh lờm lờm hai mắt, dùng có dùng cách xưng hô ghê tởm đó gọi tôi, anh đã 26 tuổi, anh còn chưa mở miệng, một cái thìa đã đặt trước mặt anh, anh không khỏi sững sốt một chút, đó là cái gì vậy, có thể ăn sao ?

“Cục cưng, hôm nay em chỉ có thể ăn cái này, ngày mai chị mua sữa bột cho em được không?” Lạc Tuyết cẩn thận đem thìa đút vào cái miệng nhỏ nhắn, nhưng mà đứa nhỏ này cứ phe phẩy cái đầu, chết sống cũng không chịu ăn.

Con nhỏ đáng chết, Đường Mặc Vũ cự tuyệt ăn mấy thứ này, anh cũng không cần uống sữa bột, anh muốn ăn thịt, muốn ăn cá, muốn ăn hải sản, ba cái cháo này đánh chết anh cũng không ăn.

Lạc Tuyết buông cái bát xuống, ôm Đường Mặc Vũ vào trong lòng, trên người cô ta vẫn là cái loại hơi thở này, Đường Mặc Vũ tính giãy dụa, nhưng không biết là vì thói quen, hay là anh đã thật sự mệt mỏi, mà cảm giác cái mùi này cũng không phải quá khó ngửi, là mùi bùn đất, ngửi nhiều một chút, xem ra cũng xong chuyện.

“Cục cưng, chị biết em không thích ăn cái này, nhưng mà, em cần phải ăn, bằng không em sẽ bị đói chết.” cô cúi đầu nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng, rất khó chịu, cũng thật đau lòng.

Đường Mặc Vũ dừng lại, vừa nghe hai chữ đói chết kia, trong lòng liền thập phần không thoải mái, đúng vậy, anh hiện tại không ăn sẽ chết đói, đừng nói muốn đi tìm người nhà, chưa tìm được người nhà anh khả năng cũng đã chết rồi, cứ như vậy chết không minh bạch, thật không minh bạch, đừng nói một tấm hình, thậm chí khả năng một cái mộ cũng không có.

Anh không tin cô gái này có tiền để làm cho anh một cái bia mộ, không chừng còn tùy tiện lấy một cái hố chôn anh là xong, chết uất ức như vậy, anh mới không cần.

Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo một chút quần áo cô gái ôm hân, lại ngẩng đầu nhìn mặt cô, lần đầu tiên anh nghiêm cẩn nhìn cái cô gái này.

Không tính xấu, ánh mắt cũng không lớn, nhỏ nhỏ mắt một mí, một thân hình thiếu dinh dưỡng, cằm đầy, môi cũng không đẹp, không như Bạch Nặc lớn lên xinh đẹp, tóm lại cái cô gái này mặt không có một chút đẹp mắt, gom lại đặt cùng nhau lại càng thêm phổ thông.

Anh đánh giá cô, chẳng qua là một gương mặt phổ thông, ném ở trên đường cũng không ai liếc mắt tới một cái.

Lạc Tuyết quay lại, nhìn Đường Mặc Vũ trong lòng, thấy Đường Mặc Vũ không ngừng nhìn về cái bát kia, miệng cũng đang không ngừng động đậy, tựa hồ là muốn ăn. cô rớt cục nở nụ cười, bưng bát lên đút vào bên miệng Đường Mặc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Cẩn Chết Người

Ngoan lắm, ăn đi, nuốt xuống đi nào, thêm một miếng nữa nhé, rất nhanh bát cháo trắng kia cũng đã được ăn hết.

Đường Mặc Vũ thấy mình no tới tận cổ, mới ăn có một chút mà đã no, quả nhiên, thân thể này không phải là của chính mình, anh ngáp một cái, quyết định đi ngủ, có lẽ ngày mai khi tỉnh lại, anh lại là Đường Mặc Vũ, lúc đó anh lại phát hiện, mọi việc trải qua hôm nay đều chỉ là một giấc mơ buồn cười mà thôi.

Anh nhắm hai mắt lại, lúc này mới phát hiện có cái gì đó đắp trên trên người, đợi chút, mùi này sao quen thuộc như vậy, anh cúi đầu nhìn cái áo khoác tây trang trên người, cảm thấy càng nhìn càng quen thuộc, anh nheo hai mắt lại, màu sắc này, kiểu dáng này, còn có mơ hồ mùi nước hoa trên quần áo, mùi này không phải của anh, mà là Bạch Nặc.

Đây là áo của anh, anh ngẩng đầu nhìn Lạc Tuyết ngồi ở một bên, anh rớt cục thì nghĩ ra. Thì ra là cái cô gái đáng chết mà anh đụng phải, cũng là người hại anh biến thành như vậy, nếu không phải cô ta đột nhiên xuất hiện, thì anh sẽ không cùng Bạch Nặc đi ăn, lại càng không gặp tên lái xe say rượu kia.

Lạc Tuyết đưa tay vỗ trên trên người bé sơ sinh, không hiểu, rõ ràng vừa nãy còn muốn ngủ, giờ sao lại đang mở to ánh mắt nhìn cô như vậy, cô không rõ ánh mắt đứa bé có nghĩa gì, chính là biết, đứa nhỏ này có một đôi mắt đặc biệt xinh đẹp.

“Ngoan ngoan ngủ đi.” Tay cô đặt ở trên mặt đứa nhỏ xoa xoa, nhưng bỗng nhiên, cô cảm giác đầu ngón tay tay mình tê rần, thì ra đứa bé trên giường đang dùng sức cắn ngón tay cô.

“A...” cô ngửa, cô không khỏi cười lên, thì ra đứa nhỏ này muốn đùa cùng với cô, mà cô cũng hề biết, trong lúc cô cười, Đường Mặc Vũ lại đang giận cá chém thớt. anh há ra miệng mình, một đứa bé còn chưa có răng, có thể cắn đau ai được, anh dứt khoát nhắm hai mắt, mắt không thấy tâm không phiền.

Lạc Tuyết đặt ngón tay mình trên trán đứa nhỏ, sau đó cúi đầu, yêu thương hôn lên trán đứa bé, em yên tâm, chị sẽ chăm sóc em, chị sẽ không để em trở thành một Lạc Tuyết thứ hai. Đường Mặc Vũ mở to mắt trừng Lạc Tuyết một cái, dám chiếm tiện nghi của anh, nhưng là, khi đó anh lại thấy trong mắt Lạc Tuyết lóe ra một nét bi thương, xúc động muốn bóp chết cô bỗng nhiên biến mất.

Anh nhắm mắt lại, quên đi, kỷ thực ngẫm lại, chuyện này cũng không liên quan gì đến cô, nhưng lúc anh nhớ tới tai nạn xe cộ kia trong nháy mắt, Bạch Nặc thể nhưng chỉ nghĩ đến bản thân mà đẩy anh vào dưới bánh xe, toàn thân anh đều run run.

Một đôi tay nhỏ bé ôn nhu đặt ở trên người anh, sau đó nhẹ nhàng vỗ.

Hừ.. không biết học được bài hát ru chỗ nào, nghe cũng êm tai, có điều, lạc điệu.

Con nhóc này, ít nhất còn có được một chút giọng dễ nghe. Đường Mặc Vũ rớt cục thì hít một hơi, sau đó chìm vào giấc ngủ, khi anh tỉnh lại đã là buổi sáng ngày thứ hai, mà khiến anh tỉnh lại không gì khác, chính là bụng anh, anh đã đói không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Đứa Nhóc Này Xấu Quá

Lạc Tuyết từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bưng một cái bát: “Nào, bé yêu, ăn nào.” Cô ôm Đường Mặc Vũ trong lòng, Đường Mặc Vũ có chút không thoải mái giật giật thân mình, anh rõ ràng cảm giác được đôi ngực mềm mại của cô gái này. Bình thường đàn bà nào may mắn lắm mới được ôm

anh, đều là muốn cùng anh lên giường. Mà con nhóc nhặt rác này, nói thật í, dù mắt anh có mù cũng không có muốn đụng đến cô ta. Anh vừa nghĩ vừa ăn cháo, chẳng có vị gì cả, khó ăn cực. Nhưng thôi, vì mạng sống trước mắt, mà lần đầu tiên anh biết, mạng sống con người đúng là yếu ớt, tựa như bọt sóng trong biển lớn, lúc nào cũng có khả năng biến mất. Cho nên anh càng muốn quý trọng mạng sống không dễ gì có được này. .

Cho nên, anh sẽ ăn, mặc kệ khó ăn cỡ nào, anh nhất định phải ăn.

“Bé yêu, chúng ta ra ngoài nha” Lạc Tuyết đứng lên, đưa tay lấy một một nước đổ vào trong chén. Sau đó uống một ngụm, Đường Mặc Vũ ngẩng đầu theo dõi cô, hơi hơi nheo lại hai mắt mình, anh còn tưởng rằng cô cho anh ăn mấy thứ này, mà bản thân cô thì lại ăn ngon này nọ. Xem ra không phải, cái cô gái này nghèo kiếp xác, làm gì có cái gì ngon mà ăn. Nói như vậy, cô đem qua cũng là ăn giống anh. . Bỗng nhiên, trong lòng anh có chút khó chịu, hình như có chút đau nhói trong lòng. Cuộc sống của cô nhất định rất khó cực, có lẽ so với tưởng tượng của anh còn khổ hơn.

Lạc Tuyết buông cái bát xuống, đem bé sơ sinh trên giường bế dậy. Rồi buộc vào trên lưng, “Cục cưng, thực xin lỗi, chị không thể để một mình em ở lại chỗ này, chúng ta về nhà nhanh thôi.” Lạc Tuyết nâng lên hai mắt, nhìn ra bên ngoài, cô muốn đi ra ngoài.

“Lạc Tuyết, sau lưng con đeo cái gì vậy?” Một người phụ nữ lấm lem dầu mỡ đi ra, thoát nhìn cũng thuộc tầng lớp như cô, nhưng bà ta tuổi lớn một ít, may là tứ chi đầy đủ vẹn toàn, không giống Lạc Tuyết, tuổi còn trẻ, tàn tật, cũng chỉ có thể chọn một công việc mà chẳng ai muốn làm, nhặt rác.

“Là một đứa trẻ, Bác Lư, con nhặt được.” Lạc Tuyết cười với bác Lư, vươn tay vỗ nhẹ Đường Mặc Vũ trên lưng mình, mà Đường Mặc Vũ chính là chán chường nhắm hai mắt lại, đối với chuyện này không có tí hứng thú nào. Hơn nữa, anh đã biết tên cô gái này

Lạc Tuyết, cái tên rất êm tai, người và tên chẳng giống nhau chút nào.

“Nhặt? Đưa bác nhìn xem,” Bác Lư hơi ngạc nhiên, bà nhìn Đường Mặc Vũ yên lặng dựa trên bờ vai Lạc Tuyết.

“Ôi trời. Lạc Tuyết.” Bác Lư không khỏi vỗ ngực: “Lạc Tuyết, đứa nhỏ này xấu như vậy, con nhặt nó làm cái gì? Con xem một mình con, con còn nuôi không nổi, còn muốn nuôi một đứa trẻ sao? Nhanh chút đem bỏ nó đi.” Bác Lư có chút ghét bỏ nhìn Đường Mặc Vũ, miệng nói liên hồi, nước miếng không ngừng phun trên mặt Lạc Tuyết.

Đường Mặc Vũ đột nhiên trừng mắt liếc nhìn Bác Lư một cái, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người. Mụ già đáng chết, bà ta dám nói thêm một chữ xấu nữa xem. Trong mắt mọi người, anh luôn là đại biểu cho hoàn mỹ, cho tới bây giờ chưa ai nói qua anh xấu, không hiểu sao từ khi mang bộ dáng này, tất cả những người gặp qua anh, đều nói anh xấu, mà dù anh có xấu thật đi chẳng nữa thì cũng liên quan gì đến bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 16: Cùng Nhau Lượm Ve Chai Qua Ngày

“Bác Lư, nó không xấu.” Anh còn đang tức giận, nhưng nghe được giọng dễ nghe của Lạc Tuyết. Quả nhiên, chỉ có cái cô gái này thành thật một chút, anh nheo nheo con mắt lại, lại bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Bác Lư, con sẽ không đem bỏ nó đâu. Bác cũng biết con cũng là đứa nhỏ bị bỏ rơi chỉ vì một chân tàn tật này” Lạc Tuyết nhìn thoáng qua chân mình, chỉ có điều, đau xót nhiều lắm cũng theo thời gian mà nhạt dần. Cô đã khóc, đã từng oán trách, từng hận, nhưng đến bây giờ mới hiểu được, không có cha mẹ nào không yêu con mình. Nếu có cơ hội, có điều kiện, ai lại muốn vứt bỏ con mình, cô đã bắt đầu tha thứ cho cha mẹ mà cô không hề biết mặt của mình. .

Bác Lư thở dài một hơi, không ngừng lắc đầu, thật là cay nghiệt. . Một cô gái tàn tật, nuôi một đứa sơ sinh sống qua ngày, bọn họ sống tốt thế nào đây. .

Nhưng Lạc Tuyết so với Bác Lư lại lạc quan hơn rất nhiều.

“Cục cưng, bé yên tâm, chị sẽ không bỏ rơi em đâu, chỉ cần chị không đói chết, chị liền sẽ cố gắng chăm sóc em” Lạc Tuyết tự hứa với mình, mà sau lưng cô, Đường Mặc Vũ mở to hai mắt, ‘tôi lại hi vọng cô có thể tôi bỏ lại, như vậy có lẽ tôi có thể tìm được một người tốt hơn nuôi tôi, mà không phải đi theo một con nhóc lượm ve chai’. Anh nhăn đôi mi thừa thốt lại, bày ra một bộ dạng lười biếng.

Bên ngoài siêu thị, Lạc Tuyết thả bao rác trong tay xuống. Sau đó moi một ít tiền lẻ ra, nhiều đó chắc cũng đủ mua một ít sữa bột. Cô đi vào, những người khác khi nhìn thấy cô, không khỏi lui ra xa, gương mặt hất hủi.

“Mẹ, chân cái cô kia bị gì vậy?” Một cô nhóc cẩn thận kéo áo mẹ mình hỏi, kỳ quái nhìn Lạc Tuyết đi qua.

Người mẹ trẻ kéo tay con gái mình, “Nếu con không chịu ăn cơm, chân của con cũng bị như vậy đấy.”

Cô nhóc vội vàng lắc đầu, hoảng sợ, không ngừng trốn sau lưng mẹ, ánh mắt nhìn chằm chằm chân Lạc Tuyết.

Đường Mặc Vũ không khỏi liếc bà mẹ kia một cái, khóe môi không vui cong lên. Bà không nói thì sợ người ta tưởng bà câm sao, thật làm cho người ta ngứa mắt.

Lạc Tuyết chỉ nhẹ nhàng lung lay một chút lông mi, cô không sao, chân cô đứng là tàn, cô cũng quen nghe những lời này rồi.

Cô đi đến trước quầy sữa bột, cầm một gói, rồi đi ra ngoài. Sau khi trả tiền xong, bước ra ngoài, đã là giữa trưa . .

“Đói bụng chưa?” Cô cẩn thận ôm đỡ Đường Mặc Vũ trên lưng xuống. Sau đó lấy ra một cốc nước, đặt bên miệng bé, Đường Mặc Vũ không khỏi nghiêng răng nhìn cô, không thể chăm sóc tôi thì đừng có mà mang tôi lang thang bên ngoài chứ. Cô muốn tôi chết khát có phải không? Anh cúi đầu uống nước, không thấy được đôi môi Lạc Tuyết đã nứt hết cả, thật ra cô cũng rất khát. Đợi đến Đường Mặc Vũ uống xong, cô mới là đem cốc lên miệng mình uống, uống một chút nước còn lại. Rồi đứng lên đi về nhà, trong lòng cô là một đứa trẻ, mà trên lưng cô lúc này, là một bao rác thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Vứt Bỏ Đi

“Lạc Tuyết, nghe lời bác Lưu bỏ thằng bé này đi.” Bác Lưu lại đến, không biết đây là lần thứ mấy. “Con xem nó hành con một môi thành bộ dáng gì rồi, với công việc nhặt rác của con, làm sao có tiền nuôi nó, cuộc sống chúng ta có dư dả gì đâu, ngay cả bản thân mình còn nuôi không nổi.”

Lạc Tuyết cúi đầu nhìn đứa bé đang ăn trong lòng mình. Trên ngăn tủ, có một chiếc bình, sữa bột, còn có ít quần áo đã khiến cô tiêu không ít tiền để dành của mình, muốn kiếm thêm tiền, quả thực sẽ vất vả hơn rất nhiều.

Đường Mặc Vũ miễn cưỡng mở to hai mắt. Nếu có thể anh cũng chẳng thèm uống cái loại sữa bột rẻ tiền này, anh muốn ăn thịt, nếu so với cháo trắng còn đỡ hơn nhiều, ít ra còn có chút dinh dưỡng, phải lựa chọn, anh tình nguyện ăn sữa bột hơn.

Còn có cái bà này, không có việc gì hay sao mà cứ lải nhải bên tai anh hoài, cái cô gái này không bỏ anh, anh có biện pháp gì nữa, anh còn ước gì cô ta bỏ anh đi nữa là. Ở cùng một cô nàng nhặt rác, đúng là ác mộng mà.

“Bác Lưu, con muốn giữ nó lại? Con nghĩ muốn chăm sóc nó, bác xem, chẳng phải con chăm tốt lắm sao?” Lạc Tuyết ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn bác Lưu, sao lại nhất quyết khuyên cô phải bỏ nó đi. Ở đây ai cũng khuyên cô như vậy nhưng mà chẳng phải cô nuôi nó tốt lắm sao? Mà cục cưng cũng rất ngoan, không hề gây ồn ào cho mọi người.

Bác Lưu thở dài một hơi, sau đó ngồi xổm xuống, vươn tay xoa đầu Lạc Tuyết “Lạc Tuyết, bác Lưu là vì tốt cho con. Bác là người từng trải, biết muốn nuôi một đứa trẻ không dễ dàng chút nào, con nuôi bản thân đã là rất khó, chứ đừng nói đến thêm một đứa trẻ.” Bác Lưu ngừng một chút, lại liếc mắt nhìn Đường Mặc Vũ một cái. “Con không nghĩ cho con, thì cũng nên suy nghĩ cho đứa bé chứ!” Nhưng khi bà cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng Lạc Tuyết, không hiểu sao bà có cảm giác nó đang khinh thường bà. Bà vội vã chớp chớp hai mắt mình nhìn lại, thấy Đường Mặc Vũ đang tựa vào trước ngực Lạc Tuyết ngủ, loại ánh mắt này chỉ có ở người lớn, sao mà thằng bé có được. Chắc là bà nhìn nhầm rồi, lại ngược mắt lên nhìn Lạc Tuyết.

Bà hơi sững sốt một chút, lại tiếp tục nói.

“Lạc Tuyết, thằng bé này còn nhỏ, nó muốn ăn, muốn uống, muốn quần áo, muốn đến trường, những gánh nặng này một cô gái độc thân như con sao có thể gánh nổi, huống chi chân của con....” Bác Lưu không có nói thêm gì nữa, tin tưởng cô sẽ hiểu. .

“Nhưng con không thể làm như vậy, con không nỡ.” Lạc Tuyết đem đứa nhỏ ôm vào lòng, những lời bác Lưu nói cô đều biết. Có điều mới chỉ có vài ngày, nhưng cô không nỡ rời bỏ thằng bé. Cô sống một mình rất cô đơn.

“Lạc Tuyết, con suy nghĩ lại đi.” Bác Lưu lại tiếp tục khuyên: “Lạc Tuyết, hãy nghe lời bác, con có thể cho nó những gì, con xem, ngay bản thân con cũng chỉ là một đứa lượm ve chai, nhặt rác, chúng ta bị khinh thường đã đủ rồi con chẳng lẽ muốn đứa trẻ này. . .”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Bỏ Nó Đi

Lạc Tuyết nhắm lại hai mắt, cô hiểu nhưng cô không hề nghĩ tình yêu thương của mình lại tầm thường bé nhỏ như vậy, cô làm sao nỡ bỏ bé, một thằng nhỏ giống như cô . .

” Vì vậy , Lạc Tuyết này , con bỏ thằng bé này rồi, sẽ có người tốt hơn nhất nó, không chừng thằng bé sau này sẽ tìm được một gia đình tốt nuôi dưỡng so với cuộc sống ở đây tốt hơn nhiều.” Bác Thẩm đứng lên , vỗ vỗ bả vai Lạc Tuyết, những gì cần nói bà đã nói , bỏ hay không bỏ thì tùy vào con bé vậy.

“Vâng.” Lạc Tuyết nhẹ nhàng gật đầu một cái, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống , làm ướt mặt Đường Mặc Vũ.

Đường Mặc Vũ bực mình nghiêng mặt mình , không rõ cái cô gái này khóc lóc cái gì , cũng không phải mình sinh , có cần phải khóc khó coi như vậy không? Rốt cục cũng chịu bỏ tôi, mau bỏ đi, tôi không nghĩ lại thêm một ngày ở trong cái xó này.

Lạc Tuyết cẩn thận bọc Đường Mặc Vũ trong cái áo của mình , cô nhắm hai mắt , nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Đừng khóc , phiền quá. Tuyết Đường Mặc Vũ nhắm hai mắt của mình, không muốn nhìn hai mắt khóc đến sưng đỏ của cô. Anh cho rằng bản thân có thể cười, chỉ là, lúc này, anh phát hiện anh căn bản không có cách nào cười nổi. Vì vậy cô gái này cứ khóc thế này đến hết đêm.

Cô nên vui mừng mới đúng , về sau cô có thể nhặt càng nhiều rác, có tiền để ăn càng nhiều thứ , không cần phải chia cho tôi , Đường Mặc Vũ đưa tay sờ sờ mặt Lạc Tuyết, nhẹ nhàng vỗ một chút, : “ coi như tôi cảm ơn cô.”

“Cực cung .” Lạc Tuyết đem Đường Mặc Vũ ôm trong lòng, mà lúc này đây Đường Mặc Vũ cũng không hề gầy dựa, thôi thì một lần cuối cùng. Dù sao, cái cô gái này nuôi anh cũng được vài ngày, cái gì ăn ngon, mặc đẹp đều cho anh. Ôn nghĩa gì , từ đây xóa bỏ đi.

Anh cảm giác bản thân được bế dậy, sau đó rời đi, ngoài ý muốn , anh quay đầu nhìn thoáng qua nơi anh ở mấy ngày qua, không biết vì sao, trong lòng cũng có ít nhiều buồn phiền, còn có một cảm giác không nỡ , không hiểu nổi . .

Bây giờ anh lại đang nằm trong một cái rương , có điều lần này tốt hơn nhiều có thêm một bộ quần áo, cái áo vest của anh giá trị thượng vạn này, hiện tại trở thành chần của anh , không biết có phải là chuyện tốt không mà bây giờ tâm trạng anh thoải mái cực kì . Cuối cùng anh cũng có cái gì đó mang theo , còn có một bình sữa đặt kế bên , có lẽ , cô gái kia đem toàn bộ những gì có trong nhà mang hết cho anh , thậm chí ngay cả cái chần sạch sẽ duy nhất cũng đắp trên người anh, chỉ sợ anh lạnh, đối bụng.

Nhớ tới cái cô gái kia, anh không khỏi phỉ phỉ khé khé môi bản thân, dường như có chút nhớ nhưng cái gương mặt ngốc nghếch kia .

Cô ta làm gì nhỉ? Anh mím mím đôi môi, anh không muốn ở cùng một người lượm ve chai đâu nhé , ngửi cái mùi ghê tởm đó thôi cũng đủ rồi.

Mà anh ở trong rương rất lâu , sao lại không có ai nhặt anh, chẳng phải bây giờ ai ai cũng thích em bé sao? Cho dù không thêm nhặt, ít nhất cũng đưa anh đến cô nhi viện chứ, đôi mày anh càng nhăn càng sâu, không biết phải chờ đến bao giờ, chẳng lẽ muốn anh cứ ngu ngốc mà đợi ở đây cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Lại Bị Cô Nhặt Lại

Bình thường trẻ con những lúc thế này sẽ làm gì nhỉ.

À , đúng rồi, sao anh lại quên được cơ chứ , hẳn là phải có tiếng khóc, bằng không người khác làm sao mà biết bên trong có một đứa bé.

Anh thử tình nguyện khóc một tiếng xem sao, có điều chả moi ra được giọt nước mắt nào. Anh đã quên bộ dáng lúc còn nhỏ của mình như thế nào rồi, mà chắc cũng chẳng ai còn nhớ. Sau đó trong hộp giấy lại truyền ra tiếng trẻ con oa oa khóc thảm thiết.

Rốt cục, hộp giấy bị lật ra, khi Đường Mặc Vũ ngẩng đầu lên, thấy được gương mặt của một người phụ nữ, nhìn có vẻ không phải giàu có cho lắm nhưng cũng tuyệt đối cũng hơn một người lượm ve chai .Anh cố hết sức cười rộ lên , cười như vậy chắc người ta không thể từ chối đâu nha, trước kia khi anh còn là Đường Mặc Vũ , dù người khác có xin anh, chưa chắc anh đã thêm cười một tiếng, lúc này xem như có lợi cho những người này rồi . Có điều, người phụ nữ kia lại vội vã bỏ đi, như là gặp được quý vậy. Khi anh nghe được âm thanh nói chuyện bên ngoài, nụ cười chợt tắt trong nháy mắt.

“Sao vậy, một thằng nhóc sao?”

“Đúng vậy.” Bà ta trả lời, “Chúng ta đi nhanh đi, đứa này xấu lắm, xấu kinh người, xấu đến làm cho người ta sợ hãi, thôi để cho người khác nhặt đi.”

***, Đường Mặc Vũ tức giận muốn mắng chửi người , lại là xấu, lúc này điều anh ghét nhất một chữ, đó là nói anh xấu, anh mà xấu, so với mấy người kia anh đẹp hơn rất nhiều đó.

Anh lại buồn bực há họng ra khóc , lời kéo tới không ít người qua đường. Người người đều là liếc mắt nhìn anh một cái , sau đó bước đi , quả nhiên là không ai thèm nhặt anh, càng không có người ôm anh một cái. Anh ngậy người nằm trong hộp cả một buổi sáng , bụng cũng đói, hơn nữa lưng cũng đau .

Anh nhắm mắt lại, không còn khí lực để mà khóc nữa , lại càng không nghĩ muốn nghe mấy người đó chê mình xấu tiếp.

Cái hộp rung một cái, anh miễn cưỡng mở hai mắt, trong đáy mắt hiện lên gương mặt khô sờ của một cô gái.

Được rồi, anh nhận mệnh . .

Anh đưa tay chính mình ra, hơi hơi nâng lên cảm mình , hình như chỉ có cái cô gái này không ghét bỏ anh , mua cho anh đồ ăn , nếu thật sự không có người muốn nhặt anh, xem ra cô ta là lựa chọn duy nhất của anh rồi . Miễn cưỡng vậy. . .

Lạc Tuyết nhìn Đường Mặc Vũ vươn bàn tay nhỏ bé, cô bé bé dậy, áp trên mặt mình.” Xin lỗi em, cục cưng, chị không không bỏ em, không bỏ em nữa đâu. .” Cô gặt gao nhắm hai mắt mình, trên mặt Đường Mặc Vũ có giọt nước mắt lạnh lẽo lướt qua, đương nhiên không phải của anh , mà là của cô .

Anh nhìn chăm chăm mặt cô gái , trong lúc nhất thời tâm cứng rắn cũng mềm đi ít nhiều, vì một câu kia của cô, chị không bỏ em .

Anh lại được mang về cái nhà kia, tuy rằng rất nghèo, nhưng tối thiểu cũng coi như là một cái nhà vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Không Ai Thích Anh

“Lạc Tuyết, con sao lại nhặt nó lại rồi?” Bác Thẩm thốt lên khi thấy xa xa Lạc Tuyết đang lết một chân đi về, trong lòng còn ôm một bé sơ sinh.

Lạc Tuyết cúi đầu nhìn Đường Mặc Vũ đang ngủ trong vòng tay mình, nhìn Bác Thẩm lắc đầu, “Không ai nhặt nó , con sợ nó lạnh, sợ nó đói bụng. .” Cô đem bé sơ sinh áp trên mặt mình : “Con không nghĩ lại muốn vứt bỏ bé , làm như vậy thật sự rất tàn nhẫn, hơn nữa con luyến tiếc.”

Bác Thẩm liếc mắt nhìn Đường Mặc Vũ đang nằm trong lòng Lạc Tuyết : ” Bác cũng đoán ra được không ai thèm nhặt nó, đứa nhỏ xấu như vậy chắc cũng chỉ mình con chịu nhặt .”

Đường Mặc Vũ đột nhiên mở hai mắt, trừng mắt cái bà già kia dám nói xấu anh, mấy cái người này sao cứ phải đem từ xấu dán trên miệng vậy , Đường Mặc Vũ anh cho tới bây giờ đều bị gắn liền với chữ XẤU vô duyên.

“Không xấu.” Lạc Tuyết cúi đầu, nhìn đứa bé quấy đạp tỏ vẻ không hài lòng, cô nói không xấu là không xấu . Đường Mặc Vũ mới hài lòng nhắm mắt lại, quả nhiên cũng chỉ có mỗi cô ta có mắt thẩm mỹ.

Anh được cô bế vào trong nhà , trong này ấm hơn bên ngoài rất nhiều, hơn nữa nói thật cũng không có nhiều mùi lạ lắm, cái nhà này chỉ có điểm ấy là có thể chấp nhận , cũng có thể chịu được , một cái bình đặt ở trước mặt anh, anh há miệng ra uống, anh nheo nheo hai mắt , anh ghét phải uống ba cái thứ này khủng khiếp , liếc mắt xung quanh , cũng chỉ là một ít đồ dùng đơn giản, mấy thứ này cũng toàn là nhặt những thứ người ta vứt mang về .

“Cục cưng , về sau chúng ta sẽ sống chung với nhau nhé .” Lạc Tuyết ngồi ở một bên, nhẹ nhàng vuốt mấy cọng tóc loà xoà của Đường Mặc Vũ , cô đơn độc cả đời , không có người thân nào. Bây giờ đã có thêm một người , cô sẽ cố gắng chăm sóc bé thật tốt , nhất định sẽ thật tốt .

“Đúng rồi, cục cưng , chị đặt cho em cái tên nhé, không thể gọi em cục cưng cả đời được.” Cô thì thầm nói , gương mặt tái nhợt mang theo ít phiền não. “Tên gì nhỉ?”

“Đúng rồi, chị gọi em Tiểu Vũ nhé? Bởi vì ngày chị nhặt được em, trời còn đang mưa .” Ngón tay cô nhẹ nhàng vỗ về gương mặt Đường Mặc Vũ , lúc này gương mặt không hề đặc sắc , nhưng dưới ánh đèn mờ ảo cũng dịu dàng lên rất nhiều , cũng là đẹp mắt hơn rất nhiều.

Là vũ trong trụ vũ, không phải mưa vũ, Đường Mặc Vũ lờ mờ hai mắt của mình. Cô gái này coi như có mắt , đặt cho anh cái tên coi như cũng không sai , vẫn trong phạm vi miễn cưỡng chấp nhận được.

Anh ngẩng đầu , nhìn thoáng qua TV đặt ở một bên gương , TV còn đang mở , nhưng anh cũng nhanh chóng thất vọng , anh đã xem TV vài ngày rồi, không hề có tin tức gì về Đường gia , cũng không có tin tức về anh , cứ như anh chưa hề tồn tại vậy , có lẽ anh hiện tại thật sự mới là tồn tại chăng?

Một đôi tay bé anh dậy :”Tiểu Vũ, em muốn nhìn gương sao?” Lạc Tuyết cúi đầu nhìn về hướng Đường Mặc Vũ đang nhìn.

Bằng không cô cho là tôi nhìn cái gì? Nơi đó ngoài gương ra cũng chỉ có tường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Công Nhận , Nhìn Xấu Thật

“Mẹ mang con quá đó nhìn nhé” Lạc Tuyết ôm lấy Đường Mặc Vũ, gạt qua một ít đồ chơi trên giường, đều là cô mới mua , thế nhưng, hình như tính cách Tiểu Vũ rất kỳ quái, bé không thích những đồ chơi này, chỉ thích xem tivi thôi .

Đường Mặc Vũ nhìn chăm chăm cái gương cách đó không xa , cuối cùng thì anh có thể xem mình lớn lên trông thế nào rồi .

Trong gương đầu tiên xuất hiện một gương mặt mà anh xem đến chán mắt rồi, Lạc Tuyết, tiếp sau đó mới là anh . .

Có điều vừa nhìn thấy, anh thực sự choáng váng, quá xấu, trách không được mọi người nhìn thấy anh đều nói anh xấu, trên gương mặt anh có một khối nốt rất to , con mắt tí hí hẹp dài, nhìn như là gấu trúc quốc gia vậy , cái này chưa phải quan trọng nhất, khó chấp nhận nhất vẫn là cái miệng mỏng, dài, rộng , anh hít một hơi, sao trước giờ không ai nói với anh, khi một lần nữa anh sinh ra anh lại mang cái bộ dáng ma chê quỷ hờn này , gương mặt tuần mỹ của trước kia đâu rồi , bắt luận gương mặt đi đến nơi nào đi chăng nữa , đều làm các cô gái thét chói tai đâu, mặt anh đâu, mặt đâu?

Khuôn mặt bây giờ cũng sẽ làm cho người ta thét chói tai, nhưng mà là vì quá sợ hãi , quá xấu.

“Tiểu Vũ.” Giọng nói nhu hòa của Lạc Tuyết vang lên , không nhìn mặt chỉ nghe tiếng cô, cũng coi như là một loại hưởng thụ , có điều lúc này anh không có tâm trạng , anh còn đang suy nghĩ có nên đập đầu chết lần nữa hay không.

” Ừm ừ.” Anh nhàn nhạt lên tiếng , nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, lúc này, bọn họ rất gần, gần đến mức anh có thể nhìn kỹ làn da trên mặt Lạc Tuyết , cũng khá trẻ tuổi, mà cô đúng là còn trẻ thật .

Một một cô nhóc què, một cô nhóc ăn xin. (Liz : người ta không ăn xin nha anh kia....)

“Tiểu Vũ, tuy rằng mọi người đều nói con xấu, nhưng con không xấu , mẹ biết, con là một đứa nhỏ đáng yêu, giống như những đứa bé khác, thật đáng yêu, thật thiện lương.” Cô đem mặt mình dán trên mặt Đường Mặc Vũ , một tiếng mẹ kia , làm cho Đường Mặc Vũ đột nhiên bỗng xem thường, đứa con thiên tài mà cô nói, đã 26 tuổi nha , còn có anh đáng yêu, anh thiện lương, làm sao mà cô biết .

Anh nhìn chăm chăm mặt mình trong gương , mắt thẩm mỹ của cô này có vấn đề rồi !

Lạc Tuyết đem đứa nhỏ trong lòng đặt ở trên giường, nhìn gương mặt không quá giống những đứa trẻ khác, “Tiểu Vũ , con thật sự không xấu .” Cô xoa gương mặt Đường Mặc Vũ , giọng nói lâu bầu nghe không ra là đang nói dối , Đường Mặc Vũ nghiêng mặt mình đi, hơi hơi cong lên hai mắt lườm Lạc Tuyết, đương nhiên là cô nói không xấu rồi cái nốt đầu có nằm trên mặt cô đâu mà cô biết.(Liz : chắc là đang nói tới cái nốt a)

“Tiểu Vũ , con nói xem , chúng ta cùng mọi người có gì không giống nhau?” Anh còn đang suy nghĩ thì nghe Lạc Tuyết lẩm bẩm.

Không giống, đương nhiên không giống, một tên xấu hoắc, một tên què, làm sao mà giống người khác được?

“Mà đâu phải chúng ta muốn mình sinh ra đã như vậy, phải không?” Lạc Tuyết ôm lấy Đường Mặc Vũ, nhẹ nhàng chớp hàng lông mi đã có chút ướt át, anh rất ít khi nhìn thấy cô gái này khóc , ngoại trừ một lần lúc cô vứt bỏ anh. Sau này, thực sự chưa bao giờ thấy lần nữa , vậy sao bây giờ, cô lại khóc.

“Tiểu Vũ , cha mẹ con có phải ghét bỏ diện mạo của con mới không cần con nữa , cũng giống như mẹ Lạc Tuyết vậy, mẹ Lạc Tuyết cũng là đứa nhỏ bị bỏ rơi, chỉ là bởi vì mẹ có một cái chân tàn tật.” Cô sụt sịt :” Mẹ đã từng có một ngôi nhà , lại cũng từng ngây ngốc trong cô nhi viện. Khi còn nhỏ, mẹ cũng đã từng được một đôi vợ chồng hiền lành nhận nuôi . Mẹ nghĩ cuối cùng mẹ cũng đã có một ngôi nhà , nhưng mà không được bao lâu , họ lại bỏ mẹ , bởi vì có rất nhiều người đều nói như bác Lưu , vứt bỏ đi, vứt bỏ đi, đứa nhỏ sẽ này là gánh nặng ”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Có Lợi Cho Cô

“Cho nên khi họ bỏ rơi mẹ , năm đó mẹ ba tuổi , mẹ không thể nhớ nổi cái tên của mình , chỉ nhớ lúc đó trời đổ tuyết rất lớn , một mình mẹ ngồi trong tuyết , cô đơn một mình, nhưng ít ra mẹ vẫn còn sống, vậy nên mẹ tự đặt cho mình một cái tên, kêu Lạc Tuyết.”

“Thời gian trôi qua rất nhanh, một mình mẹ sống cô độc như vậy đã hai mươi năm, cũng giống như hai mươi năm của mọi người, cô ôm thân mình bé nhỏ trong lòng. Tiểu Vũ, mẹ không muốn con lại phải đi con đường giống mẹ, mẹ sẽ chăm sóc con, cho đến một ngày con không cần đến mẹ nữa, nên con không phải sợ sẽ bị vứt bỏ, mẹ sẽ cố gắng làm việc, tuy cuộc sống chúng ta không được tốt như người khác, nhưng chúng ta sẽ sống thật vui vẻ, như những người khác vậy.”

Cô dùng trán mình cọ cọ cái trán nhỏ của Đường Mặc Vũ, đôi mắt vì nước mắt rửa trôi nay thật sạch sẽ, lúc này đây cô nở nụ cười. Cười thật thoải mái.

Cái cô này, ngay bản thân mình còn sống không nổi vậy mà còn muốn vác thêm gánh nặng vào người, nhưng anh nhận ra tay chính mình, bàn tay mà vừa nhìn thấy anh bắt đầu phiền, đang đặt trên mặt Lạc Tuyết, cái này xem như an ủi vậy, anh chưa từng an ủi người khác, cũng không biết phải nói gì, mà hiện tại muốn nói cũng không nói được, như vậy tốt nhất. Cho cô một bàn tay vậy.

“A...” Cô rốt cục thì nở nụ cười, Đường Mặc Vũ kỳ quái nhìn một chút, coi như là cô có nụ cười tương đối đẹp mắt, ít ra không cười nhe răng nhếch miệng.

Ngón tay cô nắm nhẹ ngón tay bé nhỏ của anh, cứ cảm thấy kỳ quái thế nào í, thật sự thật ngoài ý muốn, anh cũng không cảm thấy ghét cái tay nhật rác kia, anh cho rằng anh sẽ ghê tởm, nhưng lúc này không có, nếu có thì là một cảm giác nhân nhật ấm, còn có trái tim anh mềm đi một chút.

Xem như có lợi cho cô, bao nhiêu cô gái muốn chạm vào một ngón tay anh mà chẳng được, Đường Mặc Vũ, cô thì tốt rồi, nắm tới mười ngón.

Ban đêm, bọn họ nằm ngủ cùng nhau, cái chân kia hầu như đều đắp trên người Đường Mặc Vũ, Đường Mặc Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn bầu trời còn tối bên ngoài, quay sang nhìn ngũ quan khéo léo cô gái trước mặt.

Càng xem càng thuận mắt, anh thầm nghĩ mắt thẩm mỹ của mình chắc cũng có chút vấn đề rồi.

Anh đưa ra bàn tay nhỏ bé, kéo một chút chân trên người, rồi anh phát hiện, thân thể này quả thực làm anh xúc động muốn đâm chết, một tí khí lực cũng không có chứ đừng nói kéo chân, vuron ra đã là một vấn đề.

Anh chỉ có thể đem thân thể chính mình xích lại gần Lạc Tuyết một ít, nói thật, anh nằm mơ cũng không thể tưởng được, bản thân có một ngày nằm cùng một cô gái nhật rác gần như vậy, không lâu trước đây, vì cô ta đụng quần áo một chút, liền đem quần áo hàng vạn đồng trên người ném bỏ.

Vậy mà, bây giờ, bọn họ lại đang ngủ cùng nhau trên một cái giường, đắp cùng một cái chăn, thậm chí còn thở cùng một chỗ.

Lạc Tuyết mở hai mắt, đem chân trên người kéo về một ít, nếu không sẽ rơi đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Cô Không Phải Mẹ Anh

Tốt lắm, Đường Mặc Vũ không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt cũng là có một ít mồ hôi.

Cái cô ngốc này, tôi nhỏ như vậy có thể cần bao nhiêu chân chứ, nếu cô bị bệnh, còn có thể lượm ve chai nuôi tôi sao?

Hắn chớp tiếp hai mắt của mình, rốt cục thì có thể ngủ, một căn phòng không lớn, lúc này đối với anh mà nói, thật là yên tĩnh, cô gái với hai bàn tay trắng này, cũng coi như cho anh một mái nhà ấm áp.

Một chiếc xe nhanh chóng phóng lại, anh xoay người, cái xe kia cách anh rất xa, không có khả năng đụng trúng anh, nhưng phía sau có người đẩy anh, thẳng đến khi anh đứng trước bánh xe, anh nhìn đôi tay đang nắm của Bạch Nặc.

“Bạch Nặc, cứu anh...” Anh hướng về Bạch Nặc đưa ra tay chính mình, nhưng Bạch Nặc cũng là không ngừng lui về phía sau.

Chỉ một tiếng. Ánh mắt anh đột nhiên mở to, một cái tay đẩy vết chai đặt trên mặt anh.

“Tiểu Vũ không phải sợ, không có việc gì, mẹ ở đây.” Lạc Tuyết ôm lấy đầu đầy mồ hôi của Đường Mặc Vũ. Đỗ dành anh như đỗ dành những đứa trẻ

khác, mà vẻ ngoài bây giờ của anh không khác gì chúng nó , ngoại trừ tâm tư , một tâm tư phức tạp của người trưởng thành.

Đường Mặc Vũ thờ dòn dập , anh cố hết sức nhắm hai mắt lại của mình, cứ nghĩ rằng anh lại chết một lần nữa, cảm giác khi đó thật rất đáng sợ, biết rõ anh sẽ chết ,anh không biết bản thân còn có thể làm cái gì, thật sợ hãi , cũng rất khổ sở .

Anh nắm chặt hai tay mình, túm được quần áo cô gái trước mặt anh, lần đầu tiên có một loại xúc động muốn khóc , nhưng anh cũng không thể phát ra âm thanh gì. Cũng khóc không ra nước mắt.

Đây là vận mệnh sao ?

Không , anh tuyệt đối không chấp nhận, anh muốn lớn lên, phải quay trở về bản thân trước kia, cho dù gương mặt này thật xa lạ. Ông nội , ba mẹ anh đều có thể tưởng tượng ra bọn họ sẽ tuyệt vọng cỡ nào khi biết anh chết.

Anh dùng lực lôi kéo cái gì đó, dùng sức ở kéo, thậm chí đem tất cả bất bình, uất hận đè nén bộc phát trên tay mình, gắt gao , oán hận . .

“Tiểu Vũ , mẹ ở đây, cho dù con mơ thấy cái gì, đều phải nhớ kỹ, chỉ cần con mở to mắt, sẽ nhìn thấy mẹ, tuy mẹ không giàu, nhưng mẹ sẽ dùng sinh mệnh này để che chở cho con.” Anh nghe được giọng nói Lạc Tuyết, vẫn là dễ nghe giống trước kia , anh mở hai mắt của mình , anh không khỏi nhạo báng một tiếng, phụ nữ các cô đều là ích kỷ , người cùng anh lớn lên như Bạch Nặc còn như vậy, chứ đừng nói đến cô, một kẻ xa lạ, nói thật dễ nghe quá.

Anh buông lỏng ngón tay, phát hiện trong tay mình kéo cái gì, anh cúi đầu vừa thấy, trên bàn tay lôi kéo đều là tóc, tóc thật dài , cô

Anh buông lỏng tay mình, mới là nhớ tới vừa rồi mình kéo cái gì đó rất dài . . . là tóc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24

Anh nheo hai mắt nhìn cái cô gái còn đang cười này, nói lỏng ngón tay ra , cái cô gái này đầu óc có vấn đề à, đây là tóc , không phải tóc giả , cô không biết đau sao? Nhớ ngày đó, những người tạo mẫu cho Bạch Nặc, chẳng qua kéo căng làm đứt một sợi tóc, cô la oai oái như chọc tiết giết heo , nhưng còn cô , nhiều tóc bị kéo đứt như vậy , lại còn cười được.

Anh quả thực không biết nói cái gì cho phải, mà quên , căn bản anh không thể nói chuyện được.

Cái miệng anh chẳng có cái răng nào, dùng sức cắn bờ vai cô, hạo, không đau có phải không, không đau anh liền cắn, anh cắn cô giống như là cắn Bạch Nặc . Không không , anh đang cắn cô , nếu như Bạch Nặc đứng ở trước mặt anh, anh sẽ không liếc mắt một cái.

Yêu là cái gì , tình là cái gì , tất cả thứ đó khi cô ta đẩy anh về phía bánh xe kia, đã chấm dứt hoàn toàn.

Từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ tin tưởng tình yêu, cũng sẽ không thể tin tưởng phụ nữ.

Lạc Tuyết để mặc anh cắn, thậm chí cô còn ôm anh đi vào cái phòng bếp nhỏ , mang sữa bột đến , cô khuấy sữa bột cho anh ăn .

Đường Mặc Vũ cắn một mồi, không nên trách anh, anh đã dùng hết sức cắn, nhưng anh không có răng, dù cắn cỡ nào người ta cũng không đau.

Anh lại há miệng, một cái bình sữa đã đặt trước mặt anh.

Anh dùng lực cắn nắm vú cao su, tự mình uống bình sữa , đây là cơm của anh, lòng mảy anh càng ngày càng nhỏ, cái thứ trong bình anh uống đều muốn phun ra, anh muốn ăn thịt, nhưng là, anh không biết thân mình này, nếu thật sự có thể ăn thịt, có bị sao không nhỉ? Hơn nữa anh cũng không biết cái cô gái này liệu có tiền mua thịt cho anh ăn không ?

Cái nhà gì thế không biết , còn không bằng một cái phòng, không biết mưa to có hay không giội đây !

Mà anh biết nhanh thôi .

Bây giờ trời đang mưa đang mưa, quả nhiên là giội .

Anh ngẩng đầu nhìn hướng trần nhà, bên tai không ngừng truyền đến tí tách tiếng nước mưa, không phải bên ngoài, mà là bên trong , nếu trời mưa liên mấy ngày mấy đêm, cái nhà bọn họ chắc trôi đi mất .

Anh nheo mắt nhìn Lạc Tuyết chạy ra chạy vào, trên người quần áo đều đã ướt, quên đi, cứ để nó giọt nhà đi, chỉ cần không sập là được. Nhưng khi cô chạy đi ra ngoài, anh có nghe thấy tiếng lạ .

Nhà này muốn sập sao ,anh dùng lực nâng lên ánh mắt , ngón tay cũng nắm chặt, có phải không đó, thật muốn sập sao ?

Sau nửa ngày, anh phát hiện thanh âm trên đỉnh đầu không lớn, một tiếng lại một tiếng. .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25

Cô, cái cô gái đáng chết này, cô ta làm cái gì vậy, cô có phải phụ nữ không. Anh không ngừng cò quạu thân thể, nhưng là nhiều nhất cũng chỉ có thể nhích một chút, ánh mắt anh không ngừng nhìn về phía mái nhà, một chỗ giọt, hai hai chỗ giọt . . .

Khi toàn thân cô ướt đầm đứng ở cửa, căn phòng rớt cục thì mới giống một ngôi nhà có thể che mưa .

Ngu ngốc, Đường Mặc Vũ không khỏi trừng mắt cái cô gái chật vật kia, nếu anh có thể làm gì đó, trước hết bóp chết cô, sau sẽ tự mình giết chết, cái cô gái này làm việc, quả thật đôi khi làm người ta cảm giác phát điên. .

Anh đột nhiên nhắm hai mắt , bởi vì anh thấy được cái cô gái kia đang thay quần áo, anh đều xem qua vài lần, cũng không biết tránh né , anh là đàn ông, tuy rằng mình là trẻ sơ sinh , nhưng tâm anh, linh hồn anh, cũng là một người đàn ông thực thụ nha.

”Được , không có việc gì , nhà chúng ta không bị giọt nữa .” Lạc Tuyết cảm một bộ quần áo đi tới, đưa tay sờ mặt đứa nhỏ.

“Tôi biết, tôi đâu có mù.” Đường Mặc Vũ không khỏi trừng mắt liếc nhìn cô một cái xem thường, lại thấy được cái không nên thấy.

” Cô , cô ta cuồng khóa thân à , dám cởi quần áo trước mắt anh . . . Anh vội vã nhắm lại hai mắt của mình, ngực không ngừng thờ.

Lạc Tuyết không hiểu nhìn anh , sau lấy quần áo mặc vào, cô còn không có mặc nội y đâu nha, nơi này lại không có người ngoài, chỉ có một bé sơ sinh. Xoay người, nàng bắt đầu kiểm tra linh tính trong nhà, tốt hơn rất nhiều rồi, những người như cô, sợ nhất là trời đổ mưa và tuyết rơi, bởi vì như vậy so ngày bình thường càng thêm vất vả, càng thêm gian nan.

Cô đi tới. Đem chân đạp trên người Đường Mặc Vũ, sau đó dùng tay nhẹ nhàng vỗ ngực bé, ngây ngốc một hồi, cô thật sự càng ngày càng thích tiểu gia hỏa mà bản thân nhặt trở về, anh thật sự thật ngoan, chưa từng âm i người khác, một đôi mắt như là có thể nói, có khi còn có thể trừng người, nhưng vẫn là thật đáng yêu.

“Cục cưng, mẹ muốn đi ra ngoài một chút, con ở nhà phải ngoan ngoãn nha?” Lạc Tuyết cúi đầu, nhẹ nhàng thơm trán Đường Mặc Vũ, mà Đường Mặc Vũ chầnhân môi , ghét cái kiểu xưng mẹ anh kia.

Mẹ anh xinh đẹp hơn cô biết bao nhiêu, còn có cô làm sao mà sinh được đứa con lớn như anh. Hơn nữa không nên hờ một tý lại gần gũi anh , cô thật bản.

Lạc Tuyết nhìn nhìn mưa bên ngoài , cô đứng lên, tóc lại bị một đôi tay nhỏ bé kéo lại.

”Đừng đi , cô kia, cô không có thấy được bên ngoài đang mưa sao, vừa mới rồi dầm mưa chưa chán phải không?” Anh dùng lực trừng mắt cái cô gái này, bây giờ, ngốc ở nhà tốt nhất , trời mưa lớn như vậy, ra ngoài làm cái gì, muốn chết a, nếu nhàm chán có thể cào cào tường đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26

“Cục cưng, mẹ biết con rất ngoan , con ngoan ngoãn ngủ đi , mẹ sẽ về nhanh thôi. ” Lạc Tuyết lười kéo tóc mình khỏi đôi tay nhỏ bé , đặt cái tay bé bé

xinh xinh kia vào trong chăn.

‘Kệ cô’, Đường Mặc Vũ dứt khoát nhắm lại hai mắt của mình, không thèm quan tâm nữa, ở cùng với cô gái này, anh tức muốn chết, cô muốn chết, tùy cô, miễn đừng liên lụy tôi là được.

Lạc Tuyết nhìn Đường Mặc Vũ nhắm lại hai mắt của mình, tưởng anh đã ngủ, cô đứng lên đi ra ngoài, cô lấy áo mưa cũ mặc ở trên người, bên ngoài mưa thật lớn, như nước sông đổ xuống, nước mưa quất mạnh vào người, thật đau.

Cô cầm lấy cái bao to lụm ve chai của mình, lại nhìn thoáng qua bên trong. Vì thời tiết xấu như vậy, nên mới có thể có nhiều thứ để nhặt, cô cần tiền, bởi vì cục cưng không thể không có có sữa bột, tuy cô đã quen chịu đói, nhưng mà đứa nhỏ, không thể để bé đói được.

Cô chạy vào trong màn mưa, không khỏi co rút thân mình, rất lạnh, cô gần như là ướt sũng, không ngừng về đi phía trước, trong mưa, cô cúi xuống, nhặt lên một cái chai đồ uống rỗng, quả nhiên, hôm nay có thể nhặt rất nhiều nha. Mặc dù có áo mưa, nhưng ao quần của cô cũng đã ướt đầm, cô lau một chút nước mưa trên mặt, lại tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, Đường Mặc Vũ nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, dùng sức lật người, nhưng anh cũng chỉ có thể cọ quấy đôi chút như trước, cô gái đáng chết, anh muốn đi tiểu, một người đàn ông 26 tuổi như anh, không lẽ bây giờ muốn anh tè vào tả sao, lại còn phải nhờ một cô gái thay tả dùm, nghĩ nghĩ đến đó anh có xúc động muốn đập đầu chết mà, nhưng là anh chỉ có thể cắn răng sống sót.

Vì Đường gia của anh, cũng vì chính anh.

Còn cái cô kia đi đến nơi nào rồi nhỉ, mưa lớn như vậy, cô ta không lết ra ngoài sẽ chết sao? Tâm trạng anh lúc này thập phần buồn bực, bình thường anh rất ít khi nổi giận, bây giờ lại phiền hà không biết làm sao được, anh nằm lên một cái gối nhỏ ném xuống sàn. ngực không ngừng phập phồng, nếu không phải thân thể anh là như thế này, khả năng anh đã sớm hủy đi nhà này.

Mà anh tuyệt đối không thừa nhận, bản thân là vì lo lắng cái cô gái xấu xí kia, chẳng qua anh ở trong này một mình nhàm chán, anh chán ghét việc mình không thể cử động nhiều, không thể nói chuyện, thậm chí vô pháp biểu đạt tâm trạng bản thân.

Cái cô kia, mau về cho tôi, anh dùng lực nắm cái chân trên người, muốn ngồi dậy, nhưng là thân thể này lại thật sự không làm được gì.

“A.” anh dùng lực cắn, la ó, âm thanh phát ra vẫn là tiếng trẻ con làm anh phát điên.

Cái cô kia, cô trở về cho tôi, trở về cho tôi, tôi không muốn một mình ngốc ở trong này,

Trở về cho tôi, mau một chút trở về.

Anh dùng lực nhắm lại hai mắt, một mình một người nằm trong cái nhà này, một mình một người hô hấp, hơn nữa tiếng mưa rơi bên ngoài, không ngừng vang, trận mưa này dường như không có ý dừng lại sớm, mưa vẫn cứ là rơi xuống, luôn luôn luôn luôn...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27

Trong màn mưa, ngẫu nhiên có mấy chiếc xe qua lại, mà dưới đèn đường mờ mờ, một cô gái toàn thân ướt đầm đang đi tới, lúc này, trên vai cô, đeo một cái bao thật to, toàn là những thứ linh tinh cô nhặt được, cô lau một chút nước mưa trên mặt mình, lết từng bước một về phía trước, không biết cái bao trên lưng cô có bao nhiêu nặng, nhưng nhìn vào việc cô cong lưng để vác, thì tuyệt đối không nhẹ.

Cô đi tới một cái tạp hóa trước mặt, sau đó buông cái bao trên vai, nhưng cô chỉ dám đứng trước cửa, không biết có nên đi vào hay không, vì từ đầu đến chân cô đều ướt nước mưa, cái dạng này của cô chắc sẽ không có ai cho cô vào, vì cô biết cô sẽ làm dơ sàn nhà của họ.

“Tôi xin lỗi.” Cô nói với nhân viên cửa hàng đứng ở trước cửa: “Có thể giúp tôi lấy một gói sữa bột không?” Cô cố gắng cười, những giọt nước trên tóc cô không ngừng chảy xuống, càng làm cho gương mặt tím tái càng thêm chật vật.

Nữ nhân viên cửa hàng có chút khinh thường cô, chính là tà liếc mắt một cái, cuối cùng ánh mắt dừng ở bao rác một bên cạnh, không khỏi bĩu môi, ở trên đời này, nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi là như vậy đó.

“Cô có tiền sao?” Đôi môi đỏ mọng của nữ nhân viên cửa hàng không tình nguyện ném ra những lời này, đừng nói cô xem thường người khác, chẳng may cô ta cầm sữa đi, không trả tiền thì làm sao bây giờ.

“Có.” Lạc Tuyết cúi đầu, lông mi thật dài che giấu khổ sở cùng ủy khuất nổi lên trong mắt, cô rút trong túi ra ít tiền bị mưa làm ướt, việc bị người khác

khinh thường, cô gặp nhiều lắm, thật sự sớm cũng đã quen .

”Tôi xin lỗi, tiền hơi ướt một chút .” Cô có chút ngượng ngùng nói , kỳ thực cô đã gói tiền thật tốt, nhưng là, cô ở trong mưa quá lâu, cho nên, tiền đến cuối cùng vẫn là ướt .

“Cô chờ một chút. ” Nhân viên cửa hàng đưa ra hai ngón tay lấy tiền, ‘tiền cũng như người, dơ bẩn giống nhau’.

Cô ta đi vào, Lạc Tuyết vẫn đứng trước cửa, co rúm lại thân thể của chính mình , cô nhìn sắc trời đã tối , muốn sớm một chút trở về , cô lo lắng cho Tiểu Vũ, không biết một mình nó hiện tại thế nào .

Rất nhanh , cô nhân viên mang ra một bịch sữa. “Cầm đi, đây là tiền thối. ” Cô đưa tay ra, đem sữa bột cùng tiền đưa lại cho Lạc Tuyết, sau liền cách xa cô , giống như trên người cô có chất độc gì.

“Cám ơn.” Lạc Tuyết lấy sữa bột cẩn thận đặt ở trong áo mưa , sau đó mới đeo bao rác lên trở về nhà.

Cô biết , ngày mưa sẽ không ai ra ngoài . Cho nên , cô mới có thể nhặt được nhiều thứ , kiếm được càng nhiều tiền . Cô tiêu không nhiều tiền , chỉ cần chăm chỉ lượm ve chai cô có thể nuôi bản thân mình và cục cưng , cô sẽ không để bé chịu bất kỳ ủy khuất gì, tuy rằng vì bé, cô tiêu gần như toàn bộ tiền để dành của mình, làm cuộc sống cô càng thêm khổ, nhưng cho đến giờ cô chưa bao giờ cho rằng bé là gánh nặng của mình, bé là một đứa trẻ bị bỏ rơi cô nhặt được, nhưng cũng là thân nhân duy nhất của cô , là tiểu thiên sứ của cô , nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy mình có thêm động lực.

Thăm nghĩ sớm một chút về nhà , sớm một chút nhìn Tiểu Vũ của cô. .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28

”Két... ” Một tiếng, cửa mở ra., Đường Mặc Vũ nhàn nhạt nâng lên hai mắt của mình, không ai biết được cuối cùng anh đã thờ nhẹ nhõm một hơi, tốt lắm, cô đã trở lại.

Giống như vừa bơi sông về vậy, thăm quá.

Lạc Tuyết cởi áo mưa ra, quả nhiên , quần áo không chỉ là ướt đầm, mà chỉ cần hơi hơi lắc một chút, nước chảy xuông như thác vậy.

“Tiểu Vũ, mẹ đã trở về.” Cô nói vào bên trong , hiện tại cô có cảm giác thật tốt, mặc kệ khi nào bước vào nhà, cô đều có thể nói một tiếng, mẹ đã trở về.

“Tôi nhìn thấy rồi, không cần cô nói” Đường Mặc Vũ nắm chặt hai tay, anh kỳ thực rất muốn đánh cái cô gái này một trận, nhưng anh hiện tại chỉ có thể trừng cô.

Lạc Tuyết thay một bộ quần áo sạch sẽ mới bước vào , có một gia đình cảm giác thật tốt, tối thiểu cô so với một kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ tốt hơn nhiều. Bởi vì, cô bây giờ có một gia đình, cuộc sống như vậy, còn chưa thỏa mãn sao?

Cô ngồi xuống, lau khô tay mình, sau đó mới sờ mặt Đường Mặc Vũ “Cục cưng, mẹ đã trở lại. .”

Đường Mặc Vũ nghiêng một chút mặt mình, ‘tay kiểu gì vậy, sao lạnh như thế ‘, anh không ngừng trừng mắt nhìn tay Lạc Tuyết, thân thể anh nhỏ như vậy, không tính làm cái ấm lò cho tay cô đâu.

“Mẹ xin lỗi, mẹ quên , ” Lạc Tuyết ngượng ngùng rút tay lại, xoa xoa vào người mình, cô quên tay mình rất lạnh , mà không cả người cô đều lạnh .

“Cục cưng, hôm nay mẹ nhặt được thật nhiều thứ, hơn nữa cũng không có ai giành với mẹ, chúng ta có thể bán rất nhiều tiền , có thể mua quần áo mới cho con, con thích không?” Cô cúi đầu, tươi cười với Đường Mặc Vũ, đôi mắt khi cười cong cong , thật giống trăng non, xinh đẹp cực kỳ, cô tuy rằng thật vất vả, nhưng cũng thật thỏa mãn a.

Đường Mặc Vũ thật không biết phải hình dung cái cô gái này như thế nào nữa.

Ngốc, khờ, đầu óc có vấn đề , mưa lớn như vậy, chỉ là vì có thể nhặt nhiều thêm một ít rác, mà mò ra đường, mấy thứ đó anh vốn chẳng xem vào mắt, anh có rất nhiều tiền, cô biết rất nhiều tiền có nghĩa gì không, chỉ tùy tiện lấy một cái áo của anh cũng đã hơn ngàn thượng vạn , anh thật sự không thể đếm hết, nói bao nhiêu nhĩ, mấy trăm, mấy chục vẫn là mấy khối a.

Nhưng hiện tại tâm trạng anh rất khó chịu, thật sự rất khó chịu. .

‘Cô gái, chờ tôi trưởng thành, chờ tôi về nhà , nhất định sẽ cho cô rất nhiều rất nhiều tiền, tôi sẽ nuôi cô, nuôi cô cả đời’. anh xoè bàn tay bé tí ra, giữ bàn tay lạnh lạnh của cô ép vào má, ‘được rồi, tôi tạm thời cho cô mượn tôi làm lò sưởi vậy’. .

“A. ” Lạc Tuyết cười, “Cục cưng. Mẹ thật yêu con. ” Lạc Tuyết nhè nhẹ vỗ về gương mặt Đường Mặc Vũ, tuy rằng mọi người đều nói đứa nhỏ này lớn lên sẽ rất xấu, giống như quái vật, nhưng trong mắt cô, bé chính là tiểu thiên sứ.

‘Ai cần cô yêu tôi , tình yêu của phụ nữ các cô tôi không tin’, Đường Mặc Vũ buông tay Lạc Tuyết ra, cảm giác có chút kỳ quái rất kỳ quái

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29

“Đúng rồi, cục cưng, mẹ có mua sữa bột cho con, để mẹ xuống pha cho con nhé ” cô cầm bột sữa lắc lắc trước mặt Đường Mặc Vũ, cô cười ngây ngô khiến trong lòng Đường Mặc Vũ có chút đau xót.

‘ Đây cô , cô có thể cho tôi biết đã bao lâu rồi cô chưa được ăn một bữa ngon lành. . Cô không oán trách gì sao?’

Lạc Tuyết đứng lên, đi vào trong phòng bếp, nhanh chóng mang ra một cái bình sữa đầy, cô đi qua bế Đường Mặc Vũ dậy, uy bé uống sữa, kì lạ là lúc này Đường Mặc Vũ lại không hề né tránh bú sữa như ngày trước .

Bây giờ anh đã hiểu cô gái này kiếm tiền không hề dễ dàng, anh không thể cứ mãi đắm chìm trong ảo tưởng xa hoa như trước đây được. Anh chỉ mong muốn nhanh chóng lớn lên, sau đó quay về nhà lấy lại những gì của anh.

Anh nhanh chóng lấy hai tay ôm chặt bình sữa, dùng sức bú .Nhưng khi ngẩng đầu lên, thấy Lạc Tuyết lấy ra một bánh lương khô ăn, cô vừa ăn vừa tươi cười như thể ăn cao lương mỹ vị gì đó vậy, nụ cười của cô giống như không khí trong lành sau mưa, dịu dàng mát mẻ.

Anh buông xuống hai mắt của mình, lòng mi khẽ rung, cảm giác hai mắt mình chưa xót, ngay cả tâm anh cũng vậy. . một chút đau xót lan toả .

Dường như , anh có một loại xúc động muốn khóc. .

Bên ngoài mưa vẫn đang rơi, nhưng trong căn phòng nhỏ, một chút ấm áp đầu đó lẫn vào không khí, cái ấm áp của một gia đình.

Trong mưa, những chiếc xe vẫn thi nhau hò hời vụt qua, trên đường lại không một bóng người.

Lúc này tại một bệnh viện lớn, trong một phòng bệnh VIP sạch sẽ,sang trọng , thiết bị hiện đại, trên bàn một bó hoa Bách hợp đang khoe sắc.

“Mặc Vũ, mẹ đến thăm con đây .” Diệp Nhân tuy đã thuộc vào hàng ngũ trung niên nhưng nhìn ngoại hình bà lại trẻ hơn tuổi rất nhiều, bà đưa tay vuốt ve gương mặt con mình Trên giường bệnh, một thanh niên trẻ tuổi đang nằm, trên cơ thể anh ta đầu đầu cũng là vết thương, nhưng gương mặt sau khi tháo băng thì không hề xây sát,vẫn rất hoàn mỹ như trước .Nhưng lúc này đây, người thanh niên ấy đang nhắm mắt,chi có thể hô hấp mà không hề có chút ý thức nào .

“Mặc Vũ, mẹ ở đây, đừng sợ , dù con có như thế nào , mẹ vẫn luôn ở bên cạnh con, con mãi là đứa con duy nhất của mẹ... ”

Diệp Nhân cắn môi , lắc lắc đầu , một giọt nước mắt rơi xuống đôi mắt đang nhắm chặt của Đường Mặc Vũ . Con trai của bà lâm vào hôn mê , y học gọi là người thực vật , bác sĩ nói , cứu sống được anh đã là may mắn lắm rồi , còn vấn đề tỉnh lại hay không , quả thật không thể nói trước điều gì. .

Anh khả năng có thể cả đời sẽ không thể tỉnh lại, cho đến một ngày anh già đi rồi chết. cũng có thể một ngày nào đó anh sẽ tỉnh lại, nhưng là một năm, mười năm, hay. .

Một đôi tay nhẹ nhàng đặt trên vai bà, bà ngẩng đầu, thấy gương mặt u sầu của Đường Thượng Nguyên, chỉ vài ngày mà trông ông dường như già đi rất nhiều, tóc bạc cũng ngày càng nhiều hơn, “Đừng như vậy, chúng ta còn phải chăm sóc Mặc Vũ nữa.”

Diệp Nhân gật gật đầu, xoa người lau khoé mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 30

Đường Thượng Nguyên nhìn vợ mình sau đó ngồi xuống, kéo chăm đáp cho con, đôi mắt ông dường như cũng đỏ lên. Thăng bé này luôn là niềm tự hào của ông, là đại diện cho tất cả của Đường Gia, gia đình ông luôn hết sức nghiêm khắc giáo dục nó, nhưng cũng là yêu nó hết mực.

“Trước kia ông đối xử với thăng bé nghiêm khắc, bây giờ ông có hối hận không?” Diệp Nhân ngồi thẳng người dậy. Vào những lúc này, chỉ hai vợ chồng họ an ủi lẫn nhau, không cần miễn cưỡng tươi cười trước mặt mọi người. Với địa vị của họ, chỉ có thể làm như thế. Con trai họ, từ nhỏ đã nhận một môi trường giáo dục nghiêm khắc, giờ phút này nghĩ lại ông hối hận sao? Đứng trên cương vị một người cha ông hối hận sao?

“Không... Mặc Vũ là một đứa nhỏ hiểu chuyện, nó hiểu tấm lòng của chúng ta.” Đường Thượng Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, tay vẫn như cũ đặt trên bờ vai vợ mình, Mặc Vũ từ nhỏ đã nhận thức được trên vai nó gánh trọng trách gì, tuy rằng nó không đi theo con đường chúng ta đã chọn cho nó, lại theo con đường kinh doanh, nhưng dù gì đi nữa, cuối cùng nó cũng cho chúng ta thấy nó luôn là niềm tự hào của chúng ta.

Ông nhẹ nhàng thở dài, nhìn về phía đứa con đang hôn mê bất tỉnh.

“Con, từ trước tới nay ba chưa từng mở miệng khen con, nhưng con biết không? Ba lại luôn ngẩng cao đầu tự hào về con trước mặt mọi người, người ta dùng quyền thế tiền tài trả cho con họ một con đường tương lai đầy gập ghềnh, nhưng ba không cần, con tự mình tạo ra con đường của con, trước mặt bất kỳ ai, ba không hề thẹn với lương tâm.” Đường Thượng Nguyên ngập ngừng, vươn tay sờ vào vết trầy xước trên mặt con, Đường Mặc Vũ diện mạo rất giống mẹ nó, hiện tại bị thương khắp người, vết thương trên người con, nhưng đau trên người làm cha mẹ. Thân phận thị trưởng, tính trưởng thì sao chứ, dù có năng lực, quyền lực bao nhiêu, bọn họ vẫn là người làm cha mẹ, đều đau lòng đứa con của mình.

“Nhân Nhân, bà có biết không, trước đây nó có hỏi tôi một vấn đề?” Đường Thượng Nguyên nhìn thê tử đang hoảng hốt của mình, dùng tay mình giữ vai bà.

“Cái gì?” Diệp Nhân nhấp máy môi, lời cuối cùng của con, là di ngôn sao?

Đường Thượng Nguyên không khỏi khẽ cười, cũng là chua xót: “Nó hỏi tôi, ba, ba yêu mẹ không?”

Diệp Nhân lẳng lặng cũng nở nụ cười, không hiểu thăng nhóc bình thường lãnh đạm sao lại hỏi vấn đề này. “Vậy còn ông, ông là thế nào trả lời?” Bà hỏi chồng mình, mắt vẫn không rời khỏi con trai.

“Tôi nói với thăng bé, vấn đề này cũng không quan trọng, chúng ta chẳng phải đã có nó rồi sao. Kỳ thực lúc đó tôi muốn nói với nó, tôi cũng rất yêu mẹ nó.” Đường Thượng Nguyên nắm chặt tay vợ, sao có thể không yêu chứ, vợ ông là người vợ tốt nhất, ông kính trọng bà, cũng yêu bà... Nhưng từ trước tới nay ông chưa từng nói ra miệng thôi.

“Vậy tại sao bây giờ ông lại nói?” Diệp Nhân lại một lần nữa khóc: “Tôi đã cho rằng sẽ chẳng bao giờ nghe được câu nói ấy, chúng ta mãi chỉ sẽ là một đôi vợ chồng tương kính như tân mà không hề có yêu.” Bà nhìn vào mắt chồng, rốt cuộc bà đã đợi được, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31: Chương 31

Sinh mệnh con người vốn mong manh, hôm nay còn nói cười mai đã nhắm mắt, những điều không nói bây giờ, có thể sẽ chẳng bao giờ nói được nữa, lúc đó nuối tiếc cũng muộn màng, con người ta chỉ sống được một lần trên đời, duy chỉ một lần mà thôi.

Đường Thượng Nguyên ôm vai vợ mình, ai có thể nhận ra được đây lại là ngài thị trưởng đức cao vọng trọng kia. “Tôi sợ bây giờ không nói, cả đời này cũng không thể nói ra được” một câu nói đầy thâm tình khiến Diệp Nhân lệ rơi không ngừng.

Thời gian một đời người thật ngắn, họ đã mất rất nhiều thời gian mới nhận ra rằng nguyên lai sinh mệnh cũng đã sắp tận cùng.

“Tôi cũng vậy.” Diệp Nhân nắm chặt tay chồng, mắt không ngừng nhìn về Đường Mặc Vũ. Con trai, con xem, ba con rất yêu mẹ, mà ba mẹ cũng yêu con. Bà đưa tay vuốt ve gương mặt con trai mình.

Nhẹ nhàng vỗ về. Rất nhẹ, thật dịu dàng, cũng rất đau lòng.

Cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống, ấm nóng dưới ánh đèn vàng. Khoé mắt Đường Thượng Nguyên dường như cũng ướt ướt.

Bên ngoài mưa dần dần tạnh. . rất nhanh, trời sẽ sáng thôi.

.....

“Tiểu Vũ, chúng ta đi tắm nào. . .” Lạc Tuyết đến bên giường, Kỳ quái nhìn Đường Mặc Vũ, thật không hiểu vì sao bộ dáng bé làm cô có cảm giác bé đang giận dỗi gì cô.

Bé quay mặt đi chỗ khác, đưa cái lưng bé về phía cô, không thèm i a nói chuyện với cô, cũng nhất quyết không thèm liếc mắt nhìn cô một cái, ngay cả đôi lông mày xinh đẹp cũng cau có nhíu lại.

Tắm rửa, đùa à?

Tắm để cô nhìn thấy hết sao, không muốn,

Anh tình nguyện ở dơ chút, cũng không muốn bị một cô gái nhìn hết từ đầu đến cuối mặc dù hiện tại thân thể này còn bé xíu cũng chẳng có gì để xem

Nhưng mặc kệ anh tỏ ý chống đối thế nào, cuối cùng cũng bị bé dậy, anh trừng mắt nhìn cô gái ôm mình ” Đồ háo sắc, cô muốn làm gì đó?”

Lạc Tuyết nhìn đôi mắt tròn trũng của bé, bỗng nhiên nở nụ cười, tha thứ cho cô, cô quả thật không hiểu bé muốn nói cái gì, cô chỉ biết hiện tại cô thấy ánh mắt bé thật xinh đẹp, tuy trên mặt có một khối bớt thật to, nhưng cô thấy bé vẫn thật đáng yêu a.

Đường Mặc Vũ với đôi tay nhỏ bé ra quơ qua quơ lại muốn đánh cô, nói gì thì nói, anh cũng không muốn cô thay quần áo cho anh đâu, anh là đàn ông, là một người đàn ông trưởng thành, không phải là một đứa trẻ đâu. Không cần phải làm cái việc đáng xấu hổ này với anh a.

“Tiểu Vũ, đừng náo loạn, không tắm con sẽ thật hôi đấy.” Lạc Tuyết nhẹ nhàng đánh một chút vào mông Đường Mặc Vũ, Đường Mặc Vũ dùng sức hít hà, ánh mắt trừng trừng giận dữ. Cô, cô vậy mà dám đụng vào mông anh, dám đánh vào chỗ đó sao, cô ta không muốn sống nữa rồi phải không. .

Mà động tác Lạc Tuyết ngày càng nhanh, ngay sao đó một cái mông trẻ con trắng nõn lộ ra trước mắt cô, hơn nữa áo quần trên người bé cô cũng đã cởi sạch sẽ, có điều sao cô cứ cảm thấy ánh mắt thằng bé giống như sắp bốc hỏa vậy, gương mặt cũng thật hung hãn đỏ bừng.

“Tốt lắm, tắm rửa nha, lát nữa con sẽ là một cậu bé thật thơm tho.” Lạc Tuyết ôm lấy Đường Mặc Vũ, đặt bé trong cái thau rửa mặt. Đường Mặc Vũ nhìn không được lại tiếp tục trừng mắt nhìn cái cô gái này.

Lưu manh. .

Anh cúi đầu nhìn đôi tay đầy vết chai sạn kia đang không ngừng nhích tới nhích lui, tuy rằng ngón tay thô kệch, bắt quạ cũng coi như mềm. Anh lại cúi xuống nhìn phía dưới mình, còn may, vẫn là đàn ông.

Nếu là nữ, anh sẽ trực tiếp làm mình chết đuối trong cái thau này luôn.

“Cô kia, cắt cái tay cô cho tôi” anh không ngừng né tay Lạc Tuyết, nhưng khí lực hiện tại của anh thật đáng đánh đòn, chẳng làm suy yếu gì được cô ta, thân thể anh, chẳng những bị cô ta nhìn thấy hết, lại sờ hết, trình tiết của anh coi như mất sạch rồi.

“Cô, cái con nhỏ đáng chết này, tôi ghét sài cái sữa tắm rẻ tiền đó, còn nữa, xà phòng vào mắt tôi rồi đây này, cay chết tôi rồi. . .”

“.....”

“Khoan đã, bỏ cái tay của cô ra khỏi đó, không nên đụng vào tôi, đồ lưu manh.” Miệng của anh không ngừng i a phản đối, anh đang giận khủng khiếp, nhưng cũng xấu hổ khủng khiếp. Nước trong chậu không ngừng bắn ra ngoài vì thân thể bé nhỏ kia không ngừng vùng vẫy. .

Đến khi tắm rửa xong, anh đã mệt rũ, không ngừng thở, bên cạnh Lạc Tuyết áo quần cũng ướt đầm. .

“Tiểu Vũ, con dường như thật ghét tắm, vậy mà mẹ còn tưởng con rất yêu sạch sẽ a “ Bình thường những chỗ bẩn bé đều không chịu tắm. như thế nào mà vừa thấy tắm lại kích động như vậy.

“Hay là vì con thích nên vùng vẫy nghịch nước?” Lạc Tuyết lấy tay lau một chút mồ hôi trên đầu mình.

Nhưng cũng không đúng, nếu thích thì phải cười mới đúng, còn Tiểu Vũ của cô lại mang một vẻ mặt nhìn thế nào cũng như đang tức giận vậy.

Đường Mặc Vũ phiền một chút hai mắt của mình, anh đương nhiên thích, nhưng, ai mà chịu nổi bị người ta lôi đi tắm, chưa kể anh còn là một thằng đàn ông nữa. Chỉ có điều, bộ dáng anh hiện giờ nói là một người đàn ông, có ma mới tin nổi. .

“Tiểu Vũ, một lát, mẹ mang con đi mua đồ mới được không?” Cô mãi mê hỏi bé mà quên rằng đứa trẻ căn bản chính là chưa biết nói.

Đường Mặc Vũ man mát mở hai mắt, anh mỗi ngày đều nằm trong nhà, mặc đồ đẹp cho ai xem chứ. Căn bản anh chẳng muốn ra ngoài làm gì, thật vô vị.

Lạc Tuyết đứng lên, nhẹ nhàng xoa nhẹ một chút mái tóc đã hơi dài hơn của Đường Mặc Vũ, vất vả một ngày, nhưng cô cảm giác bản thân không hề mệt, vì đứa bé này, cô thấy mình như có nhiều khí lực hơn. Cô đứng lên, mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32

“Ư... Ư...” một con chó nhỏ không ngừng dụi dụi đầu vào cô.

“Tiểu Hoàng...” Cô ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa đầu con chó nhỏ, nhẹ nhàng vỗ về nó. Con chó có vẻ rất thích động tác này của cô, không ngừng ve vẩy đuôi với cô.

Đường Mặc Vũ mân mân môi, ‘cái cô này không có tí sáng tạo nào cho việc đặt tên sao, hết Tiểu Hoàng lại đến Tiểu Vũ, hoàng? hoàng? hoàng? Không lẽ con chó nào cứ màu vàng thì gọi là Tiểu Hoàng’. Anh nhìn chăm chăm cô tính xem cô ta tính làm cái gì đây.

Lạc Tuyết đi rồi trở về, phía sau vẫn là con chó xù đó, nó không ngừng phe phẩy đuôi.

“Thật xấu xí...” Đường Mặc Vũ trề một chút môi, cái cô gái này mất thẩm mỹ đúng là có vấn đề. Cái gì người ta nói xấu, cô cũng đều cho là xinh đẹp, người cũng thế mà chó cũng không hơn.

“Gâu....” Con chó kia nhìn thấy anh không ngừng sủa. .

Kêu la cái gì, đồ con chó đáng ghét. .

“Tiểu Hoàng, không được âm ỉ?” Tiếng nói Lạc Tuyết ở bên trong vọng ra, con chó nhỏ dừng lại sao đó thân thiết vẫy đuôi chạy vào trong bếp. Khi cô đi ra, con chó lại gắt gao bám theo cô.

Cô ngồi xổm xuống, xé từng miếng nhỏ bánh bao trong tay cho nó ăn.

Con chó nhỏ vừa ăn bánh vừa vui vẻ ngoe ngoáy đuôi. .

Đúng là chó, có chút đồ ăn là hớn hờ thấy ai cũng theo. Có điều, cái cô gái này cũng giàu có gì cho cam, đến bản thân còn nuôi không nổi còn đèo bồng nuôi anh, bây giờ còn lôi đầu ra một con chó nữa chứ, chả hiểu cô ta nghĩ cái gì nữa, đôi khi cô làm cho anh không hiểu nổi trong đầu cô rốt cuộc là chứa cái gì đây.

”Được rồi, Tiểu Hoàng đi ra ngoài đi.” Lạc Tuyết nhẹ nhàng vỗ con chó nhỏ đầu, “Nhớ đói bụng thì trở về nha. .”

Con chó nhỏ hướng cô vẫy vẫy cái đuôi, thân thiết liếm liếm tay cô sau đó mới chạy đi.

Lạc Tuyết đứng lên, đi tới bên giường, bế Đường Mặc Vũ dậy.”Chúng ta đi thôi, Tiểu Vũ, mẹ dẫn con đi mua quần áo mới nhé.” Khỏe môi cô nhẹ nhàng dương lên, tuy rằng công việc cô không sạch sẽ nhưng tâm hồn cô thì tuyệt đối trong sáng sạch sẽ.

Đường Mặc Vũ nhìn lướt qua quần áo trên người cô, ‘hôm nay xem như cô còn giống người một chút, ít nhất áo quần sạch sẽ, không làm cho người ta khinh thường’ có điều anh nghĩ thay vì mua cho anh, cô là nên mua thêm quần áo cho mình thì hơn, bộ đồ của cô không biết đã mặc bao nhiêu năm, giặt đến bạc màu rồi.

Cô ta không biết cô ta là phụ nữ sao, cả ngày cứ ăn mặc rất rườisung toé như thế, một tí chăm sóc bản thân cũng không biết, một chút mùi vị phụ nữ tìm cũng không ra mà.

Anh được Lạc Tuyết bế ra ngoài, anh nheo mắt khi ánh mặt trời ấm áp ôn hoà chiếu vào mình, không biết đã bao lâu anh không được phơi nắng như vậy rồi. Tình trạng không thể đi, không thể nói như thế này bao giờ mới có thể kết thúc đây.

Tay anh lôi kéo mái tóc khô héo thiếu dinh dưỡng của Lạc Tuyết, nhìn lại căn nhà lụp xụp anh ở mấy ngày nay. khi ngược mắt nhìn xung quanh đôi mắt anh từ từ tối lại. Anh chưa bao giờ tới khu ổ chuột này, sau khi anh có thể trở về, việc đầu tiên anh sẽ làm lại nơi này, anh thật không hiểu một năm anh quên biết bao tiền rốt cuộc là đi đâu hết, như thế nào mà trong thành phố này còn một nơi nghèo nàn như vậy. .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Chương 33

“Lạc Tuyết, hôm nay không đi làm sao?” Bác Lư đang phơi quần áo, kỳ quái hỏi Lạc Tuyết, ở khu này con bé luôn là người siêng năng chịu khó nhất, bởi vì nó biết rằng nếu không chịu khó kiếm tiền nó sẽ chết đói, vậy mà hôm nay lại không đi làm?”

“Vâng, hôm nay trời đẹp con muốn dẫn Tiểu Vũ ra ngoài mua ít quần áo, nó còn chưa có quần áo mặc nữa. ” Lạc Tuyết dùng trán của mình cọ cọ mặt Đường Mặc Vũ, mà Đường Mặc Vũ cũng lười ngăn cản, anh không thể nói chuyện, lại không thể trốn, dù sao cô chiếm cũng không ít tiện nghi của anh rồi, thêm tí nữa cũng vậy.

“Tiểu Vũ?” Bác Lư không khỏi nhìn thoáng qua đứa bé trong lòng Lạc Tuyết : “Con nói là cái đứa xấu. ...không, là đứa nhỏ kia ?” Bác Lư suy nghĩ chút nữa nói cái từ XẤU kia ra, bà xấu hổ nhìn Lạc Tuyết : “Xin lỗi, Lạc Tuyết, bác không phải cố ý. ” Tuy rằng bà nói là lời nói thật, nhưng nhìn Lạc Tuyết đối với đứa nhỏ yêu thương như vậy, bà cũng không nỡ làm tổn thương cô.

“Không sao. ” Lạc Tuyết đem Đường Mặc Vũ ôm ở trước mắt mình, cô biết Bác Lư không cố ý, còn có, Tiểu Vũ của cô không xấu.

“Lạc Tuyết, con không cần cái gì cũng suy nghĩ cho đứa nhỏ này, con xem con kia, lại đem tiền dành dụm mấy năm nay của con ra nuôi đứa bé không rõ lai lịch này” Bác Lư thở dài một hơi, Bác Lư chỉ muốn tốt cho con : “Có đôi khi con nên ích kỷ một chút nghĩ cho chính mình đi, con xem bộ dáng con bây giờ...haizz”

Lạc Tuyết đối Bác Lư cười : “Bác Lư, không sao, bây giờ con rất tốt, con cuối cùng cũng có một người thân, chỉ cần nghĩ đến bé con liền có động lực làm việc, có hi vọng vào tương lai, cho nên dù phải tốn bao nhiêu tiền nuôi bé, con đều cảm thấy đáng giá.”

Cô nhìn chăm chăm đứa bé trong lòng, lòng đầy vui vẻ, thật sự từ khi sinh ra tới giờ, mấy ngày này là ngày cô cảm thấy hạnh phúc nhất..

“Aiz, Lạc Tuyết...” Bác Lư lại là bất đắc dĩ thở dài, cho dù là muốn nuôi một đứa bé, cũng nên chọn đứa nào dễ nhìn một chút, thằng bé này đã xấu lại còn kỳ kỳ quái quái, Bà luôn cảm giác ánh mắt nó kì lạ, nhưng lại không biết kì lạ ở chỗ nào. Nhưng bà lại không thể nói với Lạc Tuyết, bà quay mặt đi, tiếp tục phơi quần áo.

Hi vọng là Lạc Tuyết sẽ không nhặt một cái tiểu quái vật ...

“Chúng ta đi thôi, ” Lạc Tuyết ôm nhanh Đường Mặc Vũ, cô cúi đầu nhìn Đường Mặc Vũ đang im lặng đến lạ, vừa rồi còn ỉa rất tốt sao, sao bây giờ lại im lặng như vậy, ngủ rồi sao ?

“Tiểu Vũ. ” cô gọi.

“Tiểu Vũ...” lại một lần nữa. .

“Tiểu...”

Đủ rồi, Đường Mặc Vũ mở hai mắt, kêu la cái gì, có cái gì mà kêu, gọi hồn có phải không, phiền quá.

Anh không khỏi trừng mắt liếc nhìn Lạc Tuyết một cái, một đôi tay bé đặt ở trên mặt của cô, vỗ nhẹ nhẹ một chút, anh nhìn gương mặt tươi cười trước mặt, cười bộ dáng thật ngốc, nhưng nhìn lâu lại cảm giác thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Chương 34

“Cô yên tâm, cô sẽ không phải nuôi không tôi đâu, chỉ cần tôi lớn thêm tí nữa, cô muốn gì tôi cũng có thể cho cô, tôi hứa sẽ nuôi cô cả đời.. ” Anh xoè tay mình ra, nhẹ nhàng kéo tóc Lạc Tuyết, bởi vì tay anh thật là quá ngắn, việc có thể làm cũng chỉ là như vậy.

Lạc Tuyết nhẹ nhàng cầm lấy nắm tay nhỏ bé của Đường Mặc Vũ, ôm bé đi về phía trước, hôm nay là ngày nghỉ ngơi của hai người, không cần phải đi làm. Đương nhiên nguyên nhân chính vẫn là muốn mua cho Tiểu Vũ của cô một bộ đồ mới, nếu không Lạc Tuyết chắc chắn sẽ không nghỉ một ngày làm như thế, cô chưa bao giờ dám có một chút lười biếng.

Trên đường, Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ không rời tay, không hề thấy nặng.

“Cái này đẹp không?” Cô cầm một cái áo nhỏ uớ m thử một chút, phía trước cái áo còn có hình một con gấu nhỏ rất đáng yêu, không biết là nhân vật trong phim hoạt hình nào, nhưng nó rất sinh động rất đáng yêu, trẻ con chắc chắn đứa nào cũng thích nha.

Ngó ngán..

Đường Mặc Vũ chán chường lườm người kia, cái cô gái này có thể hay không không thôi chọn mấy cái loại quần áo này, trông thật trẻ con, ngu ngốc, anh không thích, không, không, phải là anh rất rất ghét nha.

“Cái này mặc vào rất đẹp đấy, đây là mẫu bán chạy nhất hiện nay, con nít đứa nào cũng thích loại này nha.” Nhân viên cửa hàng thân thiết nói với Lạc Tuyết,

Tuy rằng nhìn cô gái kia ăn mặc có nghèo nàn thật, có điều dù sao cũng là mẹ, cho dù mình cực khổ cũng không bao giờ muốn con mình chịu bất kì uất ức nào, cũng luôn muốn con mình bằng bạn bằng bè..

“Thật sao?” Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn thoáng qua nhân viên cửa hàng, cái này bán rất chạy sao, cô chưa bao giờ mua những loại quần áo này nên không biết. Cô lại không có nhiều tiền, không thể mua nhiều, nên mua gì cô cũng phải cân nhắc chọn lựa thật kĩ.

“Đúng vậy,” Nữ nhân viên cửa hàng chỉ vào con gấu trước cái áo “Loại quần áo này đặc sắc nhất chính là vì hình con gấu này, trẻ con thường thích những thứ có màu sắc, ví dụ như vàng, đỏ, hồng nhạt... như vậy bọn trẻ sẽ thật vui vẻ thích thú.” Nữ nhân viên cửa hàng tỏ ra đầy kinh nghiệm nói.

“A, là vậy sao,” nhưng.. cô nhìn lại Đường Mặc Vũ trong lòng mình” Nó cũng sẽ thích sao?”

“Ai nói tôi thích màu sắc lòe loẹt, tôi thích màu đen, màu đen, con bé ngu ngốc kia.” Anh đột nhiên xoay người làm cho cô nhân viên nhìn thấy mặt mình, thấy chưa, khuôn mặt này dù mặc gì cũng chẳng đáng yêu đâu. Anh nhìn trừng trừng nữ nhân viên, loại con gái ăn nói hàm hồ này, thật muốn bóp chết mà.

Nữ nhân viên cửa hàng quả nhiên là sững sốt, khóe miệng của cô hơi gượng một chút. “Đúng vậy, quần áo chúng tôi ở đây chất lượng rất tốt, giá vừa phải, rất đáng mua..” Cô ta lấp bắp một chút, không khỏi liếc nhìn Đường Mặc Vũ một cái, nói thật, cô ở trong này làm việc đã rất nhiều năm, chưa từng gặp qua đứa bé nào xấu như vậy, nhìn cái cô gái kia trưởng thành cũng không tệ, sao có thể sinh ra một đứa bé xấu như thế.

“Tiểu Vũ, chúng ta sẽ lấy cái này được không.” Lạc Tuyết cười cười với Đường Mặc Vũ, lại cầm lấy quần áo uớ m uớ m trên người bé, mà Đường Mặc Vũ kia, hiện tại khuôn mặt càng lúc càng đen..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35

‘Cô mua thì cô tự đi mà mặc, tôi không mặc,’ anh không tiếng động kháng nghị, muốn anh mặc thứ đó, không bằng cho anh một cái bao bố, bao tải cho rồi.

“Được rồi tôi sẽ lấy cái này.” Lạc Tuyết cầm bộ quần áo trong tay giao cho nhân viên cửa hàng, sao đó lại xem xem những thứ khác, rất nhiều đồ em bé cô nhìn đều muốn mua, bất quá phải để lần sau, cô phải để dành một ít tiền mới có thể mua được.

“Quý khách, con trai cô thật đặc biệt...” Nữ nhân viên cửa hàng rốt cục nhìn không được nói một câu.

‘Điều, xấu thì nói xấu, có cái gì đặc biệt’, Đường Mặc Vũ đem mặt mình tựa vào vai Lạc Tuyết, khóe môi không khỏi nhấp một chút.

Lạc Tuyết chỉ cười, cô hiểu cô gái ấy muốn nói gì, cô chỉ cúi đầu nhìn đứa bé trên vai mình, sau đó lắc nhẹ đầu, “Không đâu, bé cũng giống như những đứa trẻ bình thường khác thôi, chỉ là hơi ít nói.” Nói xong, cô vỗ nhẹ một chút vai Đường Mặc Vũ, người khác nói như thế nào cô đều không quan tâm. Tiểu Vũ tuy không dễ thương như những đứa bé khác, nhưng so với chúng bé ngoan hơn rất nhiều.

Mà Đường Mặc Vũ không khỏi nheo hai mắt, cái cô gái kia cứ len lén nhìn anh, mấy người này thật rảnh rỗi, anh đẹp xấu, liên quan gì đến họ, cũng đâu có phải bán thịt heo, nhìn nhìn lựa lựa, thấy xấu thì đừng nhìn, đã nhìn còn bình phẩm, hết việc làm à.

Lạc Tuyết cầm lấy bộ quần áo, ôm Đường Mặc Vũ đi ra ngoài, trên tay cô chính là bộ quần áo mà Đường Mặc Vũ ghét nhất, trên bụng có con gấu.

“Chúng ta về nhà đi, Tiểu Vũ.” Lạc Tuyết lết một chân, từng bước đi về phía trước, rất nhiều người đi qua nhìn cô, không chỉ vì cái chân tàn tật của cô,

mà còn vì đứa bé xấu xí trong lòng cô.

Đường Mặc Vũ buồn bực đem mặt mình dán lên vai Lạc Tuyết, không muốn người ta nhìn thấy mặt anh, đột nhiên, anh thấy một quỳ báo, trang nhất trên tờ báo sáng chính là tên anh.

Anh vươn tay hướng về phía tờ báo chụp lấy.

Lạc Tuyết dừng lại bước chân, nhìn hướng tay Đường Mặc Vũ : “Con muốn cái này sao?” Cô hỏi Đường Mặc Vũ, Đường Mặc Vũ khẽ gật đầu, lần đầu tiên bé đối với lời cô nói có đáp lại.

“Được , mẹ mua cho con. ” Lạc Tuyết cười híp hai mắt, cô không phát hiện gì lạ khi thấy một đứa bé nhỏ như vậy mà hiểu và trả lời mình, trong lòng cô cứ cho rằng thằng bé chỉ là thông minh mà thôi, cô không hề hay biết cái loại thông minh này là được tích lũy 26 năm sống trên đời.

Cô mua tờ báo kia, đưa cho Đường Mặc Vũ, đem cho bé làm đồ chơi. Người bán báo nhìn thấy Đường Mặc Vũ , giật mình, cũng như người khác tỏ ra ngạc nhiên khi thấy một khuôn mặt xấu xí như vậy.

Đúng là rất xấu .

Bây giờ anh ra sao , còn sống hay đã chết

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 36

Trong phòng yên tĩnh, Lạc Tuyết đã đi ra ngoài, có lẽ là lại đi lượm ve chai đi, Đường Mặc Vũ mở hai mắt, nhìn chăm chăm tờ báo trong tay rất lâu.

Anh lật từng trang cho đến trang báo có tên anh, nội dung chiếm hết một mặt báo.

“Con trai độc nhất của ngài Thị Trưởng, Đường Mặc Vũ , người gặp tai nạn nghiêm trọng cách đây vài ngày, theo thông tin mới nhận, bác sĩ đã xác định anh rơi vào trạng thái hôn mê sâu, theo y học gọi là tình trạng người thực vật. Điều đó cũng đồng nghĩa hôn lễ của Đường Mặc Vũ và Bạch Nặc bị hủy bỏ, hiện tại không có tin gì từ phía cô đâu. ”

“Đường Mặc Vũ, 28 tuổi, một tay sáng lập công ty khoa học kỹ thuật, là con trai Thị trưởng Đường Thượng Nguyên, cháu trai Lục quân tướng quân, sự việc phát sinh khiến nhiều người cảm thấy nuôi tiếc cho anh. . .” Bên dưới còn viết vài tin gì đó, nhưng anh không hứng thú đọc tiếp.

Trên mặt báo còn có hình cha và mẹ anh, gương mặt cha anh không hề lộ ra cảm xúc gì, nhưng trong mắt ánh lên thật nhiều chua xót, mẹ anh khóc không thành tiếng, còn ông nội anh bệnh tím tái phát , hiện tại không rõ thế nào. Anh nhắm chặt hai mắt, tay nắm chặt tờ báo, xé chúng thành những mảnh nhỏ vương vãi khắp nơi trong nhà.

Hào, tốt lắm . Thật sự tốt lắm . rơi vào hôn mê, người thực vật, anh đột nhiên nở nụ cười, thật là thú vị, anh rõ ràng còn sống sờ sờ ở đây ,vậy mà không thể nói cho ai. Nói như thế nào đây ? nói hiện anh sống trong một thân thể khác, một cái bé con sao ?

Một cái bé con, còn lại là một cái bé con xấu tới cực điểm

Ba, Mẹ. . Còn có Bạch Nặc. .

Cửa bị đẩy ra, một mùi hương của đất bay vào, Lạc Tuyết chậm rãi đi vào, nhìn cô có vẻ rất mệt mỏi, một chân tàn tật kia luôn kéo lê phía sau cô, khiến cô bước đi cao thấp càng khó khăn hơn.

Cô nhìn giấy vụn khắp nhà, bắt đầu đi lác đầu, vừa rồi còn khen Tiểu Vũ ngoan, ai dè cũng là một tiểu quý nghịch ngợm, bất quá như vậy cũng tốt, bé lúc nào cũng tỉnh lặng còn khiến cô lo lắng hơn.

Cô đi đến bên cạnh bé, cẩn thận dậm lại cái chân « Tiểu Vũ của mẹ sao vậy ? có gì làm con không vui sao ? ». Ngoài ý muốn, cô tựa hồ cảm giác được tâm trạng bé hình như không vui, hơn nữa có vẻ còn rất tức giận.

Đường Mặc Vũ hơi mở ra hai mắt, anh xoay người sang hướng khác, đưa lưng về phía Lạc Tuyết, anh lúc này không có tâm trạng tán dóc với cô, cũng không muốn gặp cô, còn cả cái mùi hôi của rác trên người cô nữa.

Anh muốn về nhà. . .

Một đôi tay đặt ở trên người anh, nhẹ nhàng vỗ, “Tiểu Vũ, không phải sợ, mẹ ở đây con cảm thấy cô đơn sao, còn mẹ mà, mẹ sẽ ở bên Tiểu Vũ, mẹ sẽ kiếm thật nhiều tiền, mua áo mới, giày mới cho con, cho con đến trường nữa..” Lạc Tuyết thì thảo nói, cô đã quyết tâm, sẽ phải cô gắng hơn nữa, thật thật nhiều rác, để có thể đổi thật nhiều tiền để cho Tiểu Vũ được đi học. Cô nhìn chân mình, trước đây bác sĩ đã từng nói, nếu chịu phẫu thuật, chân cô có khả năng lại đi được bình thường, nhưng cô tình nguyện buông tha cho cái khả năng kia để làm một chuyện ý nghĩa khác, đó là Tiểu Vũ, cô sẽ chăm sóc thật tốt cho bé, cho bé một cuộc sống như những đứa trẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Chương 37

Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ vào lòng mình, tay vuốt ve mặt bé, “Mẹ sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho mặt của con, sau này con sẽ giống như mọi người, mẹ chịu nhiều khinh bỉ xem thường, nên mẹ hiểu cảm giác khó nhịu nhường nào, cho nên mẹ nhất định không để con giống như mẹ, mẹ sẽ khiến con thật xinh đẹp.” Nàng cọ cọ trán mình lên trán Đường Mặc Vũ, Đường Mặc Vũ mở hai mắt, nhấp một chút phiền môi,

Vẫn là cô tự giúp mình trước đi. . tôi tự có cách. . anh nhìn gương mặt tươi cười trước mặt, tâm có chút kì quái, vì sao cô ta lúc nào cũng có thể cười cười như thế, cô có vẻ bị người ta xem thường mỗi ngày, cuối cùng thì sao, cô ta vẫn sống như không hề có chuyện gì, còn sống thật vui vẻ, chẳng sợ nghèo chẳng sợ khổ.

Bất tri bất giác ,gương mặt tươi cười này, làm tâm trạng anh hơi tốt lên một chút, cái tư tưởng muốn giết người vừa rồi, chậm rãi phai nhạt, thậm chí biến mất.

Đèn điện chiếu sáng nhàn nhạt trong phòng, tuy đồ vật trong nhà hết thảy đã cũ hoặc hư hỏng, nhưng cô cảm thấy ấm áp. đối với một cô gái tay trắng tay như cô mà nói, đứa bé chính là tài sản của nàng, tuy đứa bé không phải nàng sinh ra thật.

.....

Đường Mặc Vũ nhìn chăm chăm quần áo trên người, trên gương mặt không một chút vui vẻ.

“Tiểu Vũ,con mặc bộ này trông rất đẹp nha, ” sau một hồi vất vả Lạc Tuyết cuối cùng cũng mặc được bộ đồ mới vào cho Đường Mặc Vũ bất chấp anh giãy dụa, sao đó còn ngồi ngắm anh gần nửa giờ, miệng luôn tươi cười khen đẹp.

Đẹp ? đùa à ?

Lớn chừng này anh con chưa gặp được cái cô gái nào ngu ngốc như cô đâu.

Tuyết đôi không đẹp, thật xấu, ngây thơ, nhất là con gấu trên ngực kia, thật xin lỗi tôi xưa giờ đều không thích xem phim hoạt hình, lúc nhỏ không thích, lớn lên càng không thích, nên thỉnh cô, làm ơn ít treo mấy thứ này lên người tôi.

Thật muốn xé nó, anh đến là phát điên.

Đèn điện đột nhiên vụt tắt, tay anh dừng lại giữa không trung. Hay lắm, cúp điện, đêm nay họ phải ngồi ngốc trong cái xó tối thui này rồi, đúng lúc anh đang rất ghét bóng tối nữa.

“Tiểu Vũ, không phải sợ, có mẹ ở đây.” Lạc Tuyết đụng đến bên giường, nhẹ nhàng vỗ lên ngực Đường Mặc Vũ.

Có cô thì làm được gì, Đường Mặc Vũ không khỏi phỉếm một chút miệng mình, loại sự tình này luôn là việc của đàn ông, nếu anh ngày xưa thì tốt rồi, còn cô.. aizz, anh chẳng ôm hi vọng gì. nhắm mắt lại ngủ, đêm tối thế này chỉ làm được nhiều đó chuyện.

Bên tai truyền đến tiếng nói của Lạc Tuyết, có điều anh không quan tâm, ngủ chính là ngủ a. . .

Anh lại mở ra hai mắt, đèn điện lại sáng trở lại rồi. .

Anh xoay người thấy được Lạc Tuyết đang ở đứng ở trên cái ghế nhỏ, tay đang cầm túttuavit, nhìn chăm chăm vào sợi dây điện.

Cô, Cô có phải là con gái không vậy ???

Lạc Tuyết cẩn thận leo xuống khỏi cái ghế, vì một chân không tốt nên cô thật cẩn thận. nếu có gì không tốt, cô hẳn sẽ chết đôi a.

“Nga, là cầu chì bị đứt.” Nàng lăm bằm lăm bầu nói xong, buông cái túttuavit trong tay, sau đó lại ngồi bên mép giường, cúi xuống nhìn Đường Mặc Vũ đang trợn trừng hai mắt. tay cô nghịch ngợm nắm nắm cái mũi Đường Mặc Vũ.

Q.1 - Chương 38: Chương 38

“Tiểu Vũ, không cần lo lắng, mẹ có thể làm rất tốt nha . ”

Tôi lo lắng hồi nào? Đường Mặc Vũ không thích cái động tác này của cô chút nào, đừng có đối với anh làm mấy cái trò con nít này, tôi ưa sạch sẽ, thưa cô. Anh đưa ra bàn tay , so với tay cô nhỏ hơn rất nhiều, dùng sức nhéo mặt cô.

« Hừ, cô dám véo mũi tôi, tôi liền nhéo chết cô »

Nhưng mặc kệ anh cố sức cỡ nào, Lạc Tuyết cũng chỉ cười, cái tay nho nhỏ kia, một chút sức cũng không có a.

Cô cứ cười đi, đợi tôi trở về trước kia, chỉ cần một tay tôi sẽ bóp chết cô . Anh hừ một tiếng, xoay người ngủ, lần này thực sự không thèm để ý tới Lạc Tuyết nữa .

Lạc Tuyết đứng lên,

« tê . » một tiếng, cô cúi đầu nhìn xuống áo quần mình, bị rách một lỗ thật to.

‘Rách như thế rồi, ném đi là vừa’, Đường Mặc Vũ miễn cưỡng giặt mình , cái bộ đồ này của cô, anh nhìn đến phát phiền rồi, có tiền còn không biết đi đi mua cho mình một bộ quần áo hoàng đế, đã không đẹp , còn không biết chăm sóc mình, cả đời này đừng mong ai lấy.

Anh mở to mắt, nhìn Lạc Tuyết ngồi bên giường từng mũi từng mũi khâu lại cái áo, cẩn thận tỉ mỉ lại có vẻ rất thuần thực, giống như đã từng làm rất nhiều lần, mà quả thật cô đã làm rất nhiều lần công việc này nên tay nghề của cô cũng tốt lắm. Khi cái áo được vá xong, thật nhìn không ra chỗ vá, kĩ thuật vá của cô thật không thua những người vá thuê nên ngoài.

Con nhỏ biến thái này. Đường Mặc Vũ thật không biết hình dung cô thế nào cho phải, lúc thì khoẻ như đàn ông, làm như việc gì đàn ông làm được thì cô cũng làm được, sửa phòng, sửa điện, thậm chí anh còn thấy cô kéo giường sang chỗ khác. Nhưng lúc khác thì lại là một cô gái rất cẩn thận, vá áo, dẹt áo len, làm cơm cũng không tệ, tuy anh cũng không thường được ăn, anh thực sự nghĩ, cô gái này hình như không gì không làm được.

Anh nằm ngủ, ban đầu vì không quen nên hay cựa quậy di chuyển, cô sợ anh ngã, nên di chuyển giường, nhưng anh có thể ngã sao ?

Khi ngủ anh đều nằm yên cẩn thận, ít khi dịch chuyển, nếu nói ngã, thì cô mới là người cần lo a.

Lạc Tuyết nhìn áo mình, tốt rồi, quần áo vá không tệ, cô mặc thử vào, vẫn mặc được nha, quần áo của cô xưa nay chỉ cần còn mặc được thì cô vẫn mặc.

“Tiểu Vũ, mẹ pha sữa bột cho con nha.” Nàng đối với Đường Mặc Vũ cười, nói xong liền chạy vào trong phòng bếp.

“Cô kia, tôi có từng nói với cô tôi hận sữa bột chưa?” Đường Mặc Vũ hít mạnh một hơi, rút cuộc những ngày như thế này còn muốn kéo dài bao lâu nữa a.

Nhưng khi sữa mang đến trước mặt anh, anh vẫn chỉ có thể cúi đầu khuất phục mà uống, như những đứa trẻ bình thường khác, chứ với cái hệ tiêu hoá này mà ăn gì khác, không chừng lại khiến anh tiêu chảy cho xanh mặt mất.

.....

“Lưu Thâm, Tiểu Vũ nhờ Di chăm sóc được không a ? , ” Lạc Tuyết cúi đầu nói với Lưu Thâm, cô muốn đi làm nhưng lại không thể mang theo Tiểu Vũ. Bỏ lại bé một mình trong nhà cô lại không yên tâm. Nên bình thường ban ngày cô đều nhờ Lưu Thâm chăm sóc dùm.

“Lạc Tuyết, con yên tâm đi, Di sẽ chăm sóc nó ” Lưu Thâm đối Lạc Tuyết cười, cam đoan , giữa bọn họ hỗ trợ lẫn nhau cũng là nên đi. Chưa kể Lạc Tuyết xưa nay cũng giúp bà nhiều, khó có dịp cô lại nhờ bà.

Q.1 - Chương 39: Chương 39

“VẬY con đi ạ,” Lạc Tuyết lại quay đầu nhìn căn phòng nhỏ của mình, không nở rộ, nhưng cuối cùng cô cũng xoay người kéo lê một chân rời đi. Công việc của cô là nhặt những thứ người ta không cần, sau đó đem đi đổi một ít tiền, hoặc đến các công trường, làm các công việc lặt vặt tốn công sức không ai muốn làm ở đó.

Cô bây giờ cần tiền, rất nhiều tiền.

Lưu Thâm đẩy cửa ra, đứng ở trước cửa nhú nhú mày, nhìn thoáng qua đứa bé đang nhìn chăm chăm bà, Đường Mặc Vũ.

Bà xem xét nửa ngày, “Thật không hiểu Lạc Tuyết nhặt lại đứa nhỏ này làm gì, trừ bỏ thêm một miệng ăn, còn có thể làm được gì chứ? Thật là phiền toái.” Bà nhìn không được lắm bầm lâu bầu nửa ngày.

Đường Mặc Vũ nghe rõ từng lời của Bà. Anh chính là chỉ nhìn chăm chăm cái bà thím này, gương mặt lạnh như băng. Ánh mắt anh quả thật không giống như ánh mắt một đứa bé mấy tháng tuổi nên có.

Thằng nhóc Âm dương quái khí này, Lưu Thâm bỗng rùng mình, sao tự dưng thấy trong nhà lạnh hơn vậy.

Bà vội vã đi vào trong phòng bếp, vội vã làm một cái bình sữa cho nó, sau đó trở về, bà không nghĩ cứ ngồi ở đây với nó đâu.

Bà cầm lấy bình sữa bột, không khỏi nhú một chút mũi, còn mua cho nó loại sữa tốt như vậy, Lạc Tuyết con bé này thật đúng là phí tiền. Ngay đến chính mình kiếm tiền đã không dễ dàng, con bé này còn mang thêm một cái của nợ, thật không chịu nổi lòng tốt mù quáng của nó mà.

Bà cầm bình sữa đi qua đi lại. “Tiểu quái dị, đi lại uống sữa,” Bà đẩy bình sữa qua, rồi vội vàng rút tay lại, quay mặt đi. Rõ ràng là không hề muốn nhìn thấy gương mặt xấu xí của Đường Mặc Vũ, giống như nhìn thêm một chút bà sẽ gặp ác mộng.

Đường Mặc Vũ trừng mắt nhìn bà đứng cách xa anh, dường như anh không nhìn ra ghét bỏ trong mắt bà. Hai mươi sáu năm qua, chỉ có anh khinh thường, ghét bỏ người khác. Cho tới bây giờ chưa từng có ai đối xử với anh như vậy. Dường như anh nhìn anh. Vậy mà bây giờ anh lại thấy được, dường như trên người anh là thứ gì đó xấu xí khiến người gặp người ghét.

“Ăn a, tiểu quái dị.” Lưu Thâm có chút khó chịu đi lên phía trước, sao thằng nhóc này không biết nghe lời gì vậy, không biết Lạc Tuyết thích gì ở nó nữa. Bà không hiểu vì sao, chỉ biết bà chán ghét đứa nhỏ này, nhất là ánh mắt nó, làm bà sợ hãi.

“Ăn a,” bà lôi Đường Mặc Vũ dậy, hành động thô bạo, Đường Mặc Vũ nhìn bà thím này, khóe môi giờ lên một chút cười lạnh.

“Gặp quỷ...” Lưu Thâm vội vàng ném bình sữa trong tay, nghĩ cũng không nghĩ, vội vàng bỏ chạy. Thằng nhóc này có ánh mắt làm cho người ta không thoải mái, bà thật không muốn nhìn lại lần nữa a.

Đường Mặc Vũ dùng sức ngồi dậy, nhưng thân mình này luôn rất không nghe lời, khiến anh không thể làm được gì, vì quá nhỏ, có lẽ anh cần phải lớn lên chút nữa.

Nhưng anh thật sự chờ không nổi a... Anh nhìn chăm chăm bình sữa cách xa mình một khoảng, cố gắng với lấy. Cái bà thím đáng chết kia, muốn đối chết anh có phải không? Anh cố hết sức trườn từng chút từng chút về phía đó. Đến khi anh đụng được đến bình sữa, anh đã mệt đứt hơi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40

Thân thể anh lung lay một chút. Chưa kịp suy nghĩ gì, anh đã té nhào trên mặt đất. Thở không ra hơi, ngồi dậy không nổi.

Anh nằm yên lặng trên đất, lần đầu tiên cảm giác được, nguyên lai sàn là như vậy lạnh, anh không tin nguyên cử động thử tay chân, xem ra ko bị thương gì, bất quá, đau chết được.

Anh nhìn bình sữa trong tay, chưa sót cười.

Đường Mặc Vũ a Đường Mặc Vũ, không thể tưởng tượng, bình thường tự cao tự đại, hô mưa gọi gió, không xem ai vào mắt cũng sẽ có lúc chật vật

như vậy.

Anh dùng nướu cắn chặt núm bình sữa, anh bây giờ không thể chết, nhất định phải sống cho dù có khổ thế nào, anh nắm chặt bình sữa trong tay, uống. Người ta uống đều là hương vị an lành, còn anh, anh uống mang theo tận cùng chống cự, còn có nhận mệnh.

Anh muốn sống, nhất định phải còn sống. . .

Lạc Tuyết đẩy cửa ra, nhìn thấy Đường Mặc Vũ nằm trên đất, vội vàng chạy tới, “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, “ cô ngồi xổm xuống, đau lòng đem Đường Mặc Vũ ôm ở trong lòng, cô cẩn thận kiểm tra Đường Mặc Vũ cánh tay, cẳng chân, chỉ sợ bé té bị thương.

“Thực xin lỗi, Tiểu Vũ, đều là mẹ không tốt.” cô đem Đường Mặc Vũ gất gao ôm ở trong lòng, khổ sở khóc lên, cô không biết bé đã nằm ở đây bao lâu, cô ăn gì chưa, Bé đau không? sợ không?

Đừng khóc, càng khóc càng xấu. Đường Mặc Vũ mở hai mắt, lấy tay vỗ vỗ ôm Lạc Tuyết đang khóc như sắp chết, đúng là phụ nữ, chỉ biết khóc. Có điều nằm trong lòng cô gái đầy bùn đất này, anh lại cảm giác thật ấm áp, đó là một cảm giác anh chưa từng có.

Tốt lắm, cô trở về thì tốt rồi. . anh một người, thật sự thật cô đơn. .

Lạc Tuyết xem Đường Mặc Vũ cười, xem bé không ngừng nâng lên tay nhỏ bé còn có chân nữa, có thể cười như vậy chắc không có chuyện gì.

Đúng rồi. . Cười. Cười. .

“Tiểu Vũ, con cười nha. .” cô có chút kinh ngạc nhìn gương mặt khê cười của Đường Mặc Vũ, từ khi nhật bé đến giờ, bé luôn mang một vẻ mặt như ai thiếu tiền, vậy mà bây giờ bé lại nở nụ cười nha, lần đầu tiên cười, còn là cười với cô.

Ngu ngốc, Đường Mặc Vũ nắm lấy tóc cô, cô cho rằng anh muốn ngậy ngô cười như vậy sao, nếu anh không cười, cô lại sẽ tiếp tục khóc, đem nơi này nhân chìm mất. Anh ghét thấy phụ nữ khóc, nhất là cô gái xấu như cô.

“Tiểu Vũ, mẹ thật sự rất vui, Tiểu Vũ con biết không, đây là lần đầu tiên con cười với mẹ nha, mẹ còn tưởng con chán ghét mẹ nữa kia?” Lạc Tuyết đem mặt mình cọ cọ vào gương mặt nhỏ bé của Đường Mặc Vũ, Đường Mặc Vũ chính là kỳ quái giết mình, bất quá cuối cùng vẫn đưa ra nắm tay nhỏ ôm lấy cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 41: Là Báo Ứng Của Anh Sao?

Trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ khóc vì anh, bao gồm cả Bạch Nặc, cũng không có phụ nữ nào giống cô, lại làm cho anh cảm động, cho anh cảm giác rung động, cô gái này sống thấp kém, sống thật hèn mọn nhưng cô lại chân thật, khiến cho anh có cảm giác cuộc sống trước kia của mình là ảo tưởng, cuộc sống của anh rất tốt đẹp nhưng hiện tại xem ra nó chỉ là giấc mơ.

Từ lúc sinh ra đến bây giờ đều rất thuận lợi, đều tồn tại vì anh, mà anh cũng chưa gặp bất trắc gì, đều đến trường, đến đại học, gầy dựng sự nghiệp, địa vị, tiền tài, diện mạo anh, đều là cuộc sống tốt hơn nhiều so với người bình thường.

Anh không biết có phải bị báo ứng hay không, tự đứng từ trên cao xô anh ngã xuống, cơ hồ muốn tan xương nát thịt.

Cũng may, anh còn sống, anh đã gặp người phụ nữ như vậy, một cô gái đang yêu mà ngu ngốc.

Anh không có thói quen ôm cô gái này, thấy cô vừa khóc vừa cười, không khỏi cười thầm với bản thân, một nụ cười thật lòng. Hình như Đã lâu rồi anh chưa được cười như thế.

Trong phòng thấp một ngọn đèn, trời bên ngoài đã tối, trăng nhỏ trên giường đã nhắm chặt hai mắt, chắc là đang ngủ.

Lạc Tuyết ngáp 1 cái, cô chưa muốn nhắm mắt vội, tiếp tục đan cái mũi len bé nhỏ.

Đường mặc vũ không biết mình đã mở mắt lần thứ mấy, cô ấy vẫn chưa ngủ sao? Nửa đêm rồi mà

Tay anh kéo một chút quần áo Lạc Tuyết, cô ấy chưa ngủ, còn không cho anh ngủ à, đừng cho quên chứ, bây giờ anh là một nhóc sơ sinh, chứ không phải là người lớn đâu mà.

“Mẹ xin lỗi, làm đánh thức con rồi.” Lạc Tuyết vỗ ngực đường mặc vũ, muốn cho anh ngủ trước, nhưng cô càng vỗ, đường mặc vũ càng không

muốn ngủ, anh muốn yên tĩnh, ngủ mà không có ánh sáng là thích hợp nhất, còn có cô ngồi ở chỗ này, anh không thể nào ngủ được.

“Mẹ đan sắp xong rồi, con mau ngủ đi.” Lạc Tuyết lại lấy len lông đan lên mũi, đường mặc vũ không cần đoán cũng biết đang đan cho ai.

Không phải cho anh, còn cho ai nữa chứ! ~ Ở trong lòng cô gái này, anh là nhất, anh động chạm bản thân 1 chút, trong lòng chưa từng có cảm giác thoải mái thế này, thật là vui vẻ.

Thậm chí ngay cả khi anh cầu hôn với Bạch Nặc, cũng không có cảm giác như vậy.

Bạch Nặc, nhớ tới người đàn bà đã hại anh, nói không hận cũng sai, mà nói không yêu cũng sai. Tâm tư bề bộn quá, không biết nguyên nhân có phải đang ở trong thân thể này nên suy nghĩ cũng khác không nhỉ?

Bạch Nặc, vì sao cô lại làm như vậy, vì sao???????

Vô số câu hỏi vì sao, cũng không ai có thể trả lời anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42: Có Trứng Gà Ăn .

Lạc Tuyết kéo chăn đắp cho Đường Mặc Vũ, hai mắt cô hơi mệt mỏi, tiếp tục đan mũ, hôm nay nhất định phải làm xong mới được, bởi vì ngày mai cô cần dùng rồi.

Trong phòng lạnh lạnh, ngoại trừ mấy thứ đồ dùng cũ ra, cũng chỉ có vài đồ chơi vẫn còn mới, nhưng cũng không chơi nhiều.

Lúc này, một không gian xinh đẹp kia, 1 người đàn bà đang nằm trên giường không ngừng uốn éo đầu, trên trán lấm tấm mồ hôi, không biết cô đã gặp ác mộng gì, nếu nhìn bộ dáng cô lúc này, nhất định là ác mộng. Hơn nữa đối với cô mà nói, đó là ác mộng cực đáng sợ.

“Mặc Vũ.” Cô đột nhiên ngồi dậy, thở gấp, đèn ngủ đầu giường bật lên. Cô hoảng sợ nhìn bốn phía, đột nhiên ôm đầu khóc rống lên.

“Mặc Vũ... Em xin anh, đừng tìm em nữa, ... Em không cố ý mà, thật sự em không muốn anh chết, anh đừng trách em, đừng trách em...” Cô không ngừng lặp lại, giọng nói cũng run rẩy theo thân thể cô.

Có thể thấy được cô ta dọa đến khiếp sợ rồi.

Bàn tay che lấy mặt, cô cúi đầu, nhìn thấy ngón tay có đeo nhẫn đính hôn, vốn định đổi thành nhẫn cưới, nhưng bây giờ mãi mãi không có khả năng đó, cô dùng sức vén tóc lên, túm lại thành bó, lúc này, tóc tai cô bù xù, giống như một mụ điên.

Đột nhiên, cô tháo nhẫn xuống, dùng sức ném đi, nhẫn rơi xuống mặt sàn, cuối cùng bị ném đi chỗ nào không biết.

“Mặc Vũ, đừng tìm em nữa, không cần tìm em nữa đâu...” Cô ôm lấy cả người, không gian ban đêm thật yên tĩnh, cảm giác sợ hãi chưa từng có qua, anh vẫn còn hôn mê bất tỉnh, cô không dám cho người ta biết, chuyện đó do cô làm, cô đã hại anh thành con người như vậy, nếu bị người khác phát hiện, cô chỉ còn nước chết...

Mà đêm nay, cô sợ đến nỗi không dám ngủ nữa.

* * *

Đường Mặc Vũ nhìn chiếc áo có hình siêu nhân này, hận chỉ muốn vứt quần áo này đi, mỗi lần mặc là một lần khó chịu. Lạc Tuyết đi tới, trong tay bưng một cái bát.

“Tiểu Vũ à, hôm nay chúng ta có trứng gà ăn nè.” Cô ngồi xổm xuống, trong bát là canh trứng gà, người cũng đã thấy ngon rồi.

Đường Mặc Vũ liếm môi, đã gần tháng nay anh chỉ ăn sữa bột, bây giờ muốn ăn thứ khác. Anh kì lạ nhìn cô gái này, lấy trứng gà ở đâu ra, bọn họ không giàu đến nỗi mỗi ngày được ăn trứng gà chứ!

Q.1 - Chương 43: Cùng Cô Lượm Ve Chai

Lạc Tuyết dứt chén canh cho Đường Mặc Vũ ăn. Đây là chén bác Lưu cho họ mượn, cô đưa tay lên, nhẹ nhàng xoa nhẹ tóc Đường Mặc Vũ: “Mẹ không biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà mẹ không trách bác ấy, em cũng không cần trách bác ấy. Có được không?”

“Dù sao, bác ấy cũng không có nhiệm vụ chăm sóc con”. Lòng mẹ cô bỗng nhẹ rung lên, cũng không thể trách người khác, muốn trách chỉ có thể tự trách bản thân mình, bọn họ đã sớm quen với cuộc sống một mình lâu rồi.

Đường Mặc Vũ rầu rĩ ăn hết chén canh trứng gà, những loại thức ăn mà ngày trước anh rất khinh thường, hiện tại chúng nó đều biến thành sơn hào hải vị, còn có người phụ nữ kia kia, khéo miệng anh không tự giác giật giật, cái này chẳng phải là bị chốt dạ sao? Nói cái gì là không có nghĩa vụ chăm sóc, bà ta không phải đồng tính rồi sao? Đồng ý rồi lại không làm được, là do anh trơ trẽn, anh tình nguyện nằm ở đó cũng không cho phép cái bà già kia nói xấu anh.

Bà ta không nói chuyện cũng không có người nói bà ta cảm thấy.

Này cô, tôi cũng là người có lòng tự trọng mà!.

Một chén canh trứng gà được anh ăn hết rất nhanh, anh liếm nhẹ khóe môi, vẫn chưa được thỏa mãn cho lắm.

“Con thích ăn, mẹ sẽ mua thêm cho con ăn!”, Lạc Tuyết nhẹ nhàng xoa mặt Đường Mặc Vũ, dịu dàng mỉm cười với anh. Đối với khuôn mặt tươi cười của cô, anh chỉ có

thể thờ dài một hơi. Được rồi, nể mặt mũi của cô anh sẽ không trách bà già kia.

Còn mua trứng gà cho anh, cô trước giờ vẫn luôn nhường phần ăn cho anh, không nhìn đến chính bản thân cô đã gầy đến bộ dạng gì rồi. Nếu mà có trứng gà, anh cũng muốn đưa

Lạc Tuyết cầm lấy một bên mũ rộng vành đội lên đầu của Đường Mặc Vũ: “Tiểu Vũ, đây là mẹ làm cho con, nhìn xem nó có đẹp không?”

Đường Mặc Vũ bất đắc dĩ ngẩng mặt lên, nhìn cô xem, cái khuôn mặt này cho dù có mang cái gì thì cũng không thể nào biến thành xinh đẹp được, còn không cần nói đến cái kia 1 cặp mắt gấu mèo, lại nhếch miệng, nhiều đây cũng đủ khiến anh buồn bực, khó chịu.

Chỉ là, cái mũ này anh cũng không biết nó có thật sự xinh đẹp hay không? nhưng mà nó thật sự khiến anh cảm thấy ấm áp.

Lạc Tuyết ôm lấy Đường Mặc Vũ, cô kiểm tra trang phục che chắn kỹ càng trên người thật tốt: “Tiểu Vũ, chúng ta đi thôi, mẹ mang con ra ngoài”.

Đường Mặc Vũ nhắm mắt lại, nơi nào cũng đều giống nhau, còn không phải là đi theo cô nhặt rác sao? Anh cũng không phải là chưa từng làm qua, hiện nay trái tim anh cũng đủ can đảm rồi, bản thân bị biến thành một đứa trẻ sơ sinh còn có thể tiếp nhận thì còn có cái gì là không thể tiếp nhận nữa chứ...

Bên ngoài, Lạc Tuyết nhặt hết vỏ chai này đến vỏ chai khác. Thật lòng mà nói, những thứ mùi này rất khó chịu, thêm nữa là vào lúc thời tiết đang nóng nực. Nếu có thể thì chẳng ai tình nguyện đi làm cái loại công việc này nhưng mà đối với một người vừa tàn tật lại vừa không có trình độ văn hóa như Lạc Tuyết mà nói, ít nhất thì công việc này so với đi ăn xin còn giữ được lòng tự trọng hơn nhiều. Cô có tay có chân, làm công việc này cũng có thể tự nuôi sống bản thân.

Q.1 - Chương 44: Công Việc Này Mà Cũng Muốn Chia Địa Bàn?

Đường Mặc Vũ ngửi cái mùi khó chịu này muốn ngắt đi thôi, anh nằm mơ cũng không thể ngờ rằng sẽ có một ngày bản thân sẽ ở cạnh với rác, hơn nữa còn chính là suốt một ngày.

Lạc Tuyết đi qua đi lại, cô cúi người xuống nhặt một cái chai, nhưng mà tay còn chưa cầm chắc thì cái chai trong tay đã bị người ta giật, tay cô còn đang ở giữa không trung mà cái chai cũng không còn.

“Nơi này là địa bàn của tao, bọn mày mau cút đi nơi khác!!! “. Một người đàn ông trung niên đem cái chai vừa giành được bỏ vào túi của hắn, sau đó dùng lực đẩy Lạc Tuyết. Lạc Tuyết ôm đứa nhỏ trong lòng, bị đẩy ngã xuống đất, cô chỉ có thể thân thể mình che chắn cho đứa bé để Đường Mặc Vũ không bị thương tổn. Mặc dù , chính cô bị đẩy té cũng vô cùng đau đớn.

“Tao cảnh cáo mày, nếu lần sau mày còn đến chỗ này nữa thì tao sẽ đánh mày! “. Người đàn ông đó nắm chặt hai tay , gương mặt dữ tợn, hung hãn đe dọa, cảnh cáo.

Lạc Tuyết đứng dậy, cẩn thận xem xét Đường Mặc Vũ, sau đó mỉm cười với anh nói:” Chúng ta đi thôi!”. Cô lê từng bước chân nặng nhọc từng bước từng bước rời khỏi nơi này. Đường Mặc Vũ nhìn kiểu gì cũng thấy cô đang gượng cười , ánh mắt nhìn về phía người đàn ông sau lưng, hai mắt bất giác nhắm lại, lần đầu tiên anh mới biết, thì ra ngay cả lợm ve chai cũng phân chia địa bàn.

Lạc Tuyết đột nhiên cảm giác được mặt đang bị vỗ nhẹ một chút, cô cúi đầu, thấy Đường Mặc Vũ cắn môi , anh ... , thì ra đang lo lắng cho cô.

“Không có gì, Tiểu Vũ, chúng ta có thể đi đến chỗ khác “, Lạc Tuyết chỉnh sửa lại mũ cho Đường Mặc Vũ , thật khó khăn cầm theo một cái bao to mà trong lòng còn đang có thêm 1 đứa bé. Đường Mặc Vũ ánh mắt tối sầm lại, thì ra cuộc sống của cô luôn luôn là như thế, luôn luôn bị người ta khinh rẻ nhưng vẫn phải luôn luôn nhường nhịn.

Cõi lòng anh chợt vô cùng xót xa , cô gái này , sống thật quá đáng thương rồi. ...Anh ngẩng mặt lên, hôn cái mặt dơ bẩn của Lạc Tuyết một chút, cũng không có để ý là nó có vi khuẩn hay không?

Được rồi, cô gái này, không cần phải khổ sở như vậy, cô không phải là còn có tôi hay sao? Tin tưởng tôi đi , không lâu sau , cuộc sống của chúng ta sẽ tốt lên.

Lông mi Lạc Tuyết hơi nhếch lên, nước mắt từ khóe mi cứ như vậy mà rơi xuống mặt Đường Mặc Vũ, lấy tay nhỏ nhắn lau nước mắt của cô. Trong lòng thầm nói : “ Thật là một cô gái dơ bẩn, mau về tắm rửa đi, bằng không đến anh cũng ghét bỏ cô.”

Anh đem mặt mình tựa vào ngực Lạc Tuyết, nhìn Lạc Tuyết nhặt hết cái chai này đến cái chai khác mà phía sau túi to cũng càng ngày càng nặng thêm một chút.

Cô khó khăn bước đi nhưng dọc theo đường đi cũng không quên cẩn thận chăm sóc cho đứa bé này.

Cô cúi người khom lưng nhặt lên một cái chai trên mặt đất, bất ngờ bị một cái tay nhỏ bé vượn tới giành được. “ Tiểu Vũ...” Lông mi Lạc Tuyết khẽ rung, nhìn Đường Mặc Vũ cầm trong tay một cái vỏ chai, tuy bàn tay rất nhỏ nhưng vẫn là dùng hết sức mà nắm chặt.

Lần đầu tiên anh động tay vào những thứ này, cảm giác quả thực không dễ chịu chút nào....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Cái Này Chính Là 20 Đồng À

Đầu của anh bị xoa nhẹ một chút, cái kia chẳng qua là cái tay nhặt rác, nhưng anh không có cảm giác chán ghét như trước, chỉ có 1 sự dịu dàng đang tiến dần vào trong tâm can anh. Một chút lãnh ngạo , xem thường cũng bắt đầu mềm mại.

Kì thực cô gái này cũng có một chút gì đó đáng yêu, đương nhiên nếu như mà không xưng hô mẹ – con với anh thì càng tốt.

Lạc Tuyết cầm túi rác trong tay đem đến tiệm thu mua phế liệu, hàng ngày ở chỗ này làm loại việc như thế để kiếm tiền sinh sống nhưng số tiền cô kiếm được chỉ đủ ăn chứ cũng không dư dả bao nhiêu.

“Của cô tổng cộng là 20 đồng!” Có người đem một xâu 20 đồng đặt vào tay Lạc Tuyết, cô nắm chặt tiền trong tay rồi ôm lấy Đường Mặc Vũ đang cột trên người.

“Tiểu Vũ, chúng ta có tiền , mẹ có thể mua trứng gà cho con ăn rồi!”, Cô cao hứng nở nụ cười, một đôi mắt tươi cười xinh đẹp, sạch sẽ, thuần khiết mà lại không lẫn nửa phần tạp chất. Cô một chút cũng không nghĩ rằng sự tồn tại của đứa bé này đối với cô sẽ là một gánh nặng. Vốn dĩ cô có thể mua rất nhiều đồ đặc gi đó cho bản thân, ít nhất là 1 đôi quần áo cùng 1 đôi giày mới hay có lẽ cũng được 1 bữa ăn uống no nê.

Đường Mặc Vũ kê vào trên vai cô, nhìn cô cất từng bước một, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại xót xa, 20 đồng, đây là thành quả mà cô đã làm việc mệt mỏi cả ngày, trước kia 20 đồng đối với anh mà nói thật không đáng bao nhiêu, thật sự anh cũng không biết rằng 20 đồng có thể dùng để làm

nhiều việc như vậy, quần áo của anh, sữa bột cho anh, hết thấy những thứ anh dùng đều là do chính bản thân cô gái này dùng hai tay vất vả kiếm được.

Hơn nữa còn là thật sự rất rất vất vả...

Anh giật giật tóc Lạc Tuyết, đem mặt mình tựa vào vai cô, ánh mắt ẩn chứa một luồng ánh sáng ấm áp như ánh mặt trời, mà cái gương mặt xấu xí kia mờ hồ cũng lộ ra 1 loại khí chất dụ hoặc...

Chớp mắt, Lạc Tuyết đem Đường Mặc Vũ đặt ở trên xe đẩy hàng, sau đó mua những thứ cần sử dụng, thật sự thì đây chỉ là những thứ anh dùng, còn bản thân cô thì chẳng mua gì cả.

Cô tiếp tục đi tới, cũng là không có để ý rằng mình sắp va phải cô gái đối diện đang đi ngược hướng về phía mình.

“Xin lỗi.” Cô vội vã xin lỗi.

“Cô làm gì vậy, bản chết đi được”, Cô gái kia không khách khí mà lên tiếng, nhìn qua bộ quần áo cũ rách của Lạc Tuyết, không khỏi chun mũi lại, đây là mùi gì đây chứ, cô gái này từ đâu ra mà lại khó ngửi như thế.

“Tôi xin lỗi”, Lạc Tuyết tiếp tục xin lỗi, cô bản thân thấp kém, thân thể rụt lại một chút, chỉ sợ mùi hương trên cơ thể mình làm cho người khác khó chịu. Cho nên, nếu như không cần thiết, bình thường cô sẽ không xuất hiện ở nhiều nơi.

“Tôi muốn cô xin lỗi thì có ích lợi gì chứ, bộ quần áo này rất quý giá, một bộ cũng mấy vạn, cô có khả năng bồi thường lại một bộ y như thế cho tôi không?”. Cô gái kia nâng mặt lên, đây chính là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, bộ quần áo trên người thập phần thời thượng, vừa nhìn thấy đã biết là tiểu thư của một gia đình giàu có.

Mà nội tâm Đường Mặc Vũ cả kinh, cái giọng nói này, là...

Anh vội nâng đầu lên, ánh mắt không khỏi trừng lớn một cái.

Bạch Nặc...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 46: Nhục Nhã

Anh dùng sức nhìn chăm chăm cô gái đứng trước mặt, khuôn mặt kia, giọng nói kia, chính là cô, Bạch Nặc, vẫn là bộ dáng xinh đẹp tao nhã, dù cố tình gây sự cũng là so với người bình thường còn xinh đẹp hơn, dù nổi giận cũng chỉ khiến người ta thấy xinh đẹp, cô hoàn toàn không để cho người ta tìm ra một điểm khiếm khuyết nào.

Nhưng là, hiện tại, anh cũng phát hiện ra, người mà trong lòng anh nhận thức là hoàn mỹ nhất, căn bản chính là không hoàn mỹ, cô ta thật ra chỉ là một cô gái ích kỉ.

Tay anh đặt trên cánh tay mảnh khảnh của Lạc Tuyết, thật khó chịu khi cô bị người khác bắt nạt, ngay cả Bạch Nặc cũng không được làm như vậy.

Mà nhất là khi nhìn thấy Bạch Nặc, bản thân anh sinh ra ý tưởng muốn giết cô, mà hiện tại anh mới phát hiện, lòng anh so với trước kia càng ngày càng lạnh lẽo, anh mất đi nhiều cảm giác lắm, kích động là có, yêu thì vẫn còn, hận cũng không thiếu, nhưng hiện tại cái gì cũng không muốn làm.

“Nhìn cái gì vậy hả người quái dị?”, Bạch Nặc đột nhiên quay đầu, nhìn thấy đứa bé đang nhìn mình, trong lòng đột nhiên không khỏi xuất hiện một cảm giác rất kì quái, ánh mắt của đứa bé kia giống như là 2 cái hang tối, muốn đem cả người cô giam vào trong đó.

Cô ghét ánh mắt này, thật sự rất ghét...

Lạc Tuyết vội vàng ôm lấy Đường Mặc Vũ, đem mặt anh vùi vào trước ngực mình, “Tôi xin lỗi, cô gì ơi, xin cô đừng nói những lời khó nghe như vậy với một đứa bé có được không?” Lạc Tuyết nhìn sang hướng của Bạch Nặc, không một chút sợ hãi. “Là tôi đụng phải cô, cô muốn nói tôi như thế nào cũng được, nhưng dù sao đứa bé này cũng là vô tội. Tôi có thể chấp nhận bất cứ những lời sỉ nhục, nhưng là xin cô không cần đối xử như vậy với trẻ con. Nó không xấu, nó cũng giống như bao đứa trẻ khác, đều rất đáng yêu.”

“Chỉ có cô gái như cô mới có thể sinh ra một con quái vật.” Bạch Nặc cười lạnh, trong lòng thập phần ảo não, hôm nay cô nhất định là xui xẻo mới có thể gặp loại con gái này, làm mất cả hứng thú.

Đột nhiên, một người đàn ông ngoại quốc đi tới, khi trong thấy Bạch Nặc thì ánh mắt trở nên mềm mại.

“Em yêu, ai chọc giận em, anh thay em xử lí nó”, Người đàn ông ngoại quốc vội vàng đứng sát lại bên người Bạch Nặc, tay đặt ngang lưng cô. Bạch Nặc cũng không có kéo anh ta ra, thậm chí còn thân mật dựa vào vai anh ta. “Đều là tại cái cô gái bản thiêu kia, đã đụng phải người ta không nói mà còn muốn dạy dỗ em...”, Bạch Nặc không ngừng trừng mắt nhìn Lạc Tuyết, cô không khỏi nghĩ thấy trên cơ thể cũng vương một chút mùi vị bản thiêu kia.

“Em yêu, chúng ta đi thôi, không cần phải tức giận, em xem cô ta như vậy, cũng không có khả năng bồi thường cho em một bộ quần áo mới, anh đưa em lại mua một bộ khác có được không?”. Người đàn ông ngoại quốc tốt bụng an ủi Bạch Nặc, lại xấu hổ nhìn thoáng qua Lạc Tuyết, anh ta chính là một người quân tử, không thể nào động thủ với một cô gái, huống chi là 1 đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 47: Đứa Bé Xấu Xí

Bạch Nặc nhìn thoáng qua bốn phía, có rất nhiều người đang nhìn cô, cô không khỏi nhú mồm, chuyện này cũng nên dừng lại ở đây, cô cũng không muốn làm xấu đi danh tiếng của mình.

“Lần này xem như cô may mắn...”, Cô khinh thường liếc mắt nhìn Lạc Tuyết một cái, giống như bỏ thí cho cô một câu “Cô tốt nhất đừng xuất hiện ở đây lần nào nữa, một kẻ nhặt rác bản thiêu!”, Cô không khách khí nói Lạc Tuyết, mà mọi người xung quanh khi nghe nói đến câu kia “người nhặt rác”, cũng không tự chủ được lui về phía sau một bước, cái loại chức nghiệp này trong mắt bọn họ thật sự rất dè tiện sao?

“Chúng ta đi”, Bạch Nặc kéo tay người đàn ông ngoại quốc, xoay người bước ngang qua cô, không để ý rằng có một đôi mắt thâm trầm nhìn hai cánh tay đang nắm kia của họ, ánh nhìn rất lạnh lẽo.

Lạc Tuyết vỗ vỗ lưng của Đường Mặc Vũ, lại tiếp tục đặt cậu ở trên xe đẩy.

“Tiểu vũ không cần phải sợ, không có việc gì đâu”. Cô cười với Đường Mặc Vũ, giống như người vừa nãy bị bắt nạt không phải là cô, bị người nãy cũng không phải là cô, bất kể là lúc nào, cô cũng đều có thể cười đến vô tư vô lo, giống như cho dù trong cuộc sống cô đã trải qua bao khó khăn nhưng mà mỗi ngày cô đều tươi cười vui vẻ mà sống.

Cô cố gắng để sống, giống như là chưa từng chịu qua khổ cực, khó khăn gì.

Cô cố gắng cười, giống như cô đang ôm trong tay rất nhiều hạnh phúc vậy.

Đường Mặc Vũ nắm lấy vài lọn tóc của cô, sau đó đột nhiên buông ra, cảm thấy bức bối, giống như một đứa trẻ không có được thứ mình thích. Bây giờ anh chỉ muốn biết, người đàn ông kia là ai, mà Bạch Nặc với hắn ta có mối quan hệ gì.

Lạc Tuyết lại đẩy Đường Mặc Vũ đang ngồi trên xe đi mua thêm chút đồ đạc, cô nhẹ nhàng hạ thấp mi mắt của mình, lúc chỉ có một mình, cô biết kỳ thực bản thân vẫn có một chút tủi thân và chua xót.

Cô đứng ở đó, hết xem này lại xem nọ, Đường Mặc Vũ lẳng lặng ngồi trên xe, thân nhiên mở hai mắt, cũng thấy được một khuôn mặt quen thuộc, hai phiến môi anh nhẹ nhàng nhấp một chút, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đứng cách đó không xa, mà người đàn ông đó cũng thấy anh, thậm chí còn cười với anh.

“Thiệu Khải, anh nhìn cái gì vậy?”. Người phụ nữ bên cạnh kì quái hỏi, từ đằng sau đi tới, theo ánh mắt anh ấy nhìn lại, kết quả là bỗng nhiên bưng kín miệng, thật sự muốn đem câu vừa nói ra khỏi miệng nuốt vào lại.

“Đứa bé này kì quái quá...”.

Vì sao anh ấy muốn nhìn nó, cô kéo quần áo của anh, thật sự không hiểu đứa bé xấu như vậy có cái gì hay mà nhìn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Bạn Tốt

“Em không có phát hiện gì sao, ánh mắt của thằng bé kia thật đặc biệt, cực kì giống như của một người mà anh quen biết...”, Thiệu Khải tựa một bên thân thể vào kệ hàng bên cạnh, không ngừng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Đường Mặc Vũ, thật là rất giống, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, anh cũng không thể nào tin được trên đời này lại có ánh mắt giống nhau y như đúc đến vậy, đúng, là ánh mắt đó, là cảm giác đó.

“Ai cơ?” Người phụ nữ nhìn nửa ngày trời, nhưng vẫn không thể nào nhìn ra, “Em nhìn thế nào thì cũng chỉ thấy một bên mắt nó có 1 vết bớt, thật khó coi, nhìn cứ như là mắt gấu mèo vậy!”.

Thiệu Khải nhẹ nhàng thở một hơi, anh thu hồi lại tầm mắt của mình, ý cười bên môi nhàn nhạt có chút chua xót: “Giống Đường Mặc Vũ”.

Ánh mắt cô gái đột nhiên mở to hơn: “Anh nói bậy bạ cái gì đó, Đường Mặc Vũ, anh ta không phải bây giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện sao?”

“Đúng vậy, người bạn tốt nhất của anh, Đường Mặc Vũ, đã bị tai nạn xe cộ trước đó vài ngày, hiện tại vẫn còn đang hôn mê, đã được bác sĩ chuẩn đoán là sẽ trở thành người thực vật, bác Đường cũng chỉ có mỗi Đường Mặc Vũ là con, tình hình hiện tại thật là đáng thương...”. Nhớ tới chuyện đó, Thiệu Khải rất là khổ sở, thật khó mà tin được, một người đàn ông hoàn hảo, uy quyền, không tìm ra được một chút nhược điểm nào như thế, lại trở thành người thực vật. Anh nhìn vài lần, mỗi một lần nhìn thấy, một người đàn ông mạnh mẽ như anh cũng không thể kiềm chế được cảm xúc mà nghẹn ngào, hốc mắt chồm đỏ.

“Đúng vậy, thật đáng tiếc!” Cô gái không khỏi lắc đầu: “Một người đàn ông lớn lên đẹp trai, phong độ, gia cảnh lại giàu có, em nghe nói anh ấy còn sắp kết hôn nữa, mà cô dâu kia đâu?”. Cô gái kì quái hỏi một câu “Như thế nào mà gần đây lại không nghe thấy tin tức gì về cô dâu kia nhỉ?”.

“Cô dâu?” Thiệu Khải không khỏi nhếch nhếch môi: “Cô gái kia không nên nhắc đến thì hơn.”. Anh lại một lần nữa nhìn Đường Mặc Vũ, quả nhiên là càng nhìn càng thấy giống, cực kỳ giống, tuy rằng dung mạo khi trưởng thành tuyệt đối không giống, căn bản là hai người khác nhau, nhưng cảm giác này rõ ràng là giống nhau khiến cho anh có chút mơ hồ.

Anh theo bản năng cầm bóp tiền trên tay, không khỏi bước qua bên kia.

“Xin hỏi, đây là con của cô sao?”, Thiệu Khải cúi đầu, hỏi Lạc Tuyết đang ôm đứa bé trên tay, cũng không vì cô mặc quần áo cũ kĩ, rách nát mà ghét bỏ cô.

Lạc Tuyết quay người qua, nhìn về phía người đàn ông tuấn mỹ đang đứng trước mặt, cô không khỏi sững sờ, “Anh là đang nói chuyện với tôi sao?”.

“Đúng vậy.”, người đàn ông cười ôn hòa, nhưng ánh mắt vẫn dán về phía Đường Mặc Vũ. “Đứa bé này là con cô sao, nó thật đáng yêu”.

“^^”, Lạc Tuyết gật đầu, tay đặt trên vai Đường Mặc Vũ. Chỉ là, khi nghe được người khác khen Đường Mặc Vũ đáng yêu, cô giống như ăn phải đường, thật ngọt ngào.

“Tôi có thể ôm nó không?”, Thiệu Khải đột nhiên vươn tay, “Tôi rất thích đứa bé này, cô không cần lo lắng, tôi chỉ muốn ôm bé thôi”. Anh biết yêu cầu này hơi kì quái, nhưng thật xin lỗi, anh thật sự muốn nhìn ánh mắt đứa bé này nhiều hơn một chút, ánh mắt giống ánh mắt Đường Mặc Vũ.

Lạc Tuyết nheo nheo mắt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, cẩn thận giao Đường Mặc Vũ qua tay Thiệu Khải, người vẫn luôn miệng nói thích Tiểu Vũ, cho nên cô rất vui vẻ, rốt cục có người không ghét bỏ cô cùng với Tiểu Vũ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Đau Là Khi Gặp Nhau Mà Giả Vờ Là Không Quen.

Thiệu Khải bế Đường Mặc Vũ, nghiêm túc nhìn chăm chăm ánh mắt bé. Mà Đường Mặc Vũ cũng dừng hết sức nhìn chăm chăm Thiệu Khải, người bạn thân cùng lớn lên với cậu.

“Thiệu Khải, là mình...” Cậu không ngừng muốn nói gì đó cho Thiệu Khải biết, miệng phát ra âm thanh ỳ ỳ, vô cùng kích động, nhưng Thiệu Khải chỉ nhún nhún mày, có lẽ là quen thuộc, thứ lỗi cho anh, anh thật sự nhìn không ra, cậu bé đó muốn nói cái gì.

Ngôn ngữ trẻ con, thật không thể hiểu nổi.

“Ánh mắt con rất giống một người, nếu con có thể nghe được những lời chủ nói.” Thiệu Khải ôm chặt thằng bé, nói xong lại nhìn cậu bé đến xuất thần.

“Mặc Vũ, cậu biết không? Nhà cậu đã bị niêm phong rồi, ông nội cậu bị bệnh phải vào viện, bệnh tim lại tái phát, bây giờ đang nằm trong phòng bệnh ngày nào cũng gọi tên cậu, không ngờ, lão tướng hung bạo lại có ngày khóc giống như đàn bà.”

“Ba cậu vẫn làm việc, ông ấy vẫn là Đường Thượng Nguyên, không biểu lộ cảm xúc nào, theo mình thấy, bởi chuyện của cậu mà ông ấy già đi hơn chục tuổi. Mẹ cậu, bà ấy ngày ngày ở bệnh viện với cậu...” Thiệu Khải nói xong, dùng sức hít hơi: “Vận khí của cậu thật kém, cả đời cậu đều thuận lợi đủ đường, cho tới bây giờ cũng chưa trải qua sóng gió gì, thế mà cậu lại xảy ra chuyện này, tự huỷ đi bản thân trong khi vẫn còn sống...”

Đường Mặc Vũ cố gắng kìm nén nước mắt, nếu như trên đường này có cái gì khiến anh rơi lệ, khiến anh đau đớn cũng chỉ có già đình mà anh yêu thương nhất.

Anh thật sự muốn nói cho người khác biết, anh vẫn còn sống, nhưng nhìn thân thể nhỏ bé này thì thử hỏi ai có thể nhận ra cậu chứ?

Ngay cả Thiệu Khải cũng không nhìn ra, thì làm gì có ai có thể nữa chứ.

“Đúng rồi, Mặc Vũ, cậu yêu nhầm người rồi, Bạch Nặc xinh đẹp của cậu, người luôn nói miệng yêu cậu, giờ đã bỏ rơi cậu đi theo anh chàng Tây rồi. Sắp tới sẽ định cư ở Mĩ, cho tới giờ cô ta vẫn chưa đến bệnh viện thăm cậu một lần, mình nghi ngờ, cô ta có thật sự yêu cậu không chứ? Mà mình cũng biết rõ, cái gọi là vợ chồng đồng tâm, có phúc cùng hưởng hoạn nạn cùng chịu, huống chi, hai người vẫn chưa phải là vợ chồng, cô ta cu xử ích kỉ thế cũng chẳng có gì sai cả. Không có cô gái nào có thể chịu được cảnh chồng mình nằm trên giường bệnh cả đời, mà có khi chết trong giấc ngủ bất cứ lúc nào...”

“Cho nên cậu không cần đau lòng, bởi cô ta không đáng...”

Thiệu Khải định nói tiếp gì đó nhưng lại phát hiện bản thân có chút dờ hơi, ngớ ngẩn. Anh bị làm sao thế này? Từ này giờ cứ ôm lấy thằng bé sơ sinh mà nói chuyện không ngừng, mình nói nó cũng đâu hiểu, đây là triệu chứng của bệnh thần kinh à?

“Bé yêu, cho chú xin lỗi nhé! Chú coi con là bạn chứ...” Anh nhìn qua nét mặt thằng bé, khiến anh sững sốt chính là vẻ mặt trầm tính của bé, càng nhìn càng giống, cho dù giống cũng không thể là cậu ấy được.

“Xong rồi, tôi trả lại cho cô.” Thiệu Khải đem thằng bé giao cho Lạc Tuyết, mà Lạc Tuyết lại nhìn anh bằng ánh mắt kì quái, không biết vừa rồi anh ta làm bầm cái gì, cô nhận lấy, nhưng Đường Mặc Vũ cứ nắm chặt quần áo Thiệu Khải, sống chết không buông.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Lỡ Mất.

“Thiệu Khải, cậu nhìn tớ đi, nhìn kĩ một chút, tớ là Mặc Vũ, là Đường Mặc Vũ đây, nhận ra đi...” Ánh mắt anh mờ thật to, không nháy mắt nhìn Thiệu Khải, trước kia họ thường dùng ánh mắt này quan sát nhau, mà Thiệu Khải lại sờ soạng mũi, anh cười áo khoác ngoài ra, đặt vào tay Mặc Vũ: “Được rồi, cháu nghe chú nói nhiều câu như vậy, áo này tặng cho cháu.”

“Chết tiệt, tớ lấy áo cậu có ích gì chứ?” Đường Mặc Vũ đột nhiên bỏ tay ra, áo kia bị rơi xuống đất.

Lạc Tuyết vội vàng nhặt lên, cầm lấy áo trả lại cho Thiệu Khải: “Tôi xin lỗi, tiền sinh. Trả lại áo cho anh này, thằng bé này còn nhỏ, không hiểu chuyện.” Cô cười cười giải thích cho Thiệu Khải, bình thường Tiểu Vũ rất ngoan, nhưng sao hôm nay lại như thế. Lạc Tuyết cũng cảm thấy kì lạ, trước kia không hẳn thằng bé ngoan, thằng bé chỉ nằm một chỗ không để ý đến ai, nhưng bây giờ....

“Không có gì, tôi biết, đứa trẻ nào cũng ham chơi, đúng rồi, con cô đáng yêu thật đấy.” Thiệu Khải không nói khoa trương, không cần diện mạo đẹp, thằng bé này tuy xấu nhưng làm cho người ta có cảm giác nó rất đáng yêu.

Hơn nữa trong mắt người mẹ, bản thân nó xấu cũng thành đẹp, đều là bảo bối của ba mẹ.

“Cảm ơn.” Lạc Tuyết ôm chặt Đường Mặc Vũ, mà anh lại trừng mắt Thiệu Khải, lúc này anh rất muốn chạy ra giết hán nhưng không thể, anh muốn Thiệu Khải nhận ra anh. nhưng, thật đáng tiếc, dưới hình dạng này, không cần nói Thiệu Khải, ngay cả bố mẹ mình cũng chẳng nhận ra được.

Anh đã bị thay đổi hoàn toàn.

Anh liên tiếp đá chân, không ngừng nhìn Thiệu Khải, miệng y y không dứt, nhưng khi quay đầu, Thiệu Khải đã cùng bạn gái hán rồi đi rồi, theo tính của bạn mình, một sự việc nhỏ này vài phút sau sẽ quên, nhưng đối với Đường Mặc Vũ mà nói, đó chính là cơ hội lớn.

Có thể là cơ hội được về nhà.

“Tiểu Vũ, con sao thế?” Lạc Tuyết đặt tay trên trán Đường Mặc Vũ, lại áp trên mặt mình, cô không biết nó bị làm sao, trông nó rất khổ sở.

Đường Mặc Vũ cũng đã ngừng giãy dụa, anh thờ ơ gấp, bởi vì ngoại trừ hô hấp ra, anh chẳng làm được việc gì cả.

Anh hồi phục sức khoẻ, hai bàn tay nhỏ nhỏ nắm lấy nhau, cơ hội này đã bị bỏ lỡ.

Ông nội, ba, mẹ Còn Bạch Nặc, anh khinh bỉ, người đàn bà này, miệng nói yêu anh, nhưng chỉ yêu thân phận, tiền của anh. Thời điểm nguy hiểm nhất, cô ta chỉ biết nghĩ đến bản thân, bởi vì cô ta không yêu anh, mà cô ta chỉ yêu bản thân mình.

Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ đi, tay cô còn cầm túi lớn, đây là kết quả vài ngày nhặt rác, toàn bộ biến thành trứng gà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 51: Đánh Cỗ.

Cô ngồi xuống, đặt Đường Mặc Vũ xuống đùi mình, lấy ra một cái bình, áp vào mặt thử nhiệt. Tốt, không lạnh cũng không nóng, có thể uống được rồi.

“Tiểu Vũ, mẹ mới mượn bình sữa cho con, uống đi, về nhà mẹ cho con ăn trứng, món mà con thích nhất.” Nói xong, cô đem bình sữa đặt lên miệng thẳng nhưng nó không nhúc nhích, thậm chí không thèm mở mắt.

“Đang ngủ à?” Tay cô đặt trên mặt Đường Mặc Vũ, một cái tay nhỏ bé vươn ra, đột nhiên vuốt ve tay cô, Lạc Tuyết sững sờ, không biết Đường Mặc Vũ đang làm gì.

Tiểu Vũ, làm sao thế?

“Tiểu Vũ ngoan, không thích uống sữa à? Mẹ cho con đánh, chỉ cần con uống sữa là được.” Lạc Tuyết nói xong, một đôi tay nhỏ bé vỗ lung tung trên mặt cô, tuy rằng đánh nhẹ nhưng đánh trong thời gian dài cũng rất đau.

Lạc Tuyết mặc cho nó đánh, chỉ cười nhìn thẳng bé.

“Tiểu Vũ, mẹ yêu con, mặc kệ con muốn mẹ làm gì, mẹ đều làm... Bởi ông trời tặng con cho mẹ, là một bảo bối đáng giá, có con, Lạc Tuyết mẹ mới có cuộc sống mới, tương lai mới, có thêm hi vọng, chỉ cần con thích, mẹ đều có thể làm...” Cô nâng mắt lên, một đôi mắt đẹp trong sáng, tuy thời gian qua cô chịu nhiều gian khổ, nhưng so với người khác, linh hồn cô thuần túy hơn nhiều.

Cuối cùng Đường Mặc Vũ cũng dừng tay, anh không ngừng thở phì phò, nhìn cô gái cười ngây ngô trước mặt mình, cô cười cái gì đấy? Cô không biết, anh lấy cô làm nơi trút giận sao? Cô còn cười gì nữa chứ, kết quả cô làm cái gì, là ngu ngốc vẫn là ngu ngốc.

Lạc Tuyết lại đưa tay lên mặt Đường Mặc Vũ lần nữa: “Được rồi, mau uống đi, để một lúc nữa, sữa sẽ lạnh đấy, chúng ta còn phải đi nhặt rác nữa...” Cô để bình sữa trên miệng Đường Mặc Vũ, lúc này đây, Đường Mặc Vũ lại không có cự tuyệt, anh nhắm mắt lại, nhận mệnh uống bình sữa.

‘Xin lỗi cô.’ Anh mở mắt, vươn tay vỗ nhẹ mặt Lạc Tuyết, Lạc Tuyết không né tránh, mà lúc này đây lại không đau.

Đồ ngốc!

Anh cười, có thể làm cho sự tức giận của anh biến mất nhanh như vậy, trên thế giới này cô là người đầu tiên.

Thôi, chúng ta đi. Lạc Tuyết bắt đầu đứng lên, tay cầm túi lớn, có khi nhặt báo bỏ, bình cũ, cũng có khi lại tìm trong thùng rác, nó rất rất bẩn và thối, nhưng lúc này, Đường Mặc Vũ im lặng nhìn động tác cô, dường như không có ô uế như vậy, anh nhìn bầu trời, một ngày lại sắp kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Mỗi Người Một Nửa.

Mau lớn nhanh một chút , thật sự muốn lớn nhanh một chút.

Ban đêm , một ngày một mới cuối cùng cũng được nghỉ ngơi , cô cất tiền mình kiếm được trong ngăn kéo , mà trong ngăn kéo chỉ có chút tiền lẻ . Nhìn Đường Mặc Vũ nằm yên ở trên giường. Cô mới đi vào phòng bếp , lúc cô đi ra , trong tay đã bung một chén trứng gà tới.

Lạc Tuyết ngồi xuống , xúc từng thìa cho Mặc Vũ ăn : “ Tiểu Vũ , gần đây con béo hơn một ít rồi nha.” Lạc Tuyết nhéo nhéo mặt Đường Mặc Vũ , quả nhiên trên mặt có ít thịt , béo hơn nhiều so với lúc nhặt về.

Này , cô gầy quá , Đường Mặc Vũ cũng bắt chước nhéo mặt Lạc Tuyết , mặt xương xẩu , nơi nào có thịt cũng chỉ có da mà thôi.

“ Ha ha ...” Lạc Tuyết cười lên tiếng.

Có cái gì buồn cười nhi ? Đường Mặc Vũ né mặt , nhìn trong chén chỉ còn nửa bát trứng gà , nhẹ nhàng mím miệng lại.

“ Tiểu Vũ , ăn đi , con mới ăn một nửa.” Lạc Tuyết đem thìa đặt bên miệng , nhưng anh không chịu ăn.

“ Tiểu Vũ , nghe lời mẹ nào , ăn hết đi , mẹ biết con là đứa trẻ nghe lời . Chúng ta không thể lãng phí lương thực được.” Lạc Tuyết dỗ dành , Đường Mặc Vũ đuổi người ra , nhìn qua bản thân anh với cô , anh tuyệt đối không thể ăn tiếp . Hơn nữa , anh không bao giờ nghe lời , nhất là lời cô này nói.

Lạc Tuyết nhìn bát trong tay , sau đó cầm thìa lên ăn , trứng gà rất đắt , cô không thể lãng phí được.

Đường Mặc Vũ nhìn cô ăn hết trứng gà. Khoé môi anh nhẹ giương lên , thế mới được chứ , cái cô hâm này , mỗi người một nửa , không phải rất công bằng sao? Nếu cô chết đói , từ nay về sau ai sẽ nuôi tôi , quan tâm tôi.

Lạc Tuyết buông bát xuống , vươn ngón tay nhẹ nhàng ấn vào mặt Đường Mặc Vũ. Anh bắt lấy ngón tay cô , khẽ cau mày . Cô kia , đừng chạm vào mặt tôi , tôi là đàn ông , là đàn ông đấy ! Anh không phải là đứa trẻ , nhưng với cái hình dạng này thì chẳng ai coi hấn là đàn ông cả !

Bên ngoài đường , Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ không ngừng đi tới , bọn họ đã bán hết đồ . Tuy rằng tiền bán không ít nhưng bọn họ cũng buồn bán có lời. Đường Mặc Vũ dựa đầu vào bờ vai Lạc Tuyết nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lạc Tuyết đột nhiên dừng bước chân , hấn chợt tỉnh giấc mở to mắt , giấc mộng đang đẹp , dừng cái gì? Về nhà đi , anh đã đói bụng , muốn ăn cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53: Phát Tài.

Lạc Tuyết khom lưng , nhặt cái gì ở trên đất lên.

Đường Mặc Vũ nhìn chăm chăm , ánh mắt hơi nheo lại . Ah , là cái bóp tiền , không biết bên trong bao nhiêu tiền nữa.

“ Ai làm rơi đây?” Lạc Tuyết nhìn bốn phía , một người cũng không có , nhưng sao lại có bóp tiền ở đây , ngón tay cô buông lỏng , bóp tiền trong tay dùng trên tay Đường Mặc Vũ , đôi tay nhỏ bé kia cướp lấy định mở bóp tiền ra.

“ Tiểu Vũ , không được động , của người khác đấy.” Lạc Tuyết vội vàng ngăn cản , nhưng tay anh còn nhanh hơn trong tưởng tượng của cô , bóp tiền đã mở ra , bên trong ví có rất nhiều tiền , không đếm được là bao nhiêu . Không có ba ngàn , cũng phải năm . Chủ nhân ví này cũng lạ , để nhiều tiền mặt trong ví tiền như vậy mà không sợ bị mất hay sao.

“ Nào , Tiểu Vũ , không được tò mò.” Lạc Tuyết vội vàng lấy lại , cô bế Đường Mặc Vũ ở một bên , rồi lờm anh . “ Tiểu Vũ , đây là của người khác , chúng ta phải đứng ở chỗ này tìm chủ nhân của chiếc ví đó đến , tiền nhiều như vậy , chắc họ bị mất cũng sốt ruột lắm.”

Song , Đường Mặc Vũ cứ giằng lấy chiếc ví. Của người khác á , đầu óc cô có vấn đề à? Số tiền này cho chúng ta cuộc sống đầy đủ được một thời gian , không cần phải hằng ngày đi nhặt rác , cũng không cần kẻ đói người no , càng không cần lúc nào cũng lo lắng .

“ Tiểu Vũ.” Lạc Tuyết giơ Đường Mặc Vũ lên , nhìn trong mắt nó lơ đãng , lúc này cô biết rõ Tiểu Vũ đang nghĩ gì . Tiểu Vũ của cô tuy không phải là đứa trẻ xinh đẹp gì , nhưng chắc chắn , nó thông minh hơn các đứa trẻ khác rất nhiều.

Đường Mặc Vũ cầm ví giơ lên cao , hai tay cầm chặt ví tiền , anh sẽ không đưa cho cô . Đồ xấu xí ngu si , anh làm điều này không phải vì cô hay sao?

Có số tiền đó , cô không phải vất vả làm việc , được ăn ngon hơn.

“Tiểu Vũ.” Lạc Tuyết cố lấy ví tiền trên tay Tiểu Vũ , thấy nó lắc đầu : “Tiểu Vũ , đây là tiền của người khác , chúng ta không thể lấy . Chúng ta nghèo thật nhưng nhân cách không nghèo , mẹ biết nhiều người khinh thường mẹ , chỉ là mẹ quyết không làm có lỗi với bản thân , có lỗi với người khác. Có nhiều người bảo mẹ ngốc , mà con biết không , có lẽ người bị mất kia đang lo lắng đi tìm ví tiền , cũng có thể số tiền đó dùng để chữa bệnh . Chúng ta dùng tiền chúng ta kiếm , còn tiền của người khác , nhất định không được động , biết chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 54: Kẻ Lừa Đảo.

Lạc Tuyết nói xong , nhẹ nhàng nở nụ cười : “Mẹ có tay có chân , con yên tâm đi. Dù không có ví tiền này , chúng ta sẽ không chết đói đâu.” Cô nựng mặt Tiểu Vũ mà ngón tay nó buông lỏng , ví tiền trong tay đưa cho Lạc Tuyết.

Cô đúng là người tốt. Anh không khỏi phiết miệng mình , chỉ có điều , cũng bởi tính cách cô như vậy cho nên anh mới có thể sống tới giờ , quả nhiên là người tốt.

Lạc Tuyết bế Đường Mặc Vũ ngồi xuống tảng đá , bất chợt nhìn người qua lại.

Rất nhanh sau đó , có một người đàn ông ở đằng xa chạy đến , sắc mặt anh khá sốt ruột , không ngừng tìm đồ vật trên mặt đất.

“Kì lạ , rõ ràng mình quăng ở đây , sao lại không có nhỉ?”

Lúc này Lạc Tuyết mới đứng lên , vội vàng đi đến.

“Cho hỏi ...” Cô đi lên phía trước hỏi người đàn ông đó.

“Chuyện gì?” Người đàn ông đó thiếu kiên nhẫn lên giọng , căn bản hần không liếc mắt nhìn Lạc Tuyết , hần bận tìm đồ , không rảnh có thời gian nói chuyện với cô.

“Tiên sinh , có phải anh tìm thứ này không?” Lạc Tuyết chìa ví tiền ra , Đường Mặc Vũ chưa kịp ngăn cản.

Không những là người thật thà , còn là một người ngu si. Đường Mặc Vũ thật muốn bỏ đôi cái đầu của Lạc Tuyết ra , phải biết rằng , không phải người nào cũng đều muốn thành người tốt giống cô , thế giới này rất phức tạp , cũng quá thực dụng . Hơn nữa , người xấu có rất nhiều.

Khi người đàn ông kia nhìn thấy ví tiền xuất hiện trước mặt , bỗng chốc sững sờ tại chỗ. Hần nhìn nửa ngày , cuối cùng đặt ở ánh mắt đơn thuần của Lạc Tuyết : “Là của tôi ...” Hần vội vã đưa tay muốn lấy nhưng có một bàn tay nhỏ bé so với hần còn nhanh hơn.

Ngón tay hần chững lại trong không trung , trong lúc nhất thời không biết xử lý thế nào ? Thu tay lại hay là cướp lấy ví tiền ?

“Tiểu Vũ ...” Lạc Tuyết nhìn Đường Mặc Vũ , không phải vừa rồi bọn họ thoả thuận với nhau rồi sao? Sao giờ lại thế này?

Đường Mặc Vũ đồng ý thoả thuận nhưng anh đồng ý trả lại cho chủ nhân thật sự , chứ không phải đưa cho kẻ lừa đảo này.

“Sao thế , cô không muốn trả lại cho tôi ?” Trong mắt người kia vội vàng , ánh mắt nhìn chằm chằm ví tiền trong tay Đường Mặc Vũ.

“Tiểu Vũ , đưa cho mẹ ...” Lạc Tuyết vội vàng chìa tay , muốn lấy lại ví tiền mà Đường Mặc Vũ đang cầm , cô ngượng ngùng cười cười với người đàn ông trước mặt nhưng Đường Mặc Vũ ôm chặt ví tiền , lừa cô ngu ngốc này thì được , chứ lừa anh , hần còn kém xa. Rõ ràng là ví tiền của phụ nữ , chẳng lẽ đàn ông dùng ví tiền màu hồng nhạt , không phải biến thái cũng là kẻ lừa đảo. Mà ánh mắt người này rất gian xảo , tham lam , không phải lừa đảo thì là gì?????

Anh có thể không cần số tiền đó , lúc đầu Lạc Tuyết nói sợ người bị mất tiền cần dùng gấp , cũng có thể chữa bệnh , nhưng anh tuyệt đối sẽ không đưa cho kẻ lừa đảo này .

“Tiểu Vũ à ...” Lạc Tuyết nhúc nhích đầu , cô không dám mắng mỏ , sợ làm Đường Mặc Vũ khóc , Đường Mặc Vũ nhìn phía trước , thấy Lạc Tuyết bày bộ mặt bất đắc dĩ. Cuối cùng anh chỉ có thể dùng vũ khí lớn nhất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55: Quái Vật.

Oaoa một tiếng, tiếng khóc phát ra từ cổ họng rống lên, làm cho lỗ tai người khác không thể nghe được.

“Ông trời ơi, ông mau cho nó nín đi, lỗ tai con” Người đàn ông kia che lỗ tai, thằng bé này xấu chả nói, ngay cả tiếng khóc cũng kinh thiên địa quỷ, đây là quái vật từ đâu đến thế?

Lạc Tuyết luống cuống tay chân đổ thẳng nhỏ, không hiểu vì sao nó lại khóc thương tâm như vậy, trước kia có bao giờ nó khóc như vậy đâu!

“Xảy ra chuyện gì thế?” Một người mặc cảnh phục tuần tra đi tới, thằng bé này khóc làm cho người khác không nghe vào.

Đường Mặc Vũ rút cuộc cũng dừng khóc, trong ánh mắt có nước mắt, gã kia định tới cướp tiền nhưng nghe được giọng nói cảnh sát, thân thể run run, mặt cũng tái mét.

“Có chuyện gì vậy?” Cảnh sát hỏi lại, Lạc Tuyết ngẩng đầu, Đường Mặc Vũ chìa tay đưa ví cho cảnh sát. Nếu Lạc Tuyết muốn trả, thì hãy giao cho những người này, đừng giao cho kẻ lừa đảo kia.

Vị cảnh sát kì quái nhìn thoáng qua nghĩ đứa trẻ này xấu thật, tiếp nhận bóp tiền, làm cái gì vậy?

“Chuyện là như vậy, cảnh sát.” Lạc Tuyết vội vàng giải thích, cũng không có nghĩ nhiều về hành vi này của Đường Mặc Vũ: “Đây là ví tôi mới nhặt được, định đưa cho vị tiên sinh này, nhưng con tôi không chịu...” Cô nói xong nhẹ cả người, không khỏi trừng mắt Đường Mặc Vũ, thật không biết nghe lời gì cả!

Đường Mặc Vũ cười bí hiểm, đồ ngu ngốc, bị lừa cũng không biết.

“À, tôi hiểu rồi.” Cảnh sát nắm chặt ví tiền, nhìn chăm chăm người đàn ông kia, ông ta nói bóp tiền của ông ta, rất đơn giản.

“Ví tiền này của cậu?” Vị cảnh sát hỏi người đàn ông.

“Đúng, đúng, là của tôi.” Gã vội vàng gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm ví tiền trong tay cảnh sát, hai tay gã không ngừng cào nhau, không biết có phải gãi ngứa không?

“Bên trong có cái gì?” Cảnh sát hỏi một tiếng, đây là câu hỏi trình tự, chỉ cần gã trả lời đúng, chứng minh ví tiền đó là của gã.

“A...” Gã sừng sốt, trong lúc nhất thời không biết nói gì: “Bên trong có tiền.” Hơn nửa ngày gã mới phản ứng lại.

“Đương nhiên tôi biết trong này có tiền, không có tiền, chẳng lẽ đựng khoai tây?” Cảnh sát mở ví tiền, thấy bên trong có chứng minh thư, vị cảnh sát nhìn gã nửa ngày.

“Anh nói tiền này của anh?” Vị cảnh sát lại hỏi gã.

“Vâng.” Gã có chút sững sờ trả lời.

“Vậy anh nói xem, bên trong có bao nhiêu tiền?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 56: Cô Gái Ngốc.

“Tôi không biết, vì bên trong có nhiều tiền lắm...” Gã nhìn thoáng qua bên trong bóp tiền, cũng biết số lượng tiền không ít.

“Được, các người theo tôi về trụ sở.” Cảnh sát xoay người, nói với Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết gạt đầu một cái, cô không nói gì, chỉ lặng lẽ đi. Mà gã kia cứ chỉ chỉ ngó ngó nửa ngày, cuối cùng mới bày mặt xám tro đi theo bọn họ, đi lên, hung hăng trừng mắt Đường Mặc Vũ. Đồ quái dị, nếu không do nó, số tiền này đã sớm đến tay gã, cũng không cần đi theo cục cảnh sát.

Trong cục cảnh sát, Lạc Tuyết cầm cái cốc bón nước cho Đường Mặc Vũ. Hiện tại Đường Mặc Vũ cự tuyệt dùng bình uống, khi phát hiện bản thân có thể dùng cốc liền tuyệt đối không nhìn lại cái bình sữa đó, mà Lạc Tuyết cũng kệ, dù sao cô sớm biết đứa trẻ này không phải người bình thường.

Cô ngẩng đầu nhìn, gã đang bị cảnh sát thẩm vấn.

“Bóp tiền này của anh?” Vị cảnh sát khác hỏi một tiếng, mà cuối cùng gã kia thừa nhận: “Không phải.” Gã đã bị hỏi câu đó đến một hồi.

“Vậy vì sao anh nói đây là của anh?” Vị cảnh sát đó buông bút trong tay, nhìn chăm chăm người đàn ông bày mặt khó coi.

“Là cái cô kia hỏi bóp tiền có phải của tôi không, tôi thấy cô ấy ngốc cho nên...” Gã không nói thêm gì nữa, Lạc Tuyết chớp mắt mình, cô ngốc như vậy sao? Đường Mặc Vũ gạt đầu một cái, gã kia nói dối đó, cô còn ngốc hơn nhiều.

Lạc Tuyết xấu hổ, quả nhiên cô dễ tin người khác.

“Tốt lắm, tất cả đều rõ ràng.” Vị cảnh sát xuất chứng minh thư trong bóp tiền ra, chắc là của người đã mất.

“Thưa cô...” Cảnh sát nhìn Lạc Tuyết ngồi một bên, nhìn cô cười: “Cô không cần nôn nóng, chuyện này không liên quan đến cô, tôi muốn nói cho cô một tiếng, về sau cẩn thận, cô trả lại của cô là đúng, nhưng cũng phải cẩn thận người có tâm địa xấu.”

“Lạc Tuyết nhẹ nhàng gạt đầu: “Tôi biết.” Cô ôm Đường Mặc Vũ đứng lên, nhìn thoáng qua gã kia.

Một kẻ lừa đảo. Cô đi qua, dùng chút lực, hung hăng dẫm chân gã kia một cái.

“Á, chân tôi...” Đường Mặc Vũ buông lỏng tay, phịch một tiếng, cái cốc trực tiếp nện trên mặt gã, lại là tiếng thét chói tai, gã kia ôm mặt, thật là... đã không trộm được còn bị đánh. Thằng nhóc kia vừa xấu người xấu cả nét, chắc chắn là quái vật.

Đường Mặc Vũ vỗ tay hoan hô, đem mặt tựa vào vai Lạc Tuyết. Lần này có lợi cho gã, nếu là trước đây, gã không chỉ bị đau thể đầu.

Mấy vị cảnh sát kia tự làm việc của mình, nhìn thấy cũng giả bộ không thấy, rất nhanh sau đó, người mất bóp tiền thật sự đã đến. Cho nên, tên lừa đảo này, chỉ cần không bị đánh phọt máu, gã không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 57: Chương 57

“Thưa cô, lát nữa người mất của sẽ đến, cô có muốn ngồi chờ một lát không?” Cảnh sát đột nhiên gọi Lạc Tuyết lại, cô phải biết rằng số tiền cô nhặt được không nhỏ. Nếu người mất của đến, kiểu gì cũng tặng quà cái gì đó. Người tốt như cô giờ quá ít.

“Không cần, tôi phải về nhà, tôi tin tưởng các anh.” Lạc Tuyết khoát tay, căn bản không hề nghĩ tới sẽ đòi thù lao linh tinh...

“Tôi đã nói rồi, cô kia quá ngốc...” Gã bị đánh sưng mặt lại không khỏi mở miệng, nếu là gã, nếu là gã thì sẽ lấy luôn ví tiền đó.”

“Cô ấy ngốc, cậu là kẻ lừa đảo, cậu cho rằng cậu thông minh chắc?” Cảnh sát lạnh lùng liếc nhìn gã.

“Thông minh có ích lợi gì, có tiền mới quan trọng.” Gã không phục, quả nhiên là một đứa ngốc.

“Không có ích lợi gì nhưng thứ đó vĩnh viễn không phải là của cậu.” Cảnh sát đứng trước mặt gã đóng đưa ví tiền. “Bởi vì cái này là do cô ấy nhặt được.” Một câu nói khiến gã á khẩu không trả lời được.

Đường Mặc Vũ kéo quần áo Lạc Tuyết, vô vị quan sát mọi chuyện, cô đứng là con ngốc, nhưng vì ngốc nên mới có anh ở đây.

“Chúng ta đi thôi.” Lạc Tuyết cũng không để ý những lời này, dù sao cô ngốc vẫn vui vẻ, không thẹn với lương tâm là được.

Ngon đèn sáng dịu, bóng dáng bọn họ kéo rất dài, Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ đi về phía trước, ngẫu nhiên cô nhìn về phía hai bên đường, ánh đèn đường chiếu sáng rực 1 cửa tiệm, đột nhiên cô đứng trước cửa tiệm đó.

“Đẹp quá.” Cô ngẩng đầu nhìn, trong quầy là một bộ đồ nữ rất model, một chiếc đầm tím nhạt được mặc trên manocanh càng thêm đẹp. “Bộ này ở

trong này để rất lâu , chưa thấy ai mua , chắc giá rất cao.” Ngón tay cô chỉ vào bên trong quầy , mắt hơi ướt át . Cô không có tiền mua , chỉ có thể nhìn.

Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng phớt môi , à , trong tiệm này , nếu anh nói không sai thì Bạch Nặc toàn mặc đồ ở đây . Đường nhiên , những bộ đồ đó đều bị Bạch Nặc mặc 2 3 lần là ném đi không thương tiếc.

Mà cô gái này , đối với bộ này lại chảy nước miếng.

Tôi sẽ tặng cô một bộ , Đường Mặc Vũ hơi mấp máy môi , tự hứa hẹn bản thân.

Không , tôi sẽ mua tặng cô 10 bộ .

Cũng chỉ là hứa hẹn sau này , bởi hiện tại anh không có khả năng mua được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Ếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 58: Chương 58

Đúng rồi , Lạc Tuyết lấy trong túi một ít tiền lẻ , đi vào một quán rong , sắc mặt Đường Mặc Vũ đen cực điểm.

” Tiểu Vũ , mẹ mua này , con thích không?” Lạc Tuyết cầm kẹo mút trong tay không ngừng đưa đẩy , muốn đút cho Đường Mặc Vũ nhưng anh không chịu ăn , đừng có dùng đồ ngọt trẻ con đó cho anh ăn , từ trước nay anh toàn ăn đồ không có đường đó.

” Tiểu Vũ.” Lạc Tuyết quyết không chịu thua , cứ đưa kẹo mút trước mặt anh , anh cũng không ăn , Đường Mặc Vũ không khỏi nheo hai mắt mình , sau đó chán nản cầm kẹo mút , thử cắn 1 ít. Ngọt quá . Cứ thử ăn một lần vậy , anh thật chẳng muốn nghe cô gái này cứ suốt ngày gọi như đọc kinh ấy . Đường nhiên , anh lại càng không muốn thừa nhận , bản thân mình không muốn nhìn thấy bộ dạng cô ấy thất bại , như vậy lại khiến anh phiền phức . Mà anh cũng chịu đủ tính cô này rồi , tự dưng khiến anh ảnh hưởng tính cách lúc nào không biết.

Anh tự cao tự đại , anh cuồng vọng , toàn bộ tất cả đều bị cô này quét đi sạch sẽ . Trước đây ba anh nói anh rất tự đại là bởi vì cả đời anh sống trong nhung lụa tiền tài , chưa chịu khổ cái gì , từng ngày từng ngày cuộc sống của anh trải qua đều là tài phú , trước kia anh không hiểu cho lắm , nhưng giờ đã sáng tỏ.

Chuyện đang trải qua quá mức thảm thiết.

Đường Mặc Vũ tự cầm thìa trứng gà lên ăn , quả nhiên thấy cơ thể lớn hơn trước , ít nhất anh có thể làm chuyện anh muốn làm.

” Tiểu Vũ , con ngày càng thông minh đó nha!” Lạc Tuyết bưng bát , xoa đầu Đường Mặc Vũ , lấy thìa ăn com.

Vốn anh cũng rất thông minh rồi , Đường Mặc Vũ liếc cô , sau đó để thìa trong bát , được rồi , tự mình ăn xong giờ nằm xuống , nhìn Lạc Tuyết ăn com , rồi đồ hết thức ăn thừa cho cô.

” Tiểu Vũ , lằng phí đồ ăn là không đúng.” Cô giáo huấn anh.

Vớ vẩn , cái gì mà kêu lãng phí , cô không cần ăn à? Đường Mặc Vũ hung hăng trừng mắt nhìn cô , vì sao anh không ăn tiếp , không phải muốn cho cô một nửa sao? Gã kia nói đúng , cô là con ngốc . Anh làm một việc rõ ràng như thế mà cô vẫn không nhìn ra sao?

Nhưng có lẽ , chỉ có cô mới nhìn anh là đứa trẻ bình thường khác , với bộ dáng bây giờ của anh , trước không cần nói diện mạo , chỉ tính cách thôi cũng đủ khiến họ nói là quái vật.

Anh nhắm mắt lại , nhìn thoáng qua TV , sau đó ngồi dậy , mắt trừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Ếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 59: Cục Cưng Không Thấy Đầu

”Con muốn xem?” Lạc Tuyết không bát trong tay ra, hỏi Đường Mặc Vũ một tiếng. Anh gật đầu, xem như là trả lời câu hỏi của cô. Lạc Tuyết nháy mắt, không cảm thấy bất thường khi nghĩ đứa trẻ bé tuổi có thể nghe hiểu được cô nói gì. Cô chạy ra mở TV, kênh tin tức phát tin thị trường lại làm công trình gì đó, lại là chiều để tiêu tiền, lại là tham gia lễ mừng linh tính gì đó ...

Lạc Tuyết ngồi bên giường, ôm lấy Đường Mặc Vũ. Cùng ngồi xem với Đường Mặc Vũ: ”Kia là thị trường, ông ấy rất tốt, năm ngoái, ông ấy còn cho mẹ vài thứ đấy!” Lạc Tuyết nói, còn lấy tay vò đầu thằng bé. Lâm bầm: ”Nghe nói, nhà ông ấy xảy ra chuyện, hi vọng mọi chuyện tốt đẹp.”

Người tốt như vậy, chắc hẳn sẽ hạnh phúc, không phải nói rằng người tốt cả đời bình an sao? Tiểu Vũ nói đúng không, bọn sẽ sẽ tốt thôi ...”

Đường Mặc Vũ nghiêm túc nhìn, ánh mắt đột nhiên nhú lại, trong TV nhìn Đường Thượng Nguyên già đi rất nhiều. Có vài sợi tóc trắng, trên mặt thêm mấy cái nếp nhăn, ông ấy không biết tự tạo cho mình biết bao nhiêu thương hại, mà loại thương hại này, khiến gia đình bọn họ trở nên thương tâm.

”Ba ba ...” Anh hơi giật môi, nhưng không phát thanh âm.

”Tiểu Vũ, con đang nói cái gì đấy?” Lạc Tuyết ôm lấy Đường Mặc Vũ, mà Đường Mặc Vũ lại đang nấp máy môi, một bộ dáng lạnh lùng.

”Ah, mẹ quên mất, lúc này con chưa nói được, mẹ muốn biết, chừng nào con mới biết gọi mẹ là mẹ đấy nhỉ?” Lạc Tuyết hỏi chờ mong, cô chờ câu gọi tiếng mẹ không biết bao lâu rồi, khi nào mới có thể nghe được ...

Nằm mơ đi! Đường Mặc Vũ chán ghét nhìn cô một cái, cô đừng hi vọng nữa, anh không có khả năng gọi một tiếng mẹ, cả đời này sẽ không. Lạc Tuyết không hiểu ánh mắt trẻ nhỏ lúc này. Không thể nào, sao cô cứ có cảm giác bộ dáng Tiểu Vũ khinh thường cô, bắt đắ dĩ nhường cô như vậy, cô nhất định được đưa trẻ kì quái quá!

Mặt trời bên ngoài đã chiếu nắng nóng rát, khiến người hoa mắt, trên đường rất ít có người đi lại, cô gái này bật ô lên che nắng, sợ bị say nắng.

Lạc Tuyết tìm một chỗ râm mát, mới đặt Đường Mặc Vũ lên ghế, cô nhẹ nhàng vỗ về: ”Tiểu Vũ, ngồi đây đi, mẹ ra bên kia nhặt ít đồ.” Nói xong, cô xoay người đi nhặt cái chai, từng cái từng cái một cho vào bao, thỉnh thoảng lại tự lau mồ hôi trên trán. Một khuôn mặt đen hồng.

Đường Mặc Vũ ngồi nghỉ ngơi ở ghế, có chút buồn ngủ, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời không có một đám mây, trời nóng như này, liệu có mưa không? Thật ra anh không muốn trời mưa chút nào, bởi vì mặc kệ trời mưa gió thế nào, cô gái kia vẫn sẽ đi nhặt rác, cô đã khổ cực lắm rồi, sống vất vả hơn 20 năm, anh chưa tiếp xúc cuộc sống này bao giờ. Nhưng, lúc này xem ra, nếu như bên cạnh một người như vậy, kì thật cũng không sai.

Anh hơi nheo hai mắt, cơ thể thay đổi, thể lực cũng thay đổi, rõ ràng không được như xưa. Mà có một bóng người len lén tiếp cận bọn họ, một đôi tay bỗng nhiên vươn ra, không chỉ có Đường Mặc Vũ không phát hiện, ngay cả Lạc Tuyết cũng không phát hiện ra.

Được rồi, Lạc Tuyết đem gói to vác ở sau lưng mình, lại lau mồ hôi trên mặt, có thể đi rồi.

”Tiểu Vũ, chúng ta có thể về nhà rồi...” Cô xoay người, cả người sùng sốt... Tiểu Vũ Tiểu Vũ của cô đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Xấu Không Ai Muốn .

Thời gian trôi qua thật dài, thật lặng lẽ, căn bản không có bóng dáng Đường Mặc Vũ, cô run rẩy đi qua đi lại, không ngừng nhìn khắp nơi xem, phía dưới ghế dựa cũng không có, bốn phía cũng không có, Tiểu Vũ của cô đâu rồi, cô không thấy bảo bối chạy đi đâu cả.

”Tiểu Vũ, Tiểu Vũ...” Đôi môi cô run rẩy không ngừng, cơ thể cũng vậy, tại sao lại như vậy, cô sợ nó một lúc, nó lại biến mất, bảo bối của cô làm sao có thể biến mất được, nó không có cánh mà, có biết bay đâu ..

”Tiểu Vũ...” Cô không ngừng gọi tên Đường Mặc Vũ, nhưng, tại sao lại không thấy nó, giống như đột nhiên mất tích, mất tích vô hình vô dáng.

”Xin hỏi, anh có nhìn thấy con của tôi không, trên mặt nó có vết bớt rất lớn, dễ nhận biết lắm.” Cô đi hỏi một người qua đường, nhưng họ đều trả lời 1 đáp án khiến cô thất vọng, người qua đường cứ phe phẩy tay không ngừng khi cô hỏi.

”Xin hỏi, bác có thấy con của tôi không, nó tên Tiểu Vũ, trên mặt có vết bớt...” Người qua đường lại lắc đầu, tránh cô thật xa, trốn cô như đang trốn người điên, mà cô cũng giống người điên thật rồi. Nếu tìm không thấy, cô cũng không biết bản thân phải làm sao bây giờ, cứ thấy người là hỏi, hỏi có thấy con cô không.

Cô phải làm sao giờ, Tiểu Vũ của cô đã bị mất tích, cô sắp không sống nổi nữa. Cô ngồi trên mặt đất, găt gao xiết chặt cơ thể mình, mây trên bầu trời xám xịt, 1 phút, 1 phút sau. Nhiều hạt mưa rơi xuống, rơi xuống cơ thể mặc ít áo này, rất nhanh, mưa làm ướt hết quần áo cô.

Người đi đường xung quanh cấp tốc chạy, sợ bị mưa làm ướt, chỉ có cô cứ ngây ngốc đi tìm, lông mi dài sớm ướt đẫm, không biết đó là nước mưa hay nước mắt.

”Tiểu Vũ, con ở đâu, hãy nói cho mẹ biết con đang ở đâu?” Cô như mất hồn phách, đột nhiên, chân cô bị vấp, cả người ngã vào vũng nước mưa.... Tiểu Vũ Cô nhìn con đường cuối, giống như bát nước mưa bị trút xuống, cô nằm sấp khóc lớn tiếng.

”Tiểu Vũ, mẹ nhớ con, bây giờ con thế nào? Có bị dính nước mưa không, có đói không? Ai, là ai đã ôm Tiểu Vũ đi.” Trả lại cho cô đi..Cái gì cô cũng có thể từ bỏ, nhưng chỉ cần là Tiểu Vũ, sinh mạng mình, cô cũng không cần.

”Trả lại Tiểu Vũ cho tôi đi, trả cho tôi...” Cô không ngừng đập trên mặt đất, một tay đập đến chảy máu, sau đó ngồi dậy, trong ngày mưa, cô tuyệt vọng đến cực điểm, có một tiếng tuyệt vọng như con thú bị thương, mơ hồ nghe thấy.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến giọt nước tí tách, Đường Mặc Vũ khó chịu nhăn mặt, cô ấy, trời mưa, về nhà, không cần phải ra ngoài làm gì.

”Sao xấu thế này, căn bản không ai muốn, anh xem...” Giọng khó nghe của một phụ nữ truyền đến, khiến anh mở mắt ra, không phải giọng Lạc Tuyết, cũng không phải giọng cô ta (Bạch Nặc). Giọng cô ta vốn rất nhỏ nhẹ, không khó nghe như này.

”Mắt này rất tinh ranh, bốt này nhìn xấu quá, bán cũng không được giá tốt.” Giọng phụ nữ đó lại truyền đến, là một người trung niên mập mạp. Bà ta nhìn mặt Đường Mặc Vũ, không khỏi nhăn mặt, mà bà ta nhìn anh giống như đang nhìn miếng thịt lợn muốn bán, xét cân nặng.

”Đúng vậy, lớn lên rất khó nhìn.” Người đàn ông bên cạnh xem xét nửa ngày, bọn họ nhìn qua không ít đứa trẻ, nhưng chưa từng gặp ai xấu như này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Có Người Thích Thằng Bé Sao ?

Đường Mặc Vũ dùng sức nhăn mày lại, cuối cùng anh đã rõ, vận khí của anh đúng là không tốt thật. Trước kia giá trị con người anh cao chất ngất, thế mà giờ đây lại hai bàn tay trắng. Có người muốn bắt cóc anh, mà cũng không thể chịu được, còn định bán giá kém.

Anh hít một hơi, sau đó bắt đầu nhìn bốn phía. Chỗ này so với nhà anh đang ở còn đơn sơ hơn. Mà anh nghe cuộc đối thoại của bọn họ, hình như đây là vụ bắt cóc trẻ con, nhưng chúng bắt nhầm người rồi, bộ dáng anh xấu thế này, để vên đường còn không có người nào thèm nhặt, trừ cái cô ngốc kia, không có ai thèm yêu anh.

”Vậy làm sao bây giờ?” Người phụ nữ đưa tay đặt trên đầu mình nắm một chút tóc.

”Anh cũng không biết, không có ai thích nó đâu.” Người đàn ông bên cạnh lắc đầu, cảm thấy mình thật sai lầm, hỏi cũng không kịp.

”Em này, liệu có người nào thích thằng bé này không nhì?” Người đàn ông lại bổ sung một câu, nói không chừng có người thích.

”Anh thích nó không?” Người phụ nữ liếc mắt nhìn.

”Không đâu.” Người đàn ông thành thật trả lời.

Người phụ nữ trực tiếp đá gã một cái: ”Ngu ngốc như anh còn không thích thì còn ai thích nữa?”

”Hình như là...” Người đàn ông xấu hổ cười, chỉ có thể lảng tránh chủ đề.

”Cút, bà đây phiền quá.” Người phụ nữ lau mặt, cười khom lưng lại.

”Bé yêu, nghe lời nha, cô sẽ tìm cho cháu một gia đình, tốt hơn với cuộc sống nhếch nhác kia, con sẽ có đồ ăn ngon, quần áo đẹp, còn có đồ chơi mới nữa, được không?” Người phụ nữ ôm lấy Đường Mặc Vũ, thân hình béo phì ép vào khiến cho anh cảm giác thật ghê tởm, thật có lỗi, anh không có hứng thú với người này, anh chỉ thích đi theo cô kia, tuy cô nghèo bản nhưng tâm cô rất thuần khiết.

Anh không thèm nhìn lại, trước mặt mình là một cảnh sắc chán ghét. Mà anh, nhìn ngoài cửa trời đã mưa, anh không lo lắng cho mình, mà lo lắng cho cô ấy. Không thấy anh, cô ấy tuyệt đối không về, cô sẽ tự giết chết mình.

Lạc Tuyết à... Anh nhẹ nhàng động môi, mặc kệ cho họ ôm mình. Anh cần thời gian, sẽ có cơ hội. Anh còn có cơ hội, nhắm mắt lại, anh mặc kệ cho họ đặt anh trên chiếc giường nhỏ.

”Anh trông hộ em thằng này, em ra ngoài mua vài thứ.” Người phụ nữ dặn dò gã kia... Mà người đàn ông không ngừng gật đầu: ”Em yên tâm, mau đi đi, anh sẽ trông cẩn thận.” Gã không ngừng xoa tay, hình như không thích kiểu dài dòng của ả, chỉ có một đứa bé, gã không tin nó có thể bay, thằng bé xấu như vậy, gã càng xem càng không vừa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62: Anh Đi.

Người phụ nữ kia ra ngoài, người đàn ông bắt đầu rảnh rỗi nhìn bốn phía, làm ánh mắt lại dừng ở trên mặt Đường Mặc Vũ, lại bĩu môi: “Nếu bố mày biết mày xấu như vậy, đánh chết cũng không nhặt mày về, lại bán không được giá tốt, còn bị bà ta mắng nữa.”

Đường Mặc Vũ khẽ nhấp môi, anh có có đáng giá hay không thì liên quan gì đến hắn chứ.

Người đàn ông đứng lên, không ngừng đi tới, đột nhiên gã chuyển hướng ra phía ngoài, chắc là đi toilet. Đường Mặc Vũ mới mở mắt, anh đi di bàn thân về phía mép giường, cơ hội cũng chỉ có một.

Nếu cơ hội bỏ lỡ, vĩnh viễn anh cũng không gặp được cô ấy. Hoặc là anh chết, hoặc cô chết. Anh có thể tưởng tượng ra, cô ấy không thấy anh, nhất định sẽ điên lên. Cô là một người ngốc, nể điên, mạng cô cũng không còn.

Phịch một tiếng, anh té một cái xuống đất, cơ thể rất đau, nhưng anh vô lực, chỉ biết nhắm mắt lại, cố sức đi về phía trước. Anh không biết ngoài việc ra ngoài, còn có thể làm gì nữa.

Anh mở cửa, bên ngoài mưa rất lớn, nhưng anh không để ý, quần áo trên người ướt, tóc cũng ướt, cái gì cũng ướt. Anh cúi đầu nhìn bộ quần áo hình gấu nhỏ đang mặc trên người, trong lòng có chút khô sở, cô ấy đã vất vả mấy ngày trời mới mua được, tuy anh không thích nhưng rất quý trọng. Đồ chết tiệt, dám khiến quần áo anh dơ bẩn thế này, anh vẫn đi về phía trước, anh sẽ kỉ giấy phút này, nhất định nhớ kỹ. Đường nhiên cũng nhớ kỹ hai người đã hại anh.

Trong nước mưa, bóng dáng nho nhỏ không ngừng đi về phía trước, anh đi không nhanh, thậm chí rất chậm, nhưng anh vẫn cứ kiên trì. Bởi anh muốn gặp cô ấy, phải rời khỏi nơi này, phải về nhà của anh...

Mưa không ngừng tấp vào người anh, anh không khỏi nheo mắt lại, khẽ nhìn đường, nơi này còn cách chỗ anh rất xa, mà mưa lớn như vậy, anh không biết mình có về được không, anh chỉ có thể đi những chỗ ít bị hắt mưa, một người ngồi nơi đó, nơi này chắc cũng ổn.

Anh nhắm mắt lại, giọt nước trên sợi tóc không ngừng rơi xuống, mà trong bụng anh truyền đến một tiếng kêu.

Lạc Tuyết, cô ở đâu, mau ra đây đi hay đừng tìm nữa, tôi sẽ trở về, nhất định sẽ trở về. Không biết vì sao, anh lại biết rằng cô ấy đang điên cuồng tìm anh, thậm chí trời có đổ mưa hay không cũng mặc kệ.

”Tiểu Vũ, Tiểu Vũ...” Lạc Tuyết lấy tay che miệng, không ngừng gọi cái tên Tiểu Vũ, giọng nói sớm nhỏ dần, quần áo trên người cũng ướt đẫm, cô không biết mình dầm mưa bao lâu, cũng không biết mình đã đi tìm nó bao lâu, nhưng cô vẫn tìm, khi nào tìm được mới thôi, bằng không cô không sống được...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 63: Về Nhà

Cô ngồi ở trên bậc thềm, gục đầu trên đầu gối mình, khóc từng tiếng, quần áo mặc trên người sớm ướt sũng, gió lạnh thổi qua, như thổi vào trong tim gan, đã lâu cô không được khó như vậy rồi, đừng cướp Tiểu Vũ của cô có được không, cả đời cô đều sống khó khăn, cô đã trải qua nhiều đau khổ, nhiều tra tấn, bị cha mẹ vứt bỏ, bị người khinh thường, nhiều lần bị bụng đói, bị đánh vài lần, mắc bệnh vài lần, nhưng cô chưa từng oán hận, chỉ cần

đừng cướp đi người thân mà cô không dễ dàng gì có được.

Bây giờ cô chỉ có Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ à, mẹ nhớ con mưa vẫn không ngừng rơi xuống, cô bắt lực ngồi trên thềm, cả trái tim sớm đau không nói lên lời.

Đường Mặc Vũ mân mê mở hai mắt, cách đó không xa có một cô gái ướt sũng ngồi khóc, khóc thật đáng thương, cách anh rất xa cũng có thể nghe được tiếng khóc đè nén đến cực điểm đó, thật làm cho người ta đau lòng, hấn dùng hai tay chống đỡ, sau đó từng bước từng bước lê tới cô, kéo quần áo ướt đầm của cô.

”Lạc Tuyết, đừng khóc nữa, tôi đã trở về, Tiểu Vũ của cô đã về... Cô nhìn xem có không?” Anh nói không lên lời (sơ sinh nói được đâu) ... Nhưng cô vẫn cứ khóc , thật sự rất đau xót.

Anh lại kéo kéo , Lạc Tuyết mới chậm rãi ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn đứa nhỏ nằm sấp trước mặt nhìn, cái bốt lớn kia, ánh mắt quen thuộc ... là Tiểu Vũ.

Cô không tin đưa tay mình với ra , nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn có chút lạnh lẽo kia.

”Tiểu Vũ ...” Cô nghĩ mình đang nằm mơ, nhưng cảm giác có độ ẩm rất chân thật.

”Tiểu Vũ” Cô dùng bàn thân ướt sũng nước ôm chặt đứa bé vào lòng, Tiểu Vũ , đúng là con rồi Là loại hạnh phúc từ địa ngục ngoi lên thiên đường.

”Tiểu Vũ, Tiểu Vũ ...” Cô không ngừng kêu tên Đường Mặc Vũ, nước mắt mát lạnh, không ngừng rơi xuống, tích lại trên mặt Đường Mặc Vũ, nó không phải là nước mưa, mà là nước mắt bởi vì nó có độ ẩm và mặn chát.

”Đừng khóc.” Đường Mặc Vũ với tay mình ra, nhìn thấy đôi tay nhỏ của mình, trong lòng lại ảo não, khi nào anh mới có thể trở về nhà, khi nào mới trở lại là một người đàn ông bình thường, để có thể an ủi cô, ôm cô , mà không phải bắt lực như này, làm cái gì cũng không xong, khi nào mới có kết quả, mới có thể ..

Anh vỗ vỗ mặt Lạc Tuyết, khuôn mặt khóc bị sưng lên, quần áo ướt sũng, trông rất khổ sở, nhưng bây giờ ở trong lòng anh, không có phụ nữ nào có thể so sánh được.

Đối với anh , Lạc Tuyết là một cô gái rất đẹp, trái tim cô đẹp hơn bất kì kẻ nào.

”Chúng ta về nhà nào, Tiểu Vũ.” Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ, sau đó dùng nhiệt độ cơ thể ấm áp ôm đứa nhỏ trong lòng để sưởi.

Bọn họ về nhà, thật sự đã về nhà, chỉ cần bọn họ có thể ở cùng nhau, tất cả khó khăn đều có thể vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 64: Bệnh Người Nghèo Không Chữa Nỗi.

Lạc Tuyết đi rất nhanh, liều lĩnh chạy về phía trước, mưa vẫn không ngừng rơi xuống, lạnh chết người, mỗi một giọt rơi xuống liền giống như con dao nhỏ, cắt làn da cô, nhưng cô cũng dùng cơ thể của mình che chở cho thằng bé. Không để nó bị mưa ướt. Đường Mặc Vũ bấu chặt quần áo cô, độ ẩm trên người cô, khiến anh an tâm nhắm mắt lại.

Bọn họ ở trong ngôi nhà đơn sơ, Lạc Tuyết đổi bộ quần áo khá cho Đường Mặc Vũ, phát hiện trên đùi anh có vết trầy da..... Đột nhiên cô bịt miệng mình, lòng đau như cắt, cô cũng không dám tưởng tượng sao Đường Mặc Vũ lại ra khỏi nhà được, có thể là có người bắt cóc nó, nó chỉ có thể ở trong mưa, tại sao họ lại tàn nhẫn như vậy, vô tình như vậy, nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà ...

”Tiểu Vũ ...” Lạc Tuyết ngồi trên mặt đất, đem mặt mình dán vào khuôn mặt lạnh lẽo nhỏ nhắn kia :” Xin lỗi, Tiểu Vũ , là mẹ không tốt. Sau này, mẹ sẽ không bỏ con lại nữa.” Cô nhẹ nhàng khịt khịt mũi, thấy đôi tay đứa trẻ đặt lên mặt mình, nở nụ cười với cô.

Đường Mặc Vũ rất ít khi cười, khi Đường Mặc Vũ ở đây , cũng là Tiểu Vũ, nhưng bây giờ anh nở nụ cười, là vì cô gái đáng thương đang khóc kia.

Lạc Tuyết lau khô nước mắt, kéo tay anh :” Tiểu Vũ, mẹ đi làm mua trứng gà nấu canh cho con, bụng ra cho con ăn nha.” Cô nói xong đứng lên, cũng không để ý quần áo mình còn đang ẩm, liền chạy hướng phòng bếp, rất nhanh, cô còn cầm theo bát trứng gà nữa.

Đường Mặc Vũ bị cô bắt ăn, bắt chọt anh nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, anh chỉ ăn nửa bát, sau đó đi ngủ luôn, không biết từ khi nào anh đã có thói quen

để ý cô gái này rồi.”

” Sao con lại không ăn, thật lãng phí.” Lạc Tuyết ngồi ở một bên thờ dài, ăn nốt bát trứng gà, nhưng ánh mắt cô lại không rời khỏi Tiểu Vũ đang nằm trên giường.

Đêm nay , một đêm mưa , mà bọn họ ngủ rất ngon.

Khi Lạc Tuyết mở mắt , phát hiện trời đã sáng hẳn, trời bên ngoài vẫn âm u, nhưng cũng không nghe thấy tiếng mưa rơi, rốt cuộc mưa cũng tạnh.

Cô cúi đầu nhìn đứa trong nôi trong chăn, phát hiện nó không giống trước kia, mặt nó rất hồng, cô sờ trên trán Đường Mặc Vũ, đột nhiên thu tay mình lại, nóng quá, nó bị sốt, cô vội vã mặc quần áo, ôm Đường Mặc Vũ chạy ra ngoài.

” Lạc Tuyết, cháu đi đâu thế ?” Bác Lưu dậy từ sáng sớm, thấy Lạc Tuyết vội vàng chạy ra ngoài.

” Bác Lưu, Tiểu Vũ bị bệnh, cháu định bế nó ra viện.” Ánh mắt Lạc Tuyết có chút sung đỏ, trong lòng cô đang ôm Đường Mặc Vũ nóng như lửa.

” Lạc Tuyết, bác từng nói với cháu rồi, cháu để nó xuống đi, cháu mất bao tiền vì nó rồi, giờ còn muốn bế nó đi xem bệnh, người như chúng ta, làm gì có tiền đi chữa, cháu đừng lo cho nó nữa.” Bác Lưu nhìn thoáng qua thằng bé trong lòng Lạc Tuyết, không nên trách bà nhẫn tâm, bà cũng vì Lạc Tuyết mà thôi, một cô gái độc thân, cái gì cũng không có, chân còn bị tật, sao lại vì đứa nhỏ mà hi sinh nhiều như vậy chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 65: Có Thể Tỉnh Lại Hay Không

Thân thể Lạc Tuyết hơi run một chút, xoay người về sau, chạy về phía bệnh viện

Cô không lạnh lùng được như bác Lưu, cô sẽ không vứt bỏ Tiểu Vũ, nhất là vào thời điểm nó đang bị bệnh. ”Tiểu Vũ không phải sợ, mẹ sẽ cứu con, nhất định sẽ cứu con.” Cô đem mặt mình dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng của Đường Mặc Vũ, bước chân nhanh hơn trước.

Trong bệnh viện, Đường Mặc Vũ nằm trên giường bệnh, trên trán đầy mồ hôi, bác sĩ nói nó sốt rất nghiêm trọng , đã thành viêm phổi , Lạc Tuyết bất chợt hấp đứng cái mũi của mình, tay cô nhẹ nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Đường Mặc Vũ, đều là cô không tốt, đều do cô ngủ sâu quá, cho nên không hay biết Tiểu Vũ phát sốt , không ngờ bệnh lại nghiêm trọng như vậy.

Nếu chậm một chút, chỉ sợ mạng nhỏ của Tiểu Vũ cũng không còn.

Y tá đã đi tới, thay chai truyền cho Đường Mặc Vũ, nhưng cô ta không nhìn được nhìn nó một cái, thằng nhóc này trông xấu quá.

”Cô này, cô mau đi đóng tiền viện phí, nếu không chúng tôi sẽ không cho thuốc đâu.” Y tá đột nhiên mở miệng, thật ra nhìn cái bộ dạng nó, cũng biết là không có bao nhiêu tiền , nhưng cũng không còn cách nào khác, đây là quy định của bệnh viện.

”Tôi biết. . .” Lạc Tuyết vô lực đứng lên, cô nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Mặc Vũ một chút, cảm thấy nó không còn nóng như lúc nãy nữa, mới từng bước từng bước đi về phía trước, mà y tá nhìn cô một cái, lại cúi đầu nhìn chằm chằm đứa nhỏ này một hồi, cô gái này cũng không tốt đẹp, bản thân đã bị tật, đứa nhỏ cũng chẳng khác mấy.

Y tá bất đắc dĩ lắc đầu, xem Đường Mặc Vũ còn đang hôn mê liếc mắt một cái: ”Tuy rằng cháu có chút xấu, nhưng là cháu vẫn hạnh phúc , bởi vì cháu có một người mẹ tốt. . .”

Lông mày nhỏ của Đường Mặc Vũ không giật mình nhú mày, hình như anh không thoải mái, không biết là mơ thấy cái gì. .

Tại một phòng bệnh ở bệnh viện khác, cả đám bác sĩ từ bên ngoài đi vào, bọn họ liên tục kiểm tra người đàn ông đang bất tỉnh, dặn người đứng sau : ”Nhanh đi báo cho Đường tiên sinh và Đường phu nhân, tình trạng bệnh nhân có chút biến hóa, hình như có dấu hiệu tỉnh lại.”

Mà người đàn ông trong phòng bệnh ngón tay hơi hơi cử động, nhìn tình trạng có lẽ là sắp khôi phục. .

Lạc Tuyết chạy về đến trong nhà mình, rút ngăn kéo ra, lấy hết tiền trong ngăn, cô cẩn thận đếm lại, nắm ở trong tay mình, xoay người đi ra ngoài.

Bang bang. .

Ai a, bác Lưu mở cửa, thấy Lạc Tuyết đang đứng ở trước cửa, như thế nào, cô không phải là đưa đứa trẻ đi bệnh viện sao? Thế nào đã trở lại rồi.

Q.1 - Chương 66: Vay Tiền

Lạc Tuyết nhẹ cắn môi, có chút khó khăn không dám mở miệng.

“Chuyện gì, nói đi.” Bác Lư mở cửa cho cô đi vào, nhưng Lạc Tuyết vẫn đứng ở trước cửa, tay kéo vạt áo, không hề động một bước,

“Bác Lư, có thể cho cháu mượn một ít tiền không? Cháu không cần nhiều lắm, Tiểu Vũ nó. . Bị bệnh, cháu cần tiền. . .” Lạc Tuyết ăm nói khép nép thình càu, bởi vì ngoại trừ bác Lư ra, cô không biết phải đi mượn ai nữa.

“Này. . .” Bác Lư vừa nghe vay tiền, sắc mặt thay đổi, đây là tiền, cũng không phải xin hai quả trứng, Bác Lư nửa ngày không nói gì, rất khó xử, cô không ngừng xèo xèo ngó ngó.

“Lạc Tuyết.” Bác Lư cười gượng một chút: “Cháu xem, cháu cũng biết tình hình kinh tế nhà chúng ta, bác trai ở bên ngoài làm công cho người khác, chúng ta còn có một đứa con đang đi học, cháu cũng biết chúng ta đều không có trình độ văn hóa, chỉ có thể biết vài chữ, nhưng nhà chúng ta đều hy vọng trong nhà có người đọc sách.”

“Cháu biết.” Lạc Tuyết vội vàng gật đầu: “Bác Lư, bác yên tâm, cháu sẽ rất nhanh trả lại bác.” Lạc Tuyết kéo áo bác Lư lại: “Cháu sẽ rất nhanh, thật sự, thật sự.” Cô không ngừng cam đoan: “Cháu chẳng sợ không ăn cơm, cũng sẽ còn, bác Lư, cháu là dùng để cứu mạng người mà. .” Cô thút thít nói.

Nhưng bác Lư vẫn khó xử: “Lạc Tuyết, cháu là người thế nào bác rất rõ ràng, cháu nói rất nhanh sẽ rất nhanh, nhưng là bác Lư thật sự không có tiền cho cháu mượn.” Khi bác Lư nói những lời này, không dám nhìn Lạc Tuyết, bà không lo lắng Lạc Tuyết không trả được, nhưng đứa trẻ nhà bác phải làm sao, không có cách nào, cuộc sống đông người thật khổ khó!

“Bác Lư. . .” Lạc Tuyết thanh âm nghẹn ở trong cổ họng, cô đột nhiên quỳ xuống: “Bác Lư, cháu xin bác, cứu Tiểu Vũ được không, chờ nó tốt lên, cháu liền sẽ trả lại cho bác.” Lạc Tuyết không ngừng cầu cứu bác Lư, quỳ xuống cũng làm, khóc cũng làm, chỉ cần cô có thể cứu Tiểu Vũ là được, cô cái gì cũng không cần, cái gì tổn nghiêm, thể diện đều không cần.

Tiểu Vũ vẫn là quan trọng nhất.

“Lạc Tuyết, cháu làm cái gì vậy? Mau đứng lên. . .” Bác Lư luống cuống tay chân nâng Lạc Tuyết dậy: “Được rồi, cháu không cần quỳ, bác cho cháu, bác cho cháu mượn là được. .” Dù bà không đành lòng, nhưng nhìn đứa nhỏ lớn lên, quỳ như vậy, bà chịu không nổi, thật sự chịu không nổi.

“Cám ơn bác, bác Lư, cám ơn.” Lạc Tuyết cảm giác ánh mắt bản thân một hồi rõ ràng một hồi mơ hồ, cô lau nước mắt mình, nắm hai tay đứng ở trước cửa, không ngừng hướng ở bên trong nhìn: “Tiểu Vũ, con rất nhanh sẽ không có chuyện gì, rất nhanh, mẹ nhất định sẽ giúp con khỏe lại.”

Q.1 - Chương 67: Không Cho Mượn.

Khi bác Lư đi vào trong phòng mình, mở tủ quần áo ra, tay dùng sức ấn sâu vào bên trong quần áo, sờ soạng một lúc, mới lấy cái túi nhỏ ra, bà mở ra, không đếm được bao nhiêu, nhưng cuối cùng, bà nghĩ lại, để tiền lại chỗ cũ, hai tay trống trơn đi ra.

Bà nhìn thoáng qua tủ quần áo, xoay người đi ra ngoài.

“Bác Lư à. . . .” Lạc Tuyết vừa thấy bác Lư tới, vội vàng gọi.

“Bác xin lỗi, Lạc Tuyết. . .” Bác Lư khó xử: “Khẩu Từ nhà bác hôm qua lấy hết tiền, cho nên, bác không có tiền cho cháu mượn, hay cháu thử mượn người khác xem được không?” Bác Lư vỗ vai Lạc Tuyết, cũng không dám nhìn Lạc Tuyết, không nên bác, không nên trách bác, nếu bác cho con mượn tiền, thì khi con bác trở về xin tiền sinh hoạt làm sao bây giờ.

“Không sao, con sẽ nghĩ cách.” Lạc Tuyết chậm rãi buông hai tay xuống, rời khỏi nơi này, cô bước nặng nề, hãy nói cho cô biết, cô phải làm sao giờ, làm sao giờ.

Làm sao mới có thể ...

Trong bệnh viện, cô ngồi cạnh bệnh viện, thấy Tiểu Vũ đang ngủ, cô đưa tay đặt lên trán nhẹ nhàng xoa, bác sĩ nói, nó đã hạ sốt, nhưng vẫn phải nằm viện để theo dõi, bệnh thẳng nhóc không phải nhẹ, rất khó chữa, nó còn nhỏ như vậy, sao chịu được nỗi đau tra tấn chứ?

Cô đứng lên, nhìn bên ngoài, y tác đến giục mấy lần, nhưng ...

Tiền trong tay cô không có nhiều, nộp viện phí 1 ngày cũng không đủ..

Cô nắm chặt tiền trong tay, hai mắt hơi nhắm lại, trong ánh mắt có quá nhiều đau xót....

Tiểu Vũ à, mẹ xin lỗi, mẹ vô dụng quá..

Ít phút sau, cô ngẩng đầu nhìn ra cửa “phòng thử máu”, cô lê từng bước một, tiến vào phòng, không khí bên trong phòng lạnh như băng, có chút gió lạnh thổi qua, sắc mặt của cô càng thêm tái nhợt, đưa tay đặt ở cổ tay kia của mình.

“Cô là ?”Bác sĩ nhìn người phụ nữ gầy yếu trước mặt. Không rõ cô ấy đến đây làm gì.

“Tôi muốn ...” Lạc Tuyết liếm môi bạc phếch, nửa ngày mới mở miệng: “Tôi muốn bán máu ...” Cô nắm chặt quần áo trên người, thật ra cô rất sợ đau, nhưng cô không còn cách nào khác.

“Cô không được ...”Bác sĩ lắc đầu: “Cô rất gầy, thể trạng không đủ điều kiện.”Nhưng Lạc Tuyết cũng đi lên phía trước, hai tay đặt trên bàn, nhìn chăm chăm bác sĩ.

“Tôi muốn bán máu, tôi ... cần tiền.”Cô cúi đầu, lông mi dài nhẹ nhàng che kín hơi nước.

“Cần tiền không muốn sống phải không?”Bác sĩ lườm nguýt phụ nữ trước mặt mình, giọng điệu có chút không vui.

Lạc Tuyết có chút khó nói, nhưng vẫn cố chấp đứng ở đó.

“Được rồi.” Bác sĩ ngoắt tay Lạc Tuyết: “Cô lại đây.”Anh không hỏi nguyên nhân, mỗi người đều có nhiều nguyên nhân khác nhau, nhưng đơn giản chỉ có 1 thứ ... cần tiền ...

Lạc Tuyết ngồi xuống, thấy bác sĩ lấy kim tiêm thật lớn, cả người cô run lên, sau đó nắm chặt quần áo mình, nhắm mắt lại.

Mũi nhọn kim tiêm sạt qua, cô nhủ thầm lại, sắc mặt ngày càng tái nhợt. Mũi cô chưa xót, nhưng không khóc ra được, cô cảm thấy sức sống bản thân không ngừng trôi ra ngoài, theo dòng máu này mà chảy đi.

Được rồi, rốt cuộc bác sĩ cũng nhổ kim tiêm ra, cô mở hai mắt mình, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào nhau, trên bàn là túi máu lớn, một người có bao nhiêu máu gì, cô không biết, cho tới giờ cô đều không biết

Cô đi ra, quay đầu thoáng nhìn bên trong, mà lúc cô đi ra, trong tay cầm rất nhiều tiền, mà đó là số tiền mà nhiều nhất từ trước tới nay. Ngón tay cô lại một lần nữa nắm chặt, sau đó dùng số tiền này mua thuốc men, đây là cơ hội để Tiểu Vũ của cô có thể sống sót. Chẳng sợ đau, cô đều phải làm được.

Cô lấy cái túi lớn đặt ở bả vai, đi về phía trước, sắc trời tối dần, cuối cùng một ngày đã kết thúc.

Lau những giọt mồ hôi, những phế phẩm nhặt được bỏ vào trong túi để một ngày nào đó bán lấy tiền, khi trong tay có chút tiền lẻ, cô cúi đầu, tuy tiền không nhiều lắm, nhưng cô lại nở nụ cười, cẩn thận nhét tiền vào trong túi của mình.

Chút tiền này có thể mua cho Tiểu Vũ nhiều thứ, cô mệt mỏi cực điểm cũng vẫn chạy đến bệnh viện, trong đó, tóc cô thổi bay, có một chút thỏa mãn nho nhỏ, cô có thể cho thẳng nhóc vài thứ, tuy rằng nó không đắt tiền nhưng cô sẽ đi làm, thường xuyên làm.

Đây là phòng bệnh VIP, bên trong lúc này đứng đầy người, mà vợ của Đường Thượng Nguyên ở bên cạnh khóc lóc suốt, không biết phải nói cái gì, trong lòng bọn họ đầy hi vọng, nhưng sự thật vẫn là sự thật, lại một lần nữa thất vọng, thậm chí còn tuyệt vọng.

“Xin lỗi... Đường tiên sinh.”Bác sĩ cảm thấy có lỗi nhìn về phía Đường Thượng nguyên: “Chúng tôi đã kiểm tra cẩn thận. bệnh nhân không có chút phản ứng, có thể máy móc bị hỏng, cũng có khả năng cậu ấy có dấu hiệu thức tỉnh, nhưng bây giờ vẫn hôn mê sâu.”

Đường Thượng Nguyên chỉ có thể nhắm hai mắt mình lại, sau đó vỗ an ủi vợ: “Nhàn Nhàn, tuy Mặc Vũ không tỉnh nhưng chúng ta phải tin tưởng nó, biết không? Bởi vì nó là con chúng ta, con trai Đường gia chúng ta không dễ thất bại như vậy, phải không?”

Diệp Nhàn gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn đứa con đang nằm thiếp gầy đi rất nhiều, trong mắt có một loại đau lòng nói không nên lời, con trai của bà, thẳng con đáng thương của bà. Bà khóc không thành tiếng, cũng không có người an ủi.

Bọn họ đi ra ngoài, bóng lưng hai người đều rất thê lương, mà cửa phòng bệnh lại đóng cửa lần nữa, người ở bên trong, vẫn chưa có tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 68: Tỉnh Lại

Bọn họ đi ra ngoài, hai bóng lưng lạnh lẽo đi rất nhiều, mà cửa phòng bệnh lần thứ 2 đóng lại, người ở bên trong, vẫn chưa tỉnh lại.

Ngón tay Đường Mặc Vũ khẽ động một cái, anh chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt nhìn thẳng trên trần nhà màu trắng, còn có mùi thuốc sát trùng ở bốn phía, đây là bệnh viện, anh bị bệnh, anh quay đầu, xem xét bốn phía một chút, một phòng bệnh có rất nhiều người bệnh, ánh mắt anh không ngừng xoay xoay, cũng không ngừng suy nghĩ vấn đề, anh lắc lắc tay nhìn, phát hiện bản thân đang nằm trên giường bệnh, người bệnh đích thị là anh, cực kì buồn cười, từ trước đến nay thân thể rất khỏe mạnh, bây giờ lại một lần gặp bác sĩ, lại ở trong phòng bệnh giá rẻ đặc biệt.

Đường Mặc Vũ ơi Đường Mặc Vũ, mày đã chết một lần, linh hồn được nhiều lắm rồi.

Anh cúi đầu, lúc này mới nhìn người phụ nữ nằm bò vào giường bệnh ngủ. Sợi tóc khô rơi rụng, quần áo hơi cũ nhưng vẫn sạch sẽ, thật ra cô ấy không bản thủ.

“Lạc Tuyết...” Anh lật người một phen, dùng bàn tay nhỏ nhẹ nhàng nắm tóc Lạc Tuyết, muốn kêu cô tỉnh dậy, nhưng anh lại buông tay ra, để cho cô ấy ngủ vậy, mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện, cô ấy quá mệt mỏi rồi.

“Đứa trẻ kia xấu quá...” Có người nói về anh, tuy giọng nói rất nhỏ, nhưng trong phòng bệnh quá yên tĩnh, cho nên cực kì dễ dàng nghe được. Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng nhếch khóe môi, xấu, khó coi, anh đã nghe quá nhiều, giờ trái tim anh bắt đầu vô cảm, có lẽ trước kia anh cho rằng tương mạo đối với một người mà nói, nó đòi hỏi rất cao.

Đã có lúc anh hoàn mỹ, cho nên, anh lựa chọn toàn người hoàn mỹ, nhưng bây giờ gương mặt đẹp có ích lợi gì, cô gái hoàn mỹ lại rời bỏ anh, chỉ có cô gái khó coi này mới nhất anh về, cho anh ăn, cho anh mặc, thật lòng yêu anh.

Xấu thì sao? Anh có bản lĩnh để cho cô gái tốt bụng yêu, bọn họ có sao, có sao?

Nhưng sự đặc ý trôi qua, anh lại buồn phiền nghĩ rằng mình có đủ lông tóc, cô ấy vẫn coi anh là trẻ sơ sinh, nếu biết rõ anh là một người đàn ông chân chính, không biết có bị hù chết không.

“Lạc Tuyết.” Anh lại nắm tóc Lạc Tuyết, chắc là cô mệt chết đi được, vẫn còn đang ngủ mà.

Lạc Tuyết mơ hồ ngồi dậy, thấy hai mắt tối đen trầm tĩnh “Tiểu Vũ”. Cô vội vàng vươn tay mình ra đặt trên trán Đường Mặc Vũ, rốt cuộc cũng ổn rồi.

“Tiểu Vũ, mẹ mua cho con rất nhiều đồ đẹp này.” Cô nói xong liền lấy trong ngăn tủ ra một chút đồ chơi, chắc là mới mua, ánh mắt Đường Mặc Vũ thoáng đảo qua, cần những thứ này làm gì, lãng phí tiền bạc, anh không thích.

Lạc Tuyết lấy thứ gì đó trong tay mình đặt ở trước mặt anh: “Mẹ biết con không thích chơi, nhưng, nếu ở nơi này một mình, sẽ không bị nhàm chán.”

Vậy còn cô? Đường Mặc Vũ trừng mắt cô, cô muốn vứt anh ở nơi này sao? Lại còn tính toán vứt anh nữa chứ.

Lạc Tuyết nhẹ nhàng cười, tay mình đặt ở cổ tay bé: “Con quên là mẹ còn phải đi làm rồi à?” Cô cúi đầu, lấy chân đạp lên người Đường Mặc Vũ, cười mỗi một. Đường Mặc Vũ cứ nhìn chăm chăm hướng cô, có cảm giác sức khỏe cô không được tốt cho lắm!

Anh xoa xoa cái mặt cô, yên tâm đi, một mình tôi ở chỗ này rất tốt, không cần lo lắng.

Anh dùng hai mắt của mình để nói, mặc kệ cô ấy có nghe được hay không, anh nhắm mắt lại, muốn ngủ một chút, cái thân thể vô dụng này, mới có chút bệnh mà hết sức lực rồi.

Anh muốn khỏe sớm hơn, để cái cô ngốc kia không phải vất vả như vậy nữa

Từ từ, anh đột nhiên mở hai mắt, nơi này là bệnh viện, đừng tưởng rằng anh không biết nhà bọn họ có bao nhiêu tiền bạc để cho anh ở bệnh viện, nhưng cô gái kia rất nghèo, cũng nhiều người biết, đâu có cho anh tiền đi khám bệnh, anh dùng lực ngồi dậy, Lạc Tuyết đã đi rồi, bên giường còn có đồ chơi mới mua bày la liệt.

Anh nhìn xung quanh, họ đều nhìn mặt anh một cách kì quái, sau khi nhìn xong còn buột miệng nói hai câu:

Thằng nhỏ này xấu quá, khó coi thật ...

Vô vị, Đường Mặc Vũ đảo mắt, nhìn đủ chưa, một đám người rành rồi...

Anh thuận tiện cầm lấy chiếc hộp thần bí, sau đó tự mình chơi một mình, trong những món đồ chơi mới mua, chỉ có duy nhất đồ chơi này anh có khả năng chơi.

Anh lại nằm xuống lần nữa, một lúc sau bác sĩ tới tiêm thuốc cho anh, từ đầu đến cuối anh không rên lên tiếng nào.

“Thằng nhóc này ngoan thật.” Y tá không tự chủ cười lên, lần đầu tiên cô thấy có đứa trẻ hợp tác đến như vậy, quá thành thực luôn. Tuy bộ dạng khó nhìn, nhưng có cảm giác đáng yêu, đứa trẻ thôi mà...

Cho đến khi buổi tối, Lạc Tuyết trở lại, cả người cô đầy mùi bùn đất. Đường Mặc Vũ không cần nghĩ cũng muốn cô đã làm gì. Vì anh đã sớm quen mùi vị này, anh nắm lấy quần áo Lạc Tuyết, nếu là trước kia có lẽ anh đã bấm chặt bàn tay mình, nếu không thì dùng nước sát trùng tẩy cái tay đến 10 lần, nhưng bây giờ cầm chặt quần áo cô, cho dù là cô vừa mới nhặt ve chai.

Cũng tại vì anh vô cảm với chuyện dấy bẩn.

“Tiểu Vũ, con ngoan ngoãn tiêm, biết không? Như vậy con mới khỏi bệnh được, rồi chúng ta có thể về nhà.” Lạc Tuyết ôm thân thể Đường Mặc Vũ vào lòng ngực mình, giương hai mắt mình lên, nhìn bên ngoài ánh sáng rực, trong mắt có chút cô đơn, liệu tương lai bọn họ có sáng rực như thế này không?

Đường Mặc Vũ không hờn giận bấu môi, một anh chàng khỏe mạnh như anh thì sợ gì chích, nhưng với cái cơ thể này, anh vẫn chỉ là một đứa con nít.

Cái cô này, cô lấy đâu ra tiền bạc, chỉ miệt mài đi lượm ve chai, Đường Mặc Vũ kì quái nhìn chăm chăm Lạc Tuyết, cô nặng bao nhiêu cân, anh biết rõ là cả nhà cô chả có bao nhiêu tiền, lại có thêm anh nữa, thế anh nằm viện thì lấy tiền đâu ra, bệnh viện đâu phải nơi từ thiện, bọn anh thuộc loại người nghèo không có tiền chữa bệnh rồi.

Lạc Tuyết nheo mắt, vài ánh sáng rơi trên mặt cô, làn da này không đẹp lắm, chỉ có lúc tuổi còn trẻ mới nhìn thấy đẹp một chút, lúc này, ánh mặt trời chiếu vào lông mi cô, thỉnh thoảng run khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 69: Rung Động

Trái tim Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng rung động, đây là một loại cảm giác chưa từng có, nó giống như cái nắm đột nhiên chiếm được ân huệ của ánh mặt trời, để cho đầy lòng anh. Cũng gần 30 năm rồi anh mới được thỏa mãn một khắc.

Được, cô gái này, tôi sẽ mau chóng khỏe lên.

Anh nâng bàn tay nhỏ nhắn của mình lên, đặt trên mặt cô, Lạc Tuyết mở mắt, cúi đầu, để đầu mình thấp hơn một chút, chạm trên chán anh. Lần này Đường Mặc Vũ để mặc cô ôm, đột nhiên tay anh động đậy, nghe thấy trên đỉnh đầu mình có tiếng cười nhỏ.

Lạc Tuyết xoa xoa cánh tay mình, cười với anh, nhưng nhìn thấy lông mi nhăn lại, hình như cô đang chịu đau cái gì đó?

Đường Mặc Vũ nghi hoặc nhìn chăm chăm tay cô, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cái cô ngốc này không phải là ...

Anh bò qua, ngồi ở trước mặt Lạc Tuyết, ánh mắt hòa thuận nhìn chăm chăm cánh tay cô, sau đó làm như vô tình, lôi kéo tay cô để chơi. Lạc Tuyết cũng không để ý, rất hào phóng cống hiến một bàn tay nặc anh chơi. Trên giường bệnh nhỏ nhỏ này, cô không khỏi nháy mắt, nghiêng người nằm ở góc giường, có thể vì nơi này quá ấm áp, cũng có thể cô quá mệt mỏi, cô cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Đường Mặc Vũ cùng bàn tay nhỏ của mình kéo chần qua một góc, đắp cho Lạc Tuyết, nhưng thấy dưới mắt có vết thâm quầng, không biết đã bao đêm rồi cô chưa được ngủ ngon, mấy ngày nay, chắc là cô vất vả lắm, vừa phải làm việc, vừa phải chăm sóc anh ...

Chị xem kia, thằng trẻ xấu xí kia nhỏ như vậy mà đã biết đắp chăn cho người ta rồi...

Có giọng ngạc nhiên ở bên cạnh truyền đến, Đường Mặc Vũ đều không thèm để mắt đến nhóm người đó, đúng là mấy bà tám lắm chuyện, anh xấu thì liên quan gì đến họ, không muốn thì đừng nhìn, nhìn rồi lại chê, ánh mắt có vấn đề à.

Anh tựa vào người Lạc Tuyết, cơ thể cực kì khó khăn chuyển động mới cẩn thận kéo tay Lạc Tuyết ra, ở chỗ khuỷu tay cô, có vết xanh tím, thậm chí có

thể nhìn rõ hai lỗ kim, hết sức rợn người.

ĐỒ ngốc, Đường Mặc Vũ đột nhiên cảm thấy cay xè mắt, thiếu chút nữa rơi nước mắt rồi, anh quên đã lâu lắm rồi không có khóc. Chưa từng có người phụ nữ nào đối tốt với anh như vậy, họ theo đuổi anh, tán tỉnh anh, nhưng cũng chỉ nhìn trộm bề ngoài, tiền tài quyền thế của anh, còn những thứ khác thì không có, không có người nhặt anh hai bàn tay trắng như cô, lại dùng toàn bộ tài sản trên người nuôi anh, sẽ vì anh khóc, vì anh cười, vì chữa bệnh cho anh mà đi bán máu sao?

Anh chỉ rằng bản thân không nên tin tưởng phụ nữ, lúc sa lầy vào bánh xe đỏ, anh càng không tin tưởng tình yêu, nhưng , anh phát hiện là, anh vẫn tin tưởng, bởi vì anh đã gặp một người phụ nữ cực kì ngốc nghếch. Tuy cô không xinh đẹp, không đáng yêu, bị tàn tật. Nhưng tâm lòng của cô lại rất đẹp, khiến người thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 70: Về Nhà

Lạc Tuyết, cô hãy tin tôi, sau này tôi sẽ mua cho cô một bộ quần áo đẹp, cho cô ăn không hết trứng, cho cô xem không hết sách, nếu cô không biết chữ, tôi sẽ đọc cho cô nghe, cô nghe không hiểu, tôi sẽ vẽ tranh cho cô, còn đưa cô đến trường, hoàn thành tốt nguyện vọng của cô.

Anh đưa tay sờ mặt Lạc Tuyết, tôi sẽ lớn nhanh thôi, về sau tôi không còn là Đường Mặc Vũ nữa, nhưng hãy tin tôi, tôi sẽ làm được tất cả. Anh tựa vào bên cạnh Lạc Tuyết, chưa từng có yên bình như vậy, cho dù anh không thích bệnh viện, cho dù là ngủ ở nơi xa lạ,, chỉ cần có cô bên cạnh, anh mới có một đêm ngủ ngon như thế.

Lạc Tuyết dọn dẹp xong đồ đạc, mới đến cạnh giường bệnh bệnh, ôm lấy bé Tiểu Vũ đang nằm ngủ.

“Nào, Tiểu Vũ, chúng ta về nhà thôi.” Cô ôm lấy Đường Mặc Vũ, đồ đạc bọn họ không có nhiều lắm, vài ngày ở bệnh viện cuối cùng cũng được về nhà rồi. Đường Mặc Vũ tựa vào bờ vai cô, mặc cho cô ôm anh ra khỏi nơi đó, đây là thân thể của thằng nhóc bất đắc dĩ, tuy nhiên linh hồn anh đã 26 tuổi rồi.

Gió ẩm bên ngoài bệnh viện thổi tới, thổi vào người cực kì thoải mái, mà đã lâu rồi anh không được cảm nhận thứ ánh nắng mặt trời, mặc bệnh thật không ổn, xem ra, về au anh phải chú ý thân thể mới được, chẳng thế thì không biết cô gái ngốc này còn muốn làm ra cái gì nữa.

Cách đó không xa, mấy chiếc xe ngừng lại, anh buông tay xuống, nheo mắt lại, thậm chí không cả nháy mắt.

“Tiểu Vũ, con đang nhìn gì thế?” Lạc Tuyết cũng dừng lại, kì quái nhìn phía trước,...

Có một người đi ra, là một phụ nữ trông rất trẻ, nhưng xem ra tuổi tác cũng không nhỏ ...

Người đó xinh đẹp thật, Lạc Tuyết nở nụ cười, người phụ nữ đó thật xinh đẹp , chưa nói đến diện mạo, cái loại khí chất đã khiến cho người ta có cảm giác thoải mái.

Đường Mặc Vũ thu hồi ánh mắt, vì anh đã bị cản trở ánh nhìn.

Bà ấy đương nhiên xinh đẹp rồi, Đường Mặc Vũ tự hào, ngũ quan hoàn mỹ của anh chủ yếu đều do di truyền của bà ấy, nhìn diện mạo anh là biết, cha mẹ anh tuyệt đối rất xinh đẹp.

Mà người kia không phải ai khác, chính là mẹ anh.

Mẹ.... Mẹ không nhìn thấy con, không có cảm giác có con ở đây sao? Con còn sống, vẫn còn sống.

“Tiểu Vũ, chúng ta về nhà nào.” Lạc Tuyết dùng mặc mình dựa vào mặt Đường Mặc Vũ, xoay người rời khỏi nơi này, mà bọn họ cũng không biết, sau đó không lâu, người phụ nữ xinh đẹp kia chạy trở về, thất thần nhìn phía trước.

“Phu nhân, làm sao vậy?” Người bên cạnh vội vàng hỏi.

Diệp Nhân chỉ mở to hai mắt mình, ánh mắt có chút cay xè : “Hình như ta nhìn thấy Mặc Vũ...” Bà làm bầm nói, người bên cạnh thông cảm nhìn bà một cái, Đường Mặc Vũ không có khả năng xuất hiện ở nơi này, bây giờ cậu ấy đang ở trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh, khả năng vĩnh viễn không hồi tỉnh lại rất lớn.

Q.1 - Chương 71: Giải Thích Có Ích Lợi Gì

Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ đi về, cô nhìn thấy nơi mình sống đang ở trước mặt, trên mặt tươi cười, thật tốt, đã về nhà rồi.

“Lạc Tuyết, là cháu à?” Một tiếng bước chân truyền đến, sau đó là thân hình mập mạp của bác Luru.

“Vâng, bác Luru, cháu đã về.” Lạc Tuyết ôm chặt thẳng nhóc trong lòng, cũng chưa chú ý cười với bác Luru, cũng không bởi vì bà ấy không cho cô mượn tiền mà ghét bà ấy, tất cả mọi người đều khó xử, cô biết ...

“Tiểu Vũ, nó Không sao chứ?” Bác Luru nhìn thẳng nhóc đang nhắm mắt trong lòng Lạc Tuyết, hình như có lớn hơn một chút, cũng không có xấu như trước.

“Không sao ạ, nó khỏe rồi, phải không, Tiểu Vũ?” Lạc Tuyết xoa tóc Đường Mặc Vũ, Đường Mặc Vũ chỉ nhàn nhạt giương hai mắt lên, hừ lạnh một tiếng, khe hở này xem như đã cho bác Luru mặt mũi rồi, sau đó anh lại nhắm mắt lại, ngay từ đầu cũng không muốn liếc mắt nhìn bác Luru một cái.

“Lạc Tuyết, chuyện lần trước không giúp được cháu...” Bác Luru xoa tay mình, mặt luôn luôn có cảm giác nóng, bà cười khan một tiếng: “Lạc Tuyết, cháu cũng biết bác Luru không phải cô ý không cho cháu mượn tiền, là vì bà thật sự không có, cháu cũng đừng để trong lòng nhé.” Bà ấy nói xong, càng ngày càng không thể lo lắng, rõ ràng là có nhưng lại không cho mượn, nói thật, mấy ngày nay trong lòng bà không được yên ổn, bà vẫn lo lắng cho bọn họ, sợ tên nhóc này sẽ chết, dù sao cũng là mạng người, bà đâu thể nhẫn tâm được. Bây giờ nhìn bọn họ không việc gì, lòng của bà mới thả lỏng.

“Không sao, bác Luru, cháu biết mọi người rất khó xử, cháu cũng không trách bác.” Lạc Tuyết cúi đầu nhìn Đường Mặc Vũ, quan trọng là Tiểu Vũ không có việc gì, mặc kệ tiền bạc lấy từ đâu, chỉ cần nó không sao là được.

Đường Mặc Vũ đột nhiên mở hai mắt, lạnh lùng nhìn về mặt xin lỗi của bác Luru, giải thích thì có ích gì, không cho mượn là không cho mượn, lấy nhiều có để làm gì. Đồ dối trá.

Bác Luru cũng chịu khó nhìn bọn họ một cái: “Lạc Tuyết à, cháu mau về đi, thằng nhỏ này cần nghỉ ngơi.” Bà vuốt tay mình ra, muốn mò mẫm Đường Mặc Vũ, nhưng Đường Mặc Vũ nghiêng mặt mình đi, tránh cái tay kia, không cho đụng vào hấn, bấn...

“Xin lỗi, bác Luru, Tiểu Vũ hơi sợ người lạ.” Lạc Tuyết ôm chặt Đường Mặc Vũ hơn, Đường Mặc Vũ cứ một mực như vậy, nó không thích người khác chạm vào nó, trước kia ngay cả cô cũng không được, giờ tốt hơn nhiều, tối thiểu là cô, nhưng người khác vẫn không được, nhất là người xa lạ.

“Không sao, không sao, đứa trẻ sợ người lạ là chuyện bình thường.” Bác Luru vội vàng cười giương, khuôn mặt cười thành cây hoa cúc, nói thật, bà cũng sợ thằng nhỏ này, khi ánh mắt nó chăm chú nhìn bà, toàn thân bà sợ hãi.

Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ vào trong nhà, mở cửa.

Đã vài ngày rồi bọn họ mới trở lại, nhưng vẫn giống như trước kia, chỉ có tro bụi nhiều hơn mà thôi.

“Nào, Tiểu Vũ, chúng ta về nhà rồi, để mẹ dọn nhà cho sạch sẽ nhé.” Cô đặt Đường Mặc Vũ ở trên giường, lấy chăn đắp cho nó. Lúc này mới đứng lên, nhưng Đường Mặc Vũ cứ giữ quần áo cô lại, không cho cô đi,

“Tiểu Vũ, mẹ phải dọn nhà, không thì con ngại bấn.” Lạc Tuyết không nhìn rõ bàn tay nhỏ lôi kéo mình, Tiểu Vũ làm sao vậy, từ lúc trong bệnh viện ra, nó trở nên kì lạ.

Tôi không chê bấn.

Đường Mặc Vũ vẫn lôi kéo quần áo cô, bấn thì cứ bấn, cô mệt rồi, phải nghỉ ngơi cho thật tốt đã...

Q.1 - Chương 72: Ngoan, Gọi Mẹ Đi.

Lạc Tuyết hiểu rõ, cô dụi dụi hai mắt, quả nhiên là mệt mỏi, trước ngủ đã rồi nói sau, dù sao lúc nào cũng dọn dẹp được mà.

Cô nằm xuống, ôm Đường Mặc Vũ vào lòng, thỏa mãn cười..

“Lạc ...Tuyết...” Chữ không rõ rang, từ trong giọng đứa trẻ non mềm truyền ra.

Lạc Tuyết mơ màng, mở to hai mắt : “ Ngoan, gọi mẹ đi.”

“Năm-mơ,..” Đường Mặc Vũ lờm cô một cái, đồ không có tình cảm, nhưng khi đôi tay nhỏ nhắn kia lại cấu véo mặt cô, đúng là cô mệt mỏi quá rồi, mặc kệ anh hành hạ cô thế nào, cô cũng không có tính lại.

“Lạc Tuyết” Vẫn là cái giọng nhỏ không ra nghĩa, chữ không rõ ràng lắm, đột nhiên anh càng thêm hận cái cơ thể này, là một cô gái cũng được, gay cũng được, sao lại là tên nhóc , vì cơ thể lớn anh mới giúp được cô, mà không phải khiến cô mệt mỏi thế này.

Anh có thể nghe được tiếng hít thở của Lạc Tuyết, trên cơ thể cô vẫn mang theo hương vị bùn đất trước kia, nhưng bây giờ anh không còn ghét bỏ nữa rồi.

Anh ngồi dậy, đem toàn bộ chăn đắp cho cơ thể cô, Lạc Tuyết giật mình một cái, ngủ càng kĩ thêm.

Trên đường phố, một đôi mẹ con không giống mẹ con gì cả, người phụ nữ tàn tật một chân, trong lòng cô lại cột một thằng nhóc, thằng nhóc này có khối bót lớn, đều là người khuyết tật nhưng công việc rất kiên cường.

Cô khom lưng xuống, Đường Mặc Vũ nhặt một mảnh giấy trên mặt đất, đặt ở tay cô.

Lạc Tuyết nhận lấy, nhẹ nhàng xoa cái mặt anh.

Không được chạm vào mặt tôi, cô bản lĩnh...

Đường Mặc Vũ không khỏi trốn tránh, song khóe môi hơi giương lên, nhưng có thể nhìn ra, tâm trạng anh bây giờ rất tốt.

“Tiểu Vũ, tẹo nữa chúng ta đi mua trứng gà nhé ?”

“Không.” Đường Mặc Vũ lắc đầu, cô ăn cái gì thì cũng cho anh ăn cái đấy là được rồi.

Lạc Tuyết xoa tóc anh, nhẹ nhàng cười : “ Tẹo nữa mình đi mua, hôm nay chúng ta kiếm không ít tiền, có thể mua được rất nhiều, đủ cho con ăn vài ngày.”

Đồ ngốc, Đường Mặc Vũ tròn mắt lên, cô không nhìn thấy anh lắc đầu sao, đúng là đồ phụ nữ rõ ràng không biết ý tứ anh lắc đầu, muốn mua là mua, chờ lúc bọn họ rời khỏi cửa hàng, trong tay Lạc Tuyết đã có nhiều trứng gà rồi.

Đường Mặc Vũ trừng mắt nhìn trứng gà trong tay Lạc Tuyết, đúng là bọn họ phải đi lượm ve chai mấy ngày mới kiếm được ngàn tiền này, nếu nhiều ngày như thế này, có thể mua cho cô bộ quần áo hoặc giày rồi, đêm qua anh có nhìn qua cô sửa quần áo, bộ quần áo kia đã không thể mặc được, nếu cứ mặc tiếp, chỉ sợ trên mặt vải có mấy miếng vá rồi.

“Tiểu Vũ không được, đợi mẹ về rồi làm cho con.” Lạc Tuyết nựng mặt Đường Mặc Vũ, nhìn nhìn, chắc là đã đói bụng rồi, về nhà cô nhất định cho nó ăn no thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 73: Mẹ Con Rất Ngủ

Quả nhiên là rất khó tương thông, rõ ràng Đường Mặc Vũ nhắm mắt rồi, mắt không thấy tâm không phiền, sao cô lại nghĩ anh muốn ăn , dù sao không cần ăn, anh cũng không phải heo. Mỗi ngày trừ ăn là ngủ, trong ý thức của anh, anh là Đường Mặc Vũ, không phải Tiểu Vũ, không phải thằng nhóc mới sinh.

Trong gian phòng không lớn, Lạc Tuyết ngồi bên giường, chăm chỉ bắt đầu chơi chiếc hộp thần bí cái này rất khó chơi, nửa giờ sau, cuối cùng cô gác bỏ chiếc hộp thần bí trong tay ra, cô không chơi được thứ này.

Đường Mặc Vũ thuận tay cầm lên, bàn tay nhỏ không ngừng xoay xoay, ánh mắt anh đặc biệt chuyên chú, rất nhanh, anh giống như nhà ảo thuật, cái thần bí kia bị anh chơi thành đồng nhất màu sắc rồi.

“Tiểu Vũ, con giỏi quá.” Lạc Tuyết nằm sấp trên giường kinh ngạc nhìn động tác Đường Mặc Vũ, cô cầm lấy chiếc hộp thần bí, không ngừng xem xét, không biết sao nó lại chơi được.

“Tiểu Vũ, sao con lại chơi được trò này?” Cô hỏi.

“Tôi...” Đường Mặc Vũ vừa mới mở miệng, nhưng bị Lạc Tuyết ngắt lời: “Mẹ biết rồi, con không thể nói chuyện, sao mẹ lại quên chứ.” Cô xấu hổ nhìn nó cười, sau đó ngồi một bên, bản thân tự chơi tiếp, cô không tin bản thân mình còn chơi kém hơn một thằng nhóc, đúng 1h trôi qua, cô lại buông chiếc hộp thần bí một lần nữa.

“Được rồi, mẹ không có khiếu chơi trò này, con tự chơi đi.” Nói xong cô đem chiếc hộp thần bí đặt trong tay Đường Mặc Vũ.

Đường Mặc Vũ lật người lại, thứ này không cần có năng khiếu, nếu có cơ hội, anh sẽ nói cho cô biết. Anh nhắm mắt lại, vừa muốn ngủ, mấy ngày này trôi qua nhanh thật.

TV còn đang mở, ánh mắt Đường Mặc Vũ nhìn chăm chăm TV, hiển thị về mặt người trung niên, mỗi khi anh nhìn bóng dáng Đường Thượng Nguyên trong TV, ánh mắt lại mù mịt một lúc.

“Chữ này là...” Lạc Tuyết ngồi ở bên cạnh đang cầm bút vẽ cái gì đó. Cô lại lật sang trang, lông mi hơi nhíu lại.

Lúc này Đường Mặc Vũ mới kì quái nhìn cô chăm chăm cô biết chữ không nhiều lắm, nhưng giấy tờ đơn giản vẫn xem hiểu được. Song, anh lại không biết cô đang nói gì.

Nửa giờ sau, Lạc Tuyết đếm đếm ngón tay mình.

“30... Chẳng trách người khác đều bảo mình là ngốc, quả nhiên chỉ số thông minh của mình không đủ.” Lạc Tuyết buông sách xuống, sau đó khổ sở nhìn Đường Mặc Vũ, cô đi qua ngồi bên cạnh Đường Mặc Vũ, sau đó nấn nhé mặt anh.

“Tiểu Vũ, trên sách này nói, mẹ con là đứa ngu.” Cô bĩu môi, tuy nhiên cô không hiểu mình ngu như nào, nhưng chuyện này thật đã kích đến cô.

“Tiểu Vũ, hay con tới thử xem đi?” Đột nhiên cô nhớ tới cái gì đó, ngồi xồm trên mặt đất cầm lấy sách.

“Tiểu Vũ ơi, vừa này con chọn cái này rồi hả??”

Đường Mặc Vũ vươn ngón tay mình, chỉ một đáp án.

Lạc Tuyết vội vàng ghi lại, một câu lại một câu tiếp, đã hơn 10 câu trôi qua, một mình Lạc Tuyết ngồi ở chỗ kia, không ngừng thêm thêm tính tính... Mà Đường Mặc Vũ ngáp một cái, buồn tẻ nhắm mắt lại, hi vọng sớm mai sẽ đến, như vậy là anh có thể lớn thêm 1 ngày rồi, chẳng thể thì cái cô gái này tự xưng là mẹ anh, để cho anh không thể chịu được.

“Tiểu Vũ ơi...” Đột nhiên giọng nói Lạc Tuyết vang lên, dọa anh khiếp sợ, không có việc gì thì kêu cái quỷ gì nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 74: Nguy Hiểm.

“Tiểu Vũ, sách này nói chỉ số thông minh của con là 150, oa, thiên tài trong thiên tài.” Lạc Tuyết buông sách xuống, ôm lấy Đường Mặc Vũ: “Tiểu Vũ, con xem chưa? Con là một thiên tài, một thiên tài đó...” “Lạc Tuyết phấn chấn, cô ngu ngốc thì không sao, miễn là Tiểu Vũ của cô thông minh là được.

‘Dĩ nhiên’ Đường Mặc Vũ giương cằm lên cao, từ nhỏ anh đã là người ưu tú vượt trội, cho nên khi trưởng thành anh mới thành công như vậy, mà những thứ thành công này đều tự do hai bàn tay anh tạo ra. Anh tự tin nhớ lại ngày trước, đương nhiên không phải anh tự mãn, đây là tự tin, tuyệt đối tự tin.

“Tiểu Vũ, mẹ vui quá.” Lạc Tuyết vội vàng cầm sách lên, chạy ra ngoài, để một mình Đường Mặc Vũ ở trong nhà.

‘Như thế đã kích động rồi sao? Nếu cô biết tôi là Đường Mặc Vũ, liệu cô có ngắt đi không?’

Đường Mặc Vũ nhìn bộ dáng ngây ngốc của Lạc Tuyết, anh cười, Lạc Tuyết của anh thật đáng yêu.

Dần dần, cô gái kia từ khi nào thành của anh rồi... Nhưng, anh suy nghĩ ngược lại, bọn họ nói anh là Tiểu Vũ của cô, đương nhiên, cô cũng là của anh.

Như vậy mới công bằng, không phải sao?

Trên con đường yên tĩnh, đèn đường khiến bóng hai người kéo rất dài cực kì dài. Lạc Tuyết cúi đầu điều chỉnh mũ cho Đường Mặc Vũ, mới tiếp tục đi.

“Tiểu Vũ, trời ngày càng lạnh, chúng ta sẽ sống qua mùa đông rất nhanh, đến lúc đó con biết đứng trong nhà rồi.” Lạc Tuyết nhìn lá cây đang rơi xuống trên mặt đất, có một chút lo lắng, thời gian hết sức nhanh, vừa mới bắt đầu mùa thu, đã rất nhanh đến mùa đông rồi.

Mà mùa đông năm nay, cực lạnh.

“Hmm” Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng hừ một tiếng, anh đã biết phát âm tiết ngắn, anh cực kì hi vọng mùa đông này, bởi vì một chút thời gian nữa thôi, anh có thể nói chuyện rồi.

Anh giương môi, cực kì chờ mong cô có thể nghe hẳn nói chuyện, về mặt có cái gì đó.

Là kinh ngạc hồ đồ, hay là cái gì, cứ muốn suy nghĩ đều khiến anh có cảm giác thú vị.

Đằng sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đột nhiên Đường Mặc Vũ mở to hai mắt, trái tim anh không khỏi thấp thỏm, một dự cảm không tốt, trời sinh Đường Mặc Vũ trực giác, có nguy hiểm, đằng sau có nguy hiểm.

“Lạc Tuyết, chạy mau...” Anh dùng lực kéo mạnh quần áo Lạc Tuyết, mà tiếng bước chân phía sau ngày càng gần.

Lạc Tuyết không hiểu liếc mắt Đường Mặc Vũ một cái: “Tiểu Vũ, con sao vậy, hay là đói bụng rồi?” Nhưng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, cho tới giờ vẫn không có biểu cảm.

Mãi đến khi cơ thể anh giật mình, cũng nghe đến chỗ tiếng bất thường.

Cô ôm chặt con trong lòng, chạy về phía trước, nhưng cô bị tạt chân, mặc kệ chạy thế nào, bọn họ cũng không chạy nhanh được, cô không dám quay đầu lại, cảm thấy đằng sau có tiếng bước chân thỉnh thoảng truyền đến, thậm chí ngày càng gần, một tắc cũng không rời, là ai, là ai đuổi bọn họ, cô không có tiền, không có sắc, cô chỉ là người lượm ve chai thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 75: Gặp Cướp

Cô lê chân mình, chân què kiên trì chạy về phía trước, chỉ có điều, tiếng bước chân ở đằng sau ngày càng gần, mỗi khi phía trước có bóng mờ rơi trên mặt cô, sau đó chặn đường cô.

“Đưa hết tiền đây.” Hai gã đàn ông về mặt dữ tợn, trên mặt lộ vẻ nham hiểm, hai cặp mắt như con sói đang phát lực quang, bọn họ chặn đường trước Lạc Tuyết, trong tay cầm con dao, lộ ánh sáng lạnh chói mắt.

“Đem tất cả tiền bạc ra đây, đem hết đây... không thì tao giết chúng mày.” Người đàn ông nhỏ bé từ từ tiến sát Lạc Tuyết, đưa tay mình ra trước mặt cô.

Lạc Tuyết ấn đầu Đường Mặc Vũ vào lồng ngực, ngực căng thẳng đập liên hồi, bắt đầu cắn môi, cơ thể run rẩy, khó khăn lắm mới giờ tay lên, đem toàn bộ tiền trong túi mình lấy ra.

“Có một chút này thôi á?” Ánh mắt hai người đàn ông ngẩn lại, mấy đồng tiền này, một bữa cơm cũng không đủ.

“Tôi... Tôi không có tiền...” Lạc Tuyết lui về phía sau một bước: “Tôi chỉ là người lượm ve chai, thật sự không có tiền.” Lạc Tuyết sợ hãi rút người lại, cô thật sự không có tiền, cho dù bọn họ có giết cô cũng không có tiền.

“Xui xẻo quá, thế nào lại tóm được á đồng nát.” Bọn họ chửi thề một tiếng, sau đó sắc mặt u ám xem xét cô gái trước mắt, không dễ dàng gì tóm được người một mình, nhưng nghèo như vậy, thì ra bọn họ đuổi theo nửa ngày, chạy suốt thời gian dài như vậy là vô dụng rồi.

“Đưa thẳng nhóc tới đây, có thể bán đi một ít tiền.” Gã nhỏ bé thu hồi dao găm lại, xem ra cũng cam chịu số phận, quả nhiên vừa nhìn, mùi vị trên người phụ nữ này thì không nói, bộ quần áo cũ kinh khủng, tuy chả lấy được thứ béo bở gì, nhưng có một thằng ocn không tồi, bán đi cũng được ít tiền.

Lạc Tuyết càng ôm chặt Đường Mặc Vũ hơn, cô xoay người, cố gắng chạy về phía sau, không được cướp con cô đi, Tiểu Vũ là của cô mà.

“Chạy, chạy làm cái gì hả, con điếm kia.” Gã gầy chạy bước dài đuổi theo, ra sức cướp Đường Mặc Vũ trong lòng Lạc Tuyết.

“Chết tiết, tay của tao ... Thằng nhóc con vậy mà dám cắn tao à..” Gã gầy kêu lên như bị chọc tiết heo, gã dùng lực quăng tay mình ra, dưới ánh đèn, chỉ thấy Đường Mặc Vũ giương môi mình, còn có ánh mắt lạnh lùng không giống trẻ con, đương nhiên trên mặt nó còn có cái bốt.

“Xấu thế này, tao thêm vài.” Gã gầy không khỏi cắn răng, hận muốn mắng người, một người què thế này, một người quái dị thế này, mình bị thiệt thòi rồi.

“Trả con cho tôi.” Trong lòng Lạc Tuyết trống rỗng, cô vội vã đi lên, nhưng bị gã thấp bé kéo lại. Ánh mắt mờ lung, nước mắt óng ánh, còn có một khuôn mặt trắng xanh tràn đầy vẻ kinh hoàng và sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 76: Làm Sao Bây Giờ

“Trả lại con cho tôi.” Cô dùng lực vươn tay mình về hướng gã gầy, muốn bám chặt Đường Mặc Vũ : “Van xin các anh, đừng làm đau con tôi, không nên làm thương nó, nó còn nhỏ, nó không hiểu cái gì đâu ...” Cô không ngừng khóc xin, đôi tay vươn lên phía trước, nhưng, đã bị gã đàn ông thấp bé giữ chặt, mà cô chỉ có thể nhìn về mặt Đường Mặc Vũ xanh tím, trên mặt lộ vẻ đau muốn chết.

“Đại ca, thằng oắt này làm sao giờ, xấu như này, vô dụng thôi.” Gã gầy chán ghét nhìn đứa trẻ trong tay gã, hận không thể ném bỏ, mặt xấu thì không nói làm gì, ánh mắt cực kì đáng sợ, đứa trẻ làm cho người ta không thích mà cần gã, tuy không có răng nhưng vẫn muốn cắn.

“Vứt đi.” Gã thấp bé được xưng là đại ca nhìn Lạc Tuyết bị mình chop tới . tay tiến đến, sờ sờ mặt cô, tuổi trẻ thế này, bộ dạng cũng tạm ổn.

“Không.” Lạc Tuyết tránh né bàn tay kia, đột nhiên hai mắt mở to, đang nhìn thấy Đường Mặc Vũ bị gã gầy hung hăng bỏ ra, cô liền linh giăng tay ra, vươn bàn tay đến, để Đường Mặc Vũ không bị rơi xuống đất, ôm chặt chẽ.

May quá...may quá

Cô ngồi xồm trên mặt đất, trong lòng ôm chặt con, để cho mặt nó dán vào ngực mình, giọng nói cũng nói tiếp nhau, van xin các anh, đừng, đừng làm hại nó. Cô ghen ngào, nhưng chỉ rất nhanh sau đó, cơ thể của anh lại bị kéo ra, hai gã kia vươn bàn tay thô lỗ kéo tay cô ra, cô chỉ có thể nhìn Đường Mặc Vũ một lần nữa bị cướp đoạt.

Thân thể Đường Mặc Vũ uốn éo không ngừng, hai mắt đều phát ánh sáng màu đỏ yêu tri, những tên đáng chết này, buông tôi ra.

Gã gầy ngồi xồm xuống, dùng lực nắm chặt cầm Lạc Tuyết. Nhìn chăm chăm khuôn mặt càng trắng bệch của cô, thỉnh thoảng lông mi còn run rẩy, khuôn mặt cực kì thương cảm, nhưng sẽ không khiến cho bọn họ mủi lòng.

“Vị đại ca này, tôi xin anh mà, hãy tha cho con tôi đi? Chúng tôi chỉ là người nhặt rác, chúng tôi không có tiền, thật sự không có mà, buông tha chúng tôi đi, nếu anh muốn tiền thì hãy chờ tôi kiếm tiền, nhất định sẽ đưa cho các anh, có được không, tôi xin anh đó” Lạc Tuyết quỳ xuống, lòng tự trọng cũng không cần, chỉ cần con của cô thôi.

Bọn họ đã tội nghiệp rồi, đừng đối xử tàn nhẫn với họ, được không?”

Cô không có gì cả mà.

“Trông cô em chả ra sao cả, chân lại có vấn đề.” Tay gã gầy sờ qua khuôn mặt Lạc Tuyết, làm bộ mặt khốc trông khó coi, nhưng trông rất sạch sẽ, quan trọng là còn trẻ. Gã cười lạnh một tiếng.

“Tuy chỉ là người què, nhưng cái mặt vẫn nhìn được ...”

Đường Mặc Vũ dùng lực mở to hai mắt, chết tiết, Lạc Tuyết, chạy mau, chạy mau, anh không ngừng động đậy tay mình, nhưng mặc kệ giọng anh hô thế này, yết hầu của anh không có âm thanh phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 77: Lựa Chọn

Lạc Tuyết, chạy đi, chạy nhanh chút...

“Trả con lại cho tôi...” Ánh mắt Lạc Tuyết ngơ ngác nhìn chằm chằm Đường Mặc Vũ, cơ thể anh run rẩy không ngừng, trong mắt, trong lòng cũng chỉ có Đường Mặc Vũ, cô không biết sợ hãi, chỉ một lòng bảo vệ con của cô thôi.

“Đã lâu rồi chúng tao chưa chơi gái, cô em cũng chấp nhận đi, dù sao vẫn không thể nói không.” Gã gầy bỏ cảm Lạc Tuyết xuống, cúi đầu nhìn mặt cô... Về mặt cười tà ma, dưới ngọn đèn mờ ám, giống như ma quỷ đáng sợ.

Bàn tay Lạc Tuyết nắm chặt quần áo mình, ánh mắt cô đột nhiên tròn to: “Các anh... muốn gì?” Cô cảm giác được sự nguy hiểm đến gần, một loại nguy hiểm đáng sợ, mắt Đường Mặc Vũ trừng đỏ, nhưng anh vô dụng, không thể cứu được cô, không giúp được cô. Thậm chí còn luôn miệng nói, cũng chỉ phát tiếng huhu.

“Làm gì u, tẹo nữa cô em sẽ biết.” Gã gầy cười lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt đảo qua cơ thể người phụ nữ gầy trẻ tuổi trước mặt này: “Cô em, lựa chọn bọn anh đi.” Gã gầy ngồi xổm trên mặt đất, khoe môi giương lên: “Về thẳng nhóc này...” Gã chỉ vào Đường Mặc Vũ, rồi lại chỉ cô, trái tim Lạc Tuyết đột nhiên co rút, một loại gió lạnh thổi từ lòng bàn chân, lạnh đến toàn thân cô.

“Bọn anh chỉ chơi cô em cho đến chết đi sống lại thôi, con của cô em cũng do sự lựa chọn của cô em đó.” Gã gầy tiếp tục máu lạnh nói, ánh mắt ra hiệu cho gã thấp bé, dù sao hôm nay thu nhập không tồi, có gái để chơi, nếu là tự nguyện thì chơi càng sướng.

Gã thấp bé giờ Đường Mặc Vũ lên, chỉ cần gã nhẹ nhàng buông tay, chỉ cần Đường Mặc Vũ ngã xuống, không biết cũng biến thành tàn phế.

Ánh mắt Lạc Tuyết mông lung, ngón tay cô càng nắm chặt quần áo, nước mắt rơi xuống.

Cô kia, chạy đi... Đường Mặc Vũ đột nhiên khóc rống lên, giống như chuyện nhặt được ví tiền lần trước, hi vọng có người tới cứu bọn họ... Nhưng gã thấp bé động tác nhanh hơn, gã bịt chặt miệng anh, thậm chí còn dùng lực đánh mặt anh một cái: “Chết tiệt, vào lúc này còn khóc, mày khóc nữa thì tao giết mày.”

Lạc Tuyết nhìn hai mắt Đường Mặc Vũ hồng hồng, trước mặt hai gã đàn ông không có ý tốt này, ngón tay cô giật giật, sau đó buông lỏng quần áo ra...

“Các anh cam đoan không làm đau con tôi chứ? Các anh, cam đoan không...” Giọng run rẩy hỏi, đôi mắt kia cũng mất đi sắc thái, chỉ cần cô không phản kháng, chỉ cần cô ngoan, bọn người đó sẽ không làm hại Tiểu Vũ của cô chứ?

“Đương nhiên...” Gã gầy ác ý nở nụ cười: “Cô em yên tâm, loại tạp chủng này, bọn anh muốn làm gì chứ? Bọn anh chỉ cần tiền bạc, nhưng cô em thì không có, mà thằng oắt này xấu quá, bán không được nhiều tiền, bọn anh thì không muốn trở về tay không. Cho nên...” Tay anh đặt trên quần áo Lạc Tuyết, sau đó dùng lực xé, quần áo cũ kỹ muốn rách kia, đã bị cô vá đi và lại, bây giờ thật không thể mặc được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 78: Chịu Nhục

Lạc Tuyết Đường Mặc Vũ đột nhiên cảm giác máu trong người không ngừng tuôn về phía trước, trước mặt anh là một loại màu đỏ, nhìn cái gì cũng thành màu đỏ, bờ môi anh run rẩy, lỗ tai ong ong vang lên, chỉ có thể nghe thấy một tiếng xé quần áo.

Lạc Tuyết không hề động đậy, cô chỉ cắn chặt mu bàn tay, nhìn đứa con của mình đang bị gã kia cầm trên tay, trên mặt dần mất đi huyết sắc, chỉ có đôi đồng tử hiện vẻ yếu mền và tuyệt vọng. Tiểu Vũ à, mẹ sẽ bảo vệ con, mặc kệ thời điểm chỗ nào, mẹ đều bảo vệ con, đừng nhìn mẹ, đừng nhìn.

Cả người cô bại lộ dưới ánh đèn đường, một cơ thể gầy, trắng xanh hơi run rẩy trong gió, co rúm lại, cô nhắm hai mắt lại, chỉ có một giọt nước mắt rơi từ khóe mi xuống đất.

“A...” Cô đột nhiên cắn chặt mu bàn tay, trên mặt hiện vẻ hành hạ, thống khổ, tuyệt vọng... Cái loại tuyệt vọng này sâu gần rết thấu xương... Ngay cả tay cô cũng bị cắn đến chảy cả máu.

“Một đôi tay ghê tởm không ngừng du ngoại cơ thể cô, cô chỉ có thể khóc, có thể khóc.... Khi hai chân cô bị tách ra, cô càng cắn chặt sâu hơn, vết máu, máu từ khóe miệng chảy ra.

“Nóng, nhưng trái tim rất lạnh.

“A...” Trong ngõ nhỏ hắc ám, bóng dáng dưới ánh đèn đường mờ nhạt nhẹ nhàng đong đưa, mà lúc này, bên trong phát ra một tiếng kêu cực kì thương cảm

Yếu kém yếu kém, thậm chí là vô lực.

Lạc Tuyết....

Đường Mặc Vũ mở miệng, trái tim của anh giống như muốn nổ tung, đau đớn khiến hô hấp cũng trở nên khó khăn, gã thấp bé chỉ một mực nhìn chăm chăm trước mắt, ánh mắt nhồi máu, trong lòng gấp gáp muốn thử...

“Nhanh chút đi...” Gã kia không ngừng thúc giục, thậm chí một bàn tay vẫn đặt ở dưới mình, không ngừng vỗ về chơi đùa.

Đầu óc Đường Mặc Vũ đột nhiên bị tách ra... Âm thanh trong tai anh càng ngày càng mơ hồ...

“Này, đại ca, không ngờ là gái trinh, chặt quá, đã lâu rồi em không có trải qua chặt chẽ như vậy.” Gã gầy kia không ngừng động tác, gã cúi đầu, nhìn người dưới thân gần chết, bộ mặt không ngừng hung ác, lần này bọn gã đó nhất định được bảo vật rồi.

“Nhanh một chút đi, tao sắp không chờ kịp nữa rồi.” Gã thấp bé nói, liền tiện tay ném Đường Mặc Vũ ở một bên, sau đó dùng chân đá, đá anh ra xa đường, nhưng không có nhìn thấy đường mặc vũ nhắm mắt lại, dường như không còn hơi thở nữa rồi.

Trong một bệnh viện, đột nhiên dụng cụ phát ra tiếng thật lớn... Tịch tịch...

Một đoàn bác sĩ vội vàng đi vào : “Nhanh đi, bệnh nhân có phản ứng, tim đập nhanh hơn, huyết áp không ngừng giảm xuống, cấp cứu nhanh lên...”

“Không, huyết áp của cậu ấy đã không còn... Cường tâm châm, mau chuẩn bị cường tâm châm”

“Bác sĩ, tim đập bệnh nhân đã không còn...” Hộ sĩ bên cạnh nhìn một đường thẳng trên máy theo dõi, lớn tiếng kêu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 79: Đó Là Ác Mộng.

“Chuẩn bị điện kích.” Bác sĩ bình tĩnh ra lệnh, nhưng, trên trán của bác xuất hiện vài giọt mồ hôi, chuyện này rốt cuộc là sao vậy, không phải tất cả đều tốt rồi sao, làm sao đột nhiên biến thành như vậy, lúc này không giống với tình huống cho phép nghỉ, bác cũng muốn cứu người mà...

Máy điện kích đã đặt trên tay bác, bác cầm dụng cụ quen thuộc trong tay đặt trên ngực bệnh nhân.

“Chuẩn bị bắt đầu...”

Dòng điện lớn khiến cho cơ thể người bệnh nằm trên giường nâng lên.

“Lạc Tuyết...” Làn môi của anh khẽ mở.

“Bác sĩ, cậu ấy... đang nói?” Y tá ghé vào lỗ tai anh nghe, lảng máng nghe thấy anh đang nói gì đó, nhưng giọng quá nhỏ nên không nghe rõ ràng lắm.

Lại một luồng điện chạy qua người.

“Lạc Tuyết...” Người đàn ông lại mở miệng, nhưng ánh mắt vẫn không mở.

“Cậu ấy vừa nói gì thế?” Bác sĩ lại hỏi một câu, bác lau chút mồ hôi trên trán, tim đập bình thường, huyết áp cũng bình thường, rốt cuộc cũng cứu được người rồi.

Y tá giương mặt lên : “Cậu ấy mới kêu...”

“Lạc Tuyết.”

Mà tất cả mọi người nhìn về phía người đàn ông trưởng thành đang hôn mê bất tỉnh kia, không rõ cậu ấy nói Lạc Tuyết là ý gì...

Mà người bệnh tên là Đường Mặc Vũ, con trai duy nhất của Đường thị, cháu trai duy nhất của Đường tướng quân, mà cũng là người bệnh được soi trọng nhất trong bệnh viện này.

Chân trời sáng lên một mảnh trắng xanh, có ánh mặt trời nhỏ bé đã bắt đầu chiếu, mà ở trong cái ngõ tắt nhỏ không bóng người, nơi này vừa mới xảy ra cái gì????? Một người đàn ông gầy mẩy mồm bò xuống người phụ nữ, chậm rãi mặc quần áo.

“Sao, tuy chỉ là người lượm rác, nhưng mùi vị không tệ chứ?” Đàn ông thấp bé nhìn thoáng người phụ nữ gần chết trên mặt đất, lau miệng một cái, xem ra bọn gã thật sự được thỏa mãn lớn.

“Dạ, gái trinh này thật sít chặt.” Đàn ông gầy gât đầu, chút dâm dục chưa tan hết : “Em còn muốn thêm lần nữa.” Song, gã đàn ông kia đánh một cái vào đầu gã : “Đầu óc mày bị bệnh à, mày không thấy trời sáng rồi hả?”

Đàn ông gầy cười ha ha, gã xoa tay mình : “Anh không cần nói, em cũng biết mà.” Gã nhìn thoáng xác trẻ con cách đó không xa, không phải con của mình, người đàn bà này ngu thật. Gã liếc mắt , đi theo người thấp bé rời khỏi đó.

Gió trong ngõ nhỏ, rất là lạnh ...

Thật sự rất lạnh, rất lạnh...

Khi ánh sáng chiếu vào đó, lông mi Lạc Tuyết nhẹ nhàng run rẩy, cô chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm bầu trời giống ngày hôm qua, trời đã sáng, toàn bộ đều đã kết thúc, đúng không?”

Cô thật sự rất muốn, rất muốn nghĩ đó là ác mộng, nhưng.... Không phải.

Cô ngồi dậy, thấy vết máu giữa hai đùi mình, bọn gã đó đã tàn sát bữa bãi trên cơ thể cô cả đêm, suốt cả một đêm, lúc đầu là đau đớn, sau là vô cảm, đến bây giờ, cô đã cam chịu số phận rồi.

Cô cảm lấy quần áo mình mặc vào, ngón tay run rẩy cài từng nút áo, nhưng không khóc, một giọt nước mắt cũng không có, ngay cả ánh mắt cô cũng vô cảm rồi.

Mãi đến khi cô bò đến cạnh Đường Mặc Vũ, mới cẩn thận ôm lấy nó, nó còn đang ngủ say, tuy nhiên sắc mặt không tốt, nhưng cô vẫn cảm giác được tiếng hít thở của nó, vẫn thờ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 80: Cuộc Sống Còn Đang Tiếp Tục.

Chỉ cần nó không sao là tốt rồi, cô vốn không tính chuyện lấy chồng, cô hai bàn tay trắng, không có nhà, không có người thân, chỉ cần sống song là được rồi.

Cô đứng lên, ôm con trong lòng, một chân què lê về phía trước, tóc tai cô rối bời, trên mặt cũng có chút thương tổn, ngay cả quần áo trên người cũng bị xé.

Tiểu Vũ à, mẹ có con rồi..

Cô dán mặt mình lên mặt Đường Mặc Vũ, nhìn con đường trước mặt. Trên mặt có một thoáng cười chua xót.

Cô cẩn thận rửa khắp người, nhưng rất nhanh sau đó, cô ngồi xồm trên mặt đất, kiểm chế không được khóc rống lên, cô muốn chết, thật sự muốn chết, nhưng cô không thể, nếu cô chết thì Tiểu Vũ làm sao bây giờ, cô đã nói rằng sẽ cố gắng chăm sóc nó, để cho nó đến trường, cho nó lớn lên như những đứa trẻ khác.

Cho nên, cô không thể, cô vẫn sống sót, tiếp tục công việc thật tốt...

Cô lại đứng lên, soi gương cười, cô đã học cách cười vô cảm, tầm thường, bọn họ là người như thế, còn danh dự gì đó, cô kéo cửa đi ra ngoài, nhìn Đường Mặc Vũ trên giường chưa tỉnh lại.

Cô nằm trên giường, cẩn thận ôm nó vào lòng ngực mình.

“Tiểu Vũ à, mẹ chỉ có con...” Một giọt nước mắt rơi trên mặt Đường Mặc Vũ, cô vội vã lấy tay lau sạch sẽ, chỉ còn 1 giọt lệ long, cô nhắm mắt lại, ôm chặt con, cô nói rằng đó chỉ là giấc mộng. Chỉ cần tỉnh lại, toàn bộ đều trở nên tốt đẹp.

Cô vẫn là Lạc Tuyết trước kia, không có thay đổi, một Lạc Tuyết chuyên đi nhặt rác.

Cô chỉ là ...

Cô ...

Đường Mặc Vũ nhủ mảy một chút, anh mở hai mắt mình, trên đỉnh đầu có tiếng hít thở đều đặn.

“Lạc Tuyết ..” Anh vươn hai tay, chạm vào mặt “người mẹ” của anh, sau đó dùng mặt mình nựng mặt cô, cảm giác được nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Tôi xin lỗi Lạc Tuyết... xin lỗi ..”

“Tôi sẽ giết bọn chúng, chắc chắn.” Anh mở hai mắt lạnh lùng tàn khốc, anh nhớ kỹ mặt bọn chúng, nhớ kỹ giọng nói bọn chúng, cả đời sẽ không quên, mặc kệ bọn chúng đến xó xỉnh đi chẳng nữa, anh nhất quyết phải tìm được bọn gã đó.

Anh sẽ giết hết, giết hết những người đó.

Bàn tay vô lực không ngừng xoa nhẹ trên mặt cô, trái tim anh co rút nhanh, hơi thở lạnh lẽo, anh xiết chặt tay mình, toàn bộ thân thể đều lạnh run rẩy cả lên.

Lạc Tuyết, tội nghiệp Lạc Tuyết. Không phải sợ, Tiểu Vũ của cô còn ở đây, Tiểu Vũ thích cô, yêu thương cô, không ai cản cô cũng không sao, tôi cần là được.

Anh nhắm mắt lại, trong nháy mắt, phía dưới khóe mắt cũng rơi một giọt nước.

Anh có nước mắt rất ít...

...

“Lạc Tuyết, ra ngoài à?” Bác Lưu tới hỏi thăm lạc tuyết, gần đây nó hơi kì lạ... cả ngày cũng không nói chuyện, cũng chẳng thềm ra khỏi cửa nữa.

“Vâng.” Lạc Tuyết gật đầu, chỉ cầm một túi lớn. Cô cười với bác Lưu, nhưng cặp mắt kia lại buồn bã.

“Lạc Tuyết, cháu yên tâm, bác sẽ chăm sóc Tiểu Vũ cho cháu.” Bác Lưu vỗ ngực mình, làm như cam đoan, bởi vì lần trước không cho nó mượn tiền nên trong lòng có chút áy náy, chủ động nhận trách nhiệm chăm sóc thẳng thóc kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 81: Chờ Con Lớn Lên Từng Ngày.

Mà bác phát hiện, tên nhóc kia được dạy dỗ rất tốt, nó tự mình ăn, cũng không ầm ĩ, cả ngày mở to đôi nhãn tình, cơ thể cũng không động đậy, nên không cần lo lắng nó có thể rơi xuống giường hay không.

“Cảm ơn bác.” Lạc Tuyết khom lưng, sau đó mới đi ra ngoài, cô đã không còn cảm giác đau đớn, có lẽ là vô cảm rồi.

Nhưng mà, cô tự vực tinh thần dậy, cô vẫn tiếp tục công việc đó, cho dù thân thể cho cô có ô uế, cô vẫn phải sống sót, vì con của cô mà.

Cô nhặt một chiếc bình trên mặt đất, sau đó tự tay bỏ vào túi rác, không sợ bẩn, cũng không sợ mệt, chỉ cần kiếm tiền là được.

Buổi tối, cô mở cửa, liếc thấy thẳng thóc bên trong, Đường Mặc Vũ vừa nhìn thấy cô, ánh mắt như sáng rực lên, tuy nhiên không nói một lời.

Nhưng, so với không tiếng động của bác Lưu thì Lạc Tuyết càng yên tĩnh hơn.

“Tiểu Vũ, mẹ đã về.” Lạc Tuyết đi tới, ôm lấy Đường Mặc Vũ trên giường, hai tay nựng má Đường Mặc Vũ vào mặt cô, nhẹ nhàng cọ cọ, không nên đau lòng, Lạc Tuyết, còn có Tiểu Vũ của mày nữa mà.

“Mẹ có con là đủ rồi.” Lạc Tuyết ôm chặt Đường Mặc Vũ, cô không hối hận, vĩnh viễn cũng không, nhưng Đường Mặc Vũ cảm giác trên mặt anh xuất hiện vài giọt nước mắt lạnh lẽo.

Một giọt lại một giọt.

Chỉ có điều, cô vẫn đang cười, một mực vẫn cười.

“Tiểu Vũ, con đã lớn rồi.” Lạc Tuyết đặt Đường Mặc Vũ ở trên giường, sau đó ngồi xổm trên mặt đất nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó : “ Khi mẹ nhặt con về, con mới có tí xíu, giờ con đã lớn như vậy rồi đó.” Cô đem mặt mình dán tại trên giường, làn môi hơi hơi trắng giương cao.

“Mẹ đang chờ con, chờ con lớn lên mỗi ngày.” Cô nhẹ nhàng động dây lông mi, một đôi tay nho nhỏ kề sát mắt cô, mẹ chỉ ngủ một lúc thôi, một lúc là được rồi...

Lạc Tuyết nhắm chặt ngón tay, chậm rãi đóng mắt lại, nhưng không có nhìn thấy khuôn mặt Đường Mặc Vũ đang đau lòng.

Đường Mặc Vũ tựa vào cạnh cô, dùng bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy cô, anh hận mình không thể trở lại bộ dáng cũ, thật sự rất hận, vì sao, anh không còn là Đường Mặc Vũ nữa, mọi lời an ủi cô đều không thể nói ra, chỉ có thể nhìn cô cười gượng mỗi ngày, ngày càng gầy đi, anh vẫn cho bản thân không làm gì không được, nhưng bây giờ anh biết rõ, những kẻ vô dụng gồm có anh ở trong.

Trong thời gian yên tĩnh, chỉ có hai người họ là đủ rồi, đủ lắm rồi. Tay anh vẫn đặt trên người Đường Mặc Vũ, như là bảo vệ cô, cho dù anh vĩnh viễn ở cái bộ dạng này, hiện tại anh chỉ muốn ở cùng một chỗ với Lạc Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 82: Khi Đó Cô...

“Tiểu Vũ, chúng ta đi ra ngoài.” Lạc Tuyết nhẹ nhàng xoa xoa mặt Đường Mặc Vũ, trên mặt cười nhiều hơn, Tiểu Vũ của cô dạo này cực kì ngoan, nó thường xuyên trêu cô cười, cũng sẽ cười với cô, mà cô cũng bắt đầu từ quên chuyện ngày đó, tuy cô biết, có một số việc vẫn ở trong lòng cô, vĩnh viễn không quên được nhưng... ngày mai, không phải còn rất nhiều ngày mai sao?

Đường Mặc Vũ vươn tay, rất đồng ý muốn cùng cô đi ra ngoài, cho dù là nhất đồ bỏ đi của người khác. Lạc Tuyết khom người xuống xúc Đường Mặc Vũ lên, chợt đột nhiên, cô liếc mắt nhìn nơi ở của mình rất lâu, trong lòng có chút ngẩn ngơ, trước giờ nơi này chỉ có một mình cô, chỉ là một chỗ ngủ đơn giản, giờ có thêm Tiểu Vũ, càng lúc càng giống một cái nhà.

Cô xoay người, đóng cánh cửa đi ra ngoài.

“Lạc Tuyết, cháu không cần phải mang Tiểu Vũ đi, để bác chăm sóc nó cho.” Bác Lưu ở chỗ không xa cất tiếng lên.

Nhưng, Lạc Tuyết chỉ cúi đầu nhìn con trong lòng mình, Tiểu Vũ ơi, con có muốn ở lại nơi này sao?

Cô hỏi Đường Mặc Vũ, mà Đường Mặc Vũ lắc đầu, khẳng khái ôm cổ cô, người như cô, sao khiến anh yên tâm được.

“Cảm ơn bác, hôm nay cháu muốn mang Tiểu Vũ đi ra ngoài, mấy ngày rồi nó chưa thấy mặt trời.” Lạc Tuyết mỉm cười có lỗi với bác Lưu, rồi mới ôm Đường Mặc Vũ rời khỏi đó, bác Lưu nhìn bóng dáng cô, hạ tay xuống, Lạc Tuyết làm sao vậy nhỉ? Đang yên lành mà trông chẳng có sức sống gì cả.

Trên đường phố, Lạc Tuyết ôm Đường Mặc Vũ không ngừng nhặt đồ bỏ đi của người khác, cô khắp khiêng một chân, đi đứng dậy rất khó khăn.

“Từ 5 tuổi mẹ đã đi lượm ve chai, mẹ được nhiều người nuôi dưỡng, nhưng mẹ vẫn cực kì ngoan, luôn luôn kiếm việc để làm, ăn lại thiếu thốn, cũng không bao giờ cãi nhau với người khác, chỉ sợ người khác không cần mẹ, nhưng mặc kệ mẹ chịu khó thế nào, mẹ vẫn bị từng người từng người vứt bỏ, cũng bởi vì chân của mẹ, cho nên từ lúc nhỏ mẹ đã lưu lạc ở đâu đường. Khi đó nhìn thấy người khác nhặt thứ này để bán, mẹ cũng nhặt, mãi đến hôm nay. Tuy công việc vất vả nhưng mẹ vẫn tự nuôi sống bản thân.” Lạc Tuyết chỉ nói, giống như đang lâm bảm, đây là chuyện trước kia, có khi nhớ tới lại đau xót, nhưng mà bây giờ đã nói ra, chỉ có chút chua xót nhàn nhạt, cũng không phải đau khổ gì.

“Tuy công việc chúng ta không sạch sẽ nhưng Tiểu Vũ à, con có biết không? Chúng ta tự tay nuôi sống bản thân, tiền bạc của chúng ta kiếm là sạch sẽ.”

Đường Mặc Vũ đem mặt mình kề sát mặt Lạc Tuyết, cười với cô, cười cực kì đẹp, như thể không thấy rõ khuôn mặt kia nữa.

“Lạc... Tuyết” Giọng nói cần từng chữ một từ giọng anh truyền đến.

Lạc Tuyết lại nở nụ cười, vỗ nhẹ mặt nó một chút : “Mẹ đã nói rồi, không được gọi Lạc Tuyết nữa, phải gọi mẹ ...” Nhưng Đường Mặc Vũ tách mặt ra, khoe môi giương lên.

Cô ôm Đường Mặc Vũ đứng trên đường phố, ngẫu nhiên, lại có ánh sáng ấm áp chiếu vào người bọn họ.

“Mẹ cực kì vui về khi được ở cùng con. ...” Môi Lạc Tuyết đặt trên trán Đường Mặc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 83: Màu Máu.

“Tôi cũng là ...” Đường Mặc Vũ trả lời không tiếng động, tựa vào bờ vai cô, bọn họ nghĩ rằng bọn họ tiếp tục sống vĩnh viễn như vậy, tuy hai người sống vậy và nhưng khi ở chung một chỗ, nhưng có khi lên trời tại thật sự tàn say mê...

“Cẩn thận ...” Phía trước không biết có giọng thét chói tai từ đâu truyền đến. Lạc Tuyết quay lại, nhưng chỉ thấy một chiếc xe cực cao có rèm che đi từ hướng cô.

Đường mặt vũ mở to hai mắt, dường như thấy được cảnh trước kia, chiếc xe kia, và Bạch Nặc.

Tốc độ xe thực sự quá nhanh, căn bản dừng lại không được, như không thấy người, liền mình tiến về phía trước, Lạc Tuyết vội vàng ôm Đường Mặc Vũ chạy đi, cùng nhau đi theo người đi đường, nhưng bấp bùi cô lại bất động.

Phịch một tiếng, cô ngã trên mặt đất, mà chiếc xe kia đi thẳng xổng tới hướng cô.

“Tiểu Vũ... Lạc Tuyết cúi đầu nhìn con trong lòng, sau đó cô dùng lực lên trước một chút, đẩy Đường Mặc Vũ ra xa.

Tiểu Vũ, con ngoan như vậy, sẽ có một người mẹ tốt hơn chăm sóc con, như thế không có Lạc Tuyết nữa, hãy nhớ, con phải sống thật tốt, nhất định nhé.

Phịch một tiếng, đó là một âm thanh rất lớn, một người bị đánh bay ra ngoài, sau đó ngã liên tiếp trên mặt đất, trên mặt còn bị thủy tinh vỡ làm thương, máu không ngừng chảy từ người cô chảy xuống quần áo cũ nát.

Mọi người đều sững sốt, tiếng thét chói tai, ngăn người ngăn người, thậm chí trong lúc này không nhìn thấy cô gái té trên mặt đất, Đường Mặc Vũ không dám tin nhìn chăm chăm người bị thương trên mặt đất, trái tim đột nhiên căng thẳng... Lạc Tuyết ... anh lớn tiếng kêu tên cô nhưng, vĩnh viễn không ai tới trả lời của anh rồi.

Anh chỉ thấy được vô số máu chảy từ người Lạc Tuyết, thấy cô nhắm hai mắt lại, sẽ không thể cười với cô được, sẽ không khóc với anh, sẽ không ai nựng mặt anh, cũng sẽ không ai nấu trứng gà cho anh ăn.

Lạc Tuyết, Lạc Tuyết của anh, cơ thể anh run bần bật không ngừng, ngay cả làn môi cũng run rẩy.

Tại sao có thể như vậy, làm sao có thể, bọn anh vừa mới từ trong nhà đi ra, Lạc Tuyết mới bắt đầu cười, bọn họ cũng mới bắt đầu sống một cuộc sống gia đình mà.

Tại sao chỉ trong nháy mắt lại không có, tất cả không có nữa rồi.

“Lạc Tuyết ...” Anh dùng lực vươn tay ra, nhưng anh chỉ có thể thấy được trước mắt mình, càng ngày càng nhiều người, hoàn toàn chặn tầm mắt của anh, có người ôm lấy anh... Miệng còn nói cái gì đó, nhưng cái gì anh cũng không nghe rõ ràng lắm, anh chỉ mở to hai mắt, nhìn trong bóng dáng đám người mờ lung này.

Tích Anh nghe được âm thanh gì đó... hình như là điện tâm đồ.

Tích ... Lại là một tiếng. Anh lắc đầu mình, muốn để bản thân thanh tỉnh một chút, nhưng lồng ngực anh truyền đến một tiếng trợn kịch. Tích... lại là một tiếng rất dài.

“Thêm một lần nữa, huyết áp tăng lên.”

“Àm...” Điện chích rất nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Tỉnh Lại

Đường Mặc Vũ không ý thức nắm chặt tay, anh muốn tỉnh lại. Nhất định phải tỉnh lại ...

“Tim đập bệnh nhân đang nhanh. Bác sĩ, huyết áp cũng tăng lên rất nhanh, hình như cậu ấy có ý thức.” Y tá nói liên hồi với bác sĩ, mà bác sĩ nhìn điện tâm đồ ở bên cạnh, không biết chuyện này là sao, chẳng lẽ, cậu ấy không duy trì được nữa.

“Nhanh gọi Đường thị trưởng và phu nhân của ông ấy đến đây, nói với Đường tiên sinh là bây giờ sinh mạng bệnh nhân đang lạ thường, bảo bọn họ đến nhanh một chút.”

“Vâng ạ.” Y tá không ngừng đồng ý, mà cô đáng tiếc thay cho người bệnh trên giường kia, gia thế tốt là thế, đẹp trai, càng làm cho người tiếc hơn là cậu ấy vốn có vợ chưa cưới xinh đẹp, nhưng bây giờ chẳng có cái gì cả.

Mà cô cũng không biết rằng, lúc này đây, Đường Mặc Vũ đang dùng lực nắm tay lại, tựa như đang gắng gượng cái gì đó.

Cả nhà họ Đường chạy đến, bọn họ lo lắng chờ ở bên ngoài, ông cụ Đường đang ngồi ngay ngắn ở chỗ kia, nếp nhăn trên mặt cụ càng nhiều hơn, người cũng già hơn.

“Cháu trai của ta...” Ông ngồi trên xe lăn không ngừng run rẩy, nếu không có Đường Mặc Vũ, giữ lại cái chuỗi lão già khom này thì có ích lợi gì chứ ..

Huyết áp không ngừng giảm xuống. “Bác sĩ” Y tá sốt ruột gọi bác sĩ.

“Cường tâm châm” Bác sĩ vươn tay ra, nhanh chóng lấy mũi kim trên tay, bác dùng lực đâm vào tay Đường Mặc Vũ.

Tích tích, một âm thanh rất dài, trên tâm tư đồ xuất hiện đường thẳng dài, không có uốn khúc.

Tinh mạng của anh. ... Kết thúc rồi sao.

Lúc này, tất cả bác sĩ đều dùng tay, bọn họ cùng nhìn lẫn nhau, bọn họ đã cố hết sức, cứu gần 5 giờ đồng hồ, thật đáng tiếc, cậu ấy cũng không vượt qua được sống chết, thị trưởng cũng là người, cũng là người bình thường, bọn họ lại có sinh lão bệnh tử, con trai bọn họ cũng thế.

“Bác sĩ, bác sĩ...” Y tá vội vàng kêu lên.

“Chuyện gì?” Bác sĩ xoay người, ở trong này kêu lớn làm gì, người bệnh đã chết, bác sĩ cần yên tĩnh, làm hơn cho bọn họ chút không gian yên tĩnh đi.

“Bác sĩ, người kia...” Y tá vươn tay ra, run rẩy chỉ bệnh nhân đã chết trên giường

Cậu ấy... ngồi dậy được.

Bác sĩ mở to mắt, cũng kinh ngạc nhìn Đường Mặc Vũ ngồi dậy, nếu đây là buổi tối sẽ dọa chết người đấy.

Mà đây là, xác chết vùng dậy à ?

Đường Mặc Vũ tròn to hai mắt, anh nhìn bốn phía xung quanh, đều chẳng có biểu hiện gì là sắp chết cả, anh nhìn tay mình, đã bị anh giết dây chuyền kim ném xuống đất, thảo nào không có tín hiệu, bởi vì mất điện rồi còn đâu.

Bác sĩ bị dọa tuôn mồ hôi lạnh, vội vàng bước qua.

“Đường tiên sinh, cậu có thể nhìn thấy tôi sao ?” Bác sĩ vung vẩy tay trước mặt Đường Mặc Vũ, còn cái gì khiến người ta ngạc nhiên hơn nữa? Vốn bị phán thành người thực vật, lại không có sinh mạng, bởi vì khi đó cậu ấy vút dây chuyền ki điện tâm đồ xuống, giờ cậu ấy đang ngồi dậy, nếu là người nhất gan, chắc bị dọa ngất rồi.

“Đường tiên sinh, nhìn thấy tôi không?” Bác sĩ vẫn hỏi một câu đó.

Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Vậy cậu có biết mình là ai không?” Bác sĩ lại hỏi thêm một câu.

“Đường Mặc Vũ” Lâu rồi không mở miệng, giọng anh có chút khàn khàn.

Tốt rồi, tốt rồi... Cậu ấy vẫn còn nhớ tên mình.

“Vậy cậu còn nhớ rõ chuyện xảy ra trước kia không, lúc cậu bị tai nạn đó ...” Bác sĩ không ngừng hỏi, mà y tá ở bên cạnh giúp cậu đo huyết áp.

Đường Mặc Vũ gật đầu, anh đưa tay ra, có cảm giác gì đó không thích hợp. Tay anh, nên là nhỏ mới đúng ...

Anh đặt tay trên trán, đầu đau như muốn nứt ra.

“Tất cả đều bình thường, bác sĩ.” Y tá đo huyết áp xong, gật đầu với bác sĩ một cái, mà Đường Mặc Vũ vẫn duy trì tư thế như thế, không biết là đang nghĩ cái gì ?

“Đường tiên sinh, cậu vẫn còn nhớ chuyện tai nạn đó sao?” Bác sĩ cẩn thận hỏi, xem ra bây giờ đã ổn, cực kì bình thường, nhưng không dám đảm bảo để lại di chứng gì đó.

Tai nạn ... Đường Mặc Vũ đột nhiên run rẩy, một chiếc xe phía trước, một cô gái toàn thân là máu, cô vẫn chậm rãi nhắm mắt lại, máu từ trên trán chảy xuống quần áo cô ... Ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy, cái gì cũng không thể động đậy được rồi.

“Tiểu Vũ, con thật thông minh, chỉ số thông minh của con hơn 130 lận..” Cô gái nhìn quyển sách trên tay, rồi tính cho mình : “Mẹ chỉ có 30.”

“Tiểu Vũ, mẹ sẽ mua cho con nhiều quần áo, để con trở thành đứa bé xinh đẹp nhất.” cô gái ôm thẳng nhóc chỉ có mấy tháng trên tay, thỉnh thoảng lại chọt chọt con mình, mà thẳng nhóc chỉ vênh môi, nhìn quần áo hình gấu bắt mắt trên người, cũng không cần mua quần áo trẻ con này cho anh chứ .

“Tiểu Vũ, mẹ chỉ có con thôi.” Cô áp mặt mình vào mặt thẳng nhóc, khẽ nhắm mắt rồi rơi nước mắt.

Khuôn mặt cô gái dần dần xuất hiện, mặt mày nhỏ nhỏ, tuy không đẹp, nhưng lại có chỗ đáng yêu, quần áo trên người cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ.

Lạc Tuyết ... Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết của anh ... Đột nhiên anh mở to hai mắt, nhớ hết tất cả kim tiên, anh muốn đi tìm Lạc Tuyết, đi tìm cô, cô ấy sắp chết rồi.

“Đường tiên sinh, Đường tiên sinh.” Bác sĩ vội vàng kéo Đường Mặc Vũ lại, không biết sao cậu ấy lại vậy ? Nổi điên rồi à?

“Thả tôi ra, thả ra.” Đường tiên sinh trừng mắt đỏ cổ găng cùng vậy, gân xanh trên cổ đều muốn nổi lên, muốn ra ngoài, rốt cuộc cậu ấy đang chịu đựng cái gì.

“Các người buông ra...” Anh hét lớn, dùng khí lực toàn thân, một nhóm bác sĩ đang vội kéo anh : “Nhanh, thuốc an thần, hiện giờ cảm xúc của cậu ấy không tốt.” Bác sĩ vội vàng nói, chỉ sợ cậu ấy kích động quá mà làm tổn thương bản thân.

“Buông...” Đường Mặc Vũ ngẩng mặt lên, giống như mất đi lý trí, một vị bác sĩ kéo anh ra ngoài, đôi tay cầm cực xiết chặt, anh phải rời nơi này, anh muốn đi tìm Lạc Tuyết, đi tìm Lạc Tuyết...

Anh không thể để cô chết, anh muốn sống.

Bác sĩ tay cầm kim, đột nhiên đâm vào bắp thịt Đường Mặc Vũ.

“A...” Một âm thanh như dã thú vang lên ở phòng giải phẫu, ánh mắt người ngoài cửa căng thẳng, không biết bên trong xảy ra chuyện gì...

Đường Mặc Vũ buông lỏng tay, anh ngã xuống giường bệnh, ánh mắt vô thần nhìn trần nhà, một đôi mắt lãnh đạm, lúc này giấu kín một sự tuyệt vọng sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Tìm Kiếm.

“Lạc Tuyết.” Anh nhắm mắt lại, cuối cùng thuốc ngủ cũng có tác dụng, để bản thân chìm trong giấc ngủ ngon, nhưng khóe mắt anh vẫn xuất hiện một giọt nước mắt, cứ rơi xuống trên ga giường.

Y tá khó hiểu liếc Đường Mặc Vũ một cái, không rõ, cậu ấy khóc vì cái gì...

Chỉ có điều, Đường Mặc Vũ đã tỉnh lại, thật là kì tích, đối với nhà họ Đường mà nói, đó là niềm vui lớn nhất của họ, bệnh tình của cụ Đường dường như đã khỏe lên nhiều, cuối cùng thời điểm tối tăm nhất của họ Đường đã trôi qua.

Diệp Nhân dùng khăn mặt lau mặt con trai, không tòi, mặt đã tốt lên nhiều, tuy vết thương khá xấu nhưng khuôn mặt vẫn hoàn mỹ, mà họ cam đoan, nó có thể xuất viện được rồi. Bà không bị mất con trai. Bà lau nước mắt, từ lúc biết Đường Mặc Vũ đã tỉnh lại, bà chưa từng rời xa nó.

“Lạc Tuyết.” Đột nhiên cơ thể Đường Mặc Vũ giật một cái, cho dù đang ngủ, cũng không thể ngủ ngon được. Hình như cậu ấy đang chống lại hiệu lực của thuốc, chỉ nghĩ muốn nhanh chóng tỉnh lại.

Ngón tay Diệp Nhân hơi ngừng một chút, không biết nó đang muốn nói gì.

Lạc tuyết, lạc tuyết gì cơ, bây giờ là mùa thu, nếu muốn có tuyết thì phải mấy tháng nữa mới tới.

“Tiểu Vũ à, không phải sợ, có mẹ ở đây rồi.” Cô đặt tay lên mặt con trai, một câu mẹ khiến cho cơ thể Đường Mặc Vũ theo bản năng run rẩy một lần nữa.

Tiểu Vũ à, không phải sợ, có mẹ ở đây rồi, là ai... Là ai vang lên tai anh, là ai...

Lạc Tuyết, là cô sao, là cô sao??? Rõ ràng ý trí anh rất tỉnh, nhưng cơ thể không nghe theo sự chỉ huy của anh, căn bản là không động đậy được.

Chết tiệt, di chuyển, di chuyển... anh muốn đi cứu Lạc Tuyết, Lạc Tuyết của anh sắp chết, cô chảy máu nhiều quá... cô ấy sẽ chết mất.

Trên trán anh thỉnh thoảng chảy từng giọt mồ hôi, lông mi dài nhả lên vì đau đớn.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ...” Diệp Nhân không ngừng lau mồ hôi trên trán con trai, xoay người gọi bác sĩ.

“Bác sĩ, bác sĩ, mau đến đây đi, con tôi bị làm sao đó?” Nhìn thấy bộ dạng này của Đường Mặc Vũ, bà nấc lên từng tiếng, dừng hành hạ con trai của bà nữa có được không? Nó bị như vậy đã khổ rồi, mà bọn họ cũng không chịu nổi thêm lần đã kích nào nữa đâu...

Bác sĩ vội vàng đến, thấy trán Đường Mặc Vũ đầy mồ hôi, cầm tay anh, thăm một chút, rất nhanh sau đó, anh đã yên tĩnh trở lại...

“Không có việc gì, Đường phu nhân.” Bác sĩ an ủi Diệp Nhân: “Có thể là trong đầu Đường Mặc Vũ còn hình ảnh tai nạn xe cộ, cho nên tâm lý của cậu ấy còn có chút bóng mờ, nhưng không cần lo lắng, đó chỉ là tạm thời thôi, cậu ấy sẽ khỏe lại ngay thôi.”

Lúc này Diệp Nhân mới gạt đầu một cái, nhìn thấy dung nhan Đường Mặc Vũ ngủ ngon, mới yên tĩnh trở lại.

Từng giây từng phút trôi qua, trong phòng bệnh rất yên tĩnh, mơ hồ có mùi hoa nhàn nhạt truyền đến, trong sáng nhưng chán ngán, vì nghĩ cho sức khỏe Đường Mặc Vũ, cho nên bình thường nơi này không có ai tới, có lẽ rất nhiều người nghĩ, nghĩ muốn kết thân, nịnh nọt, tặng quà, muốn biết tin tức mới nhất, rất nhiều rất nhiều nữa, nhưng giờ chỉ có thể đứng ở cửa bệnh viện đứng nhìn và nhìn.

Đường Mặc Vũ vẫn bình tĩnh nằm nơi đó. Lông mày của anh vừa nhíu, hai mắt mờ có chút sợ ánh sáng, anh lại khép hai mắt lại, cuối cùng thì ánh mắt anh cũng thích nghi được ánh sáng bên ngoài, trên mặt vẫn còn mờ mịt đối với toàn bộ thế giới này.

Anh ngồi dậy, trực tiếp nhổ kim tiêm trên tay ra, lúc này, anh yên tĩnh rất nhiều, cũng bình tĩnh rất nhiều, thậm chí cũng trầm mặc rất nhiều.

Cửa phòng bệnh mở ra, y tá vừa thấy anh tỉnh dậy, vội vàng chạy ra ngoài, mà anh chỉ lạnh nhạt nhìn phía cửa, tay đặt trên cánh tay mình, bây giờ, anh không có nổi điên nữa, cũng không có phát cuồng nữa...

Nhưng, tay anh đặt trên đùi, dùng lực nắm thật chặt.

Cửa phòng bệnh lại mở ra, lần này có rất nhiều bác sĩ đi tới, bọn họ không ngừng kiểm tra cơ thể anh, mà anh coi như bản thân đã chết, không hề động đậy chút nào, mặc kệ bọn họ nhích tới nhích lui. Đôi mắt đen lúc này không có thần sắc, nửa phần cảm giác lạnh lẽo cũng không có.

“Đường tiên sinh, bây giờ cậu có khỏe không?” Bác sĩ lại hỏi lại, có phần quan tâm đến cậu ấy- con trai của Đường thị trưởng, không quan tâm làm sao được.

“Bây giờ tôi không muốn trả lời bất cứ câu gì, có thể cho tôi nghỉ ngơi một chút được không?” Đường Mặc Vũ ngẩng đầu, đôi mắt kia nhìn vô cảm, nhưng cũng có chút phiền chán.

“Vâng được.” Bác sĩ gạt đầu, cùng một đám người đi khỏi. Trong phòng bệnh yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng hít thở của anh.

Đột nhiên anh ngồi dậy, sau đó đi xuống giường, nơi này cũng không có giày để cho anh đi, cho nên anh đi chân đất đứng trên sàn, đã lâu rồi anh chưa được đứng bằng đôi chân của mình.

Anh nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng chói rực rỡ, dường như mắt anh không kịp thích nghi được.

Anh đẩy cửa ra, đi ra ngoài, nhìn thấy trước mắt không có một ai mới đi về phía trước, ho dù cơ thể cảm thấy không tốt, cho dù anh không có giày, anh cũng chỉ muốn chạy, rời khỏi nơi này mà thôi...

Một người đàn ông mặc đồ bệnh viện không ngừng đi lại trên đường, anh vẫn đi chân đất đó, thậm chí chân chảy máu vì dẫm phải cái gì đó...

“Tiên sinh, anh có chuyện gì sao?” Cảnh sát giao thông đi tới, chặn Đường Mặc Vũ lại, nhưng Đường Mặc Vũ chỉ nhếch miệng lên.

“Không có việc gì đâu.” Anh giằng tay mình đang bị cảnh sát giao thông chặn, tiếp tục đi về phía trước, người đi đường vô số, anh thật sự giống một kẻ điên, một thằng ngốc...

Anh nhìn căn nhà cũ nát đằng xa xa, nơi đó rất yên tĩnh, giống như không có ai ở...

Anh chạy về phía trước, tìm đập nhanh, thất bại, khiến anh hô hấp trở nên khó khăn hơn...

Anh đứng trước cửa, đẩy cửa ra nhưng không đẩy được, Lạc Tuyết, cô ấy, chưa trở về sao?

“Lạc Tuyết.” Anh ra sức đập cửa, đập đến nỗi rất muốn đập nát cái cánh cửa này, nhưng bên trong vẫn không có ai mở cho anh vào.

Hay là cô ấy đi ra ngoài rồi? Anh buông lỏng tay, sau đó nắm chặt, có con chó Tiểu Hoàng chạy đến, sủa gâu gâu, anh thất thần nhìn con chó kia, sau đó tự mình ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Có Thật Là Đã Chết.

“Tiểu Hoàng...” Anh duỗi tay ra, xoa đầu con chó tên Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng tròn tròn mắt không ngừng nhìn anh, nhưng về sau lại liếm tay anh, cái đuôi bắt đầu ngoe nguẩy với anh.

“Tiểu Hoàng, mày còn nhớ tao đúng không?” Tay anh liên tục xoa Tiểu Hoàng trên mặt đất, hai chân trần từ lâu đã bị sây sát.

“Tiểu Hoàng, mày có biết Lạc Tuyết ở nơi nào không, có phải cô ấy vừa đi ra ngoài rồi, tẹo nữa sẽ trở lại, phải không? Có lẽ là tao đang nằm mơ, tao mơ thấy Lạc Tuyết bị tai nạn, chảy nhiều máu quá, mày nói xem sao tao lại gặp ác mộng kì lạ như vậy?”

Tiểu Hoàng chỉ nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu, đồng thời nó lại liếm ngón tay Đường Mặc Vũ, giống như đói bụng.

“Ai, ở đâu?” Có một giọng phụ nữ cách đó không xa truyền đến, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy bác Lưu đang đứng ở đó, lúc này cứ nhìn chằm chằm anh. Anh lại ôm Tiểu Hoàng trên mặt đất, đến gần bác Lưu.

Bác Lưu kì quái nhìn anh từ trên xuống dưới, trông rất đẹp trai, so với mình tinh trong TV còn đẹp hơn nhiều, bộ y phục này ở đây vậy, bà cúi đầu còn nhìn thấy đường mặc vũ đi chân đất, tên này không phải là thằng điên chạy trốn khỏi bệnh viện chứ?

Bác Lưu thảm kêu một tiếng không ổn, sau đó xoay người muốn chạy. Nhưng, bờ vai bà lại bị người phía sau nắm lấy.

“Anh, anh là ai, mau thả tôi ra, tôi có chồng rồi đó.” Bác Lưu run rẩy nói, sợ hãi nhìn người cao lớn trước mặt, kẻ này không phải muốn đòi cái kia của bà chứ, bà vội vã túm chặt quần áo mình, nhìn ánh mắt Đường Mặc Vũ giống như mắt sói vậy.

“Tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám làm gì tôi, tôi sẽ bảo chồng tôi đánh chết anh.” Cô dùng sức ôm chặt ngực mình, giống như tẹo nữa Đường Mặc Vũ sẽ cởi quần áo bà vậy.

“Lạc Tuyết.” Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng nhấp khóe môi.

“Lạc Tuyết, bao giờ cô ấy về?” Anh hỏi, giọng trong nói có chút run rẩy, ánh mắt nhìn mặc bác Lưu, căn bản là không thèm để mắt đến thân thể của bà một cái.

Vừa béo vừa già, chẳng có ai thèm cái suy nghĩ vớ vẩn đó của bà đâu!

“Lạc Tuyết?” Bác Lưu sùng sốt một phen, bà ấy chậm rãi thả lỏng tay xuống: “Anh là ai? Anh có quan hệ gì với Lạc Tuyết, sao tôi chưa gặp anh bao giờ?” Bà khó hiểu nhìn chằm chằm Đường Mặc Vũ, có dự cảm rằng người đàn ông này rất quen thuộc, nhưng bà xin thề, bà chưa từng gặp qua.

Bằng không, với diện mạo như mình tinh này, bà nhất định sẽ không quên.

“Tôi là...” Đường Mặc Vũ hé mở môi, anh là ai? Anh là Tiểu Vũ thì có người tin sao?

“Tôi là bạn cô ấy.” Anh nói như thể này là sai sao?

“Sao từ trước này tôi chưa từng nghe qua.” Bác Lưu không ngừng nhìn anh, người đàn ông trưởng thành này thật sự là bạn Lạc Tuyết sao?

“Cô ấy cũng không nói cho tôi biết ... bác.” Đường Mặc Vũ nhẹ nhếch miệng, thần sắc trên mặt trước sau vẫn thản nhiên, trống rỗng.

“Lạc Tuyết, cô ấy đi ra ngoài à?” Anh quay lại nhìn chằm chằm cánh cửa kia, nhưng không biết trong lòng vì cái gì lại trống rỗng như vậy, trống rỗng một cách đáng sợ, khiến cho anh cảm thấy khó chịu.

“Lạc Tuyết, nó ...” Bác Lưu đột nhiên nghẹn ngào một tiếng, Đường Mặc Vũ quay lại, nhưng khi thấy trên mặt bác lưu đầy nước mắt, bà ấy sao lại khóc, lại còn khóc đau lòng đến như vậy?

“Lạc Tuyết đã chết rồi...” Bác Lưu lau nước mắt, mà Đường Mặc Vũ không có bất cứ biểu hiện gì, chỉ đôi đôi đồng tử bắt đầu mơ màng. Bà ấy vừa nói gì cơ, Lạc Tuyết của anh ...

Đã chết

“Lạc Tuyết bị tai nạn, đã chết rồi, cảnh sát đến tìm tôi, hỏi qua chuyện Lạc Tuyết, bọn họ nói Lạc Tuyết chết ngay tại chỗ, cô ấy không có người thân, sống một mình, à đúng rồi, cô ấy còn nhặt được một thằng nhóc, nhưng không biết bây giờ nó bị thất lạc ở đâu rồi? Lạc Tuyết yêu thằng nhóc kia lắm, nhưng bây giờ, ngay cả mạng sống đã không còn, làm sao đi tìm nó được đây.” Trong lòng bác Lưu cũng rất khổ sở. Tuổi trẻ như thế, chịu khổ từ nhỏ, không ai quan tâm, không ai đau lòng, đến bây giờ thì thể còn không ai nhận, không biết, bây giờ cô ấy biến thành cái dạng gì nữa?

“Cảnh sát nói, cô ấy chết cực kì thảm, máu đều chảy khô...” Bác Lưu không cầm được nước mắt, lạc tuyết thật đáng thương...

“Thật sao?” Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng hỏi một câu, mắt hơi khép hờ, dưới khóe mắt có một giọt nước lướt qua, lạc tuyết của anh, đã chết, thật sự đã chết rồi, mà không phải anh đang nằm mơ, đó là sự thật, cô ấy ... đã không còn.

“Đúng vậy.” Bác Lưu gật đầu: “Cậu tới chậm rồi, cô ấy đã chết được mấy ngày ... Cậu ...” Bác Lưu còn định nói gì nữa nhưng lại thấy người đàn ông kia chạy chân đất về phía trước, cơ thể anh đột nhiên vụt qua một cái, cứ quỳ gối trên mặt đất như trước, nhưng lại đứng lên, đi đến về phía trước...

Bác Lưu nhìn bóng lưng ai kia, thở dài một hơi thật mạnh.

Lạc Tuyết đáng thương, ngay cả thi thể cũng không biết ở chốn nào, bà nhìn gian nhà đóng cửa kia, nơi này chắc sẽ không có người ở nữa rồi, số mệnh của họ, cho tới bây giờ cũng không đáng giá, còn sống là vậy, lúc chết cũng là ...

Trong bệnh viện đang hỗn loạn, gương mặt Đường Thượng Nguyên lạnh lùng, mà Diệp Nhân ở bên cạnh cũng không khóc, con trai của bà, con trai của bà đi đâu. Bọn họ vừa mới có hi vọng, liền muốn sụp đổ sao?

“Con tôi đâu?” Đường Thượng Nguyên lạnh lùng hỏi viện trưởng, ông chỉ có mấy chữ này, ông đã kiềm chế tính tình, nếu không ông cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Tôi xin lỗi, Đường tiên sinh, chúng tôi không biết cậu ấy đi đâu cả, cậu ấy vốn ở trong phòng bệnh mà, bác sĩ chúng tôi vẫn thay nhau kiểm tra cậu ấy, tự dưng lại không thấy cậu ấy đâu nữa...” Ông nhìn về phía bác sĩ khác, bác sĩ nào cũng lắc đầu, bọn họ cũng không biết.

“Tôi không muốn nghe những lời này, tôi chỉ muốn đòi lại con tôi, yêu cầu này cũng đâu quá khó khăn ... Trần viện trưởng.”

Trần viện trưởng nghe cực kì khó chịu, áp lực như vậy thật là lớn, ông cũng không phải không muốn tìm con cho ông ta nhưng người này, bọn ông đâu biết đi nơi nào tìm...

“Xin lỗi, Đường thị trưởng.” Ông chỉ có thể dùng nét mặt già nua mà trả lời: “Không nên gấp gáp, lát nữa chúng tôi sẽ tìm được cậu ấy.” Ông cam đoan rồi, mà ông biết cái tên Đường Mặc Vũ kia đã xuất viện được một lúc, cậu ta đúng là đại phiền toái.

“Hi vọng là như vậy.” Đường Thượng Nguyên hừ một hơi thật mạnh, ông là thị trưởng, phải nhớ thân phận bản thân, không được tùy tiện nổi giận nếu muốn duy trì thân phận của ông, ông vẫn còn một người cha mà, nếu đối là người cha kia, chắc sẽ gào to lên rồi, nhưng ông không thể, ông chỉ có thể đứng ở chỗ này, cho dù xảy ra chuyện gì lớn, ông cũng không được thể hiện cảm xúc chân thật của mình.

Ông kéo tay Diệp Nhân, sau đó nhẹ nhàng vỗ, tin tưởng con trai chúng ta đi, nó là Đường Mặc Vũ, nó họ Đường, nó sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may đâu. Ông an ủi bà Diệp Nhân, ông là trụ cột trong nhà, tuyệt đối không thể lao đao, tuyệt đối bình tĩnh...

“Ba... Mẹ...” Không biết là giọng ai truyền đến nhưng khiến cho cả hai vợ chồng họ Đường cùng phản ứng, nhìn ra tiếng phát ra.

Đường Mặc Vũ ôm Tiểu Hoàng, đứng cách bọn họ không xa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4: Làm Sao Có Thể Tìm Cô Ấy Đây ?

“Tiểu Vũ...” Diệp Nhân vội vàng chạy phía Đường Mặc Vũ, bàn tay đặt trên mặt anh, thật sự cảm ơn trời đất, nó không có việc gì, không có việc gì là tốt rồi.

“Con hù chết mẹ rồi...” Bà ôm chặt con trai, rốt cuộc cũng không chịu nổi.

“Con xin lỗi, mẹ...” Hai tay Đường Mặc Vũ đặt trên vai mẹ, rất áy náy, anh biết mấy ngày nay, đã làm tổn thương hai người lớn tuổi, còn có ông nội nữa.

“Ba... Ba yên tâm đi, con không có việc gì đây, bởi con là người họ Đường mà.” Đường Mặc Vũ nhìn về phía ba mình, nhưng cũng nhìn thấy ánh mắt của ba đang đỏ ửng. Anh đưa con chó Tiểu Hoàng cho mẹ, rồi đi tới.

“Ba...” Anh vươn tay ôm chặt bả vai ba.

“Ừ, trở về là tốt rồi.” Đường Thượng Nguyên cũng vỗ một cái vào bả vai con trai, tuy nhìn bọn họ trông có chừng mực nhưng bọn họ là một đôi cha con có quan hệ tốt đó.

Trong không khí truyền đến tiếng bốp một tiếng. Diệp Nhân dùng đôi mắt phiến hồng nhìn thẳng con đang bị tát.

Mà người đánh Đường Mặc Vũ không phải là ai khác, chính là ba của anh, Đường Thượng Nguyên.

“Đường Mặc Vũ, ai cho con ra ngoài, mày không biết con bị bệnh à, mày không biết bọn ta lo lắng cho mày sao? Con có biết bản thân làm phiền hà người khác không? Từ nhỏ ta đã dạy con thế nào?” Đường Thượng Nguyên ra sức nắm chặt tay người bên cạnh, ông nhìn chăm chăm thẳng con còn cao hơn mình, nghiêm khắc nói.

“Con xin lỗi, ba ba.” Đường Mặc Vũ khom người xuống, sau đó là mọi người ở đây: “Xin lỗi mọi người...”

Mà những người khác đang bị cái tát kia càng giật nảy mình, hóa ra Đường thị trưởng rất nghiêm khắc với con trai, làm con trai thị trưởng cũng không dễ dàng như vậy, song cũng vì Đường thị trưởng công chính liêm minh khiến người ta vừa kính vừa sợ.

Trong phòng bệnh, Diệp Nhân ngồi ở cạnh giường, trong lòng vẫn ôm Tiểu Hoàng, một con chó thật bình thường, không biết Đường Mặc Vũ nhặt nó ở đâu.

“Tiểu Vũ, không nên trách ba con, ông ấy thật sự rất tức giận, thiếu chút nữa là phá bỏ bệnh viện của người khác rồi.” Diệp Nhân xoa nhẹ tóc con trai. Nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn con trai bọn họ lớn lên như vậy, trưởng thành bằng cây gậy, hồi còn nhỏ nó chưa có ngày nào không bị đánh.

“Con biết mà, mẹ...” Đường Mặc Vũ nằm ở trên giường, chỉ lắc đầu với mẹ: “Mẹ, nói cho ba là con không trách ông ấy, là con không đúng, là con không nên tự ý bỏ đi.” Thật là, anh nhìn tay mình, anh chỉ có thể làm như vậy, bởi vì sẽ không ai tin tưởng chuyện đã xảy ra với anh, cho nên, anh cũng chỉ có cách này, tự mình đi tìm đáp án.

Nhưng mà, thế giới này thật tàn khốc, cực kì tàn khốc.

“Tiểu Vũ, con hôn mê mấy ngày đã xảy ra rất nhiều chuyện.” Diệp Nhân đặt tay xuống, không biết nên mở miệng thế nào: “Bạch Nặc đã hủy bỏ hôn ước với con, nó đi ra nước ngoài rồi.” Bà nhìn chăm chăm vào nét mặt con trai cẩn thận nói, chỉ sợ tâm tính nó cao ngạo không chịu thừa nhận chuyện này, có lẽ đối với nó, đó là vết dơ bẩn của nó.

“Mẹ, con biết, đó là tự do của cô ấy, con không có lý do gì để dùng đời sống thực vật trói buộc cô ấy.” Trong mắt Đường Mặc Vũ hiện lên tia châm chọc, đúng là nhanh nhẩu thật, sợ điều tra ra là cô ấy đẩy anh xuống bánh xe đẩy mà.

“Tiểu Vũ...” Diệp Nhân thở dài một tiếng: “Tiểu Vũ, mẹ biết trong lòng con rất khó chịu, đi ra ngoài cũng bởi vì chuyện Bạch Nặc đúng không?” Bà đau lòng nhìn con mình, nó bị khổ như thế, tình lại còn phải đối mặt với chuyện thất tình, trái tim của nó chịu nhiều đau khổ như vậy, mà bà cũng đoán đúng rồi, trên mặt Đường Mặc Vũ hiện vẻ bình tĩnh nhưng đằng sau trái tim anh đều bị hành hạ không biết thành bộ dáng gì nữa nhưng tuyệt đối không phải vì chuyện Bạch Nặc.

Đường Mặc Vũ không nói gì, mà Diệp Nhân cũng cho như vậy là đúng.

“Tiểu Vũ à, mẹ sẽ tìm cho con một người thật tốt, con yên tâm.” Diệp Nhân đứng lên, vỗ vai con trai.

“Vâng.” Đường Mặc Vũ thần nhiên đá, khoe môi quét xuống cười cực mỏng, nụ cười kia giống như một loại chua xót không hợp ý nhau, chỗ nào có phụ nữ, chỗ nào có thể tìm thấy Lạc Tuyết đây.

“Mẹ, trong bệnh viện không thể nuôi thú cưng, mẹ đem Tiểu Hoàng về nhà đi, nó đói bụng rồi...” Đường Mặc Vũ chạm vào Tiểu Hoàng đang nằm trong lòng Diệp Nhân, con chó này ngoan cực kì, từ lúc anh ôm tới giờ, chưa thấy nó kêu tiếng nào.

“Được.” Diệp Nhân gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng sờ đầu chó : “ Con yên tâm, mẹ sẽ chăm sóc nó tốt.”

Đường Mặc Vũ nhẹ cái đầu, anh biết mẹ sẽ đối đãi tốt với nó, trước kia có Lạc Tuyết nuôi nó, giờ Lạc Tuyết không còn, nó cũng rất tội nghiệp, nhưng còn có anh ở đây, lạc Tuyết rất thích con chó này, thậm chí còn tình nguyện nhịn đói để cho nó ăn. Mà anh sẽ thay cô nuôi nó vài năm.

Anh nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, trên mặt không có vết thương nào, nhưng khi ánh sáng bên ngoài hắt vào mặt anh, lại có một cảm giác cô đơn không nói thành lời. Đường Mặc Vũ cũng sẽ cảm thấy cô đơn sao, anh vẫn kiêu ngạo, không để kẻ nào vào mắt. Nhưng sao giờ anh thấy sao thương tang và cô đơn quá, hình như anh đã trải qua bao nhiêu phong ba bão táp.

Anh cầm lấy điện thoại, đặt ở bên tai.

“Thiệu Khải, tớ là Mặc Vũ, cậu tới bệnh viện đi.” Anh nói xong, buông di động xuống, không biết có nên đem chuyện này kể cho Thiệu Khải thì cậu ấy có bất tỉnh không, anh lãnh đạm nhìn bên ngoài, cũng lãnh đạm im lặng chịu kiểm tra toàn thân.

“Oa, cậu còn sống, ông trời của tôi ơi, cậu có biết lúc cậu gặp chuyện không may, tớ đã hơi rơi nước mắt không?” Đường Mặc Vũ trong phòng bệnh, thỉnh thoảng truyền đến giọng gào to nhỏ của một người đàn ông khác, tuyệt không biết bệnh viện phải yên tĩnh, nhưng nếu Đường Mặc Vũ kêu không ngừng thì những người khác phải thuận theo anh thôi.

“Mặc Vũ.” Thiệu Khải nháy mắt, hết sức chăm chỉ nhìn mặt Đường Mặc Vũ : “ Không tồi, cậu yên tâm, gương mặt này vẫn hoàn hảo, cậu so với tớ vẫn còn đẹp trai lắm ” Anh an ủi, tuy miệng nói đùa nhưng trong mắt anh có chút kích động.

Vì người bạn tốt đã tỉnh lại, đã sống lại, anh thực sự cảm tạ ơn đất.

“Cảm ơn.” Cuối cùng Đường Mặc Vũ mới chịu mở miệng, đưa tay đánh vào bả vai Thiệu Khải, Thiệu Khải nở nụ cười, bắt chéo hai chân ngồi ở bên cạnh, tự tiện cứ như đang ở trong nhà mình, hai người họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, giao tình thân thiết như vậy, người bình thường cũng không thể so sánh được.

“Nói đi, cậu tìm tớ có chuyện gì?” Giọng nói Thiệu Khải bắt đầu nghiêm túc, trêu đùa xong rồi, cũng cảm động xong rồi, giờ phải nói chuyện chính sự, đừng tưởng rằng anh không biết tính của tên kia, không bao giờ không có chuyện lại gọi anh tới, chính vì thế anh mới tới gặp cậu ấy, tính tình người này từ trước tới nay rất cổ quái, tuyệt đối không thể cho người khác nhìn bộ dạng hiện giờ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 5: Anh Khóc

“Giúp tớ điều tra một chuyện, mấy ngày trước có xảy ra tai nạn xe cộ, một phụ nữ và một đứa trẻ, tên của cô ấy là Lạc Tuyết...” Đường Mặc Vũ nhắm hai mắt lại, tay đặt vào ngực, cho tới giờ anh vẫn không tin Lạc Tuyết đã chết, cho nên anh muốn điều tra, nhất định phải điều tra.

“Được, cậu yên tâm, cho tớ một ngày, tớ sẽ điều tra hết, sử dụng quan hệ nhà cậu.” Thiệu Khải đứng yên, phui quần áo mình, chỉ cần đừng phải là chuyện ngu ngốc là được, chỉ cần tra ra kết quả anh muốn.

Quá trình thế nào không quan trọng.

“Đúng rồi.” Đột nhiên anh nhớ tới cái gì đó, để sát vào mặt Đường Mặc Vũ, sau đó nhìn vào mắt cậu ấy.

“Mặc Vũ, tớ gặp một chuyện này, nghĩ cậu sẽ cười tớ,” Anh không ngừng đảo mắt : “ Tớ gặp một thằng nhóc, cực kì xấu, nhưng nó có ánh mắt giống y hệt cậu.”

“Ừ.” Thiệu Khải không ngừng gật đầu : “ Càng nhìn càng giống, khi đó, tớ còn tưởng đó là cậu chuyển thế, khi đó cậu đang hôn mê, cũng không phải chết, chẳng thế thì, tớ còn tưởng, thằng đó là cậu cơ chứ !”

“Cậu nói xem có phải rất buồn cười không?” Đường Mặc Vũ không cười, mà Thiệu Khải lại cười chỉ thấy rằng không thấy con người đâu, đúng là chuyện kì lạ, nhưng thằng nhóc kia có ánh mắt giống Đường Mặc Vũ, chỉ diện mạo kia, lại khiến người ta không chịu nổi, nếu Đường Mặc Vũ thật sự có khuôn mặt như thế, từ trước nay cậu ta theo đuổi sự hoàn mỹ, khả năng sẽ tự sát mất.

Đường Mặc Vũ mấp máy môi, chỉ lạnh nhạt nhìn Thiệu Khải : “ Thằng trẻ đó chính là tớ ” Anh mở miệng, lời nói ra khiến Thiệu Khải sửng sốt.

Một giây, hai giây ... sau ba giây. Trong phòng bệnh bỗng xuất hiện tiếng cười đáng sợ của Thiệu Khải, thậm chí cậu ấy còn cười ra nước mắt.

“Mặc Vũ, cậu đừng đùa tớ kiểu này, người như cậu kể chuyện cười chẳng thể cười nổi.”

Đường Mặc Vũ nhắm hai mắt lại, không muốn giải thích gì cả, quả nhiên, không ai tin chuyện này, ngay cả Thiệu Khải cũng vậy, chứ chưa nói đến người khác.

Thiệu Khải đi tới, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn một mình anh, anh tự nghe tiếng hít thở của mình, đôi mắt kia đau đớn vô cùng.

“Lạc Tuyết, Lạc Tuyết...” Anh không ngừng gọi cái tên này, khi đó, mỗi một khắc đều cảm thấy lòng đau như cắt. “Lạc Tuyết, tôi đã về, chúng ta có thể sống sung sướng rồi, cô không cần đi nhặt rác nữa, không bị người khác bắt nạt, cô có thể ăn nhiều trứng gà, có quần áo đẹp mặc rồi.”

“Lạc Tuyết, đừng đối xử tàn nhẫn với tôi như thế, cũng đừng tàn nhẫn với mình, cô đã khổ cả đời rồi, không được chết như vậy, cô vẫn còn Tiểu Vũ của cô mà, cô đã nói sẽ nuôi Tiểu Vũ cả đời cơ mà...”

Anh giương mắt lên, trên mặt có quá nhiều đau khổ, trái tim anh đau, người anh đau, miệng anh cũng đau...

“Đường tiên sinh, cậu bình phục rất nhanh, sắp có thể xuất viện rồi.” Bác sĩ lật xem bệnh án, cười nói với Đường Mặc Vũ.

“Cảm ơn.” Đường Mặc Vũ gật đầu nhẹ, không phản ứng nhiều, mấy ngày nay bọn họ đã tiêm, đã uống thuốc, thân anh giống như mảnh gỗ không biết đau, không biết đắng, anh rất phối hợp, ở nơi này ai cũng phải phối hợp với họ, nhưng ánh mắt anh rõ ràng so với trước càng thêm u ám, cũng vô thần nhiều.

“A... tốt, vẫn tỉnh, tớ không cần chờ, cậu biết tớ bận nhiều việc không?” Thiệu Khải đi đến, trong tay ôm một chồng văn kiện.

Đường Mặc Vũ giương khóe môi: “Cậu lại đi tìm cô gái ở chỗ nào chứ gì?” Anh nói trúng tim đen khiến mặt Thiệu Khải có chút xấu hổ, đàn ông này cũng không thể không cần nói thẳng như vậy, cậu tìm cô gái cậu thích thôi, hơn nữa, cậu là phong lưu không phải hạ lưu, chưa bao giờ một chân giẫm 2 thuyền, đương nhiên cậu trải qua rất nhiều, càng thích, càng tăng thêm hấp dẫn của cậu.

“Lấy ra đi.” Đường Mặc Vũ vờn tay ra, không muốn nghe chuyện tình yêu tình báo của cậu ta nữa.

“Đồ quý, tớ vất vả như vậy mà cậu cũng không cho tớ một chén nước à?” Thiệu Khải nhăn mặt nhăn mày, không ngừng than thở.

“Vị tiên sinh này, anh muốn uống nước sao? Để tôi rót nước cho anh.” Cô y tá trẻ tuổi liếc mắt nhìn Thiệu Khải một cái, tuy nói Đường Mặc Vũ tuần tú thật nhưng thân phận rất cao nên ở chung không tốt.

“A, được... cảm ơn, cô y tá xinh đẹp.” Thiệu Khải nháy mắt đào hoa, về mặt bảnh bao, mà mặt y tá đột nhiên đỏ lên.

Thiệu Khải tự an ủi mình, xem ra, anh đẹp trai không phải do anh sai, mà là xuất hiện để đám con gái mê muội là lỗi của anh, tốt nhất anh nên ở trong nhà không cần ra ngoài, nếu không thì không biết trên thế giới này có biết bao nhiêu trái tim vỡ nát mất.

Anh tự kiêu vô cùng.

“Đưa cho tớ.” Đường Mặc Vũ vẫn lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm chồng tư liệu trong tay Thiệu Khải.

“Đừng ác với mình như thế chứ, tớ cũng mệt mỏi một ngày rồi, cũng cần phải nghỉ ngơi.” Thiệu Khải lờm, nhưng anh vẫn trung thực đến cạnh Đường Mặc Vũ, đưa tài liệu cho cậu ấy.

Bạn bè nhiều năm như vậy, anh đã sớm nhìn ra tên này hơi tức giận, tuy mặt cậu ấy trông rất bình tĩnh nhưng không ai dám đảm bảo, ngay sao đó cậu ấy sẽ dùng phương pháp hẹp hòi anh đập anh.

“Tớ điều tra ra, đây chính là người mà cậu nói.” Thiệu Khải ngồi xuống, giọng điệu vừa rồi giống thẳng góc trở nên thông minh hơn, ngay cả cô y tá xinh đẹp đưa cho anh cốc nước, anh cũng chỉ lễ phép gật đầu, khiến cho trái tim cô y tá trẻ tuổi đó tan nát.

Đường Mặc Vũ cầm tài liệu trong tay, hồi lâu không có mở ra. Anh không dám nhìn, sợ nhìn thấy chuyện anh không thể chấp nhận, thậm chí bàn tay anh cũng run rẩy.

Sau đó, anh thở mạnh một hơi, mở trang thứ nhất ra, nhưng Thiệu Khải lại tiếp lấy.

“Mặc Vũ, tớ không biết sao tự dưng cậu lại muốn điều tra những thứ này, nhưng, không cần xem đâu, rất dẫm máu đó.” Thiệu Khải khuyên, những thứ này nhìn sẽ khiến gặp ác mộng, ăn không ngon.

Nhưng Đường Mặc Vũ vẫn kéo tay anh ra, cẩn thận mở...

Trái tim của anh như bị cái gì đó véo cho một cái, anh nhắm mắt lại, cả cơ thể đều run rẩy.

Bên trong là ảnh chụp, hiện trường tại nạn xe cộ, một cô gái toàn thân dẫm máu nằm ở đó, khi nhìn thấy hai mắt cô gái ấy nhắm lại, ngay cả lông mi cũng dính chút máu, bàn tay kia vờn ra cầm lấy cái gì đó, cực kỳ thương cảm...

Đường Mặc Vũ không thể tự lừa gạt mình, anh nhẹ nhàng chạm vào ảnh chụp, một giọt nước lớn chảy dưới khóe mắt xuống, rơi vào ảnh chụp.

Anh thương xót lạc tuyết, lúc đó cô ấy sẽ rất đau, chảy nhiều máu như vậy mà... Còn tay cô ấy, muốn ôm chặt Tiểu Vũ của cô sao? Anh đóng tài liệu lại, không biết mình có nên xem tiếp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 6: Tôi Đã Trở Về

Tầm ảnh tiếp theo, có thể là càng nhiều máu, càng khiến anh thêm đau lòng.

“Cô ấy tên Lạc Tuyết, chỉ là một cô gái chuyên đi nhặt đồng nát, khi chiếc xe kia đâm vào cô, phanh xe lại xảy ra vấn đề, lao vào đoàn người, chân cô lại có vấn đề, vừa lúc chiếc xe kia đâm vào cô ấy, từ vọng tại chỗ luôn, cô ấy còn có một thằng con mấy tháng, không biết bị lạc ở đâu, có thể được người ta nhặt được, nó vẫn còn sống mà.”

Thiệu Khải thở dài một hơi: “Bởi cô ấy không có người thân nên trực tiếp được hỏa táng. Tội nghiệp, đến cái xác cũng không có ai nhận.”

“Tro cốt đâu?” Đường Mặc Vũ mở hai mắt, cặp mắt kia giống như đang cố kiềm chế, Thiệu Khải nhẹ nhàng hạ một tiếng, lắc đầu nhìn anh: “Chắc là vứt đi rồi. Có lẽ cô ấy không bị hỏa táng, còn về phần như thế nào sao tớ có thể đoán được chứ?”

Lòng ngực Đường Mặc Vũ không ngừng đập phồng, anh nắm chặt tay đặt ở bên cạnh người, nếu không như vậy, anh thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, Lạc Tuyết của anh, thậm chí ngay cả tro cốt cũng không có. Khi cô còn nhỏ không nơi nương tựa, khi chết cũng thê lương như vậy.

“Là ai làm?” Người đó là ai. Anh đau đớn nheo mắt ại, trên mặt lộ vẻ hận thù rất lớn.

Thiệu Khải nhìn ra chút gì đó, không rõ hai người này có quan hệ gì, sao cậu ấy có thể quan tâm như vậy được, nếu là trước kia ngay cả liếc mắt cũng không thèm mà.

“Là Lý Ngôn Hi con gái của Lý Chấn Ân công ty Hoa Tàn.” Thiệu Khải đứng lên, khi đó đôi mắt nhìn về phía ngoài, sáng chói nhẹ nhàng thoáng qua: “Bọn họ nói là tai nạn ngoài ý muốn, lúc điều khiển không uống rượu, mà lúc ấy người lái là tài xế chứ không phải Lý Ngôn Hi, mà tên tài xế đó đã chạy trốn, thật ra có một số việc, cậu phải hiểu, Mặc Vũ...”

Không phải sao. Thiệu Khải xoay người nhìn về phía Đường Mặc Vũ, tìm kẻ chết thay là được thôi ư, những người đó, vẫn còn thiếu làm chuyện gì nữa sao?

Đường Mặc Vũ xoa nhẹ vào đồng tử liệu này, anh không đủ dũng khí nhìn, Lạc Tuyết của anh, chết rất thê thảm, thật sự rất thê thảm, anh vò tư liệu ở một chỗ, đôi đồng tử lạnh như băng, bên trong có thể thấy khí lạnh buốt.

“Lý .. Ngôn... Hi phải không?” Anh nhếch môi cười lạnh, đôi mắt tràn ngập thù hận khiến cho Thiệu Khải khẽ nhíu mày, không rõ anh muốn làm cái gì.

“Mặc vũ, việc này đâu có liên quan đến cậu chứ?” Anh đi tới, muốn khuyên cậu ấy đừng lo việc này nhưng Đường Mặc Vũ lại nhắm mắt lại, không muốn nghe lời khuyên bỏ gi của anh cả.

“Được, nhiệm vụ của tớ đã hoàn thành, về sau có việc gì thì cứ tìm tớ nhé.” Thiệu Khải lắc đầu, nếu không nghe anh, cậu ấy muốn làm gì thì kệ, đúng rồi, cậu ấy lại nhớ tới cái gì đó, nhẹ nhàng vuốt mũi mình rồi nói: “Bây giờ cậu không cần tìm tớ, tớ còn có việc phải làm.”

Chỉ là, anh nói được một lúc mà Đường Mặc Vũ vẫn nằm ở nơi đó, chưa nói cái gì cả.

Đúng là đàn gảy tai trâu, Thiệu Khải lờm, đồ vô vị.

“Tớ đi đây” Anh vẫn nói một câu, không có người trả lời.

“Tớ thật sự đi đây.” Anh đi tới cửa, nhưng vẫn quay trở lại, tốt xấu gì cũng cần phải tạm biệt anh một câu chứ, làm như vậy là không có lễ phép.

“Được rồi, nể cậu là bệnh nhân nên tớ không nói gì nữa.” Tự mình Thiệu Khải đi ra ngoài, đóng cánh cửa lại, anh đút tay vào túi, bóng dáng phong lưu phóng khoáng, trong nháy mắt không biết làm tan nát bao nhiêu trái tim cô gái rồi.

Người đàn ông dịu dàng một chút, so với bộ dáng phải tốt hơn một chút nữa.

Đường Mặc Vũ buông lỏng tay ra, những tư liệu rơi xuống đất, anh mở hai mắt, nắm chặt tay rồi đặt trước ngực mình.

Lạc Tuyết, cô có biết, cô không cô đơn? Cô còn có Tiểu Vũ của cô, cậu ấy vẫn đang sống đó.

Trong căn phòng của biệt thự 3 tầng, nơi ở của người nhà họ Đường, là nơi thanh tịnh, không khí trong lành, không phải là khu sầm uất nhưng là nơi thích hợp để an dưỡng.

Mở cửa ra, Đường Mặc Vũ đôi giày khác, đã lâu lắm rồi mình không ở nhà, tất cả mọi thứ vẫn không thay đổi, vẫn là kiểu dáng trước kia, giống nhau như đúc...

“Gâu...” Chú chó Tiểu Hoàng chạy tới, cắn giày của anh, cái đuôi không ngừng ngoe nguẩy.

Anh cúi người, ôm lấy chú chó Tiểu Hoàng lên, nhẹ nhàng xoa đầu nó : “ Tiểu Hoàng à, mày béo lên rồi , trông đẹp hơn rất nhiều.” Tiểu Hoàng chỉ gật gù mặc anh ôm, ánh mắt đen láy không ngừng nhìn anh.

“ Tiểu Vũ, con về rồi à!” Diệp Nhân vội vàng từ phòng bếp chạy ra, khi nhìn thấy con trai, ánh mắt đỏ lên, cuối cùng thì nó cũng về, lần này là về thật sự.”

“ Mẹ, con về rồi.” Đường Mặc Vũ đi đến, ôm lấy bà vai của người mẹ.

“ Con thay quần áo trước đi, mẹ đang bận chút việc , đúng rồi... con muốn ăn gì, nói cho mẹ biết, để mẹ làm cho con...” Bà mong đợi nhìn con trai, nó đã ngủ lâu rồi, giờ phải bồi bổ tốt mới được, khi nhìn nó, bà thấy nó rất gầy.

“ Trứng gà ...” Đường Mặc Vũ rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm chú chó Tiểu Hoàng ở mặt đất, trong lòng lại có một lực đẩy nào đó, bỗng nhiên rất đau.

“ Được, mẹ sẽ làm món trứng cho con, rán, xào, nấu, chưng đều được.”

“ Cảm ơn mẹ.” Đường Mặc Vũ lại ôm mẹ tiếp, rồi mới về phòng mình, phịch một tiếng đóng cửa, nhốt Tiểu Hoàng ở ngoài cửa, mà Tiểu Hoàng lại cào cào cửa, thỉnh thoảng kêu.

“ Tiểu Hoàng, lại đây.” Diệp Nhân đưa tay gọi Tiểu Hoàng.

Chú chó Tiểu Hoàng phe phẩy đuôi chạy đến, cũng rất nghe lời, cũng rất thông minh, đương nhiên rất vui mừng, bởi chủ nhà rất tốt với nó.

Ở trong phòng, Đường Mặc Vũ kéo rèm cửa sổ, anh nhìn quanh cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút mơ hồ, anh quay đầu lại, nhìn phòng mình, một cái giường rất lớn, có chiếc tủ quần áo cùng màu, tĩnh mịch, đơn giản, rất giống tính cách của anh.

Lạc Tuyết, nếu như cô còn sống, nơi này sẽ là nhà của cô.

Anh đi đến bên giường, sau đó nằm xuống, tĩnh táo lại, so với ngày trước còn trầm tĩnh hơn, cũng càng khó đoán hơn.

Anh mở ngăn kéo ra, lấy một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, bên trong là một cặp nhẫn kim cương, nếu không xảy ra chuyện gì thì anh và Bạch Nặc cũng đã kết hôn rồi.

Chẳng đáng... Bạch Nặc... Anh thả chiếc hộp xuống, sau đó khóa ngăn kéo lại, đôi con ngươi đen càng thêm sâu thẳm.

Anh ngồi ở ghế tựa, ăn trứng gà do mẹ làm, nhưng tay anh cứ run rẩy bần bật, không giống món Lạc Tuyết làm, mà anh đã quen ăn món Lạc Tuyết làm rồi, tuy mẹ làm cũng ngon nhưng anh ăn nhưng lòng chưa xốt. Lạc Tuyết cũng rất thích ăn trứng gà... Chỉ có điều, cô lại muốn tiết kiệm cho anh.

“ Tiểu Vũ, con có tâm sự à?” Diệp Nhân nhìn con trai, bà luôn có cảm giác con mình rất kì lạ, mà bọn họ là mẹ con, thấy con mình không bình thường, đương nhiên bà có thể nhìn ra.

“ Không sao đâu mẹ, chỉ là có chút không quen thôi.” Đường Mặc Vũ cười, ở trước mặt mẹ, rốt cuộc cũng có thể nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7: Tôi Là Ai ?

“ Nhưng.” Diệp nhân cũng vừa ngừng lại : “ Con bị bệnh đã lâu, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, yên tâm đi, ở công ty em họ con đã giúp con xử lý rồi, gần đây ba con ra ngoài khảo sát chắc không trở về thời gian đây đâu, ông nội cũng đi nghỉ dưỡng, nơi này chỉ có hai chúng ta, con cứ nghỉ ngơi vài ngày đi nhé.” Diệp nhà vỗ bà vai con, trong nhà không có hai người đàn ông nghiêm khắc kia, đường mặc vũ có thể ở nhà thoải mái một thời gian dài rồi.

“ Vâng.” Đường mặc vũ đáp nhẹ, tiếp tục ăn món trứng, rồi đưa mắt nhìn về phía trước có chút thất thần, không biết là nghĩ muốn cái gì?

Trong một căn phòng được bố trí rất đẹp, có chút ánh sáng nhỏ chiếu từ cửa sổ vào, một người phụ nữ đang nằm trên giường nhẹ nhàng động đậy lòng mi. Cửa vừa mở ra, người giúp việc trong nhà nhìn cô một cách khó hiểu, sau đó mới đi đến cạnh cửa sổ, kéo bức màn lên, rồi nhìn chăm chăm người đang nằm hôn mê kia.

“Hmmm...” Ngón tay người nằm trên giường tóm lấy chút gì đó, nhưng không tóm được cái gì cả..

“Cô hai...” Người giúp việc cẩn thận gọi một tiếng.

Cô gái không thoải mái nhăn mày nhăn nhó, sau đó mới mở hai mắt lên, trên trần nhà màu lam, có chiếc đèn trần thủy tinh xinh xắn, trên vách tường được bao phủ bởi màu tím lan tươi mát, bức màn lụa treo trên cửa sổ khiến cho gian phòng càng thêm đẹp.

“Cô Hai à...” Người giúp việc thấy cô tỉnh lại, mới đi tới: “Cô Hai, cô không sao chứ?”

Mà cô ấy lại nhìn người giúp việc một cách khó hiểu, sau đó đặt tay lên đỉnh đầu mình, khẽ nhíu mày, nơi này rất đau, nhưng sao cô lại quán băng vài thế này.

“Cô Hai, cô Hai...” Người giúp việc không ngừng vung vẩy tay trước mặt cô, không biết lần này cô thức dậy thật hay giả.

“Cô là ai?” Cô mở miệng, nghe thấy giọng mình có chút khàn, mà cô khó hiểu nhìn người giúp việc trước mặt mình, cô không biết cô ấy.

“Cô hai, cô nói gì cơ, con là Tiểu Phuong đây mà.” Cô giúp việc đặt tay ở trên đầu cô, thấy hai mắt vẫn mê mang, cô ấy có gì đó không đúng.

“Cô là Tiểu Phuong.” Cô giúp việc lặp lại cái tên Tiểu Phuong, mà Tiểu Phuong không ngừng gãi đầu, đúng đúng, cô là Tiểu Phuong.

“Đúng vậy, cô Hai ơi, con tên là Tiểu Phuong, cô nhìn con đi, con là Tiểu Phuong.” Tiểu Phuong chỉ vào mặt mình để muốn cô ấy nhìn cho rõ ràng, không biết có phải nào cô Hai bị độn phải hay không nên có chút u mê.

Nhưng, cô Hai này vẫn mê mang hai mắt.

“Tôi là ai?”

Trong phòng khách thật lớn, cô nhìn đôi vợ chồng trung niên ở trước mặt mình khó hiểu, vị bác sĩ không ngừng đem cô về qua về lại, trong mắt vẫn mơ màng, như một đứa trẻ sơ sinh, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết. Nhân sinh của cô giống như mảnh giấy trắng, sạch sẽ không có chút ấn tượng nào.

Cô là ai, tên của cô gọi là gì, còn bọn họ là ai?

“Cô có nhớ tên mình là gì không?” Bác sĩ cúi đầu hỏi, trên mặt nở nụ cười cực kì ấm, không làm cho người ta cảm giác sợ hãi, bác sĩ không có bức ép cô, chỉ hỏi nhẹ cô, nhưng cô vẫn rất căng thẳng bởi vì trong đầu cô trống rỗng.

Cô lắc đầu... quên rồi.

“Thế bọn họ là ai?” Bác sĩ chỉ đôi vợ chồng trung tuổi ngồi đối diện, bọn họ cũng rất căng thẳng nhìn cô, nhưng không biết vì sao, cô cảm thấy trong mắt người phụ nữ kia, có xen lẫn sự lạnh lùng và khinh thường.

Cô lắc đầu, không nhớ rõ.

“Còn cô này?” Bác sĩ chỉ vào Tiểu Phuong đang đứng cách đó không xa.

“Tiểu Phuong.” Mỗi cô nhẹ nhấp máy, nói ra cái tên Tiểu Phuong.

“Nhìn thì bình thường, chỉ mất trí nhớ thôi.” Bác sĩ bắt đầu đứng dậy, nở nụ cười thật có lỗi với cặp vợ chồng trung tuổi kia: “Cô ấy đã quên, nhưng trí khôn vẫn không chịu ảnh hưởng, cho nên các người có thể yên tâm.”

“Bác sĩ, con gái tôi khi nào mới có thể khôi phục?” Bà chủ vội vàng đứng lên, xem ra hết sức lo lắng, cực kì giống người mẹ yêu thương con gái, nhưng vừa nãy ngồi cạnh cô lại nháy mắt mấy cái, rõ ràng nãy có lạnh lùng mà.

Cô... Nhìn lầm rồi sao?

“Cái này, tôi không rõ lắm.” Bác sĩ lắc đầu: “Khả năng sẽ nhanh, có khả năng sẽ chậm, có người mấy tháng là có thể khôi phục, mà có người cả đời sẽ không...” Bác sĩ nói không hề nặng nề, là có nhiều hi vọng cũng có chút hi vọng, hơi chút thất vọng.

Trong gương là một gương mặt xa lạ, tay sờ lên mặt, nhẹ nhàng an ủi, vì sao vẫn là cảm giác xa lạ này, khuôn mặt này là mặt cô sao? Nhưng, vì sao chút cảm giác quen thuộc nào cô cũng không cảm nhận được. Cô khẽ chạm lên trán, nơi này, có nhiều băng gạc nhất.

Tiểu Phuong nói, đầu cô bị va chạm, cho nên quên chuyện trước kia, kể cả bản thân mình, nhưng cô va chạm thế nào nhỉ? Tiểu Phuong nói không nên lời, nói chỉ có mình cô biết, nhưng cô quên hết rồi còn đâu.

Bọn họ gọi cô là Lý Ngôn Hi, nhưng ngoại trừ xa lạ cô vẫn thấy xa lạ, cô nhìn bốn phía, đến cạnh cửa sổ, bất ngờ, cô muốn dừng cước bộ, nhìn chân mình.

“Cô Hai, cô làm sao vậy?” Tiểu Phuong nhìn động tác lạ lùng của cô chủ mình. “Cô hai ơi, chân cô không thoải mái à?” Tiểu Phuong thấy rất kì lạ, cô Hai bị sao vậy? Từ lúc tỉnh lại là thấy lạ rồi, nhưng ngẫm lại, bây giờ bản thân mình cũng không biết là ai, lạ lùng là phải.

“Chân của tôi tốt.” Cô đi tiếp vài bước, rất tốt, hơn nữa là một đôi chân rất đẹp, vừa thẳng vừa dài, dáng người rất chuẩn tuy nhiên vóc dáng không quá cao, khiến cho cô có cảm giác không chân thân, không chỉ có thân phận, ngay cả cơ thể này cũng thế.

“Cô Hai ơi, chân của cô vẫn tốt mà.” Tiểu Phuong đi qua, để cho cô chủ ngồi ở trên giường: “Cô Hai này, bây giờ cô không được tùy tiện cử động, chỉ cần cô nghỉ ngơi thật tốt là được, sẽ nhớ lại chuyện trước kia rất nhanh.” Tiểu Phuong cho rằng cô chỉ không quen bây giờ mất trí nhớ, cho nên mới an ủi.

“Tiểu Phuong, trước kia tôi là người như thế nào?” Cô ôm lấy hai chân mình, cảm đặt trên đầu gối.

Tiểu Phuong suy nghĩ, cười nói: “Tiểu Phuong là người rất tốt, tính tình cũng được, đối với kẻ hầu người hạ cũng tốt, tốt hơn cô cả nhiều.” Tiểu Phuong phát hiện mình nhiều lời, sau đó cười gượng một tiếng: “Dù sao trước kia cô hai là một người rất tốt.”

“Mẹ tôi... Bà ấy đối với tôi... tốt không?” Cô ngẩng đầu lên, lại hỏi Tiểu Phuong, cô luôn có cảm giác người mẹ kia rất lạ nhưng không biết lạ ở đâu

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Người Đàn Ông Lạnh Lùng.

“Cô Hai nói bà chủ...” Tiểu Phuong nhẹ nhàng cắn môi, rồi mới ngồi xồm xuống.

“Cô Hai, bây giờ cô không nhớ cái gì cả, nhưng cô nhất định phải nhớ rằng, trong cái nhà này, bà chủ giống như ông chủ cũng là ba cô còn nghiêm khắc hơn.”

“Mẹ cô qua đời từ sớm, bà chủ bây giờ, người mà cô hai gọi là mẹ không phải mẹ đẻ của cô, bà ấy là mẹ ruột của cô cả.”

Lý Ngôn Hy chớp hai mắt, cô vẫn không rõ lắm. Cô ấy nói, mẹ Lý Ngôn Hi qua đời đã lâu, người mẹ bây giờ không phải mẹ ruột cô, thế còn chị cô từ đâu tới.

“Aiz, cô Hai ơi.” Tiểu Phuong vô lực, cô tóm lấy tóc mình, chỉ muốn đem nhổ sạch tóc đi thôi: “Cô là con gái của ông chủ, khi bà chủ gả cho ông chủ đã có cô Cả, đó là con của chồng trước.” Cô nói trắng ra như vậy, cô hai vẫn không rõ sao.

Bác sĩ nói, cô hai bị mất trí nhớ, mà không phải đầu óc bị va chạm có vấn đề. Cho nên, nếu không rõ ràng, bọn cô không biết phải nói gì mới tốt.

Lý Ngôn Hi gật đầu một cái, cô hiểu rồi...

“Có phải mẹ không thích tôi?” Cô nói ra ý nghĩ của mình, vì khi đó trên mặt của mẹ rất lạnh lùng, mà Tiểu Phuong vội vàng che miệng của cô lại: “Cô Hai, lời này không thể nói lung tung, bà chủ rất hung dữ đó.” Tiểu Phuong nói xong, cẩn thận nhìn bốn phía, đến khi nhìn không thấy ai đi vào, mới thả lỏng người.

Quả nhiên bà ấy không thích mình, Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng chớp mi, cô hiểu rồi, hóa ra lúc đó cô không nhìn nhầm.

“Cô hai, mấy người này đều như vậy, bà chủ đương nhiên sẽ đối xử cô cả tốt hơn, dù sao cũng là con ruột mà, Tiểu Phuong cảm thấy chuyện này cực kì bình thường.”

“Thế còn ba tôi?” Cô nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng bên ngoài, đúng là khiến lòng cô trùng xuống, cô không biết tương lai mình sẽ đi đến đâu, cũng không biết bản thân đi đâu để tìm.

Cô chưa từng có, cũng không có... tương lai.

“Ông chủ, đối xử cô cả và cô hai như nhau, nhưng cô hai này, tính cách của cô yếu đuối quá, không có biểu hiện như cô cả, thỉnh thoảng một câu thích cũng không dám nói ra, nhưng cô cả lại có gan lớn hơn, biết nịnh ông chủ vui vẻ.” Tiểu Phuong thông cảm nhìn Lý Ngôn Hi một cái, cô hai được sống như thế này cũng là kì tích, rõ ràng là con gái ruột, nhưng so với trong cái nhà này, địa vị của cô chỉ cao hơn Tiểu Phuong một chút.

Lý Ngôn Hi cũng không nói gì thêm, cô rút người lại, trong đầu vẫn trống rỗng, một chút kí ức cũng không có. Mà tất cả đối với cô, đều xa lạ.

Trên con đường lớn, một chiếc xe dừng lại, từ bên trong xe bước a là người đàn ông mặc tây trang màu sẫm phẳng phiu, một người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai, dáng người cao ráo trên dưới 185cm gì đây, từng động tác đều để lộ anh sinh ra đã là người cao quý.

Đột nhiên anh dừng chân, cúi người nhặt chai nước rỗng từ mặt đất, ném vào thùng rác bên cạnh.

Anh...có rất nhiều cô gái thích, không chỉ có bộ dạng đẹp trai, mà anh còn có khí chất rất tốt, nhưng người đàn ông chỉ thoáng chỉ thân nhiên nhìn phía trước, đi vào trong cửa hàng bách hóa đối diện, thậm chí còn có rất nhiều phụ nữ đi theo không rời xa anh.

Nhưng mặt người đàn ông đó vẫn bình tĩnh, một tay hút trong túi áo, tiếp tục bước đi.

Rất lạ lùng, tuy biết rõ sẽ thất bại nhưng những thứ này sẽ không khiến các cô gái muốn tìm hiểu trái tim anh, nhìn ăn mặc của anh là biết, anh nhất định rất tài giỏi, đương nhiên những thứ này sẽ khiến các cô gái như con thiêu thân lao vào lửa, cứ tiến lên, mà mặc kệ số phận có đốt thành tro hay không.

Mà thủ đoạn thật sự của các cô gái đó không thể so sánh được.

“Tôi xin lỗi.” Trong tay một cô gái có nước uống bị đổ ra, cứ đổ xuống bộ quần áo đắt tiền của người đàn ông.

“Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi giúp anh lau nó nhé.” Cô gái đó vội vàng vươn tay ra, định lau sạch sẽ, nhưng động tác của người đàn ông lại rất nhanh, trực tiếp tránh tay cô.

Cô gái có chút hồ thẹn: “Tiên sinh, quần áo của anh bị tôi làm dơ, tôi giúp anh giặt ha?” Tuy câu này có chút cũ, nhưng đó cũng là lý do quang minh chính đại chứ.

“Không cần.” Người đàn ông mấp máy miệng. Chuyển hướng nhìn sang phía khác. Anh nhìn xuống áo ngực đã bị ướt, giữa đôi mắt thoáng hiện một nét không kiên nhẫn.

Thật là... ảm ỉ...

“Tiên sinh, tôi làm dơ quần áo của anh mà, cho dù anh không cần tôi giặt nhưng tôi muốn phụ...” Cô gái đó nói đông nói tây, đôi mắt kia cứ nhìn chăm chăm đàn ông, giống như muốn cắn một cái,

“Không cần.” Người đàn ông tiếp tục đi về phía trước, nhưng cô kia cứ kéo quần áo anh, căn bản không hiểu cự tuyệt là gì.

“Tiên sinh...” Cô kia chưa nói xong, ánh mắt đã đỏ lên, như là bị người khác ăn hiếp, ngay cả người bên cạnh cũng đến xem náo nhiệt, mà bây giờ còn không biết ai ăn hiếp ai.

“Tiên sinh à...” Cô kia ngẩng mặt lên, đôi đồng tử đen lấy chỉ cần khẽ chớp chớp là muốn khóc. Mà người đàn ông thêm sức nháp môi mỏng, anh để tay vào túi áo, sau đó ngừng lại, lúc cô kia thấy tay đặt ở lồng ngực, trong mắt nhất thời hiện vẻ vui sướng, trong thời điểm cần thiết, nhất định da mặt phải dày, còn bây giờ, mặt mũi là gì, danh dự là gì, tất cả ngược ngừng đều bỏ đi, nữ theo đuổi nam cũng không phải chuyện mất mặt, cô đắc ý.

Người đàn ông lấy chiếc ví da trong túi áo mình, sau đó mở ra, rút một tập tiền màu đỏ.

“Cái này cho cô, cô không cần giặt quần áo của tôi, tôi có thể đưa cho cô chứ? Đừng quấy rầy tôi nữa, tôi bận lắm” Xem như câu này nói nhiều hơn một câu rồi, mặt cô ta biến đổi nhanh, lập tức biến từ đắc ý thành ngu ngơ, làm sao vậy, rõ ràng vừa rồi anh ta còn....

Người đàn ông ném tiền bạc vào mặt cô ta, sau đó xoay người rời khỏi đó, mà cô ta không còn đuổi theo nữa, người đàn ông đi về phía trước, chợt nghe tiếng của phụ nữ khóc, nếu là người khác thì chắc thương hoa tiếc ngọc, nhưng nếu anh là thì còn lâu, bởi trái tim anh đã chết rồi.

Anh mở cửa phòng, thấy có một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, hai chân anh vắt lên bàn ngoe nguẩy, làm bộ đáng lười nhác.

Anh đứng ở cửa, người kia mắt to mắt nhỏ: “Mặc Vũ này, cậu đừng lạnh lùng thế chứ, đó cũng là người đẹp mà, cậu cũng đâu cần làm cô ấy mất mặt.” Thiệu Khải mới dừng ngoe nguẩy, vừa rồi anh được tận mắt chứng kiến chuyện đó, nên có thể dùng để tán dóc đường mặc vũ.

“Cô ta phiền quá.” Đường mặc vũ ngồi cạnh, dáng tao nhã vô cùng, vắt hai chân lên, cho dù là động tác phổ cập, nhưng nếu là anh làm thì khiến người ta thương thức cái đẹp nói không nên lời, có thể làm cho nữ giới thét chói tai, để cho nam giới ghen tị, anh hoàn toàn khiến cho nữ giới điên cuồng, nhưng anh lại không thích.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Hình Như Có Cái Gì Đó Thay Đổi ?!

“Mặc Vũ này, tớ bảo ...” Thiệu Khải vuốt cằm tron bóng của mình : “Tớ thấy tớ không thua kém phẩu thuật thẩm mỹ đầy chứ, nếu tớ là cậu, tớ không cần cho nhiều tiền, chỉ cần tớ ngoắc ngoắc ngón tay phụ nữ thôi, đảm bảo họ sẽ sà tới.” Thiệu Khải cười có chút gian trá, thật ra anh cũng từng nghĩ như vậy.

“Cậu xác định mẹ nuôi không giết cậu là được.” Đường Mặc Vũ chán chường nhàu môi.

“Cậu cũng đừng nói việc này cho mẹ tớ biết nhé.” Mặt Thiệu Khải nhăn lại, nếu mẹ anh biết, không chỉ lột da thôi đâu, mẹ anh ta vẫn cho rằng, trong mắt bà, anh là người ngoan ngoãn hiền lành, nhưng chỉ có Đường Mặc Vũ nhìn rõ bản chất đó, cho nên không được, tuyệt đối không được.

“Tớ cảnh cáo cậu, Đường Mặc Vũ, nếu cậu dám nói bất cứ chuyện gì cho mẹ tớ biết, chúng ta tuyệt giao.” Vì cuộc sống sau này của anh, cho dù là uy hiếp, anh cũng có thể làm, trước tiên nhân sau quân tử.

“Cậu yên tâm, tớ không nói gì đâu.” Đường Mặc Vũ nhấp ly cà phê, anh mở hai mắt, anh cho rằng trong ánh mắt đó đã chết : “Việc tớ nhờ cậu điều tra, cậu đã làm chưa?”

Thiệu Khải nâng mí mắt : “Cậu nói cái gì cơ? Chuyện kia á... Điều tra rồi, tớ đã làm việc là cậu cứ yên tâm.” Anh vỗ ngực mình, ngoài việc biết chơi gái, năng lực làm việc cũng không tệ đâu, anh chẳng có thời gian rảnh rỗi, anh còn có sự nghiệp riêng, chẳng qua, người không phong lưu uống phí tuổi thiếu niên, tuy anh đã 30 tuổi rồi, là trung niên rồi.

Đường Mặc Vũ buông cái chén xuống, yên tĩnh nghe.

Thiệu Khải mới mở giọng : “Tập đoàn Hoa tần, là bất động sản, vài năm trước Lý Chân Ân vì ánh mắt sắc bén, buôn bán lời không ít tiền, hiện giờ công ty đã lên thị, tương lai rất triển vọng, điều đáng tiếc là ... tài sản của ông ta lớn như vậy, có ích lợi gì đâu, ông ta không có con trai, chỉ có con gái, một con gái ruột và con gái riêng của vợ.”

Thiệu Khải nói dài một hơi, tự thưởng cho mình chén nước lớn, rồi mới tiếp tục nói : “Ông ta hiện có con gái lớn, Lý Nhiên là con của vợ ông bây giờ mới chồng trước, cho nên là con riêng của vợ, còn con ruột của ông là Lý Ngôn Hi. Mà tôi cũng chẳng hiểu cái nhà ý, rõ ràng phải yêu thương Lý Ngôn Hi mới đúng, nhưng Lý Ngôn Hi ở căn nhà đó giống như người dưng, không ai chú ý, không ai thích, cả ngày cô ta giống như âm hồn, tính tình lại yếu đuối, thường ngày hay bị mẹ con dì ghè bắt nạt thành thói quen rồi.”

“Còn cái cô Lý Nhiên đáng người cao gầy, bệ ngoài trông rất xinh đẹp, là người mẫu có tiếng, kiếm được không ít rạng rỡ cho họ Lý, cho nên rất được cưng chiều.”

“Nói trọng điểm...” Đường Mặc Vũ ngược mắt, anh không muốn nghe những thứ này, anh chỉ muốn nghe những thứ muốn nghe mà thôi.

“Nhưng, lời tớ nói là trọng điểm mà, không có những thứ này so sánh, làm sao biết được cái cô tên Lý Ngôn Hi kia là người phụ nữ thế nào?” Thiệu Khải bĩu môi : “Có thể dùng cắt ngang lời tớ được không, cậu xem, tớ còn không nhớ mình nói đến câu nào rồi nữa?”

Mà anh nhìn Đường Mặc Vũ đang nổi con mắt đen lên, chỉ có thể xua xua tay mình : “Được, cậu không cần phải trừng mắt với tớ, tớ nói, tớ nói, tớ nói giọng điểm nhất là được.”

Anh tựa lưng vào thân ghế sofa, nhẹ nhàng nhấp môi : “Chủ nhân chiếc xe kia là Lý Ngôn Hi, là quà tặng sinh nhật của Lý Chân Ân tặng con gái thứ 2, lúc đó cô ta uống rượu điều khiển, nhưng, nhà họ Lý có tiền, đưa chút tiền bạc, tìm một kẻ chết thay, như vậy mới giữ thể diện cho nhà họ Lý, tất nhiên để con gái chốn tội.”

Cái cô người phụ nữ rách nát kia thật tội nghiệp, vốn đã khổ rồi, mà chết, số tiền bạc này cũng không lấy được.”

Thiệu Khải vừa lái nhai xong, liền nghe thấy tiếng động rất lớn.

“Cậu làm gì thế, những thứ này là của tớ mà.” Thiệu Khải đau lòng nhìn chiếc ly bị Đường Mặc Vũ ném xuống, cào tóc mình, cậu ta kích động làm gì. Anh đau lòng lắm, ở đây đều là thứ anh yêu thích, là quán anh tự mở.

Đường Mặc Vũ lấy trong bóp ví ra một ít tiền để ở trên mặt bàn.

“Đủ chưa?” Đường Mặc Vũ đứng lên, chắn hết ánh sáng trước mặt Thiệu Khải, Thiệu Khải miễn cưỡng nhìn thoáng mấy tờ tiền màu đỏ có giá trị lớn ở trên bàn, thật hào phóng, chừng này có thể mua được mấy chục cốc rồi. Anh phát tài rồi.

Nhưng anh buồn tẻ gỡ tóc, nhìn Đường Mặc Vũ lạnh lùng đi ra ngoài, nhìn bóng dáng là biết cậu ta rất cô đơn.

“Mặc Vũ, tớ muốn biết cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh bung chiếc ly rót cà phê xuống, trong mắt có chút suy tư kì quái, mà anh muốn biết, vì sao Đường Mặc Vũ lại thay đổi thế này, nhưng anh không nói, anh làm sao có thể nói cơ chứ, miệng người ta rất chặt, chặt đến nỗi anh không còn cách nào khác.

Đường Mặc Vũ đứng ở ngoài, ánh sáng sáng ngời hắt vào mặt anh, anh có chút lả lơi dùng tay che lại, xem ra, cuộc sống sau này của anh chỉ có thể là bóng tối, anh đi rất nhanh, cho dù ánh nắng ấm áp như vậy nhưng bóng dáng của anh vẫn băng giá vô cùng.

Người đến người đi trên phố, Lý Ngôn Hi thỉnh thoảng nhìn hai bên, mà phía sau cô còn có Tiểu Phuong đi theo, ánh mắt Tiểu Phuong không rời khỏi quá cô, chỉ sợ cô bị lạc, bởi bây giờ cô ấy ngay cả bản thân cũng không biết....

“Cô Hai ơi, chúng ta trở về đi, ông chủ với bà chủ sắp về nhà rồi...” Tiểu Phuong chạy tới, vội vàng lôi kéo quần áo Lý Ngôn Hi, lại không trở về, cô thấy phiền hà rồi.

“Bọn họ sẽ không quan tâm tôi đâu, chỉ cần tôi không chết là được.” Lý Ngôn Hi đặt tay ở trên đầu vuốt mái, sống chung vài ngày, cô biết bản thân sắp vai gì trong nhà họ Lý này, một phụ nữ không có tiếng tăm, ba ruột không yêu, mẹ kế không thích, ở trong nhà họ cô là không khí, tối đa ba cô nhìn cô có vài lần, ông ấy đối xử với cô rất xa lạ, mà cô càng xa lạ với ông ấy, cho nên trong lúc đó tình cảm hai cha con càng không có lời gì để nói, mà cái người mẹ kia không để cô vào mắt, giống như Tiểu Phuong nói, cái bà chủ Lý này rất khó ở chung, lại còn mắng cô vài lần, chỉ là cô quên hết rồi.

Cô không nhớ chuyện đó, cũng không nhớ bản thân là ai, bây giờ ở cái dạng này, cô đã có cảm giác thỏa mãn, lúc tỉnh lại, cô phát hiện bản thân chỉ có một mình.

Chân cô giẫm lên cái dạng gì đó, cô cúi đầu, nhấc chân lên, thì thấy một cái chai rỗng bị người khác vứt đi.

Cô khom lưng xuống, nhặt lên....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Cô Thầm Muốn Hi Vọng.

“Cô Hai, thứ này bán lắm, cô nhặt làm gì? Có vi khuẩn đó.” Tiểu Phuong vội vàng đi tới, không rõ Lý Ngôn Hi lấy cái này làm gì.

“Bản à, nhưng nó có thể bán lấy tiền.” Lý Ngôn Hi lăm lăm, trong tay vẫn nắm chặt chai rỗng, không muốn bỏ xuống.

“Cô Hai, bán không được nhiều tiền đâu.” Tiểu Phuong có chút muốn khóc, bắt đầu từ khi nào cô chủ nhà cô lại bắt đầu so đo đến vậy.

“Một cái không đáng là bao, nhưng có khi cũng là cơm của rất nhiều người.” Lý Ngôn Hi nhìn chai rỗng, không biết vì sao lại cầm nó, nhưng cũng có một cảm giác quen thuộc nói không nên lời.

“Cô cần nó à, có thể cho tôi không?” Một người gầy yếu đến trước mặt cô, Tiểu Phuong ở bên cạnh bịt mũi, vội vàng kéo Lý Ngôn Hi ra, người bản thể này, cách họ xa một chút.

Mà Lý Ngôn Hi lại nhìn ông lão gầy gò trước mặt mình, trên mặt ông có chút xấu hổ, trái tim không tự chủ đau nhói, bọn họ có cái gì sai đâu, đó chỉ là cơ hội sống sót của họ thôi mà.

Cô ấy kéo tay Tiểu Phuong ra, sau đó đi qua, tự tay đưa chai rỗng cho ông, dường như không để ý tới quần áo cực bẩn của ông, hơn nữa trên người ông còn có mùi lạ.

Ông lão lấy chai rỗng bỏ vài bao to, sau đó nói một tiếng cảm ơn rồi rời khỏi.

“Cô hai, cách bọn họ xa một chút, trên người họ có vi khuẩn đấy.” Tiểu Phuong kéo Lý Ngôn Hi lại, cô chủ không nên làm thế, bọn họ bản đến chết mất.

Lý Ngôn Hi liếc mắt nhìn Tiểu Phuong, sau đó tiếp tục đi về phía trước, cơ thể bản so với tâm bản thì cái nào bản hơn... Cô ngẩng đầu, lông mi dài lay động, nhưng đầu cô vẫn trống rỗng.

“Cô hai, chúng ta về đi.” Tiểu Phuong vỗ đùi mình, bảo cô hai đi về. Hai chân cô đã mỏi nhừ rồi.

Lý Ngôn Hi nhìn xuống chân mình, lại đi về phía trước một bước, cô muốn tận hưởng thời khắc này, không biết vì sao, cô muốn nhìn hai chân hoạt động đến vậy.

“Tiểu Phuong, trước kia tôi cũng đi như thế này sao?” Cô cảm thấy kì quái dừng cước bộ, hỏi một câu càng kì quái hơn.

“Không.” Tiểu Phuong lắc đầu. “Trước kia cô ở trong nhà mấy tháng cũng không ra ngoài, cho tới giờ cũng chưa từng đi bộ ngoài đường, đương nhiên ra ngoài cũng có lái xe.” Tiểu Phuong lau mồ hôi trên trán, cô không khỏi nhìn Lý Ngôn Hi, tuy khuôn mặt giống nhau thật, nhưng cô đã theo cô chủ nhiều năm, sao cảm giác đều đã thay đổi, cô vỗ trán, mất trí nhớ mà, đương nhiên tính cách cũng thay đổi.

“Ra là vậy.” Lý Ngôn Hi tiếp tục đi tới, tuy Tiểu Phuong nói là như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy xa lạ, cô ấy nói tương đối tin tưởng, cô là người sống không có ánh mặt trời, nhìn bàn tay là biết, trắng bạch không giống người da vàng, đây là kết quả lâu không phơi nắng.

Nhẹ thở dài một hơi, cô buông tay xuống, chỉ muốn đi lại một chút nữa, một chút nữa là được rồi, còn căn nhà kia, đi về, ngoài việc ngăn người ra, cô không biết bản thân còn có thể làm cái gì, ngăn người rồi ngủ, rồi lại miên man suy nghĩ, khi miên man suy nghĩ, cô lại không biết suy nghĩ cái gì.

Cô đứng cạnh căn nhà có cửa kính rất to, bên trong rất nhiều quần áo. “Đẹp quá”, trên cửa kính cũng có bóng cô, lông mày tinh xảo, hai mắt đen tròn, thoát nhìn rất hiền lành, như con nai mới sinh, còn có khuôn mặt đầy đặn, thật là xinh đẹp.

“Đúng vậy, cô hai rất xinh đẹp, cô cả cũng thế.” Tiểu Phuong không ngừng nhấn mạnh, thật ra cô thấy Kỳ Ngôn Hi còn xinh đẹp hơn Lý Nhiên một chút, bởi Lý Ngôn Hi luôn để mặt mộc, mà Lý Nhiên lại khác, cô ấy luôn trang điểm, nếu có một ngày cô ấy không hóa trang, nhất định sẽ rất dọa người, Tiểu Phuong vừa nghĩ vừa gật đầu, đúng đúng, cô hai xinh đẹp nhất.”

“Tôi đang nói quần áo mà.” Lý Ngôn Hi nhìn Tiểu Phuong một cái, căn bản cô không để ý tới mặt mình, đối với cô mà nói, khuôn mặt này quá xa lạ.

“À, quần áo cũng rất đẹp.” Tiểu Phuong gật đầu lia lại: “Cô hai, cô có thể mua mà.” Tiểu Phuong đều nghĩ, vào trong này xem thế nào, mua xong rồi trả tiền.

“Tôi không có tiền.” Lý Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn bộ quần áo kia, chỉ cười nhạt, cô không có tiền mua, nhưng cô muốn giữ lại mong muốn cho bản thân, nếu thích thì có thể thường đến xem, nếu một ngày có người mua rồi, thì đó là kỉ ức đẹp nhất.

“Cô Hai ơi, cô có rất nhiều tiền đó.” Tiểu Phuong chớp chớp: “Ông chủ cho cô tiền sinh hoạt hàng tháng, tuy cô hai không kiếm nhiều tiền như cô cả, nhưng vẫn có tiền mà.”

“Tôi quên.” Lý Ngôn Hi xoay người, rời khỏi đó, không muốn quay đầu xem bộ quần áo kia, dù rất đẹp nhưng cô không nghĩ sẽ mua.

“Chúng ta về đi.” Lý Ngôn Hi cuối cùng mở miệng, cô xoay người, hướng về đường lúc đi.

“Cô Hai, chúng ta lại muốn đi à?” Tiểu Phuong không cười nổi, cô không thể đi được nữa rồi.

“Ừ, có gì không đúng sao?” Lý Ngôn Hi kì quái nhìn Tiểu Phuong. “Tôi nhớ đường về mà, cô yên tâm, chúng ta sẽ không lạc đường đâu.” Cô cười với Tiểu Phuong, cho rằng Tiểu Phuong không biết đường, sợ bị lạc.

“Không, không phải.” Tiểu Phuong cười khổ một tiếng: “Cô Hai, chúng ta ngồi xe cũng được, như vậy có thể về nhanh hơn một chút.”

“Lý Ngôn Hi lắc đầu: “Tôi không ngại, tôi muốn trở về bằng hai bàn chân này.”

Tiểu Phuong nghe muốn ngắt xiu, cô không ngại, nhưng thương cho Tiểu Phuong một chút đi, cô đã đi theo cô chủ mấy giờ rồi, hai chân cô như muốn nhào ra rồi này.

“Không, tôi còn muốn chạy.” Lý Ngôn Hi cự tuyệt, nhưng cô dừng chân lại, nhìn mặt buồn khổ của Tiểu Phuong: “Tiểu Phuong ơi, cô ngồi lên xe mà về đi, tôi có thể tự đi cũng được.” Dù chân cô đau, nhưng cô vẫn muốn đi, cô muốn biết bản thân đang còn sống, bởi vì đau ...

“Không được.” Tiểu Phuong vội vàng lắc đầu, cô nào dám, giờ cô chủ tính tình bất thường, cô phải trông năm tốt mới được, cô đồng tình nhìn Lý Ngôn Hi thoáng qua, cô hai đáng thương, vốn không được người thân sủng ái, bây giờ còn bị mất trí nhớ, về sau còn phải thế nào nữa ...

Nhưng Lý Ngôn Hi vẫn muốn dùng chân mình bước đi, rất nhanh sau đó, người đến người đi bao phủ xung quanh cô, cô như tro bụi biến mất trong đám người ...

“Chính là cô ta.” Lúc này, hai người đàn ông cao lớn xuất hiện, bọn họ đều có khuôn mặt đẹp trai ngời ngời, một người cười trông dịu dàng, còn người kia thì lạnh lùng ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 11

“Mặc Vũ, cái cô Lý Ngôn Hi í, là một giai nhân thuần khiết, da dẻ hồng hào, vừa nhìn đã biết là một cô gái hiền lành. Thế nhưng thật không ngờ, chính tay cô ấy cướp đi mạng sống của một người, nhiều đó cũng đủ để kết tội. Tâm phụ nữ ác độc nhất, quả nhiên không sai.”

Mà Đường Mặc Vũ chỉ là tựa vào xe, một tay đút vào túi của mình, tâm sự nặng nề, khó có thể đoán được tình hình, tim của anh bây giờ càng ngày càng

khó hiểu.

Anh không biết cô trở thành cái dạng gì, chỉ biết cô đã hại chết Lạc Tuyết.

“Nghe nói cô ấy còn có một người chị xinh đẹp, hơn nữa gia sản rất lớn, nếu như nhờ vả được, việc ăn uống cả đời không cần lo lắng!” Thiệu Khải cười híp cặp mắt của mình, thoát nhìn rất tốt.

“Tiền của cậu cũng đủ rồi, còn muốn thêm nữa sao?” Đường Mặc Vũ thẳng lưng, trực tiếp tạt một gáo nước lạnh vào mặt Thiệu Khải.

“Tớ chỉ là nói ‘nếu’ thôi, đừng cho mẹ tớ hay, cậu cũng biết bà ấy hay suy nghĩ miên man, nếu biết tớ có gan này, chắc chắn sẽ lột da tớ!” Anh nhìn thoáng qua Đường Mặc Vũ, cảnh cáo.

Đôi mắt của Đường Mặc Vũ nhàn nhạt: “Thiệu Khải, đã nói thì phải chịu trách nhiệm, nếu không thì không cần nói.”

Thiệu Khải hơi chớp mắt: “Cậu với ba cậu ngày càng giống nhau.” Vị thị trưởng kia, người rất tốt, rất công chính, thế nhưng trọng sĩ diện, bây giờ Mặc Vũ cũng như vậy.

“Được rồi, dừng lại, không nói chuyện của tớ, cậu chuẩn bị làm sao bây giờ? Khiến cô gái kia nhận tội là chuyện không thể nào, có ai bằng lòng đi ngồi tù bao giờ? Đây chính là một tội danh không nhỏ, là cố ý giết người!”

“Khiến cô ta phải nói ra!” Đường Mặc Vũ khề giương mắt, trong con ngươi lóe lên sự lạnh lẽo kinh người.

“Cô ta không ngu ngốc đâu!” Thiệu Khải lắc đầu, vỗ vai Đường Mặc Vũ. “Mặc Vũ, cậu đang nằm mơ. Nếu như lúc đó cô ta chịu nhận hậu quả, bây giờ còn đi trên đường lớn hay sao? Hơn nữa tội như vậy chả ai nhận đâu!”

“Cô ta sẽ...” Đường Mặc Vũ hất tay Thiệu Khải ra, tiếp tục đi về phía trạm cừu, ánh mặt trời ảm áp rơi vào trên người của anh, vẫn lạnh lẽo.

Thiệu Khải chớp chớp đôi mắt đào hoa, rất tự tin.

“Kỳ thực tớ cũng có thể làm được.” Thiệu Khải đưa tay sờ cằm của mình, cái này cũng đơn giản mà. Mỹ nam kế là được rồi, còn có gì sánh bằng sắc đẹp tuyệt vời chứ. Nào đánh, nào lừa gạt, nào mượn cớ, uy hiếp gì, có mỹ nam kế là đều dễ dàng hết.

Thế nhưng, anh rất nhanh khoác khoác tay: “Làm như vậy rất thiếu đạo đức a, tớ đối với nữ nhân đều rất thật lòng!”

Khóe mắt Đường Mặc Vũ nhìn anh một cái, cái nhìn kia có phần nhàn nhạt lơ đãng, cậu ta “thật lòng” cũng nhiều ghê.

“Tớ nói thật mà!” Thiệu Khải đặt tay ở lồng ngực của mình. “Tớ đảm bảo đối với ai tớ cũng đều thật lòng yêu họ !” Nhưng mà tình yêu của anh quá ngắn, thời hạn sử dụng không dài. Vì vậy nên anh thay bạn gái như thay áo, trái phải một đồng người tình, nhưng vẫn không tìm ra chỗ cố định. Thế nhưng anh luôn cho rằng đó không phải lỗi của mình, vì những cô gái kia không đủ hấp dẫn, đó là lý do khiến anh không thể ở cạnh một người quá lâu. Đường nhiên anh không có nghĩ tới giải quyết quan hệ với các cô gái, ví dụ như kết hôn.

“Lòng của cậu thật nhiều ngắn...” Đường Mặc Vũ tiếp tục đi về phía trước, mà Thiệu Khải không ngừng ở phía sau nói tim mình có bao nhiêu chân thật, thật còn hơn cả trần châu.

“Được rồi, Mặc Vũ, sự việc kia, tớ không chắc là giúp cậu được, tuy rằng gương mặt này rất được phụ nữ hoan nghênh!” Anh nghiêng đầu, dùng ánh mắt hẹp dài nhìn một cô gái, cô gái kia quả nhiên đỏ mặt, muốn nhìn lại không dám nhìn. Mị lực của anh quả nhiên không có gì sánh kịp.

“Tớ có nói là nhờ cậu sao?” Đường Mặc Vũ đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Thiệu Khải. Anh chỉ cần nhượng mảy, bày ra bộ dạng lịch lãm, trưởng thành, ở bất cứ đâu cũng trở thành tiêu điểm. Chiều cao hơn hẳn người khác, khí chất ưu nhã tự tin, khuôn mặt hoàn mỹ, nam nhân như vậy nữ nhân ít khi cự tuyệt, không phải sao?

“Cậu tính tự mình làm à?” Thiệu Khải không nhìn được mà vỗ vỗ lồng ngực của mình. “Tớ nói này Mặc Vũ, cậu không thích hợp đâu!” Anh cười trêu chọc, Mặc Vũ từ nhỏ đến lớn luôn lễ phép, sạch sẽ, kêu cậu ta đi dùng sắc đẹp để dụ dỗ nữ nhân, cậu ta làm được sao?

Anh không coi trọng Mặc Vũ, sai, là khinh thường, đàn ông kiêu ngạo như vậy, sao mà dùng mỹ nam kế được chứ!

“Có!” Đường Mặc Vũ nói rất nghiêm túc, làm cũng sẽ rất nghiêm túc, anh ít khi nói giỡn.

“Vi sao?” Thiệu Khải càng không rõ, cậu ta làm việc này để chi? Làm thương nhân lâu quá, bây giờ muốn chuyển sang làm cảnh sát sao?

Đường Mặc Vũ khép miệng, Thiệu Khải muốn biết nguyên nhân, anh vĩnh viễn không thể nói. Vì sao? Lý Ngôn Hi đã cướp đi mạng sống của Lạc Tuyết. Anh với Lạc Tuyết vốn dĩ hạnh phúc, thế nhưng bây giờ cô ấy đang nằm dưới mặt đất lạnh lẽo, vậy mà người hại chết cô vẫn còn sống thật khỏe, như vậy công bằng sao?

Bọn họ cho rằng công bằng, thế nhưng, hẳn không cho rằng như vậy.

“Này, cậu lại ngây người!” Thiệu Khải thò tay ở trước mặt Đường Mặc Vũ không ngừng lắc, không nên giả bộ trầm mặc như vậy, đối với anh không cần phải thế.

Đường Mặc Vũ giương mắt nhìn anh, đôi mắt kia chưa bao giờ chăm chú như hiện tại.

“Được rồi!” Thiệu Khải mặt mũi. “Xét theo mặt pháp luật thì cô ta đáng bị trừng phạt, nhưng mà nói thật đi, cô ta lớn lên cũng không tệ lắm, nếu không gặp dạng tình huống này, nói không chừng, tớ còn muốn theo đuổi cô ta!” Thiệu Khải nửa đùa giỡn nói.

Biểu tình của Đường Mặc Vũ vẫn như cũ, Thiệu Khải tức giận quát lên: “Mặc Vũ, cậu không thể cười một cái sao, tớ thiếu cậu tiền à???”

Đường Mặc Vũ nhếch môi, lộ ra một đường thẳng lạnh lùng. Thiệu Khải liếc mắt nhìn anh, ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ bằng đường cười.

Đường Mặc Vũ ngồi trên xe mình, đột nhiên anh nhìn về phía sau, con người đen trầm tĩnh một lần nữa híp lại.

“Lý Ngôn Hi...” Môi mím của anh hơi giật, cái loại hận thù này, khiến Thiệu Khải ngồi cạnh cảm thấy ớn lạnh.

Xe rời đi, quần áo còn treo ở đó, người tới lui rất nhiều, nhưng chẳng ai mua.

Lý Ngôn Hi đứng ở cửa nhà, cô ngẩng đầu, nhìn xem cái biệt thự lớn, lúc này ánh sáng mặt trời chiếu lên ánh mắt của cô, khiến cô nheo nheo mắt, trong đầu trống rỗng.

Tất cả mọi thứ ở đây đều là không: Không quen thuộc, không vẽ tranh, cô đem quá khứ quên không còn một mảnh, ngay cả mình là ai cũng không biết.

Tiểu Phuong ở phía sau lưng đi vất vả, cô còn có khả năng đi. Ông trời ơi, lúc trở về mất hai tiếng đồng hồ, chân của cô đã phồng rộp lên như cái phao.

“Cô Hai, chúng ta vào đi thôi, không nên đứng ở đây!” Chân của cô sắp gãy mất.

“Được.” Lý Ngôn Hi gật đầu, theo Tiểu Phuong đi vào, phòng khách rộng mở sáng choang có mùi hương nhàn nhạt truyền đến, nhưng rất dễ chịu. Nơi mà chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết, có người nói cô là vật trang trí nhỏ nhỏ ở nơi này, còn hơn cả mười vạn, thậm chí là triệu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: Người Một Nhà.

Tuy nhiên, nếu không có gặp qua, cô biết. Đây là chị của cô, có thể được vợ chồng họ Lý yêu thương như vậy, Tiểu Phuong nói ngoài Lý Nhiên ra không có người thứ hai, đương nhiên, Lý Ngôn Hi cũng sẽ không được.

Bọn họ đều nhìn cô, mà cô lại cũng nhìn bọn họ, nhìn chăm chăm tất cả nơi xa lạ này, trong lòng cô có chút hâm mộ, nhưng lại luôn có cảm giác cô và những thứ này không liên quan nhau, không có yêu thương, cũng không có chua xót, giống như đang nhìn người xa lạ vậy.

Thật ra, không phải vốn là người xa lạ sao?

Chỉ có điều...

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng nắm chặt tay, cô ở trong này giống như kẻ xâm nhập phi pháp, làm hỏng tâm trạng ba người bọn họ.

“Đi đâu đấy?” Lý Chấn Ân cau mày, giờ mới nhớ tới mình còn có đứa con gái khác,

“Con đi ra ngoài một chút.” Lý Ngôn Hi nhìn ông một cái, sau đó cúi đầu trả lời.

“Ai cho con ra ngoài?” Giọng nói Lý Chấn Ân đột nhiên nghiêm khắc, cho tới giờ đều như vậy, không có yêu thương, chỉ có nghiêm khắc, giống như một người hầu, không có một chút tình thân.

Tiểu Phuong rút người, lần này tiểu rồi... Ông chủ... tức giận... Tiểu Phuong cô muốn cuốn gói cút đi cho rồi.

“Con chỉ muốn ra ngoài một chút, cũng không được sao?” Lý Ngôn Hi kinh hãi, giọng lạnh lùng, cô không phải phạm nhân, ngay cả quyền lợi ra ngoài chơi cũng không được sao?

“Cô Hai ơi...” Tiểu Phuong kéo quần áo cô, muốn cô đừng nói nữa chẳng thể thì ông chủ càng thêm tức giận...

Mà Lý Ngôn Hi không rõ, cô, đâu có nói sai.

“Ba, đừng như vậy, Ngôn Hi còn nhỏ mà.” Lý Nhiên bưng một ly trà đặt trong tay lý chân ân, bộ dáng hiếu thảo khiến lý chân ân hài lòng.

“Chẳng giống chị con chút nào, con bằng một nửa của chị, ta đã không phiền lòng rồi.” lý chân ân chán ghét trừng mắt nhìn Lý Ngôn Hi, nhìn bình thường, không giống người nhà Lý gia chút nào.

Lý Ngôn Hi lạnh lùng nhìn người một nhà, thật sự, cô chẳng có cảm giác gì với bọn họ, ba, mẹ, còn có chị...

“Cô Hai, cô nói thử xem, một chút cảm giác cũng không có sao?” Tiểu Phuong lại kéo quần áo cô, trước kia là hiền lành, bây giờ sao càng ngày càng hiền, mà cũng không giống hiền.

Lý Ngôn Hi khẽ chớp mắt, quay lại nhìn Tiểu Phuong, cô không biết mình sai cái gì, nếu ra ngoài cũng là sai, vậy cô sống trong thế giới này vốn dĩ sai rồi.

“Cô Hai...” Lần này Tiểu Phuong dùng lực hơn, chẳng lẽ cô chủ không có khả năng nói chuyện, câu xin lỗi cũng không nói được.

Nói đi, nói đi cô.

Tiểu Phuong đỏ mặt hơi lạnh, cô chủ của tôi ơi, bà nội tổ của tôi ơi, nếu không nói là Tiểu Phuong cứ đi theo cô chủ đấy, nhà cô còn một già một trẻ ở nhà đó, cô còn phải tự sắm của hồi môn cho mình nữa.

Nhưng Lý Ngôn Hi chỉ nhếch môi lên, giống như cái cây trong nhà.

Cô cúi đầu, sợi tóc ở trán ả ả hiện hiện nổi lên khiến đôi mắt cô mơ màng.

“Xin lỗi.” Giọng nói rất nhỏ, tuy cô không biết tại sao mình nhắc tới câu xin lỗi.

Bà Lý chỉ giương nhẹ khóe môi, sau đó không nhìn cô, coi cô như không khí, có lẽ trước kia cũng như vậy, Lý Ngôn Hi ở trong nhà này, thật sự bị xem thường.

“Ba, mẹ, Ngôn Hi biết lỗi là được rồi.” Lý Nhiên ở bên cạnh đứng lên, thay Lý Ngôn Hi nói, trách không được vợ chồng họ Lý thích chị ấy như thế, chị ấy rất đẹp, dáng người cao gầy, ngũ quan hoàn mỹ, ngay cả khí chất cũng khác biệt, không có vẻ yếu đuối như Lý Ngôn Hi.

Lý Nhiên đã đi tới, vươn tay ra, nhưng Lý Ngôn Hi lui về sau một bước, ánh mắt cũng đề phòng nhìn chằm chằm mình.

“Ngôn Hi, là chị đấy, em không nhớ ra chị à?” Lý Nhiên bị chứng tay, có chút xấu hổ, hình như cô em gái này lần đầu tiên trốn cô vậy.

“Em quên rồi.” Lý Ngôn Hi nhìn về phía Lý Nhiên, thật là không có ít nhiều sợ hãi, chỉ là có chút không quen thôi.

“Chị quên, em bị mất trí nhớ.” Lý Nhiên đi tới, kéo tay Lý Ngôn Hi lại, Lý Ngôn Hi không quen lại lùi sau một bước, nhưng Lý Nhiên ra sức kéo chặt, thậm chí kéo đau tay cô.

“Ngôn Hi, ba rất quan tâm em, em không biết...” Lý Nhiên định nói gì đó, nhưng nhìn thoáng qua cặp vợ chồng đang ngồi bên kia, chỉ có thể ngậm miệng lại: “Ngôn Hi, sau này chị sẽ nói cho, lần sau em đừng chạy loạn nữa, biết không?” Lý Nhiên vỗ tay Lý Ngôn Hi, có lẽ ở trong này người cười với cô ngoài Tiểu Phuong, còn có chị Lý Nhiên nữa.

“Vâng.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhìn chị ấy một cái nữa, rồi mới đi đến phòng mình, giống như linh hồn người chết vậy, im hơi lặng tiếng.

“Ba.” Lý Nhiên mới ngồi cạnh Lý Chân Ân, ôm lấy cánh tay ông, so với con ruột còn thân hơn nhiều.

“Ba, đừng giận Ngôn Hi nữa, giờ em ấy không nhớ gì, ba đừng trách em ấy.” Lý Nhiên lời kéo tay lý chân ân không ngừng để xin, lòng mày xinh đẹp kia cũng nhú lại, làm cho người ta nhìn thấy là đau lòng.

“Được, nghe lời con, nghe con.” Lý Chân Ân nở nụ cười, ông thân thiết xoa nhẹ tóc Lý Nhiên, dường như đứa con gái này mới là con ruột ông, cái người kia tuy có cùng huyết thống, nhưng cũng chỉ là người xa lạ.

Lý Ngôn Hi đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc tiêu điều ở bên ngoài, sắp đến mùa đông rồi, lá cây cũng bị rụng hết, cô nhìn thoáng qua phòng mình rất lâu, sau khi cô tỉnh lại, cô nhìn nhiều nhất là nơi này, đương nhiên nhìn người nhiều nhất là Tiểu Phuong và chính bản thân cô.

“Cô Hai ơi...” Tiểu Phuong đi tới, có chút lo lắng nhìn cô, cô Hai thật đáng thương, ở trong nhà này cô và cô Hai giống nhau, là cô chủ nhưng không bằng người ngoài, không nghĩ sẽ bị người mắng.

“Cô Hai, cô đừng như vậy nữa, ông chủ tức giận cũng đúng, cô quên là mới xảy ra chuyện sao?” Tiểu Phuong nói tới vội vàng che miệng, ánh mắt không ngừng đảo, lần này thật sự xong đời rồi.

Lý Ngôn Hi đột nhiên quay lại nhìn cô, ánh mắt kia khó hiểu có bao nhiêu kì quái.

Q.2 - Chương 13

Vừa rồi cô không nói gì cả, thật là không có nói gì hết, đừng có nhìn cô, đừng quen biết cô.

“Tiểu Phuong, trước đó đã xảy ra chuyện gì về tôi?” Lý Ngôn Hi thật sự nghiêng đầu nhìn về phía cô, này Lý Nhiên cũng có nói qua, bây giờ Tiểu Phuong cũng đang nói, nói cho cô có được không, rốt cuộc là chuyện gì, chuyện gì mà cô không được ra ngoài, làm cho bọn họ trách, bọn họ giận.

“Cô Hai, em không biết, không biết thật mà.” Tiểu Phuong vội vàng lắc đầu, rất muốn thử một phen, nhưng há mồm ra không thể nói được gì, dù rất muốn nói.

“Tiểu Phuong, cô có biết, nói cho tôi biết đi? Tôi rất muốn biết.” Lý Ngôn Hi đã đi tới : “Coi như tôi, cầu xin cô, được không?” Cô nhẹ nhàng nháy hai mắt, ánh mắt vô hồn : “Cô không biết là, một người không có quá khứ, không có tương lai sống từng ngày từng ngày thế nào đâu.”

“Giờ mạng sống của tôi bắt đầu từ nơi này, nhưng đó không phải là tôi, tôi không biết tôi từng thích người nào, ghét người nào, tôi quý trọng người nào, nhưng giờ tôi đã quên, quên sạch rồi, Tiểu Phuong, nói cho tôi biết được không, tôi muốn biết chuyện trước kia của mình.”

Lý Ngôn Hi lại gần một bước, nhưng Tiểu Phuong lại lùi sau một bước.

Bà hai của tôi ơi, đừng ép cô nữa, cô không nói được, chuyện đó, ông bà chủ đều đặn, nếu ai muốn thì vả vỡ mồm người đó.

Lý Ngôn Hi nhìn Tiểu Phuong, một đôi mắt cực kì buồn phiền, khuôn mặt cũng cực kì bi thương, Tiểu Phuong nhìn thật chua xót, thật ra trong cái nhà này cũng chỉ có cô Hai là đối với cô tốt nhất, quần áo không mặc đều đưa cho cô, có món nào ngon cũng chia cho cô một nửa, cô cũng không muốn giấu cô chủ nhưng đừng ép bức cô nữa, cô cũng khó xử lắm.

“Cô Hai, thật ra cũng không có chuyện gì cả.” Tiểu Phuong lắc đầu, không cho cô biết là tốt nhất, nếu quên thì cứ để quên đi, đừng nhớ tới làm gì.

“Nhưng tôi rất muốn biết.” Tay Lý Ngôn Hi đặt ở trên đầu được, nhẹ nhàng sờ vào miếng băng vải quấn, cô chỉ bị mất trí nhớ, chứ bộ não có bị ảnh hưởng đâu, cô có quyền lợi muốn biết chuyện trước kia của mình, không được sao?

“Tiểu Phuong nói, sẽ bị đuổi khỏi nhà.” Tiểu Phuong đột nhiên thở dài : “Cô Hai, cô có biết trong nhà Tiểu Phuong còn có ba mẹ, có một cậu em trai đang đi học, Tiểu Phuong không thể không có việc làm.” Tiểu Phuong cúi thấp đầu, không ngừng xăm soi mũi chân, đừng dồn ép cô, cô không nói được, nếu nói ra, cô sẽ không có việc, cô sẽ chết đói.

Lý Ngôn Hi xoay người, rốt cuộc Tiểu Phuong thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô cẩn thận vỗ ngực mình, cuối cùng cũng không hỏi, suýt hại chết cô rồi.

Nhưng, dường như cô yên tâm còn quá sớm, bởi trong nháy mắt, Lý Ngôn Hi lại đứng ở trước mặt cô.

“Cái này cho em.” Lý Ngôn Hi mở lòng tay, trong tay ngoài một số tiền, còn có đủ loại thẻ.

Ánh mắt Tiểu Phuong đã nhìn thấy, ông trời của cô ơi, Tiểu Phuong cô sống đến chừng này, chưa từng thấy nhiều tiền như vậy đó. Cô dụi dụi hai mắt, sau đó nuốt nước miếng, nếu những thứ này là của cô, cô cần gì phải làm công vất vả cho người ta nữa, cô có thể mua một căn hộ, cho em trai học trường tốt nhất, đương nhiên cũng có phần của hồi môn của mình rồi.

“Cô hai, cho tôi á?” Cô không tin hỏi một câu, tự chỉ vào mình.

“Ừ.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng gật đầu : “Chỉ cần cô nói việc kia cho tôi biết, những thứ này đều là của cô.” Co không biết mình có nhiều tiền thế này, những thứ này ở trong phòng cô, tức là của cô, mà cô cũng chẳng dùng được, như một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng thì những thứ này có ích lợi gì.

Tiểu Phuong lại nuốt nước miếng, cực kì hấp dẫn, thật sự cực kì hấp dẫn, hấp dẫn đến chết, nhưng cô nhìn nhìn Lý Ngôn Hi, lại nhìn bản thân, chỉ có thể ra sức hít một hơi, xin lỗi : “Cô Hai, Tiểu Phuong không nói được, nếu cô muốn biết, có thể đi hỏi ông bà chủ.” Tiểu Phuong nhìn không được lại liếc mắt nhìn đồng tiền, lại liếc cái tiếp, cô giấu tay ở đằng sau, nếu không tay cô lại đi lên cho mà coi.

Nhiều tiền như vậy, hết sức hấp dẫn luôn, nhưng cô không thể nói ra, cô Hai bây giờ cũng tốt, cái gì cũng đã quên, so với trước kia là tốt hơn nhiều, chứ nếu nhớ tới, biết rõ thì càng khiến cô hai đau khổ hơn thôi.

“Tiểu Phuong” Lý Ngôn Hi vẫn đang nhìn cô, rất thương cảm, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt, nhưng Tiểu Phuong chỉ có thể cắn môi, cự tuyệt Lý Ngôn Hi không dễ dàng, cự tuyệt đồng tiền này càng không dễ dàng hơn.

“Xin lỗi, cô Hai.” Tiểu Phuong nói xong, xoay người bỏ chạy, cô sợ mình không nhận được lại nói ra rồi.

Cửa phịch một tiếng, Lý Ngôn Hi ngồi ở trên trường, đôi mắt lộ vẻ thất vọng, cô nhìn ra ngoài, cảnh sắc hồng hồng nhạt nhạt mơ hồ, ai có thể nói cho cô

biết, cô rốt cuộc là ai ...

Cộc cộc cộc, tiếng đập cửa truyền đến, cô đứng lên, mở cửa, người đứng ở cửa khiến cô không khỏi sùng sốt.

Lý Nhiên... sao lại tới đây. Khóe miệng Lý Ngôn Hi khẽ động, đừng nói là chị ấy, ngay cả gọi tiếng ba cũng rất khó khăn.

“Sao thế, Ngôn hi, không muốn nhìn thấy chị à? Trước kia chúng ta rất thân thiết, tuy chúng ta không phải chị em ruột, nhưng giờ một câu chị mà em cũng không muốn gọi sao?” Trên mặt Lý Nhiên có chút nhọt nhạt bị thương, nhìn Lý Ngôn Hi có chút kì lạ, cô nhẹ nhàng chớp chớp mắt, có đúng là cô thật sự sai rồi?

Người này không phải ai khác, là chị... Nhưng, một câu chị cũng không kêu lên tiếng được, cảm giác yết hầu bị khan, rất khó chịu.

“Được, chị biết, em đừng làm khó mình nữa.” Lý Nhiên vỗ bả vai Lý Ngôn Hi, trên mặt tươi cười rất đẹp.

“Bây giờ có thể cho chị vào chứ?” Chị ấy lại nói tiếp, hai người các cô một trong cửa, một ngoài cửa, như vậy không phải kì lạ sao?

“Được.” lý ngôn hi nhẹ nhàng gạt đầu, tránh đường ra, cho Lý Nhiên đi vào, Lý Nhiên nhẹ giương mắt quan sát phòng em gái, toàn bộ nơi này không thay đổi, chỉ có, người này lại thay đổi rất nhiều.

“Ngôn Hi, chị biết bây giờ đối với em tất cả đều xa lạ, nhưng hãy tin tưởng chị, tất cả mọi người đều rất thương em, ba ba không cho em ra ngoài là có lý riêng của ba, em chỉ cần nghe lời là được, trước kia em rất nghe lời, em quên rồi sao?” Lý Nhiên cười nói với Lý Ngôn Hi, nhưng ý nghĩa lời nói không rõ.

Mà Lý Ngôn Hi vẫn rất xa lạ nhìn chằm chằm chị ấy, trước kia cô, nghe lời sao?

“Em xin lỗi, em quên rồi.” Cô cúi đầu, giọng nói thì thào, cô mất trí nhớ, cho nên cũng quên cái gì kêu là nghe lời rồi, cô có thể nghe nhưng không có nghĩa là cô không có lập trường của mình, cô muốn ra ngoài, cô muốn rời khỏi đây, muốn được tôn trọng, nhưng cái nhà này không cho cô cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Chị Em

“Về sau phải nhớ, chỉ cần em tin tưởng, chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau.” Lý Nhiên vươn tay đặt trên tóc Lý Ngôn Hi, chạm vào sợi tóc của cô ấy, khóe mắt nhếch lên hết sức tỉ mỉ, bất tri bất giác khiến Lý Ngôn Hi phòng bị một chút, cười với cô.

Nhưng người này, là chị mà...

“Đúng rồi, đây là quà tí tì đi Pháp mua tặng em.” Lý Nhiên như đột nhiên nhớ tới, một chiếc hộp xuất hiện đặt trên tay Lý Ngôn Hi.

Hai tay Lý Ngôn Hi bung chiếc hộp, trong lúc này có chút sững sờ, quàcho cô.

“Không thử mở ra xem à?” Lý Nhiên cúi đầu nhìn Lý Ngôn Hi còn đang mơ màng, chỉ cười với cô ấy, dường như rất quan tâm em gái mình, quý em gái.

Lý Ngôn Hi khẽ gạt đầu, sau đó mở ra, một đôi bông tai thật đẹp.

“Thích không?” Lý Nhiên hỏi, không biết quà mình tặng có được cô ấy thích không.

“Thích ạ.” Giọng rất nhỏ, nhưng thấy Lý Nhiên nở nụ cười: “Thích là tốt rồi, chị ra ngoài đây, đừng đem lời ba nói để trong lòng, chỉ là ba quan tâm em thôi.” Lý Nhiên lại nói một câu, mới xoay người rời khỏi phòng.

Mà sau khi Lý Ngôn Hi nhìn bóng chị ấy khuất dần, ánh mắt hơi mơ màng một chút, cô mở một bên ngăn kéo ra, đem đôi bông tai thạch anh vào trong, sau đó đóng lại. Tay cô sờ vào lỗ tai, rồi nhìn bên ngoài, khi nào thì mùa xuân đến, nhưng giờ phải qua mùa đông mới đến mùa xuân.

Cực kì dài, rất dài.

Trên bàn sắp đầy thức ăn, một bữa tối phong phú, người một nhà cười cười nói nói ở nơi đó, bọn họ ăn bữa tối rất thoải mái, thỉnh thoảng Lý Nhiên còn nói cái gì khiến vợ chồng họ Lý cười lớn tiếng, cô nói sinh động như thật, thậm chí còn thêm biểu tình, để khiến vợ chồng họ Lý càng thêm thích.

“Nào, ba, ăn cái này đi, ăn cái này ba càng đẹp trai hơn đấy...” Lý Nhiên gấp thức ăn vào trong bát ông Lý Chấn Ân, ông ấy chỉ mỉm cười: “Đẹp trai cái gì nữa, đã 50 tuổi rồi, già rồi.”

“Nào có, ba vẫn còn trẻ mà.” Lý Nhiên lắc đầu, sau đó âm thầm ngồi gần Lý Chấn Ân : “Ba, ba không biết chứ, lần trước mấy bạn học con nhìn thấy ba í, họ tưởng ba là anh của con, về sau, cô ấy còn hỏi con số điện thoại của ba, nhưng con không cho, chuyện này con không thể nói cho mẹ được, không thì mẹ có mùi dấm chua quật ngã chết.” Lý Nhiên nhăn mặt, làm bộ sợ hãi.

“Đồ quỷ này, nói bậy hết biết.” Lý Chấn Ân nhéo mặt Lý Nhiên, tuy biết tám phần nó nói đùa, khiến ông vui vẻ, nhưng ông không thể không nói, nếu thẳng thắn là nói thì cũng cảm thấy mình rất trẻ, tuy lớn tuổi cộng thêm sự chín chắn, phong độ làm khối thiếu nữ chết rồi. Ông nhìn Lý Nhiên, đây mới là con gái của Lý Chấn Ân ông, vừa thông minh, lại xinh đẹp, đương nhiên sự nghiệp cũng không cần ông quản, ngay từ nhỏ nó đã là người mẫu có tiếng tăm, để lại chút mặt mũi cho ông.

Miệng lại ngọt nữa, làm ông không thích cũng không được. Nhưng, ông không khỏi nhủ mảy, đứa con này làm ông hài lòng, còn đứa kia thì ông đau gần chết, thật không có tiền đồ, khiến người ta không chịu nổi.

Ông còn đang suy nghĩ, đứa con kia của ông đã đi tới, thậm chí cô còn đang dờ dẩn nhìn nhà ba người bọn họ, cứ đứng ở đó không nhúc nhích.

“Lại đây, Ngôn Hi, em đứng đó làm gì? Nhìn cũng no được à ?” Lý Nhiên chìa tay ra cho Lý Ngôn Hi, bà Lý lại bĩu môi, coi như, bây giờ cho dù là nhìn cũng không muốn nhìn Lý Ngôn Hi một cái.

Lý Ngôn Hi nhìn Lý Chấn Ân, lại liếc mắt nhìn Lý Nhiên, lúc này mới đi tới, chọn chỗ ngồi bé nhất, nếu Lý Nhiên không gọi cô, chắc những người đó không phát hiện tồn tại của cô, quả nhiên, cô như một người xa lạ, là không khí trong nhà, chỉ có điều cô lại mang họ Lý.

“Về sau ra sớm hơn một chút, lễ phép của con chạy đi đâu rồi, muốn để mọi người chờ con sao?” Lý Chấn Ân vỗ mặt bàn, vừa thấy khuôn mặt không có biểu tình của cô là ông cảm thấy rất tức giận, cả ngày ngoài việc ăn, còn có thể làm cái gì, đứa này, từ lúc đi học đến giờ, chỉ có hai chữ hình dung, đó chính là bình thường, bình thường không thể bình thường thêm nữa.

“Con xin lỗi.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng nói một tiếng, cô cầm bát cơm trắng, vui đầu vào ăn, nhưng thức ăn đã voi đi một nửa, cô đến chậm, bọn họ không chờ thêm cô sao?

“Đây, Ngôn Hi, em vừa khỏi bệnh, ăn cái này trước đi.” Lý Nhiên gấp chân gà vào trong bát Lý Ngôn Hi, sau đó cười tí mắt.

Lý Ngôn Hi nhìn chằm chằm chân gà trong bát ăn, sau đó ăn, Lý Nhiên có chút sùng sốt.

Lý ngôn ăn đã ăn hết chân gà trong bát, cô giống như cọc gỗ, người khác cho cô ăn gà thì cô ăn, không có thì ăn cơm trắng, bởi vì chỉ cần cô động chiếc đũa, ánh mắt mọi người đều nhìn cô, dường như, cô sẽ làm dơ những món này.

“Đúng rồi, Nhiên Nhiên, bông tai của con ?” Bà Lý thả chiếc đũa trong tay ra, rồi nhìn về con gái bà.

“Mẹ, mẹ hỏi làm gì?” Lý Nhiên khó hiểu nhìn mẹ mình, bà ấy đột nhiên hỏi cái này để làm gì.

“Khi con về, mẹ nhìn đồng hồ trong túi con, mẹ cực kì thích, cho mẹ cái đó nhé.” Bà Lý chạm nhẹ vào tóc, Lý Nhiên có bảy phần giống bà, bởi vì chăm dưỡng tốt, nên hai người đi chung với nhau, rất giống chị em, lại càng dễ cho Lý Chấn Ân coi trọng hai mẹ con họ.

Lý Nhiên lè lưỡi một cái, hóa ra cô ấy cũng có lúc nghịch ngợm như vậy : “Mẹ, xin lỗi nha, mẹ chậm một bước , con tặng nó cho người khác rồi.” Lý Nhiên chỉ có thể thờ dài, ai bảo không nói trước cho cô, giờ đã tặng cho người khác, đương nhiên đồ đã đưa cho người khác thì không bao giờ lấy lại.

“Đưa cho ai á?” Bà Lý cũng không có nhiều biến hóa, nhưng có chút mất hứng.

“Cho em con.” Lý Nhiên chỉ Lý Ngôn Hi đang yên tĩnh ăn cơm ở đối diện, mà Lý Ngôn Hi ngẩng mặt lên, thấy bà Lý đang nhăn mặt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Bông Tai

“Mẹ...” Cô có chút mất tự nhiên kêu : “Nếu mẹ muốn, con sẽ đưa cho mẹ.” Cô đứng lên, vẫn nhớ những gì Tiểu Phương đã từng nói với cô, ở trong nhà này có một người là bà Lý, một người là Lý Nhiên, hai người này cô không thể đắc tội, nhất định phải cẩn thận.”

“Không cần.” Bà Lý bĩu môi : “Chị cô tặng cô rồi, tôi còn lấy làm gì nữa ?” Bà Lý không vui trừng mắt nhìn Lý Ngôn Hi một cái, nó xem bà là gì, tùy tiện cướp đoạt đồ của tiểu bối sao?

“Mẹ..” Lý Nhiên kéo kéo quần áo mẹ : “Đừng nói với Ngôn Hi như thế, em ấy vừa khỏi bệnh xong.”

Bà Lý cúi đầu ăn cơm, nhưng sắc mặt không được tốt cho lắm.”

“Đúng rồi. Ngôn Hi, em không đeo bông tai à?” Lý Nhiên cười nhạt nhìn Lý Ngôn Hi đang ngồi đối diện, luôn nhớ cách để cô nói chuyện, chẳng thể thì không khí thật quá trầm trọng, trầm đến mức khiến bọn họ không tiêu hóa được.

“Không ạ...” Lý Ngôn Hi ăn vài miếng cơm, thật ra cô ăn no rồi, nhưng cô cũng ngồi không yên, nhìn ông Lý Chấn Ân và bà Lý sắc mặt đã thay đổi, lại do cô ảnh hưởng tâm trạng tốt của bọn họ.

“Sao lại không đeo, đây là quà Nhiên Nhiên tặng con, ngay cả đi là mẹ nó còn không có phần, chướng mắt quà Nhiên Nhiên của đi?” Bà Hà Uyển Ngọc đột nhiên buông chiếc đũa xuống, trừng mắt nhìn Lý Ngôn Hi.

“Không phải, con...” Lý Ngôn Hi vừa định giải thích, lại bị ngắt lời.

“Đeo bông tai vào đi, đó là tâm ý của chị con.” Lý Chấn Ân cũng tức giận, về mặt Lý Ngôn Hi dờ dẩn khiến cho ông chán chường tới cực điểm.

“Ba, mẹ, thôi mà, không cần gấp đâu, ở nhà không đeo cũng được.” Lý Nhiên vội vàng giảng hòa, không ngừng ra hiệu ý bảo Lý Ngôn Hi, mau đeo vào đi, nói vài câu là được rồi.

“Con đi đeo vào...” Lý Ngôn Hi hiểu ý của Lý Nhiên, cho nên đứng lên, nhưng cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, thật sự phải đeo vào sao, cô sờ sờ lỗ tai mình.

Mà lúc này, Hà Uyển Ngọc mới hài lòng gật đầu một cái, là ý tốt của con gái bà, bất luận kẻ nào cũng không được lãng phí, huống chi cũng là đồ bà thích.

Lý Ngôn Hi liếc mắt nhìn Lý Nhiên một cái, mà Lý Nhiên gật đầu với cô, nhưng Lý Ngôn Hi chỉ nhếch môi lên, đi đến cạnh cửa, đó là cửa chính, không phải phòng cô.

“Ngôn Hi, bông tai không phải ở trong phòng em sao? Em đi đâu đấy?” Lý Nhiên đứng lên, không rõ nó đi đâu, chắc là không chịu nổi, muốn chạy ra khỏi nhà? Nó không có lá gan lớn như vậy, từ trước đến nay lá gan của nó rất nhỏ, chỉ cần mắng một tiếng là sẽ khóc...

“Con trở lại ngay cho ba.” Lý Chấn Ân cũng nhìn thấy, ông ra sức đập bàn một cái, với con gái này chẳng có lời nào để nói nữa.

Lý Ngôn Hi quay lại đằng sau, nhìn sắc mặt bọn họ hết sức khó coi, cô không đeo khuyên, bọn họ tức giận, cô định đi lấy, bọn họ vẫn tức giận, thế là thế nào nhỉ?

“Con định đi lấy bông tai mà.” Cô mở miệng, tay định mở cửa... Bên ngoài gió thổi tới phả vào mặt cô, có một chút mùa thu mát rượi, cực kì thoải mái.

“Ngôn Hi, bên ngoài có bông tai à?” Lý Nhiên không hiểu, không biết nó định làm gì, tính cách nó càng ngày càng khó hiểu.

“Bông tai ở trong phòng.” Lý Ngôn Hi trả lời, giọng điệu vẫn bình tĩnh, bây giờ cô cực kì ngoan, cô đang nghe lời bọn họ, muốn đeo bông tai mà.

“Nhưng em ra ngoài làm gì?” Lý Nhiên càng không hiểu, đầu óc nó có bị va chạm không mà nói năng bừa bãi thế.

Lý Ngôn Hi lấy tay sờ sờ lỗ tai mình, sau đó nghiêng đầu nhìn lỗ tai Lý Nhiên: “Chị, đeo bông tai có cần lỗ tai không?” Lần đầu tiên cô gọi là chị, cái từ này đối với cô mà nói vẫn xa lạ.

Một chút cảm giác tình thân cũng không có, cô cũng không biết đó là gì.

“Đương nhiên.” Lý Nhiên gật đầu: “Nhưng có nhiều người không có, nhưng bất tiện lắm, con gái tất nhiên đều có lỗ tai.” Lý Nhiên cười nói, không có chút tâm cơ.

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng rù mắt xuống: “Nhưng, em không có.” Cô nhìn bọn họ cười, nụ cười trong mắt ba người nhìn, là sự châm chọc. Một cô gái không có lỗ tai, sao có thể đeo bông tai chứ, hay để cô ấy tự đâm lỗ tai?

Cô mở cửa đi ra ngoài, gió thổi vào người, cô quay lại nhìn cánh cửa, sau đó xoay người, rời khỏi.

Mà lúc này, ba người ngồi trước bàn chỉ tròn mắt há hốc mồm nhìn cửa.

“Ba, xin lỗi, con không biết.” Lý Nhiên có chút khó chịu, ánh mắt đỏ bừng: “Con không biết Ngôn Hi không bấm lỗ tai, nếu sớm biết thế thì con đã tặng em ấy vòng cổ rồi.” Cô tự trách bản thân, cô biết lỗ tai mình trước đây mẹ bấm cho, khi đó cũng không nhớ rõ lắm.

“Không liên quan đến con, Nhiên Nhiên, đừng trách mình nữa.” Lý Chấn Ân xoa đầu Nhiên Nhiên, nhưng tâm tư ông khó chịu đến không ngờ.

Ông nhớ, trước đây rất lâu, vợ cũ của ông vừa mới qua đời, mà khi đó công ty ông mới bắt đầu khởi sắc, căn bản không có để ý tới đứa con gái kia, tìm một tên bảo vệ trông nó là được, bây giờ ngẫm lại khi đó ông không hề quan tâm tới con gái của mình, nhưng về sau Hà Uyển Ngọc và Lý Nhiên đến đây, bọn họ đã ở trong lòng ông từ lúc nào rồi.

Không phải ông làm sai rồi chứ.

“Ba, ba đang nghĩ gì thế?” Lý Nhiên khó hiểu nhìn Lý Chấn Ân đang thất thần, trong lòng có chút sợ hãi, cô và Hà Uyển Ngọc nhìn nhau, cả hai đều lo lắng một chuyện.

“Không sao, ba chỉ mệt chút thôi.” Lý Chấn Ân cười, bảo bọn họ đừng lo lắng. Ông vỗ về bả vai Lý Nhiên : “Thôi thì cứ kệ Ngôn Hi đi, nó không giống con làm về vang nhà họ Lý chúng ta, về sau ba sẽ tìm người chồng cho nó, coi như đối tốt với mẹ nó rồi.”

Một câu này của ông nói ra miệng, Hà Uyển Ngọc tròn to mắt, ý của ông là... Người thừa kế họ Lý chính là, Nhiên Nhiên của bà sao?

“Ba...Như vậy không được?” Lý Nhiên vừa muốn mở miệng, nhưng lại thấy mẹ mình lắc đầu với mình, chỉ là, lòng cô vẫn thấy bất an.

Lý Chấn Ân thu tay lại, nhẹ nhàng thở dài một hơi, trước đây ông sớm quyết định, ông đã coi Lý Nhiên là con gái ruột của mình.

Tiểu Phuong ở bên cạnh chỉ nhìn, sau đó lo lắng nhìn ra cửa.

“Cô Hai, cô thăm rồi.”

“Tiểu Phuong, mày đứng ở trong làm cái gì?” Hà Uyển Ngọc trừng mắt nhìn Tiểu Phuong : “Mày còn không đi theo cô Hai đi, nếu nó lạc đường, mày lấy cái gì ra đèn?” Người ở nơi này thật ngày càng không có quy củ rồi.

“Đứng, đứng, Tiểu Phuong lập tức đi ngay.” Tiểu Phuong vội vàng tháo tạp dề xuống, chạy thẳng ra ngoài.

“Cô thật sự muốn bấm sao?” Ông chủ quán đồ trang sức hỏi Lý Ngôn Hi.

Lý Ngôn Hi gật đầu.

“Cô Hai ơi...” Tiểu Phuong kéo tay áo cô, “Cô Hai này, không phải cô nói, cô rất sợ đau mà, sao lại vào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 16: Đẹp Trai Quá.

“Không sao, ở đây có thuốc tê, không đau đâu.” Chủ quán an ủi Lý Ngôn Hi : “Không đau thật mà. Bây giờ đều bấm lỗ tai, cô xem ở trên đường có rất nhiều phụ nữ bấm, có khi bọn họ còn bấm mấy cái, nếu đau, thì sao có nhiều người muốn bấm thế?”

Nhưng, Tiểu Phuong định nói cái gì, thấy Lý Ngôn Hi lắc đầu nhìn mình, cô đành biết câm miệng lại, bấm đi, dù sao cũng không phải cô bấm, người đau cũng không phải là cô.

“Bắt đầu đi.” Lý Ngôn Hi quay qua nhìn chủ quán đồ trang sức khẽ gật đầu, rồi nhắm mắt mình lại, tuy chủ quán nói không đau nhưng cô vẫn căng thẳng nắm chặt tay mình, chỉ là một lỗ tai nho nhỏ, liệu không đau không?”

Cô có cảm giác lỗ tai tê dại, có chút không quen, sau đó là tới lỗ tai kia.

Cô mở hai mắt, đưa tay lên sờ vành tai mình, nơi đó có chiếc bông tai nho nhỏ, khẽ đụng vào, rất đau.

“Xong.” Chủ quán trang sức thu tay lại : “Nó không đau đâu, một tuần đừng chạm vào, không để dính nước, nếu không thì nhiễm trùng nhé.”

Lý Ngôn Hi đồng ý, nhớ kĩ từng câu chủ quán nói, ngón tay cô vẫn sờ vào lỗ tai, như vậy là ... cô có lỗ tai rồi.

Tiểu Phuong ra sức vỗ ngực một cái, vừa rồi hù chết cô mà.

“Cô Hai ơi, chúng ta về đi, em có việc nói với cô.” Tiểu Phuong vội vàng kéo tay Lý Ngôn Hi, cũng không phải việc nhỏ, mà là chuyện rất lớn.

Lý Ngôn Hi nheo mắt, chuyện lớn cái gì thế?

“Cô hai, em bảo này...” Cô ấy định nói, ánh mắt đột nhiên mở to.

“Ông trời ơi, người kia cũng là người sao, đẹp trai quá...” Hai tay cô nựng mặt, cách đó không xa là một người đàn ông cao to, anh có hai mắt sâu sắc, anh đang đứng đó gọi điện thoại, ánh mắt nhìn về phía này. Trông anh rất đẹp trai, có hương vị trường thành, tuổi chắc chưa già, khoảng 30 thì phải, có

lẽ trẻ hơn chút, đôi môi kêu gọi, đôi mắt hẹp dài khiến anh trông có phần bạc tình, sức hấp dẫn của anh chính là ở chỗ đó.

Lý Ngôn Hi ngẩng đầu, mắt nhẹ nhàng nháy, cô nhìn Tiểu Phuong một cách khó hiểu.

“Không đẹp trai.”

“Đâu, cô Hai, lần đầu tiên Tiểu Phuong thấy người đàn ông đẹp trai nhất đấy.” Tiểu Phuong lại nhìn phía trước, ngón tay lạng lẽ chỉ, cả mặt đỏ bừng, cô Hai đang si nục thần tượng của mình mà, chẳng những cô ấy mất trí nhớ, ngay cả mất thẩm mỹ cũng bị mất đi.

Lý Ngôn Hi nhìn thoáng qua : “Không đẹp trai.” Giọng điệu nhàn nhạt, âm điệu cũng nhàn nhạt, bởi vốn không đẹp trai, tại sao phải nói đẹp trai chứ, cái chữ đẹp trai này chỉ về đẹp ý tứ, trong khi người kia, thật sự khó coi.

“Nào có ?” Tiểu Phuong đột nhiên chăm chú nhìn lại, sau đó ngẩn người, nơi có bạch mã hoàng tử của cô, giờ chỉ còn một người đàn ông trung niên, đầu trọc, bụng sệ, răng vàng, chẳng những vậy, ông ta còn ngoáy lỗ mũi nữa.

“Không đẹp trai phải không?” Lý Ngôn Hi nhìn thoáng qua, sau đó quay lại nhìn chăm chăm về mặt giặt mình của Tiểu Phuong.

Tiểu Phuong vội vàng gạt đầu, trong lòng khóc không ra nước mắt, hoàng tử hoàn mỹ của cô, sao lại biến thành thế này. Chẳng lẽ cô nhìn nhầm.

“Đi thôi.” Lý Ngôn Hi xoay người, lần này là đi thật, cô vẫn thích cảm giác tự chân mình đi, không cần ngồi xe, cũng không cần kêu lái xe, mặc kệ bọn họ nói gì, tự bản thân biết là được...

Bất ngờ, cô dừng lại, nhìn thấy con gấu Tiểu Hùng ở trước quầy, cô đi tới, muốn lấy một con trên cùng, nhưng lại có bức ảnh che tầm khuất của Tiểu Hùng.

Cô kiểm chân, ra sức tóm lấy.

“Cô Hai, Tiểu Phuong giúp cô.” Tiểu Phuong vén áo lên, định với con Tiểu Hùng. Nhưng với dáng của hai người, muốn lấy cũng không được, trừ phi có cái ghế để giẫm lên.

“Em với không tới.” Tiểu Phuong thờ dòn dập, đuổi cánh tay một mồi ra.

“Cô Hai, cô lấy cái khác đi, con này cao quá.” Tiểu Phuong tay chống lưng, nghiêng đầu nhìn con Tiểu Hùng ở chỗ cao nhất: “con này cũng không đẹp lắm, sao cô lại muốn ?”

“Tôi thích.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng nói một câu, sau đó kiểm chân tiếp, chỉ một chút, thiếu một chút nữa thôi, đầu ngón tay ra sức đuổi, mồ hôi chảy nhỏ giọt trên trán, khuôn mặt trắng rất bướng bỉnh.

Lúc này, bàn tay của người đàn ông với lên, lấy được con Tiểu Hùng xuống. Đột nhiên cô quay lại, lọt vào đôi con ngươi đen bình tĩnh kia.

Bỗng nhiên cô co rút một chút, như mặt hồ yên tĩnh bị phá, tạo những gợn sóng nhấp nhô, cảm giác rất kì lạ, giống như đã từng quen biết.

“Tiên sinh... Đó là của tôi.” Môi đỏ mọng khẽ nhấp nháy, nhìn Tiểu Hùng bị người đàn ông có làn da rám nắng đang cầm trong tay. Nhưng, lời cô chưa nói ra, người nào lấy được là của người đó, trên con gấu Tiểu Hùng đâu có ghi tên cô, cho nên, không phải là của cô...

Mà người đàn ông đó không nói gì, đi rất nhanh, ánh mắt Lý Ngôn Hi hơi rù xuống, có chút đáng tiếc, không dễ gì cô thích thứ gì đó, lại bị người khác lấy mất.

“Tiểu Phuong...” Cô quay lại nhìn thấy Tiểu Phuong đang ngây người.

“Tiểu Phuong, cô đang nhìn gì thế?” cô quơ quơ tay trước mặt Tiểu Phuong, một lúc lâu Tiểu Phuong mới quay đầu lại, trên khóe mặt có chút nước miếng.

“Cô hai, cô chưa nhìn à, người em nói chính là anh ấy, là anh ấy, đẹp trai quá đi.” Tiểu Phuong ra sức lôi kéo quần áo Lý Ngôn Hi, kích động hẳn.

“Ừ.” Lý Ngôn Hi gạt đầu.

Đúng vậy, đẹp trai, thật ra cô càng thích con gấu kia hơn, nhưng cặp mắt kia, cô đặt tay ơ ngực, có chút đau đớn lạ kì.

Cô đi tới cửa ra shop, lỗ tai hơi sưng hồng lên, nhưng một thời gian nữa có thể đeo bông tai, không phải bởi vì xinh đẹp, là bởi bọn họ bảo cô đeo.

Tay cô sờ nhẹ vào lỗ tai vừa bấm, nhẹ nhàng sờ.

Q.2 - Chương 17: Cô Hai, Cô Thông Minh Từ Lúc Nào Thế?

“Cô Hai này, không dễ gì ra ngoài được, cô không định mua gì cho mình à?” Tiểu Phuong thắc mắc hỏi Lý Ngôn Hi, cô muốn mua rất nhiều thứ, nhưng cô không có tiền, còn Lý Ngôn Hi thì khác, cô ấy có người ba có tiền, tuy không được cung chiều, nhưng cô ấy vẫn mang họ Lý.

Lý Ngôn Hi lên tiếng : “Có.”

“Mua gì, chúng ta cùng mua.” Nhân tình Tiểu Phuong sáng lên, cô còn tưởng rằng cô hai đã biến thành ni cô, vô cầu vô dục.

“Con gấu.” Lý Ngôn Hi đặt tay trước ngực, tim ở nơi này vẫn có cảm giác kỳ lạ.

Giống như đã từng quen biết, sau khi cô tỉnh lại, có cảm giác duy nhất này....

“Cô hai, sao cô lại muốn mua nó? Con gấu này đẹp hơn nhiều.” Tiểu Phuong không rõ, có phải quá cố chấp rồi không?

“Con gấu kia trông giống tôi.” Lý Ngôn Hi quay lại thoáng nhìn Tiểu Phuong, cô không cho là như vậy sao?

“Cô Hai...” Khóe mắt Tiểu Phuong co giật, loại này dường như chỉ có cô hai nhà cô mới có.

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng giương khóe môi, mặc cho gió thu bên ngoài thổi tung bay làm tóc trở nên rối tung.

“Cô hai ơi, chúng ta về luôn à?” Tiểu Phuong ở sau lưng thờ dài, lại trở về.

“Đúng vậy.” Lý Ngôn Hi cho Tiểu Phuong một đáp án không mong muốn, Tiểu Phuong chỉ có thể nhận mệnh đi theo phía sau cô, từng bước đi về phía trước, giờ là tàn bộ, giờ là đi chịu tội.

Mà bọn họ đi không lâu, người đàn ông cầm con gấu đi ra, anh tựa người ở bên cạnh, khóe môi mỉm cười khẽ giờ lên, có chút lạnh lùng ở trong lòng : “Lý Ngôn Hi, chúng ta sẽ gặp nhau rất nhanh thôi.”

Anh đang cười, nhưng rất lạnh nhạt.

Lý Ngôn Hi đứng trước cửa sổ, cô sờ vào lỗ tai vừa bấm, lỗ tai vừa đỏ vừa sưng, người kia nói đúng, bấm không đau, nhưng bây giờ rất đau, bụng cô réo lên, cô thả tay xuống, ngoác nhìn bên ngoài, cô trở lại, cô bị phạt không thể ăn cơm, nhưng cô có cảm giác như vậy cũng giá trị. Tiểu Phuong nói, trước kia cô bị nhện đói rất nhiều lần, cho nên, chỉ cần chịu đựng là được.

Cô không sợ lạnh, không sợ đói, cô sợ cô đơn, sợ cái trống rỗng trong đầu mình.

Cô nghĩ, cô nhất định có một người cực gì quan trọng, nhưng bọn họ nói không có, Tiểu Phuong cũng nói không có, cô biết mình nhất định có, vì sao, cô lại quên, quên đi tất cả.

Cửa ở phía sau bị mở ra, cô xoay người thấy Lý Nhiên đứng ở cửa.

“Chị...” Môi cô khẽ động đậy, cuối cùng cũng kêu một tiếng chị, cô không có quên, nếu không phải vì người chị này, cô cũng sẽ không bị đói.

Lý Nhiên nhìn bên ngoài, sau đó mới đi vào, cô tới bên giường, mở tay mình ra, trên giường rơi ra rất nhiều đồ ăn vặt.

“Ngôn Hi, em quá thật thà đó, giống như trước đây, chắc em không chuẩn bị cho mình chút đồ ăn vặt, nhưng giờ đang bị đói, ăn thứ này đi...” Lý Nhiên lắc đầu, đối với cô em gái thật thà này cũng hết cách.

“Cảm ơn chị.” Lý Ngôn Hi cười nhìn Lý Nhiên, ở trước mặt chị ấy, cô đã mở trái tim mình ra, cô tin rằng, người chị này thật lòng yêu quý cô.

“Được rồi, ăn đi, sau này đừng chống đối ba nữa, chỉ có em chịu thiệt thôi.” Lý Nhiên đi tới, xoa tóc Lý Ngôn Hi, nhìn thấy lỗ tai đang sưng lên, trong mắt có chút tự trách : “Chị xin lỗi, đều là lỗi của chị, không nên đưa bông tai cho em, nói đi nói lại, đều tại chiếc bông tai kia.

Lý Ngôn Hi lắc đầu : “Không liên quan đến chị, là do em quên...” cô nhìn Lý Nhiên, tuy cười nhưng vẫn rất xa lạ.

“Được, chị biết em không thích bị nhốt, nhưng đừng lo lắng, em sẽ ra ngoài rất nhanh thôi.”

Lý Ngôn Hi nhìn chị ấy khó hiểu, câu nói chẳng rõ ràng gì cả.

“Không lâu nữa, là ngày gặp gỡ các nhà doanh nghiệp, ba nói chúng ta sẽ cùng đi, nói là gặp gỡ, nhưng gọi là mai mối thì đúng hơn, chúng ta đều như vậy, chỉ cần đến tuổi, lúc đó em phải cố gắng tìm người em thích, không thì về sau không lấy chồng được, so với bây giờ còn khó chịu hơn.”

Lý Ngôn Hi gật đầu, những chuyện này cô cũng nghe Tiểu Phuong nói, kiểu gấp gáp này mang lợi ích rất lớn, thí dụ như hợp tác, thí dụ như hôn nhân, mà bây giờ cô có cảm giác, vận mệnh của cô hoàn toàn không tự nắm giữ được, ngay cả hôn nhân cũng vậy.

“Ừ, không có chuyện gì đâu, chị đi trước đây.” Lý Nhiên vỗ bả vai an ủi Lý Ngôn Hi : “ Ăn thứ này đi cho đỡ đói.”

Lý Ngôn Hi gật đầu, nhưng đột nhiên lại mở miệng.

“Chị, chị cho em biết, trước kia em xảy ra chuyện gì?” Cô muốn biết chuyện đó, bọn họ đều nói dối cô, Tiểu Phuong cũng không chịu nói cho cô biết, mà Lý Nhiên có thể chứ.

Lý Nhiên sững sốt : “ Ngôn Hi à, chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, em không nên biết thì hơn, quên chuyện này đi, em mới có thể sống tốt, biết không?”

Lý Ngôn Hi rù mắt xuống, có lẽ chuyện đó cực kì đau lòng, có lẽ cô biết lúc đó đau khổ hơn bây giờ nhiều, nhưng đó là chuyện của cô, cô có quyền được biết.

Lý Nhiên đi từ lúc nào, cô cũng không biết, cô chỉ ngồi cạnh giường, nhìn chằm chằm mấy đồ ăn vặt, cửa lại mở lần nữa, Tiểu Phuong nhìn không có người, giống như kẻ trộm, nhanh chân nhanh tay đi vào phòng.

“Cô hai, là em đây.” Tiểu Phuong nhỏ giọng, cô vội vã chạy tới, nhét một bát com đưa cho Lý Ngôn Hi : “ Cô ăn chút đi, nơi này không có ai đâu.”

Lý Ngôn Hi nhìn bát trong tay, đứng một lúc lâu cũng không động đậy.

Bát vẫn còn nóng, trái tim cũng ấm dần lên.

Hóa ra, trong nhà này vẫn còn ấm áp.

“Cô hai, hóa ra lần này cô rất thông minh nha, tự chuẩn bị đồ ăn vặt cho mình nữa.” Tiểu Phuong bất ngờ, cô hai nhà bọn họ hiền lành cực kì, cho tới giờ đều không tự tích trữ đồ ăn, nhưng không giống cô cả, cô cả rất thông minh, cho nên, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần trong nhà có thức ăn gì bị hỏng, rơi, đều do cô hai đảm nhiệm. ...

“Là chị cho tôi.” Lý Ngôn Hi ăn bát com trong tay, cười trong sáng.

“Cô cả ?” Tiểu Phuong vội vàng sững sốt, sao lại là cô cả cơ chứ?

“Cô hai ơi...” Tiểu Phuong đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn cô có chút lo lắng.

“Sao vậy, Tiểu Phuong.” Nghe mấy thứ này do Lý Nhiên đưa, sao sắc mặt của cô lại thay đổi thế?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Bóng Cô.

“Cô Hai này, cô không nhớ lời Tiểu Phuong đã từng nói lúc cô mới tỉnh lại à?” Tiểu Phuong làm vẻ mặt nghiêm trọng, đây không phải chuyện đùa, chuyện này cực kì nghiêm trọng.

“Nhớ.” Lý Ngôn Hi gật đầu, bỏ bát xuống : “ Cô nói phải cẩn thận mẹ và chị.” Nhưng cô không rõ, bà Hà Uyển Ngọc không thèm đếm xỉa tới cô, cũng đâu cần phiền phức đi tìm bà ấy, mà còn người chị kia nữa, luôn che chở cho cô, cô không biết nên đề phòng bọn họ kiểu gì.

“ Cô Hai của tôi ơi, nhất định cô phải nhớ lời em nói, cô cả không như trong tưởng tượng của cô đâu.” Tiểu Phuong thẳng thắn nhận xét, nói xong, chỉ sợ cô Hai từ con sói trở thành con mèo nhỏ, bị người ta bán cũng không biết... Trước kia bình thường luôn bị ức hiếp, bây giờ lại mất trí, không bị bán mới lạ.

Lý Ngôn Hi ừ một tiếng, rồi ăn xong bát com, chị ấy có vấn đề gì sao, rõ ràng chị ấy tốt như thế, nhưng Tiểu Phuong nói, cô có chút chần chờ, cũng có chút mơ màng.

Gió ở ngoài thổi qua bức màn, giống như gió bám vào tấm lụa mỏng, bất ngờ nó thổi vào, thấy rất mát mẻ.

“Cô Hai, cô đã xong chưa?” Tiểu Phuong ở bên ngoài nhắc, giờ đã 1h rồi, sao còn không ra, nếu không ra thì sao đi party được, đây là bữa tiệc của kẻ có tiền, nếu để ông bà chủ phải đợi, họ sẽ rất tức giận đấy.

“Ra đây.” Lý Ngôn Hi đi ra, trên người mặc chiếc váy dài hồng phấn, làn da cô càng thêm trắng, lại đôi mắt luôn mơ màng, có cảm giác rất đẹp, ngay bản thân cô cũng không biết rằng, tuy cô không xinh đẹp động lòng người như Lý Nhiên, nhưng có một đôi mắt cực đẹp, và làn da trắng bóc, có khi, cô còn khả ái hơn Lý Nhiên nhiều.

Có người trang điểm, có người lại thích hợp để mặt mộc, Lý Ngôn Hi không trang điểm, da cô vốn trắng, môi càng thêm hồng, mi mắt dài cong, rất giống búp bê, bình thường cô ấy đã giống rồi, bây giờ còn giống hơn.

“Đẹp quá.” Tiểu Phuong trầm trồ khen ngợi, nếu cách ăn mặc như vậy, chẳng phải cô Hai nhà cô càng thêm xinh đẹp, thậm chí còn nổi bật hơn cô Cả nhiều, nhưng cô Hai không biết làm đẹp, mà không ai cũng không biết, nếu theo phong thái thiên kim tiểu thư Lý Nhiên còn có một cô em gái không thua gì cô cả đâu.

Lý Ngôn Hi nhìn váy mình, không thoải mái nhìn Tiểu Phuong.

“Tiểu Phuong, bộ này hơi” Cô xoay người, nhìn phần lưng lộ ra ngoài, nguyên nhân cô mất thời gian ở phòng thay đồ cũng vì bộ đầm này quá.lộ .

“Cô chủ ơi...” Tiểu Phuong dờ khóc dờ cười : “ Cô đừng bảo thủ quá, bây giờ làm gì có phụ nữ nào kín đáo nữa, lộ càng nhiều, càng hấp dẫn, cô kêu lộ như vậy, vậy chị cả của cô, chẳng phải lộ quá sao?”

“Nhưng...” Lý Ngôn Hi nhăn mặt : “ Tôi không quen.” Cô kéo đầm lên, loại đầm này, làm cho cô có cảm giác không an toàn.

Tiểu Phuong nghiêng đầu ngẩng lên, cô cần phải suy nghĩ cẩn thận : “Đúng rồi”. Cô nghĩ ra rồi, vội vàng mở tủ quần áo, chiếc khăn lụa xuất hiện, cái này có thể dùng được.

Cô hết sức hài lòng, khăn lụa nên phối với đầm này..

Lý Ngôn Hi nhìn chiếc khăn lụa đang được Tiểu Phuong choàng lên người mình, cô nhẹ nhàng thờ dài một hơi, lớp da lộ sau lưng được che chắn, cô có cảm giác an toàn rất nhiều.

Cô đi ra, quả nhiên, thấy Lý Nhiên mặc đầm rất lộ lẩy đứng ở phòng khách, mà đầm của chị ấy cực kì lộ, thậm chí không che được hết ngực, không thể không nói, chị ấy là một phụ nữ cực kì hoàn mỹ.

Chẳng những vóc dáng đẹp, người đẹp, gia thế cũng tốt.

“Ngôn Hi, con nên nhớ, không cần nói gì.” Lý Chấn Ân nhìn Lý Ngôn Hi, nghiêm khắc nói cô một câu, sau đó quay mặt đi, dường như không muốn nhìn lại cô con gái này nữa.

“Con biết rồi.” Lý Ngôn Hi mở miệng, cô chỉ là một người đơn độc, đi cạnh chỉ cảm thấy vui tai vui mắt thôi, nhưng nếu có Lý Nhiên ở đó mà nói, cô thành chiếc lá nhỏ bên cạnh bông Hoa hồng.

“Ngôn Hi, không phải sợ, có chị ở đây rồi.” Lý Nhiên đã đi tới, kéo tay Lý Ngôn Hi, cười an ủi cô.

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng gạt đầu một cái, không biết vì sao, lúc chị ấy nắm tay cô, luôn có cảm giác xa lạ, trước kia chị ấy cũng đối với cô như vậy sao?

Ngồi trên xe, Lý Nhiên và hai vợ chồng họ Lý đang nói gì đó, Lý Ngôn Hi chỉ hơi ngẩn người, có khi lại nhìn về phía bọn họ, nhưng một câu cũng không nói nên lời, bọn họ nói, cô chỉ có thể nghe, nhưng lại không tiện nói.

Xe ngừng lại, cô ngồi ở trong xe, trước mặt là đồng xe lớn, đều được bảo vệ, còn có người mặc lễ phục đi vào, mà cô kéo chặt khăn lụa trên người, có một loại áp lực lớn chưa từng tồn tại.

“Đi nào, Ngôn Hi.” Lý Nhiên ở ngoài xe không ngừng gọi tên cô, cô ngẩng đầu mới phát hiện trong xe chỉ còn một mình cô.

Cô vội vã đi tới, nhưng thấy Lý Chấn Ân nhăn mặt lại.

Quả nhiên để không làm mất thể diện, Hà Uyển Ngọc chỉ liếc xéo Lý Ngôn Hi một cái, giống như là mẹ của cô, làm bà chủ một gia đình.

“Đừng có ngây người ra nữa, không muốn vào thì cứ nói với ba.” Lý Chấn Ân nhíu mày càng thêm chặt : “ Chúng ta không có khả năng lúc nào cũng đi theo con, đừng làm ba xấu mặt.” Ông nghiêm khắc cảnh cáo nói, không biết ông có nghiêm khắc với bản thân không.

“Con biết rồi.” Lý Ngôn Hi chỉnh lại bộ đầm, áp lực lớn khiến cô không thờ nổi.

Trong hội trường, cô đứng một mình ở góc nhỏ, không ai chú ý tới cô, cũng không ai nhìn cô, mà cô chỉ nhìn Lý Chấn Ân và Hà Uyển Ngọc, thỉnh thoảng cùng người khác nói chuyện, cười nói.

Cô có cảm giác bọn họ rất giả tạo, điệu cười của bọn họ trước mặt người khác bây giờ không phải đang cười .

“Lý tổng, đây là con gái ông à? Xinh đẹp hơn trong TV nhiều.”

Người đang nói chuyện với Lý Chấn Ân, vừa nhìn thấy Lý Nhiên, ánh mắt đã sáng quắc, không ngừng khen ngợi cô : “ Lý tổng thật có phúc, có con gái

xinh đẹp tài giỏi như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 19: Gặp Lại.

“Nào có, không phải con gái ông đang đi du học ở Pháp sao? Tôi tin một thời gian nữa, thành tích thiên kim nhà ta sẽ khiến người khác hâm mộ.”

“Làm gì có chuyện đó.” Người nọ thờ dài một hơi thật sâu : “Tôi cũng không có phúc như Lý tổng, con gái tôi là ai chứ? Tôi biết, nó ra ngoài chẳng làm được cái gì, còn ông, có cô con gái là minh tinh, mới khiến người ta hâm mộ.” Người nọ liếc mắt nhìn Lý Nhiên : “Có cô con gái như vậy, còn tốt hơn con trai nhiều.”

“Cố tổng chê cười rồi.” Giọng điệu khách sáo quen thuộc của Lý Chấn Ân, nhưng Lý Nhiên không nói gì, trên mặt cô vì được khích lệ mà trở nên đắc ý, cô ngẩng đầu lên, thật đúng là chưa đủ so sánh cô ấy xinh đẹp hơn hay ưu tú hơn người hơn.

Ngoài ra, cô nhìn cô gái ngồi một mình ở nơi hẻo lánh nhỏ uống nước trái cây, ánh mắt cô không ngừng xoay chuyển, cảm giác mọi thứ có chút mới mẻ, và không giống cô, nhưng hình như càng nhìn càng muốn xem thêm một chút, nếu bây giờ cô đứng lại, khả năng phong thái Lý Nhiên cô bị cướp đi không ít rồi.

Cô nhìn cô ấy một cái, sau đó quay đầu lại, duy trì mỉm cười đẹp nhất của mình.

Lúc này, một người đàn ông cực kì tao nhã đang từ cầu thang xoay tròn đi ra, anh nhìn lầu dưới, sau đó từng bước tuy chỉ là động tác đơn giản nhưng cũng hấp dẫn tất cả ánh mắt, anh nhìn xung quanh, bộ âu phục màu đen khiến dáng người anh càng thêm cao ngất, trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Lý Ngôn Hi cầm nước trái cây trong thêm chặt, là anh, người cướp gấu của cô, hóa ra anh cũng ở đây, cô cúi đầu, không phát hiện ra ánh mắt người đàn ông kia đang dừng ở người cô, cặp con ngươi đen nheo lại, bên trong rất lạnh lùng.

Toàn thân người đàn ông này không có chút ấm áp, dường như tâm tư anh rất trống vắng, cho nên cả người anh rất hờ hững, nhưng không cản trở vẻ đẹp tuấn mỹ của anh.

Ánh mắt Lý Nhiên không ngừng nhìn anh, môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhấp máy, hóa ra là anh. Cái tên anh thật sự như sấm bên tai, vòng tròn bên trong không ai không biết.

Đường Mặc Vũ, là con trai của thị trưởng, ông nội còn là cấp tướng quyền trọng, tuy đã về hưu, nhưng ông vẫn có nhiều thủ hạ dưới trướng, quyền lực của ông vẫn còn, không bởi đã về hưu mà mất đi.

“Là Đường tiên sinh à?” Mọi ánh mắt nhìn về anh : “Đáng tiếc, nếu không phải lần trước cậu ấy bị tai nạn, có lẽ giờ đã kết hôn rồi, vận may của cậu ấy cũng tốt, bác sĩ phán thành người thực vật, nhưng lại tỉnh lại, trước sau cũng chưa đến hai tháng, nhưng” Cố Quyết Hựu cười, ông nhìn Lý Nhiên, rồi lại liếc qua Đường Mặc Vũ.

“Lý tổng, tôi cảm thấy con gái ông với cậu ấy rất xứng đôi, ông có muốn làm thông gia không, đến lúc đó có Đường gia hỗ trợ, tôi nghĩ việc làm ăn cũng sẽ tiến lên một bước.” Cố tổng có chút ghen tị, không còn cách nào khác, con gái ông ở nước ngoài không chịu trở về, chờ đến khi nó trở về thì cơ hội đã không còn. ... Nhưng Lý Chấn Ân, không phải đã có sẵn rồi sao?”

“Sao được chứ? “Lý Chấn Ân nở nụ cười, cậu ấy là con trai Đường thị trưởng, còn có công ty riêng, Nhiên Nhiên nhà chúng ta sao lại tốt phúc thế chứ?” Lý Chấn Ân khiêm tốn nói, nhưng ánh mắt lại không ngừng xem xét Đường Mặc Vũ, thật ra trong mắt ông có loại nguyện vọng như thế, cũng là lời trong lòng ông luôn nói. Bây giờ ông có tiền, nhưng không có quyền, nếu hai thứ này ông cũng có, tin rằng công ty ông so với bây giờ còn thịnh hơn rất nhiều.

Nếu đem con gái yêu thương nhất được gả cho người này, là lựa chọn đúng, danh lợi song thu như vậy, chỉ cần là doanh nghiệp đều không muốn buông ra, ông thoáng nhìn bốn phía, quả nhiên người có chủ ý này không chỉ một mình ông, Đường Mặc Vũ đang độc thân, sau bao lâu, cậu ấy sẽ kết hôn, khi đó bọn họ đều có cơ hội, có con rể thế này, ông rất muốn, nếu không ông sẽ hối tiếc cả đời mất.

Ông nhìn Lý Nhiên, Lý Nhiên cực kì thông minh, bởi tâm tư cô, cũng vừa dừng lại trên người đàn ông này.

Lý Nhiên nhìn lại bản thân, sửa sang chút tóc, rồi mới to gan đi đến, hạnh phúc phải tự mình theo đuổi, nhất là người đàn ông này, bây giờ không ít phụ nữ có ý đồ với Đường Mặc Vũ, nhưng đều bị anh lễ phép cự tuyệt rồi.

Lý Nhiên ra sức nắm chặt tay lại, nhìn nhiều người bị cự tuyệt, cô rất căng thẳng, cô lấy một ly rượu của bồi bàn, đến cạnh Đường Mặc Vũ.

Cô đứng cạnh Đường Mặc Vũ cách đó không xa, khẽ vuốt mái tóc dài, cô biết mình có góc độ nào đẹp nhất, mê người nhất, đương nhiên cô cũng là một phụ nữ thông minh, sẽ không theo gót những phụ nữ trước đây, quần lấy anh càng khiến anh phản cảm, cô ấy có cách của cô ấy. Cô tự tin uống ngụm nước trái cây, phóng tầm mắt về nơi này, hình như không có ai thích hợp với người đàn ông này hơn cô.

Thông minh, xinh đẹp và có địa vị, điều đó càng khiến cô thêm tự tin.

Lý Ngôn Hi ngồi ở bên cạnh tự mình uống nước trái cây, một góc rất tối, nhưng thấy bóng dáng của cô, mà cô nhìn Đường Mặc Vũ chăm chăm, ánh mắt chạm nhau.

Trong lòng cô có chút chua xót khó chịu, cứ như là uống nước dấm chua vậy, cô vội vã quay đầu lại, nhìn ngón tay mảnh khảnh của mình chăm chăm, bởi vì cô thấy có chị cô ở đây.

Có lẽ, anh ta có khả năng trở thành anh rể của mình, nếu là anh rể, cô cũng chẳng cần nhìn làm gì.

Cuối cùng Đường Mặc Vũ cũng thoát khỏi vòng vây thiếu nữ, anh lắc lư chiếc ly, rảnh rỗi nhìn cô đang phóng điện ở trước mặt.

“Anh cũng không thích nơi này sao?” Một giọng nữ mềm mại truyền đến, anh quay lại, thấy một thiếu nữ đứng tựa bên cạnh, cô cũng không có nhìn anh, nhưng chỉ nhìn phía trước, nhìn bên cạnh cũng đủ cho người ta tò mò, thiếu nữ rất đẹp, rất có khí chất.

“Ừ.” Đường Mặc Vũ thản nhiên lên tiếng, ánh mắt anh nhìn cơ thể cô không quá 5s, sau đó quay đầu lại, cúi đầu nhìn ly rượu trên tay.

Lý Nhiên có chút không ngờ, rất nhanh sau đó cô lại nở nụ cười, tuy chỉ là một chữ nhưng khoảng cách mục tiêu của cô lại gần hơn một chút.

“Tôi cũng không thích.” Lý Nhiên nhấp ngụm nước trái cây, chia tay mình ra.

“Tôi tên Lý Nhiên.” Cô nói tên mình ra, coi như cô cũng có chút danh tiếng, người đàn ông này nhất định đã nghe qua tên cô.

“Đường Mặc Vũ.” Đường Mặc Vũ cũng lễ phép chia tay ra nắm tay cô.

Lý Nhiên nhẹ giương khóe môi, ok, bước đầu tiên đã thành công.

“Ồ đây hơi ngọt ngạt.” Lý Nhiên buông chiếc ly ra, cười nhìn Đường Mặc Vũ, cô nói như vậy, tin rằng Đường Mặc Vũ sẽ hiểu, anh cùng cô ra bên ngoài nói chuyện, gia cảnh Đường Mặc Vũ rất tốt, nhà con nhà thân sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Ai Tính Kế Ai?

“Đúng vậy.” Đường Mặc Vũ đứng thẳng người, như là nhìn thấy cái gì đó, anh trực tiếp đi ra ngoài, khi đó, cũng không thèm quay lại, lại càng không muốn nói mời Lý Nhiên đi cùng.

Lý Nhiên sững sờ, nhưng cô không hề lo lắng, đây mới chỉ bắt đầu, cô tự tin người đàn ông này sẽ thuộc về cô, cũng chỉ có anh ta mới đúng người cô muốn, trước kia có Bạch Nặc, cô không can thiệp, bây giờ anh ta đã độc thân, nếu lần này cô buông tay thì không còn cơ hội nào khác, cô thấy choáng váng, vội lấy một ly trái cây, sau đó đi ra ngoài.

Lý Ngôn Hi tựa vào lan can, tự chơi một mình, chân cô có chút tê tê, uống nhiều nước thế này, cô phải đi WC, chỉ không ngờ, khi đi ra, lại phát hiện một phụ nữ rất đẹp, nó không giống bên trong phòng, bên trong là nhà kính trồng hoa, cho dù bên ngoài đều tàn lụi, nhưng nơi này vẫn trăm hoa đua nở, không biết người nào trồng hoa ở nơi này, cho dù là mùa đông lạnh cũng có thể nhìn thấy hoa nở, đúng là một nơi đáng hưởng thụ.

“Cô thích nơi này?”

“Đúng, thích.” Cô trả lời, có chút sững sờ, vừa rồi là ai nói chuyện thế?

Cô quay đầu lại, thấy đôi mắt có thể hút linh hồn cô vào trong đó.

Là anh, người đàn ông đó. Sao anh ta lại ở đây? Cô lui về sau một bước, lan can ở đằng sau nên cô không còn đường thối lui nữa.

Đường Mặc Vũ nhú mày, phụ nữ thật phiền phức, nhưng sao, lần đầu tiên có người nói chuyện với anh lại sợ hãi như vậy. Khuôn mặt này của anh đáng sợ đến thế sao?

“Trông tôi xấu thế à?” Anh cúi người, phối hợp với chiều cao của cô, một thiếu nữ nhỏ xinh, áng chừng chưa đến 160cm, thân thể cực kì tương xứng, nhưng anh nhớ kỹ khuôn mặt này, nếu không phải vì khuôn mặt này, Lạc Tuyết của anh cũng sẽ không phải chết, cho nên anh đã từng nói, bọn họ sẽ gặp nhau nhanh thôi, đương nhiên, rất nhanh nói tạm biệt.

“Không.” Lý Ngôn Hi vốn phát hiện lúc này ánh mắt Đường Mặc Vũ rất phức tạp, cô không ngừng lắc đầu, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, cô không dám hồi hộp, nhưng lại rất hồi hộp, bởi vì trong lòng cô có cảm giác xúc động kì lạ, giống như đã từng quen biết.

“Vậy trong tôi đáng sợ lắm à?”

“Không có.” Lý Ngôn Hi lắc đầu, miệng nói không có nhưng thật ra cô muốn chui xuống lỗ, cô cảm nhận được hơi thở của anh, rất ấm, còn mang theo mùi bạc hà nhàn nhạt thơm ngát, để lòng cô nháy dựng lên.

Cô cẩn thận vẫn duy trì khoảng cách giữa bọn họ, sợ anh nhìn thấy vẻ bất an trong mắt cô, còn cả tiếng tim đập nhanh nữa.

Đường Mặc Vũ tựa người vào tường, nhìn phòng hoa rộng lớn trước mắt : “ Trông cũng được, chúng nó có thể sống lâu, qua mùa đông, đến mùa xuân sang năm”

Lý Ngôn Hi xoay người : “ Thật sao?” Cô hỏi một tiếng, nhưng vội vàng đóng miệng lại, không nói gì nữa.

“Đúng vậy.” Đường Mặc Vũ trả lời : “ Mẹ tôi trồng hoa ở đây, bà ấy chăm sóc rất cẩn thận, bà nói hoa cũng có sinh mạng, bà rất yêu hoa, bà còn nói rằng hoa cũng có cảm giác cô đơn, cho nên, mỗi loại hoa đều trồng mấy khóm.

Lý Ngôn Hi không ngờ, cô khẽ chớp chớp, thật sự không ngờ nơi này do mẹ anh ta trồng, hoa được chăm sóc tốt, xem ra người chăm sóc rất quan tâm đến nó, mẹ anh ta nhất định là người rất điềm đạm.

Mẹ... Nếu nói mẹ cô, có phải cũng như vậy không?... Cô từng nhìn qua ảnh mẹ mình, cô rất giống mẹ, cô lại không có ấn tượng gì cả. Tiểu Phương nói, mẹ cô mất lúc cô mới 1 tuổi, khi đó, cô còn quá nhỏ, đương nhiên không có chút ấn tượng gì cả.

Mẹ là như vậy, điềm đạm hiền lành, có bàn tay ấm áp.

“Suy nghĩ gì thế?” Giọng nam ngẫu nhiên vang lên, cô sững sốt, không có gì, cô không muốn rời khỏi nơi này, bởi nơi này rất đẹp, còn có thể nghĩ đến mẹ.

“Tên cô là gì?” Đường Mặc Vũ tựa lưng vào lan can, nhìn thiếu nữ đang cúi đầu trước mặt, hai mắt nhắm lại, một chút hận cực nhật thoáng hiện lên, lại biến mất rất nhanh.

“Lý Ngôn Hi.” Cô thành thật trả lời, không có điểm phòng bị.

“Tôi tên Đường Mặc Vũ.” Đường Mặc Vũ đưa tay chìa trước mặt cô, mà Lý Ngôn Hi chỉ sững sờ nhìn tay anh, không biết anh định làm gì.

“Cô không muốn bắt tay à?” Đường Mặc Vũ nhún mày, nhưng không có tức giận.

Lý Ngôn Hi mới đưa tay ra, nắm tay anh, lúc nắm tay, cô phát hiện giữa bọn họ có sự khác nhau rất lớn, tay anh thật sự lớn, rất mạnh, không giống cô, không làm được việc nặng gì, là con chim trong lồng vô dụng.

Đường Mặc Vũ khá bất ngờ, cô chỉ có một phản ứng với anh thôi sao? Chị của cô luôn tìm cách hấp dẫn anh, không thể phủ nhận, đó là một người cực kì thông minh nhưng nếu cô là cô ý, thì tâm tư của cô so với người chị còn đáng sợ hơn. Nhưng mà, ánh mắt này rất trong sáng.

“Tôi nghĩ cô có biết tôi?” Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng giương môi, không phải là có, mà là chắc chắn, gần đây xảy ra chuyện lớn như vậy, trên tivi, báo chí có đăng thời gian rất dài, trừ phi cô không xem tivi, xem báo chí, nếu không thì không có khả năng không biết anh.

Chỉ có điều, câu trả lời lại dự đoán của anh, Lý Ngôn Hi lắc đầu : “ Tôi không biết.” Câu trả lời này khiến Đường Mặc Vũ khẽ nhếch môi lên.

Trường hợp này, anh đã gặp nhiều rồi.

Lý Ngôn Hi lại nói tiếp, lần này khiến anh có phần bất ngờ.

“Có lẽ trước kia có quen biết.” Lý Ngôn Hi lại nhỏ giọng bổ sung một câu : “ Nơi này khiến tôi đã từng chịu nhiều bi thương, chuyện trước kia không nhớ rõ, cũng không biết có quen biết anh không?” Cô xấu hổ cười, Trong mắt hiện lên vẻ mê mang.

Cô là ai, là ai... Không ai có thể trả lời cô, bao gồm cả cô.

“Ra là vậy.” Đường Mặc Vũ cũng không có phản ứng gì nhiều, sắc mặt vẫn bình tĩnh, khóe môi anh vô tình nhếch lên. Mất trí nhớ, thật sao ? Mặc kệ thật hay giả, tôi cũng không thể quên mọi chuyện của cô.

Q.2 - Chương 21: Kẻ Địch Là Cô.

Cả người lạc tuyết toàn là máu, anh sẽ không bao giờ quên, càng không buông tha cô. Muốn dùng chiêu mắt trí nhớ để trốn tránh lỗi phạm phải sao, không có khả năng đâu.

Cô có thể sống lại một lần nữa, nhưng Lạc Tuyết, cô ấy không còn cơ hội nữa rồi.

Con người đen của anh đột nhiên biến lạnh, nhưng Lý Ngôn Hi cũng hề phát hiện ra, cô lui người lại, người đàn ông này khiến cô rất áp lực, không giống cảm giác như người cùng nhà, hình như người đàn ông này không hề có ác ý.

Mà về sau cô mới biết được, có khi, cô không thừa nhận, lại càng dễ phát sinh.

Lần này trực giác của cô lại sai.

“Cho cô thứ này.” Cô vẫn còn bị cuốn hút giữa rừng hoa đẹp này, đột nhiên có con gấu chặn tầm mắt cô. Cô sững sốt, nhìn con gấu trước mặt, dài một thước, sẫm màu, trông rất đáng yêu, nhất là bàn tay nó đặt ở con mắt, có phần thẹn thùng, mà cô cũng không biết rằng, con gấu này có cái tên rất thẹn thùng.

Cô vội vã bắt lấy, ôm vào lòng, nhìn chăm chăm người đàn ông cao lớn một cách khó hiểu.

“Anh, sao lại cho tôi?” Cô không hiểu, không phải anh mua à, sao lại đưa cho cô, mà con gấu này lấy ở đâu ra, anh biết làm ảo thuật à?”

“Cô có thích không?” Đường Mặc Vũ nhếch khóe miệng, nghiêng người tựa một bên, là động tác đơn giản nhưng nếu là anh làm, vẫn có mười phần quý khí, không thể không thừa nhận rằng trời sinh người đàn ông này được mến mộ, mà với khuôn mặt của anh, không đi làm minh tinh thì quá đáng tiếc.

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng cắn môi, chỉ ôm chặt con gấu trong lòng, cực kì thích.

“Anh...” Cô vừa định nói, nhưng thấy một bóng mờ rơi vào tầm mắt của cô, cô cảm thấy tay anh đang sờ trộm mặt cô, gần đến nỗi có thể cảm nhận được tiếng hít thở ấm áp đó, làn da người này rất đẹp, cô lại lùi một bước, nhưng phát hiện đằng sau không còn đường lui nào nữa.

Cô nhắm chặt mắt, nhưng vẫn ôm con gấu đó, cô cảm thấy tóc mình hơi động đậy, lại thấy cả người Đường Mặc Vũ đã đứng thẳng, trong tay anh còn cầm một chiếc lá cây.

“Trên tóc cô có lá cây.” Anh cúi xuống, trong nháy mắt giống như hòa tan vào băng sơn, ấm áp vô cùng, cười cực kì thanh nhã, cực kì mê người.

“Cảm ơn anh.” Cô nhỏ giọng nói một tiếng cảm ơn, nhếch hai mép lên, cực kì giống bông liễu bay trong gió xuân, hai mắt mê loạn.

Mà cô không biết rằng, bóng người rời khỏi nơi đó trong xa... Có vài lá cây vàng ủa rơi xuống, rơi vào chỗ người kia vừa đứng, dường như từ đó chỗ đó có chút oán hận.

“Được, tôi đi đây, nhớ tên tôi nhé. Ngôn Hi, chúng ta.... Còn có thể gặp nhau đấy.”

Đường Mặc Vũ khom người xuống, nhìn hai mắt vô cùng trong sáng của Lý Ngôn Hi.

Lý Ngôn Hi gật đầu, cô nhớ kĩ, tên anh là Đường Mặc Vũ.

“Được, nếu lần sau, cô không nhớ tên tôi, tôi sẽ rất tức giận đó.” Đường Mặc Vũ cười nhếch mép, tuy là uy hiếp nhưng không có nửa điểm sát thương, anh đang nói đùa, có lẽ sẽ lừa cô, giống như lừa một đứa trẻ vậy.

“Tôi biết rồi.” Lý Ngôn Hi đồng ý, một gật đầu, lông mày thanh tú vội nheo lại.

“Sao thế, cô có chuyện gì à?” Đường Mặc Vũ liếc mắt nhìn thấy cô có suy nghĩ trong lòng, nhưng không có nói cho anh biết.

Lý Ngôn Hi mở miệng: “Đường tiên sinh, chúng ta đã từng gặp ở đâu chưa?” Cô mạo muội, hỏi người đàn ông xa lạ này, cảm giác giống như đã từng quen biết ngày càng mãnh liệt, hình như trước kia cũng có một người như vậy, cô nhìn anh, vẫn nhìn Đường Mặc Vũ đút tay trong túi quần, cười không nói gì. Mỗi lúc lâu anh mới mở miệng: “Nếu cô cho là như vậy, thì tôi sẽ coi như chúng ta quen biết từ trước rồi.” Trong miệng anh đang nói mà ánh mắt hiện vẻ châm chọc, đây là chiêu các phụ nữ hay dùng, giống như đã từng quen biết từ trước, thật vô vị.

Cô muốn giả tạo, anh cũng sẽ giả tạo, ánh mắt trong sáng lớn lên trên khuôn mặt cô, đáng tiếc quá, rất khó rằng, một thiếu nữ có đôi mắt như vậy, hai tay lại vậy của người khác.

Hơn nữa, anh bỏ qua khuôn mặt cô, mắt trông coi đôi mắt của cô, Lạc Tuyết.... Lạc Tuyết.... Nhìn kĩ, anh phát hiện, mắt cô rất giống Lạc Tuyết, không phải nói về ngoài, mà là cảm giác.

Anh nhẹ nhàng liếc mắt, đứng thẳng người, như vậy cũng được, anh sẽ nhớ suốt đời, là ai đã cướp đi sinh mạng của Lạc Tuyết.

“Tôi đi đây, Ngôn Hi, nhớ nhé, đừng quên tôi.” Đường Mặc Vũ lại cúi người xuống, nhìn chăm chăm mặt cô, thấy cô không có phản ứng, anh cũng xoay người rời khỏi.

Lý Ngôn Hi hơi nhủu mày, trên mặt còn có chút hơi thở của anh, cô nhìn bờ vai anh, lại chuyển sang dáng người, đến khi dần tan biết, ánh sáng trong tâm mắt cô dần tối sầm lại.

Cô cúi đầu, ôm chặt con gấu vào lòng, giống như ôm bảo bối vậy.

Trở lại hội trường lúc này đang náo nhiệt, bên trong lòng có âm nhạc êm tai đang vang lên, cô không ngừng nhìn bốn phía, muốn đi tìm bóng dáng người đàn ông kia, nhưng không thấy, anh đã đi mất rồi.

“Ngôn Hi, em không cần tìm đâu, người đấy đã đi rồi.” Lý Ngôn Hi ngẩng đầu, ánh sáng trước mắt bị chặn, mà người nói chuyện không phải ai khác, chính là chị của cô, Lý Nhiên.

“Chị, sao chị biết em tìm người khác?” Cô nháy mắt khó hiểu, thấy trên mặt Lý Nhiên cười lạnh, thực sự không giống người chị mà cô từng quen.

“Chị đã nhìn thấy, Ngôn Hi, thì ra chị đã sai rồi.” Lý Nhiên nhìn chăm chăm mắt Ngôn Hi, đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ châm chọc : “Ngôn Hi, chị đã đề phòng mọi người, đánh bại mọi người, nhưng chị mới phát hiện, hóa ra kẻ địch lớn nhất của chị lại ở đây.”

Lý Ngôn Hi không hiểu : “Em không hiểu chị nói gì ?” Sao càng nghe càng khó hiểu, cô không biết chị đang nói gì, mọi câu cũng không hiểu, ai là kẻ địch...

“Kẻ địch, là em... Em gái của chị.” Lý Nhiên gần từng tiếng, cô nhẹ nhàng tiến bước, không bao giờ cô là người chị ân cần trong lòng Lý Ngôn Hi nữa... bây giờ cô đang ghen tị, cô lạnh nhạt, cô coi em gái là kẻ địch.

Lý Ngôn Hi ôm chặt con gấu trong lòng, sau đó lùi về sau một bước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22: Cô Cướp Anh Rể

“Chị, tại sao?” Mọi cô nhẹ nhàng run rẩy, không rõ vì sao chị lại nói thế, cô là kẻ địch của chị, là kẻ địch, cô rõ ràng là em gái chị mà...

Vì sao? Lý Nhiên cười, cười đến xinh đẹp : “Cô hỏi tôi vì sao? Lý Ngôn Hi, Đường Mặc Vũ là của chị, cô có biết không, anh ta là anh rể tương lai của cô, đừng tưởng rằng chị không biết các người ở trong vườn làm gì?” Lý Nhiên xiết chặt hai tay, móng tay nhọn hoắt đâm vào da thịt mình, sắc bén đau đớn.

“Tôi thấy thật dễ tiện, tôi chưa từng gặp ai dễ tiện như cô..” Lý Nhiên đã hoàn toàn không còn là người chị trước kia, trước đây rất ôn tồn, từ trước tới giờ đều là giả, bây giờ mới là thật, hóa ra, từ đầu tới cuối mọi người không thích Lý Ngôn Hi, chưa bao giờ...

“Chị à, em không có mà...” Lý Ngôn Hi không ngừng lắc đầu, không, không phải, cô không dễ tiện, cũng không muốn tranh giành anh rể, cũng không có ai nói Đường Mặc Vũ là anh rể của cô, mà anh chỉ đem con gấu đưa cho cô, cũng không cùng cô làm gì cả...

Nhưng, đối với Lý Nhiên mà nói lại dễ cho cô tức nước, cô cho rằng trong nhà này còn có một người yêu quý cô, nhưng bây giờ cô phát hiện ra, cho tới nay cô đang nằm mơ, cuối cùng cô cũng hiểu lời Tiểu Phụng nói rồi.

Sao lại cần thận Hà Uyên Ngọc, cần thận Lý Nhiên.

“Tôi không muốn nghe lời giải thích của cô nữa, cô nghĩ rằng tôi thật sự thích cô, nhưng tôi chỉ là tội nghiệp cô thôi.” Lý Nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng nựng mặt Lý Ngôn Hi, gần từng tiếng đều làm cô nhức nhối : “Cả nhà đều ghét sự tồn tại của cô, cô không phát hiện ra sao, không ai thích cô, không có ai cả, mẹ cô sinh cô ra nhưng lại không có ai dạy cô.” Lý Nhiên cười lạnh, nói ra vừa độc vừa tàn nhẫn, cô biết điểm yếu của Lý Ngôn Hi là chỗ nào, cho nên cô lại càng muốn nói.

Chỉ có điều, Lý Nhiên đã sai rồi, cho rằng Lý Ngôn Hi bị thương ở chỗ đó, nhưng cô chỉ ôm con gấu vào lòng, chạy trốn ở hướng khác, cô bị mất trí

nhớ, tất nhiên quên luôn đau đớn, vô chỉ là một người...

Mẹ, chị, ba đối với cô đều là người xa lạ, có lẽ lòng cô rất lạnh, nhưng lại chẳng phải đau...

Cô ngồi ở bên ghế tựa, rúc vào một góc nhỏ nhỏ sáng sủa. Dù cô đơn, những vẫn có con gấu ở cạnh cô...

Có mẹ sinh lại không có ai dạy. cô tự giễu nở nụ cười, đâu chỉ là mẹ, ngay cả ba có cũng như không. Cô nhìn người một nhà đó, không biết Lý Nhiên nói gì với vợ chồng họ Lý, mà thấy sắc mặt họ đã thay đổi, biến dị khó coi.

Bọn họ cùng lúc nhìn về phía cô, cô rụt người lại, giấu mình trong bóng tối. Dự là cảm giác xấu, không tốt chút nào.

Tại phòng khách họ Lý, Lý Nhiên không ngừng khóc, khuôn mặt xinh đẹp thành lê hoa đầm mưa, cực kì đau lòng. Hà Uyển Ngọc liên tục an ủi con gái, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng: “Chấn Ân, ông nhìn con gái ông làm chuyện gì tốt?” Hà Uyển Ngọc trừng mắt nhìn Lý Chấn Ân: “Đây là loại con gái kiểu gì vậy, đồ không biết xấu hổ, còn tranh giành bạn trai của chị mình, còn có đạo trời không?”

Hà Uyển Ngọc càng nói càng cáu, hận không thể xé nát khuôn mặt Lý Ngôn Hi khiến bà chán ghét kia. Lúc trước nó không chết, bề mặt không nói, bây giờ còn làm ra chuyện như vậy.

Lý Chấn Ân cũng liên tục thở, ông khép mi nhìn Lý Ngôn Hi đứng cạnh giống như mảnh gỗ, một hơi kìm nén trong lòng, chỉ sợ vừa phát ra, là kinh thiên động địa.

“Ngôn Hi, con lại có ý gì đây?” Lý Chấn Ân lấy ghế rằng không muốn vứt đi, lần này không vứt, tách ly trực tiếp nện trên đầu Lý Ngôn Hi.

Sau đó bịch một tiếng, mọi người đều sững sốt, bao gồm cả Lý Chấn Ân, ông nhìn tay mình, một lúc lâu cũng không có phản ứng.

“Dơ rồi...” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng mở miệng, cô cúi đầu nhìn con gấu ôm trong ngực mình, trên mặt từng giọt từng giọt chảy rất nhiều máu. Đây là máu cô. Tay cô đặt trên trán, cảm thấy đầu nóng như lửa, đau đớn.

Mà khi thả tay xuống, cũng dính máu. Cô không biết máu mình chảy bao nhiêu, cũng không biết những máu này khi nào dừng lại, cô chỉ thấy trước mặt là mảng màu đỏ. Gồm cả ba người trước mặt mình.

“Ba, ba làm dơ gấu của con rồi.” Cô đặt con gấu ở phía sau, chỉ sợ nó dơ.

“Lý Ngôn Hi.” Lý Chấn Ân đột nhiên đứng lên, cô có phải là đứa ngốc không? Ngoài con gấu ra, cô biết cái gì nữa?

“Con vẫn nhớ tên con, ba.” Lý Ngôn Hi thản nhiên nói, Lý Chấn Ân có thể tức giận thế nào, lòng cô rất đơn giản, còn kém mẹ cô năm xưa, nhưng ông muốn cô nói nhiều lời hơn nữa.

“Con...” Lý Chấn Ân bị cô làm tức giận lại ném vụn tách ly, bây giờ rơi vỡ trên mặt đất, không ném vào người cô, chẳng thế thì cô có thể bị đập chết mất.

“Con...” Lý Ngôn Hi nở nụ cười, máu trên trán vẫn chảy không ngừng, người nhìn mà thấy ghê, mà cô chỉ cười, cười cực kì châm chọc, có chút bi thương.

“Ba, con vẫn nhớ tên con mà. Con họ Lý, tên Ngôn Hi.” Cô tăng thêm chữ Lý, khiến Lý Chấn Ân cứng đờ, trong lòng có loại chột dạ đáng sợ, nhìn như ông đã quên cái gì đó, thật sự đã quên.

“Ba, đây là máu đó...” Cô chỉ vào vết máu trên người mình, ngẩng đầu, vẫn nhìn Lý Chấn Ân chằm chằm, giữa tầm mắt mông lung, cô chỉ cười:

“Ba, đây là máu của ba, máu ba ở trên người con... Nếu ba muốn nó chảy hết, ba có thể đập thêm tách ly nữa.”

Lý Ngôn Hi gần từng tiếng, khi nói ra, khiến mọi người chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô, một câu cũng không nói nên lời, khi nào cô lại phản kháng như vậy, cô chẳng phải vẫn cực kì yếu đuối, chỉ biết khóc, biết trốn đi hay sao? Sao lại dám nói chuyện cùng Lý Chấn Ân, trước kia cô, ngay cả nhìn Lý Chấn Ân cũng sợ sệt.

Lý Chấn Ân mất khí lực ngồi phịch xuống ghế, tay ông ôm đầu, không thể không nói, thực sự Lý Ngôn Hi đã nói đúng. Cho dù Lý Nhiên có ưu tú đến đâu, đối ông tốt thế nào, ông coi Lý Nhiên là con gái mình đi chăng nữa, nhưng nó không phải là con gái ruột của ông, chỉ có Lý Ngôn Hi mới là do ông sinh ra. Sao ông lại đối xử như thế, bọn họ cùng họ Lý mà.

“Câm miệng.” Lý Nhiên mạnh mẽ đứng lên, mắt sưng vì khóc, rất tội nghiệp, bây giờ cô đã mất đi vẻ tội nghiệp đó, bởi Lý Ngôn Hi chạm vào điểm mấu chốt mà cô không thể đụng vào, đó là nhược điểm lớn nhất của cô, cô không phải họ Lý chân chính, cô ghét chuyện như vậy, chuyện này không thể đụng vào, tuyệt đối không thể.

Q.2 - Chương 23: Cô Hai Sợ Đau.

Cô thờ dài một hơi : “Ngôn Hi, chị biết em ghét chị, ghét mẹ con chị, nhưng em không thể cướp anh rể của mình, em thật sự có thể yên lòng mới được sao?” Thân thể của cô lay động một cái, giọng nói cực kì yếu ớt, cũng có chút đau xót muốn chết.

“Chấn Ân...” Hà Uyển Ngọc đột nhiên lớn tiếng khóc : “Chấn Ân, tôi lấy ông đã mười mấy năm, những năm gần đây, tôi đem tất cả trái tim đều đặt ở cái gia đình này, tôi biết tôi vô dụng, không sinh cho ông một đứa con, nhưng ông không thể để con gái ông bắt nạt mẹ con chúng tôi như vậy...”

Lý Chấn Ân ngẩng đầu, hai mẹ con nhà kia ôm nhau khóc, một bên là tình nghĩa vợ chồng giúp nhau lúc hoạn nạn, một bên là con gái ruột của ông, một đứa yêu thương từ bé, coi như con gái ruột, bây giờ khóc thảm thương như vậy, khiến ông không thể không đau lòng.

“Ngôn Hi, ba nói cho con một đạo lý, về sau con cách xa anh rể một chút, con lập tức về phòng ngủ đi, không có lệnh ba, không được phép ra ngoài.” Lý Chấn Ân gào lớn tiếng với Lý Ngôn Hi, như là kiểm chế tới cực điểm, lòng ông đang vùng vẫy, rất mâu thuẫn, nhưng ông vẫn lựa chọn hai mẹ con Hà Uyển Ngọc... mà Lý Ngôn Hi, vẫn cứ là không khí của bọn họ, dù trên cơ thể cô mới là dòng máu họ Lý chân chính.

“Đó là anh rể sao?” Lý Ngôn Hi đột nhiên mở miệng, giọng nói như có như không ở trong không khí, nhưng khiến một nhà ba người kia, sắc mặt xanh mét, đó là hi vọng của bọn họ, nhưng, hi vọng cũng chỉ là hi vọng, có lẽ sẽ biến thành thất vọng.

Là anh rể sao? Có lẽ về sau, nhưng bây giờ chưa phải.

“Chỉ cần em đừng quấy rầy chị, anh ta sẽ thành anh rể của em...” Lý Nhiên ngẩng cằm lên, nói vô cùng tự tin, cô tin tưởng, Đường Mặc Vũ sẽ thích cô, nhất định sẽ thích cô, mà cô cũng cam đoan, cô sẽ trở thành Đường phu nhân, sẽ có được toàn bộ tất cả..

Lý Ngôn Hi xoay người, đem con gấu Tiểu Hùng ôm trong lòng, đi vào phòng mình.

Cô không nói gì, bởi thật sự không có gì để nói nữa rồi.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại,

Cô ôm con Tiểu hùng vào phòng tắm, sau đó đặt Tiểu hùng ở mặt nước : “Dơ rồi, chị giúp em rửa sạch nhé?” Cô khom người xuống, lau vết máu trên người con gấu bông, cứ như không nghĩ mình bị thương, có máu trên người.

Trong lòng cô chỉ có tiểu hùng, ...bây giờ tối thiểu nhất là vậy.

Lau sạch tiểu hùng xong, cô lấy tay che mắt nó, ngày trước nó then thùng, chắc giờ sợ lắm rồi?

Tiểu Phuong nhăn mặt tại chỗ, mà tay cô chỉ càng thêm run rẩy.

“Cô Hai, cô không đau à? Tay Tiểu Phuong rất nặng». Ngón tay Tiểu Phuong run rẩy, nhìn miệng vết thương trên trán Lý Ngôn Hi rất to, vết thương thể này, phải khâu đi mới được.

“Không sao, tôi không đau.” Lý Ngôn Hi an ủi Tiểu Phuong, tuy cô nói như thế, nhưng Tiểu Phuong vẫn sợ hãi, không đau là giả, nếu đổi lại là cô, chắc cô đau đến chết mất.

Bản thân đã đến đây được nửa ngày, Tiểu Phuong chỉ nhìn như vậy, đôi tay cũng run rẩy, Lý Ngôn Hi chỉ cầm chai thuốc trong tay Tiểu Phuong, cô đứng lên, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ vết thương trên đầu cô chẳng cần xử lý.

“Xin lỗi cô Hai, Tiểu Phuong sợ đau lắm...” Tiểu Phuong thờ dài một hơi, toàn thân như không có khí lực, trực tiếp ngồi ở giường.

“Là tôi bị thương, sao cô lại bị đau chứ?” Lý Ngôn Hi không hiểu, chẳng lẽ cô ấy cũng bị thương ở chỗ nào à?

“Không phải, không phải.” Tiểu Phuong vội vàng lắc đầu : “Người khác bị thương, em cũng có cảm giác đau, hơn nữa... em nhìn thấy máu là chóng mặt...” Tiểu Phuong vội vàng nhắm mắt lại, thật quá tàn nhẫn, thật quá đáng sợ...

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng nở nụ cười, rồi mới xoay người nhìn mình trong gương, cô cầm lấy bông băng, tự bôi thuốc đỏ lên miệng vết thương, động tác hết sức quen thuộc, nhưng lại làm rất nhiều lần, đến nỗi ngón tay cô đột nhiên sưng sốt.

“Tiểu Phuong, trước kia tôi bị thương có phải tôi luôn tự xử lý miệng vết thương thể này không?” Cô xoay người hỏi cái cô Tiểu Phuong còn đang nhắm mắt đứng đó.

“Không đâu.” Tiểu Phuong lắc đầu : “Trước kia cô cũng sợ đau, dù là vết thương nhỏ cũng do bác sĩ xử lý, còn không cho Tiểu Phuong đụng tới?” Tiểu Phuong nhanh miệng : “Lần trước ngón tay cô bị đứt tay, chảy máu một ít mà cô suýt chút nữa ngắt đi, còn bây giờ miệng vết thương lớn như vậy, lại coi như không việc gì. Đúng rồi, còn tự mình bôi vết thương. Cô chưa từng làm chuyện này bao giờ?” Tiểu Phuong gật đầu, đúng là như vậy, cô tuyệt

không có nhớ sai...

“Thế à?” Lý Ngôn Hi quay đầu lại, tiếp tục bôi nước thuốc đỏ lên miệng vết thương.

Nước thuốc dính vào miệng vết thương, cảm giác này thật sự khó chịu, thậm chí còn rất đau, cô cắn răng chịu đựng, tiếp tục bôi thuốc, rồi quấn băng vải vào, khi xử lý xong, sắc mặt cô đã biến trắng xanh rồi.

“Cô Hai, tay cô khéo thật đấy, không thể tin được, đây là cô quấn băng, quấn đẹp thế.” Tiểu Phuong nhìn sùng sốt, nhưng vết thương này thật sự không đau à?

Lý Ngôn Hi đưa tay sờ trán, khi đó tỉnh lại cũng như vậy, bây giờ cũng thế. Đầu cô hay bị va chạm quá... Hôn nữa, cô quấn băng cũng được ghê, Tiểu Phuong nói thế.

Thật sự không đau sao? Tiểu Phuong từ từ đi qua, Lý Ngôn Hi còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã đặt lên vết thương được bịt kín.

“A...” Một tiếng thét chói tai ở trong phòng truyền đến, không phải Lý Ngôn Hi, mà là Tiểu Phuong.

“Cô Hai, nhẹ một chút. Đứng véo Tiểu Phuong, Tiểu Phuong đau quá.” Tiểu Phuong không ngừng kêu to, mà ngang hông có một bàn tay, bàn tay đó ra sức nắm chặt eo cô, đau chết cô, thật sự đau đến chết mất.

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng hô hấp, sắc mặt cô cũng không phải tốt lắm, sau đó cô vươn tay sờ miệng vết thương, nếu không phải cô bấu chặt Tiểu Phuong, chỉ sợ người kêu lớn tiếng lại là cô rồi.

“Tiểu Phuong, cô làm gì đó? Đau lắm.” Cuối cùng cô có khí lực trừng mắt nhìn Tiểu Phuong.

Tiểu Phuong cực kì uất ức bĩu môi: “Không liên quan chuyện của em, cô nói cô không đau, em muốn thử xem có đau hay không?”

“Đây là đầu tôi.” Lý Ngôn Hi không biết phải nói gì nữa.

“Em biết, đầu em ở đâu.” Tiểu Phuong chỉ đầu mình, còn cô Hai: “Cô hết đau nhưng Tiểu Phuong đang rất đau, cô không thể buông tay được à, thất lưng em đau quá.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 24: Mơ

Lúc này Lý Ngôn Hi mới buông tay ra khỏi người Tiểu Phuong, cũng không trách cô ấy được, nếu đau thì mọi người cùng đau, cô nằm trên giường, ôm con gấu tiểu hùng vào lòng mình, nhìn bên ngoài cửa sổ, không biết là nhớ cái gì mà trên mặt có giọt nước trong suốt.

Tiểu Phuong khó hiểu nhìn con gấu được Lý Ngôn Hi đang ôm vào lòng, cô càng nhìn gần hơn: “Cô Hai, con này cô mua chỗ nào mà giống con cô thích y hệt luôn.” Tiểu Phuong kinh ngạc kinh ngạc.

“Người khác đưa.” Lý Ngôn Hi càng ôm chặt hơn, đã lau sạch, giống như mới luôn, cô đặt con gấu sát mặt mình, cảm thấy mặt và lông gấu ấm áp xúc cảm.

“Người nào đưa thế?” Tiểu Phuong lại tò mò hỏi, mà Lý Ngôn Hi chỉ cười, nhưng không trả lời.

“Tiểu Phuong, cô cũng nghĩ tôi tranh giành anh rề với chị sao?” Lý Ngôn Hi buông tiểu hùng xuống, hỏi Tiểu Phuong, cô muốn biết, trong nhà này người nào tốt với cô nhất, sẽ nghĩ cô thế nào, sẽ cho rằng cô không biết xấu hổ, dễ tiện thật sao.

“Không.” Tiểu Phuong kiên định lắc đầu: “Cô hai nhát gan như vậy, từ nhỏ đến lớn chỉ có cô Cả cướp đồ của cô, cho tới giờ cô không bao giờ tranh đồ của người khác, hơn nữa, mà em chưa nghe nói cô cả có bạn trai, từ trước tới nay cô cả mắt cao hơn người, cô hai không đủ sức tranh giành đâu, cho dù có quen biết trong party, cũng có tính cạnh tranh công bằng mà thôi? Làm sao có thể nói là tranh giành được, tuy Tiểu Phuong ngu dốt nhưng những thứ nên biết vẫn biết.”

Lý Ngôn Hi vẫn ôm con gấu nằm trên giường, cô nhắm mắt lại, trong mơ hồ xuất hiện cái người Đường Mặc Vũ kia, có ánh mắt anh, hình như đã từng quen biết từ lâu rồi.

“Tiểu Phuong, trước kia tôi có quen ai tên Đường Mặc Vũ không?” Cô không có mở hai mắt, hỏi Tiểu Phuong vẫn còn đứng đó, bởi vì nơi này còn có hơi thở của người khác, đó là Tiểu Phuong.

“Không, cô ít bạn bè lắm, không có ai tên đó cả.” Tiểu Phuong thành thật trả lời, thật ra cũng có thể đoán được, từ trước tới nay đều bị nhốt trong nhà, rất ít ra ngoài, lá gan của cô lại nhỏ, từ nhỏ đến gần đàn ông là nhượng bộ, làm sao có thể có bạn bè được, mối quan hệ của cô từ trước giờ Tiểu Phuong đều biết hết.

“Thế à?” Cô mở hai mắt mình, đưa tay kéo lại tay con gấu, nhưng phát hiện, con gấu này có đôi mắt rất đẹp.

“Đúng vậy, Tiểu Phuong đảm bảo.” Tiểu Phuong vỗ ngực, về mặt tự tin, cái khác cô không dám cam đoan, chứ chuyện của cô Hai, cô 100% đảm bảo luôn.

“Tiểu Phuong.”

“Dạ...”

“Tiểu Phuong, tôi mệt rồi.”

“Vậy cô đi ngủ đi.” Tiểu Phuong nháy mắt một cái, sao lại muốn hỏi cô?

“Nhưng... Cô có thể bỏ chăn ra không?” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng hít một hơi, nhìn chiếc chăn đang đắp lên người Tiểu Phuong, như vậy làm sao cô có thể ngủ được đây.

“À... em xin lỗi, em quên...” Tiểu Phuong thề lưỡi, vội vàng ngoài người về phía trước. Cô vội vã đắp chăn cho Lý Ngôn Hi, nhìn Lý Ngôn Hi hai mấy tuổi đầu, lại giống như trẻ con ôm gấu đi ngủ, sợi tóc cô mềm mại tựa nhẹ vào gối đầu, khuôn mặt trắng sữa giờ tắt mất.

Người của họ Lý cũng càng ngày càng quá đáng rồi.

Tiểu Phuong nhẹ bước đi ra ngoài, trong những người ở, cô là tốt nhất, tuy cô Hai không được thương yêu, nhưng tính tình bình thường, còn ở bên cạnh cô cả được thương yêu, ngày nào cũng bị sai đi chỗ này sai đi chỗ kia, không hẳn hoi lại bị mắng, cô thật sự không biết cô cả có gì tốt, mà ông chủ lại yêu quý cô cả như thế. Chẳng lẽ Tiểu Mỹ nói là đúng, bởi cô Hai không có mẹ, nên luôn bị xem thường.

Nhưng mà, cô nhìn thoáng qua Lý Ngôn Hi, thấy bộ dạng cô Hai ngủ rất giống thiên sứ, trong sáng và cực kì bình thản, cô tin rằng đó là cô gái tốt, nhất định phải nhận được hạnh phúc, chẳng phải mẹ cô đã từng nói, người tốt đều được báo đáp sao?

Cô Hai là người tốt, cô nhất định được báo đáp.

Mà lúc này, Lý Ngôn Hi ở trong phòng khó chịu lật người lại, ấn đường cô nhú lại, hình như mơ thấy cái gì đó rất đáng sợ, sắc mặt vô cùng đau đớn. Gió lạnh bên ngoài thổi hơi vào, bức màn màu nhạt vung lên, phòng này đơn giản mà sạch sẽ, không có trang trí phức tạp nhiều, nhưng lại thư thái dị thường, tuy chỉ có một mình nhưng ít nhất cô còn có con gấu bên cạnh...

Lúc sắc trời hơi sáng lên, đột nhiên cô mở to mắt, mới phát hiện trên trán đầy mồ hôi, ngay cả quần áo đang mặc cũng ướt đầm. Cô vuốt trán, lau mồ hôi.

Cô mơ quá nhiều máu, có một tiếng thảng xe, à, có cả tiếng trẻ con khóc.

Có tiếng đập cửa truyền đến: “Cô hai, là Tiểu Phuong đây, em tới dọn vệ sinh.” Tiểu Phuong nói xong bèn đẩy cửa đi vào, nhưng phát hiện Lý Ngôn Hi đang ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, không biết đang nghĩ cái gì.

“Cô hai, cô làm sao đây?” Tiểu Phuong đi đến, lo lắng hỏi, sao cô không nói gì, sắc mặt lại khó coi như vậy.

Lúc này Lý Ngôn Hi mới thả lỏng người, làn môi hồng nhạt run rẩy: “Tiểu Phuong, tôi mơ thấy có tiếng thảng xe, chảy rất nhiều máu...” Cô thì thảo tự nói, cảm giác trong mộng rất chân thật, chân thật đến nỗi nó đã xảy ra trước mặt cô.

Cơ thể Tiểu Phuong run lên, nhưng chỉ nở nụ cười: “Cô hai, chỉ là mơ thôi mà, cô nằm mơ thôi.” Tiểu Phuong về mặt đau khổ an ủi cô, nhưng trong mắt cô hiện lên cái gì thì chỉ có cô biết rõ.

Lý Ngôn Hi có chút bất ngờ, đầu óc cô trống rỗng, vì sao lại có giấc mơ này.

“Ồn rồi, cô Hai, cô không cần phải suy nghĩ, lát nữa ông bà chủ đi tìm cô, nếu cô dậy muộn, bọn họ lại trách móc.” Tiểu Phuong thờ dãi một hơi, trước hết giấc mơ không phải vấn đề, mà đến chỗ ông bà chủ mới là vấn đề lớn.

Lý Ngôn Hi nhìn con gấu cạnh giường mình, mới ngồi dậy, trong lòng có chút bất an, không biết bọn họ muốn tìm cô làm gì?

Trong phòng khách được trang trí rất cao nhã, bức tường được trang trí bằng bức tranh lớn, thậm chí nó rất vô giá, đương nhiên còn có cửa sổ sắt đất, bên phải có tủ rượu, bên trong rượu tối thiểu được tính bằng nam, đương nhiên giá trị cũng không nhỏ.

Q.2 - Chương 25: Đi Xem Mắt

Thật ra Lý Ngôn Hi chưa từng nhìn kĩ nơi này, nếu không có những người này ở đây, cô cũng muốn ở đây ngắm cảnh một chút.

“Ngôn Hi, con mau thay quần áo rồi cùng chúng ta ra ngoài.” Lý Chấn Ân vừa nhìn thấy Lý Ngôn Hi lập tức nhủ mày, xoắn xuýt không biết có phải không muốn gặp đứa con gái này không nhưng lúc nào phải cũng nhìn thấy?

Mà bà Hà Uyển Ngọc thì không thèm nhìn cô một cái, xem ra còn rất tức giận.

“Con biết rồi.” Lý Ngôn Hi chỉ thản nhiên trả lời một tiếng, có lẽ trước đây đối với người cha này còn có chút chờ mong, nhưng bây giờ chẳng còn nữa rồi.

Mà Lý Chấn Ân nhìn bộ dáng xa lạ của Lý Ngôn Hi, nói thật, trong lòng ông có loại cảm giác không thoải mái, ông chỉ có thể ho khan một tiếng, để che giấu tâm trạng không bình thường của mình.

Tuy không thích nhưng cũng không thể thừa nhận, khi xuất hiện suy nghĩ đó, ông vẫn thích người sợ ông trước kia, tuy vẫn cực kì yêu con gái Lý Ngôn Hi, chỉ là bây giờ mọi chuyện đều đã thay đổi, dường như ông đã mất đứa con gái đó, hoàn toàn biến mất.

Lý Ngôn Hi xoay người đi vào trong phòng mình, trên giường vẫn còn chú gấu tiểu hùng đang làm bộ dáng thẹn thùng.

Đến cửa nhà hàng, Lý Ngôn Hi đi theo sau hai vợ chồng họ Lý, cô ngẩng đầu nhìn, khi vợ chồng họ Lý đi vào, cô bước nhỏ theo sau, tuy nhiên không biết bọn họ muốn dẫn cô đến đây làm gì, tin rằng lát nữa sẽ biết rõ.

“À... Chấn Ân, ông đã đến rồi à?” Một người đàn ông trung niên vội vàng đến, lúc nhìn thấy Lý Ngôn Hi ở đằng sau, nhãn tình sáng lên: “Chắc cô này là con gái của ông, tuy không xinh đẹp bằng Nhiên Nhiên, nhưng, mỗi người một vẻ, ông thật đúng là có phúc khí.”

“Làm gì có.” Lý Chấn Ân nở nụ cười: “Tôi thì có gì tốt, sao bằng cậu nhà ưu tú được.” Lý Chấn Ân cũng khách sáo, hai người mỗi người khen lẫn nhau, mà Hà Uyển Ngọc cũng chỉ cười, trò chuyện cùng phụ nữ trung niên ở bên cạnh, dường như hai người là bạn bè tốt nhiều năm không gặp vậy, nói không hết chuyện.

Lý Ngôn Hi mở to mắt, phát hiện thấy có một ánh mắt nóng đang nhìn cô, cô ngẩng đầu, thấy một người đàn ông đang cười với cô, không đúng, không phải cười, đến nỗi chảy nước miếng, nói thật, người đàn ông này ngoài bộ quần áo đang mặc trên người ra, chẳng có gì nhìn được cả, mắt nhỏ, mũi tẹt, làn da có nhiều hạt đậu, thậm chí nếu nhìn kĩ một chút, có thể nhìn thấy hàng trăm lỗ trên khuôn mặt.

“Nào, ngồi đi.” Người đàn ông trung niên dẫn Lý Chấn Ân ngồi xuống: “Đây là con tôi – Tiểu Tuấn.” Ông ấy bắt đầu giới thiệu con trai của mình, như là rất hài lòng con trai mình, nói không ngừng con mình tốt thế này, tốt thế kia.

Lý Ngôn Hi không kìm được con ngáp, đọc thuộc lòng à? Bộ dạng chẳng ra gì, mà còn khoe tương lai con trai mình tốt, có liên quan gì tới cô chứ?

“Đây là con gái tôi, Lý Ngôn Hi.” Ngón tay Lý Chấn Ân chỉ hướng vào Lý Ngôn Hi, trên mặt nở nụ cười, Lý Ngôn Hi lạnh nhạt nhìn khuôn mặt tươi tắn kia, đôi mắt kia thật xa lạ, một Lý Chấn Ân chân thật mà xa lạ, không đúng, là ba.

Khi thấy Lý Ngôn Hi trong mắt xa lạ, Lý Chấn Ân có cảm giác mặt mình có chút nóng lên, nhưng quay đầu lại, cùng người đàn ông kia trò chuyện cái gì đó.

“Được rồi, vậy chúng ta ra ngoài trước, để cho bọn trẻ tìm hiểu nhau một chút.” Không biết bọn họ nói bao lâu, ngay sau đó, chiếc bàn chỉ có Lý Ngôn Hi và cái người gọi là Tiểu... Tuấn.

“Xin chào, tôi tên là Tần Anh Tuấn.” Người đàn ông kia vươn tay ra, ánh mắt có chút thèm thuồng nhìn Lý Ngôn Hi, xem ra hết sức hài lòng với cô.

“Tôi là Lý Ngôn Hi.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng giương khóe môi mình lên, hóa ra bọn họ để cô ra ngoài, chỉ là muốn cô đi gặp gỡ với người khác, hi vọng cô không thể phá loại tình cảm của Lý Nhiên và anh rể mình. Bọn họ đúng thật suy nghĩ nhiều quá.

“Tôi tốt nghiệp đại học Thương mại X, bây giờ đang làm giám đốc công ty gia đình, về sau ba tôi nghỉ hưu, vị trí tổng giám đốc sẽ thuộc về Tần Anh Tuấn tôi.” Anh ta cười cực kì đắc ý, đáng vẻ trên người quá lưu manh, quả nhiên cái gì cũng đều phải dựa vào người cha giàu có đó.”

“Thế à?” Lý Ngôn Hi thản nhiên nói, thật sự không muốn nhìn cái mặt kia chút nào.

“Cô Lý hi vọng mình sẽ lấy được người chồng thế nào?” Tần Anh Tuấn tự cho mình phóng khoáng, ánh mắt không ngừng phát điện với Lý Ngôn Hi, nhưng, Lý Ngôn Hi chỉ nhìn chằm chằm ly nước... Về mặt từ đầu đến cuối đều bình thản.

“Tôi không biết.” Cô nhẹ nhàng động đậy mi mắt : “ Tôi muốn tìm một người như đã từng quen biết.” Cô không biết vì sao lại muốn nói như vậy, nhưng trong lòng cô thật sự có ý nghĩ này, cô hai bàn tay trắng, chỉ là muốn tìm từng chút từng chút kí ức, chẳng thể thì, nửa đời trước của cô, chẳng khác gì chưa từng có.

“Thế cô Lý có cảm giác tôi không phải là người giống như đã từng quen biết à?” Tần Anh Tuấn cho rằng Lý Ngôn Hi có tình ý với mình, đương nhiên anh rất tự tin đó là anh, anh cho rằng người phụ nữ này, mặt mũi không tồi, đáng người đẹp, tuy hơi thấp nhưng tỷ lệ rất chuẩn, đương nhiên điều quan trọng nhất là, cảm thấy rất nghe lời, như vậy, về sau anh có thể tiếp tục trêu đùa rồi.

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng lắc đầu : “Xin lỗi, tôi không có ý đó.” Cô cự tuyệt triệt để, thật sự triệt để, mà sắc mặt Tần Anh Tuấn thay đổi trong nháy mắt.

“Cô Lý, hai nhà chúng ta có làm ăn với nhau, chúng ta kết hôn là điều đương nhiên, cô nên biết, nhà Lý các cô bây giờ nếu không có Tần thị nhà tôi, nếu Tần thị chúng tôi chen ép công ty họ Lý các cô có thể yên ổn để cho cô làm cô chủ sao?” Cho tới giờ chưa có ai cự tuyệt Tần Anh Tuấn, ngay lập tức chút thể diện bị che mất, ngay cả uy hiếp anh ta cũng dùng.

“Liên quan gì đến tôi.” Lý Ngôn Hi đứng lên, bọn họ muốn giờ trò thì cứ việc, dù sao cô có tay có chân, không phải không nuôi sống được bản thân, cho dù là đi nhặt rác cũng được, gia sản này, cũng không phải của cô, cô không cần thay Lý Nhiên bảo vệ nó.

“Cô....” Tần Anh Tuấn cũng bắt đầu bốc hỏa đứng lên, nghe như tiếng kêu một con heo bị giết vậy.

“Tay của tôi, tay của tôi...” Anh ta đỏ mồ hôi lạnh, mà có một người đàn ông cao lớn không biết đứng phía sau anh từ lúc nào, ra sức nắm cổ tay anh ta, thậm chí phải đem xương cốt của anh ta bóp nát thì thôi.

“Anh..... Lý Ngôn Hi.” Tần Anh Tuấn nhìn về mặt trầm tĩnh của người đàn ông đó, đau kêu thâm một tiếng.

“Cô lo cho anh ta à?” Người đàn ông quay đầu lại, chỉ trợn mắt lên nhìn.

“Tôi sợ phiền phức.” Lý Ngôn Hi cúi đầu, nắm chặt bàn tay mình, nếu anh làm gãy tay hay chân của anh ta, Lý Chấn Ân nhất định sẽ tìm cô tính sổ, giống như mấy ngày trước, mà cô thật sự đã chịu đủ nhiều đã kích rồi, giờ chỉ muốn yên tĩnh một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26: Một Loại Gây Nghiện.

“Cô gọi tôi là gì?” Người đàn ông đó vẫn chưa buông tay Tần Anh Tuấn ra, nhẹ nhàng cùng cô một hỏi một đáp, hình như trong tay anh bây giờ đang cầm không phải tay của anh ta, mà là một khúc gỗ.

“Đường Mặc Vũ.” Lý Ngôn Hi trả lời, cô chưa từng quên tên anh, cho nên, không cần phải hỏi cô như thế.

“Tốt lắm” Đường Mặc Vũ mới buông tay ra, người kia tự nhận mình cực kì anh tuấn Tần Anh Tuấn chỉ trừng mắt oán hận nhìn người đàn ông đẹp trai đó, cũng chỉ có thể trừng mắt chứ không dám nói lời nào, mà anh ta cũng không quên khi vừa nghe thấy cái tên người đàn ông này.

Đường Mặc Vũ, con trai thị trường, đúng là bọn họ không nên đắc tội lại càng không muốn nói, tự tay Đường Mặc Vũ mở công ty, là kẻ thù một mất một còn với họ, người này có tiếng ngoan độc trên thương trường, giờ hẳn không có năng lực, ngàn vạn lần không nên chọc giận anh, chẳng thể thì, loại hậu quả này, khó tưởng tượng nổi.

“Cô tới đây làm gì?” Đường Mặc Vũ tựa vào cạnh bàn, từ đâu đã đem tên người ông xem mặt kia để vào mắt, nhưng anh chỉ nói chuyện với Lý Ngôn Hi, Tần Anh Tuấn trong mắt anh coi như không có, mà người khác đều biết tính cách anh, từ trước đến nay người anh không quen, đều bị anh coi thành không khí.

“Xem mắt.” Lý Ngôn Hi thành thật trả lời, nhưng lúc thấy anh, trong lòng có chút thoải mái, thậm chí ngay cả cười cũng rất nhiều.

Hóa ra có thể gặp lại anh, đương nhiên giống như đã từng quen biết, mắt anh có thể nhìn tận đáy lòng cô, làm cho lòng cô nhảy nhanh hơn, càng lúc càng nhanh.

“Cùng anh ta?” Đường Mặc Vũ hồ hững nhìn người đàn ông đứng ở cạnh, chỉ giương khóe môi biểu tình.

Gã đàn ông thế này, cô cũng thích được sao?

“Dạ.” Lý Ngôn Hi gật đầu, cô là người thành thật, từ trước tới nay đều ăn ngay nói thật, đương nhiên sẽ không nói dối, huống chi lại là anh.

“Đi thôi.” Đường Mặc Vũ vươn tay, giống như lần đầu tiên gặp, lúc anh bảo, anh tên Đường Mặc Vũ.

“Tôi là Lý Ngôn Hi.” Lý Ngôn Hi cứ nghĩ là bắt tay, cô vội vã vươn tay ra, nhưng bị anh nắm thật chặt. Cô khó hiểu chớp mắt một cái, cái này cũng được gọi là bắt tay chứ?

“Đi thôi, cô không cần phải đi xem mắt, chúng ta đi xem mắt là được rồi.”

Đường Mặc Vũ cũng thoải mái cười, nhưng trong mắt anh hiện lên tia chán ghét, dù chỉ chọt lóe lên thôi.

Lý Ngôn Hi không hiểu : “Đi xem mắt với ai cơ?”

“Tôi...” Đường Mặc Vũ đi nhanh hơn chút, có chút thanh minh lôi kéo tay Lý Ngôn Hi đi ra ngoài, để lại một người đàn ông Tần Anh Tuấn đang phát run ở đó, nhưng, hẳn không thể nói được gì, chỉ tro mắt nhìn Đường Mặc Vũ dẫn Lý Ngôn Hi đi ra ngoài.

Anh có rất nhiều tiền, ba anh cũng vậy, đúng là đã cường thịnh trở lại, cũng không cường thịnh bằng Đường Mặc Vũ, đơn giản chưa tính đến công ty tư của anh, với quyền lực của ông nội, thân phận ba anh, đó cũng là nguyên nhân Tần gia bọn họ không dậy nổi.

Lý Chấn Ân đang đàm thoại cùng ông Tần về việc hôn nhân hai nhà, thậm chí đã tính đến chuyện sinh lễ, bọn họ đối với đối phương cực kì hài lòng, có lẽ nhà họ Lý hài lòng gia thế họ Tần, mà họ Lý càng bằng lòng để Lý Ngôn Hi rời khỏi nhà.

“Xin lỗi, tôi có điện thoại.” Ông Tần cười nói với Lý Chấn Ân, sau đó cầm di động của mình ra chỗ khác tiếp điện thoại.

Một lúc sau, ông buông điện thoại xuống, bày vẽ mặt âm trầm đến.

“Chúng ta đi.” Ông lôi kéo bà Tần đang không hiểu rồi đi.

“Ông Tần, xảy ra chuyện gì, sao lại gấp như vậy?” Lý Chấn Ân vội vàng đứng lên, không biết là làm sao, bọn họ vừa rồi chẳng phải rất tốt sao? Thế nào chỉ trong chớp mắt, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng liền đi luôn, như vậy rất không lễ phép đâu.

“Chuyện gì à?” Ông Tần cười lạnh một tiếng, ra sức gạt tay Lý Chấn Ân ra : “Hỏi con gái ông đi, còn ông, Lý Chấn Ân à, ông đừng xem tôi như trò đùa, rõ ràng con gái ông có bạn trai rồi, ông còn lừa tôi, hại con tôi bị con rể ông đánh thương ở tay, nếu con tôi thiếu một cọng tóc, tôi quyết không buông tha nhà họ Lý các ông đâu.”

Ông Tần thở phì phì rồi đi. Để lại hai vợ chồng họ Lý với sắc mặt dị thường khó coi.

“Tôi nói rồi, có nó ở đây, nhà chúng ta không được yên bình mà.” Hà Uyển Ngọc khó chịu, nó là sao chổi, chưa nói đến sự kiện lớn vừa xảy ra, ngay cả Tần thị cũng đắc tội, sớm muộn gì nó cũng khiến cả nhà lui bại.

“Đừng nói nữa.” Lý Chấn Ân buồn bực gầm lên, Hà Uyển Ngọc biết thừa tính chồng mình, chỉ có thể ngậm miệng mà không dám nói gì, nhưng khoe môi bà vẫn giương lên, được, con tiểu tạp chủng kia, sắp có trái cây để ăn rồi.

Tại một quán cà phê khác, Lý Ngôn Hi thảnh thơi ngắm đầu nhìn chiếc ly trong tay Đường Mặc Vũ, sau đó lại nhìn ly trong tay mình, đây là một ly cà phê Cappuccino, thứ lỗi cho cô, cái thứ đen tuyền này, thật sự có thể uống sao?

Cô nâng ly lên, sau đó học bộ dạng của Đường Mặc Vũ, uống một ngụm, vừa mới uống xong lại nhăn mặt mình.

“Đây là thứ gì vậy, sao lại đắng như này?”

“À...” Đường Mặc Vũ nhìn cô trong bộ dáng khó chịu, cuối cùng cũng nở nụ cười, trước kia Lạc Tuyết cũng có thời điểm như vậy. Nhớ tới Lạc Tuyết, sắc mặt của anh bắt đầu tối sầm, sau đó lại tiếp tục cười, nhưng rất lạnh lùng.

Nó rất đắng. Lý Ngôn Hi bỏ ly xuống, oán trách nói.

“Hương vị cà phê vốn như vậy, uống xong sẽ đắng như vậy.” Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng cười, dùng thìa khuấy nhẹ nước màu đen trong ly, cà phê giúp tỉnh táo, lúc này mắt anh có một chút che giấu đi : “Không hẳn người nào uống sẽ đắng, có người lại uống.”

“Đây là một chất gây nghiện, càng đắng càng yêu, càng đắng càng mê.”

Lý Ngôn Hi uống một ngụm, nhưng vẫn đắng, cô cũng không thể lý giải loại hương vị này.

Hai tay đang cầm chiếc ly, nhìn phía ngoài cửa sổ, nhìn người đến người đi, trong mắt cô nổi lên một loại sắc mặt lơ mơ, bây giờ nhà họ Lý nhất định sắp ngất trời rồi.

“Cô có tâm sự?” đường mặt vũ buông ly xuống, nhìn cô gái có tâm không chút che giấu, đây là cô gái đầu tiên không bị mị lực của anh thu hút, có thể thất thần trước mặt, khi anh nhìn hai mắt cô, có cảm giác cực kì giống Lạc Tuyết, có lúc thơ ngây, có lúc mơ màng, có lúc lại tràn ngập thương tang, nhưng anh biết rằng, cô không phải Lạc Tuyết, cô là người hại chết Lạc Tuyết, anh không ngừng nhấn mạnh vấn đề này, cũng như đang nhắc nhở mình, trái tim, không thể mềm lòng, tuyệt đối không được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27: Nhân Tài Giữa Nhân Tài.

Lý Ngôn Hi quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt trắng đen rõ ràng không ngừng nhìn cặp mắt kia đang nhìn thấu cô.

“Anh sẽ trở thành anh rể của tôi sao?” Cuối cùng cô cũng mở miệng, nhưng nói ra chỉ để Đường Mặc Vũ cười mỉa, đó là chị cô sao?

“Cái người kia là chị cô?” Hình như bọn họ chỉ trao đổi tên : “Nếu như vậy đã thành anh rể cô, tôi nghĩ nhất định anh rể cô có hàng tá.”

Đường Mặc Vũ giờ chiếc ly lên, giữa gian mắt, hoàn toàn chặn gian mắt lãnh tình của mình.

“Nhưng...” Lý Ngôn Hi còn muốn nói gì nữa, bàn tay kia đặt lên tóc cô, giống như đang an ủi thú cưng, trên mặt người đó hơi cười, nhưng cô không có nhìn thấy, cô chỉ cảm giác bàn tay kia cực kì ấm, ấm khiến lòng cô say mê, mơ mơ màng màng, nhưng trái tim cực kì ngọt.

“Không nên nói lung tung, tôi không thích chị cô đâu.” Anh cự tuyệt triệt để, cũng có chút vô tình. Anh không thích phụ nữ đó, cho tới giờ đều không thích.

“Nhưng mà...” Lý Ngôn Hi không nói ra, Đường Mặc Vũ dờn tay xuống đặt trên mặt cô, bàn tay ấm áp sò vào khuôn mặt mềm nhỏ, mặt hơi lạnh như bị thiêu đốt cái gì đó, trái tim Lý Ngôn Hi chợt mê mẩn. Cô thấy hai mắt anh đột nhiên biến đổi rất nhiều, đen như bầu trời đầy sao, để cho cô tiến vào vực sâu, bây giờ chỉ có sự tồn tại của anh, còn những thứ khác thì không có.

Cô không biết loại cảm giác này của cô gọi là gì, cô không chán ghét, ngược lại có chút thích thú.

“Cô nghĩ sao về tôi?” Thanh âm Đường Mặc Vũ truyền tới.

Lý Ngôn Hi ít khi thất thần, cảm giác, cảm giác của cô vẫn trống rỗng, nhưng, cảm giác này không chán ghét.

“Nói không nên lời?” Đường Mặc Vũ nhún mày cười yếu ớt, vẫn không biết muốn nói như thế nào.

Tay Lý Ngôn Hi đặt trên đầu mình : “Ở đây bị va đập mạnh, quên rất nhiều chuyện, thậm chí là tình cảm...” Cô nghĩ cô nhất định đã quên, chẳng thể thì đối với gia đình kia chẳng có chút tình cảm nào, thậm chí chỉ là cảm giác xa lạ, có lẽ vốn là khiến cô xa lạ.

“Không đâu, trời sinh cảm giác...” Giọng nói Đường Mặc Vũ càng nhẹ nhàng, nhưng cô không nhìn đến ánh mắt anh cũng càng thêm băng lãnh, ông trời đối với cô thật tốt, khiến Lạc Tuyết chết, lại để cho hung thủ quên đi chuyện xảy ra, để có thể ăn ngon ngủ kĩ, quên đi hai bàn tay vấy máu này.

Nhưng, anh không cho phép, ngón tay anh nhẹ vỗ khuôn mặt, hai tròng mắt hơi nheo lại.

“Cô không thích nhìn thấy tôi?” Anh dùng cách khác để hỏi, muốn đào lên đáy lòng của thiếu nữ này.

“Không phải.” Lý Ngôn Hi lắc đầu, Đường Mặc Vũ rõ ràng có thể nhìn thấy ảnh ngược của mình trong mắt cô, chiếm cứ đôi mắt của cô, trong lòng, không chừng cũng vậy, cô không rõ, nhưng anh rất hiểu.

“Là thích.” Anh có chút độc tài hỏi, rốt cuộc thì lấy tay mình, nhưng không ai nhìn thấy, anh đang dùng lực xoa tay kia, giống như dính vì trùng gì đó.

Đường Mặc Vũ nhìn đồng hồ đeo tay : “Được, sau này, tôi sẽ đi tìm cô.” Anh đứng lên, không cho Lý Ngôn Hi phản bác, anh vốn là nhà độc tài mà.

“Tôi.” Lý Ngôn Hi còn chưa kịp nói ra, đã thấy Đường Mặc Vũ sớm xoay người rời khỏi đó, mà anh ra lệnh cho cô, cô chỉ có thể nghe theo, không thể phản đối. Hai tay cô cảm chiếc ly trước bàn, ngoài bản khoản, khóe môi hơi giương lên.

Thích, hình như là, thật ra cô cũng mong chờ cuộc gặp mặt tiếp theo, bởi cái cảm giác này giống như đã từng quen biết.

Cô mở cửa, nhưng tình cảnh mở cửa này, khiến cô có chút sững sốt, bên trong ba người đang thờ ơ nhìn cô, dường như muốn bắt cô thành trăm mảnh vậy.

“Ngôn Hi, con làm cái gì thế?” Lý Chấn Ân đột nhiên vỗ bàn. Lý Ngôn Hi đứng lại, chỉ chăm chú nhìn tay, sau đó lại liếc mắt nhìn cái bàn.

Đừng vỗ bàn...

Vì... cái bàn...

Sẽ đau....

Lý Ngôn Hi không nói gì, chỉ đứng trước mắt bọn họ , chấp nhận cuộc thẩm vấn ba người bọn họ.

“Con không biết.” Lý Ngôn Hi liếm cánh môi, miệng vẫn còn hương vị cà phê này, mà cuối cùng cô cũng hiểu vì sao anh gọi loại hương vị này là gì rồi.

Hóa ra là như vậy....

Đáng, về sau sẽ ngọt, mà càng uống, càng nghiện...

“Cô không biết, cô còn không biết cái gì nữa ?” Hà Uyển Ngọc đột nhiên lớn tiếng, bà đứng lên, đi tới cạnh Lý Ngôn Hi, sau đó vươn tay ra, dí vào trán Lý Ngôn Hi : ” Đồ con ranh chết tiệt này, cô nói, cô nói cái gì, cô đã đem nhà họ Lý chúng ta mất mặt, suýt chút nữa làm hại công ty Lý thị.”

Hà Uyển Ngọc càng nói càng tức, sau cùng toàn thân đều run rẩy, bọn họ lớn tuổi như vậy, chưa từng bị người nào chỉ vào mũi mắng bọn họ, bây giờ còn vì đứa con riêng này, khiến cho Bà bị người khác mắng đủ.

Lý Ngôn Hi mím chặt môi, né tránh tay bà, tay Hà Uyển Ngọc đặt ở không trung, bà hung hăng trừng mắt nhìn Lý Ngôn Hi.

“Ngôn Hi, ba mẹ mang em đi xem mắt vì muốn tốt cho em, được gả cho nhà họ Tần, em sẽ được hưởng phúc cả đời, em còn không biết tốt xấu gì, đã quên bản thân nặng mấy cân mấy lượng.” Lý Nhiên cũng ngồi ở đó, vậy mà đều đã vạch mặt, trước kia đối tốt với nó như vậy, chẳng phải bởi vì muốn diễn trò cho ba xem sao ? Bây giờ cô không thể chịu nổi, bởi cô ghét nó, so với ngày xưa còn ghét hơn nhiều.

“Ngôn Hi, em xem em đã làm gì, em để Tần Anh Tuấn ở đó chưa nói, vậy mà còn cho người đánh cậu ấy, nếu họ Tần trở mặt với họ Lý chúng ta, cổ phiếu của công ty chúng ta sẽ bị rút thăm hại, tổn thất rất nhiều, em có biết không ?”

Lý Ngôn Hi nhìn hai mẹ con Hà Uyển Ngọc nói liên mồm, còn Lý Chấn Ân lại lạnh lùng, giống như muốn bóp chết cô vậy.

Cô chợt có cảm giác buồn cười, cái nhà này là nhà cô, cô nghĩ cả đời này cô sẽ có cảm giác xa lạ, mà thậm chí cô cảm ơn bản thân đã mất trí nhớ, chẳng thế thì, bây giờ cô sẽ rất đau khổ.

“Ngôn Hi, nhà họ Tần có cái gì không xứng với cô, diện mạo tốt, gia thế lại ổn, tính cách tốt, bây giờ loại đàn ông này rất khó tìm, bây giờ cô không nắm chặt, về sau cô muốn gả cho gã bán đồng nát sao ?” Hà Uyển Ngọc tay đặt ở hông, bộ dáng khinh người bức người của bà : ” Kiểu người như cô sẽ không cái gì, người khác đều treo cao. Cô vẫn còn không biết quý trọng sao ?”

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng giương môi : “Anh ta trong lòng chị tốt như vậy sao ?” Giọng nói sâu xa, chưa từng có nhiều cảm xúc, vẫn thật bình tĩnh, thật bình tĩnh, yên hòa như nước vậy.

”Đương nhiên, đây chính là người xuất chúng trong ngàn chọn vạn tuyển do chị và ba lựa chọn., là người mới giữa nhân tài, em kết hôn với người ta thì cũng khiến người ta chịu thiệt, loại thanh niên tài tuấn này, thật ra nên kết hôn với người tốt hơn mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 28: Con Thích Anh Ấy.

“Giống như chị sao?” Hà Uyển Ngọc chưa nói xong, đã bị Lý Ngôn Hi ngắt lời, mà nói câu này khiến cho ba người họ đồng thời sững sờ bất động, bị nghẹn không nói được gì.

Nếu anh ta thực sự tốt như vậy, tôi lại không xứng, Lý Ngôn Hi bình tĩnh nhìn Hà Uyển Ngọc trước mặt, lòng của cô không bình tĩnh như thế, nhưng ít nhất cô có thể làm được, cô có cảm giác bà ấy sắp làm âm mưu, sắp âm mưu chết cô rồi.

Bà ta coi cái tên Tần Anh Tuấn tốt như vậy, dường như cả thiên hạ không có người đàn ông nào tốt hơn anh ta, nếu tốt như vậy, sao không tự gả con gái ruột của mình đi.

“Đó là tìm cho cô, không phải tìm cho chị cô.” Thanh âm Hà Uyển Ngọc càng lớn hơn, chỉ cần vừa nhắc tới con gái yêu của bà, bà lại thấy chán.

“Con cảm thấy chị thích hợp với tên gia thế tốt kia hơn, diện mạo xinh đẹp, con người lại tốt, con không xứng với anh ta.” Lý Ngôn Hi nhìn Lý Nhiên, coi như không có ánh mắt châm chọc trong mắt Lý Nhiên.

“Ngôn Hi, cô đang nói chuyện với mẹ thế sao?” Hà Uyển Ngọc đột nhiên gào lớn, như bị chọc giận. Sau đó bóp một tiếng, hình như là trong không khí

còn có loại dư âm này.

Lý Ngôn Hi bị tát lệch mặt, cô nhìn người ba – Lý Chấn Ân đang ngồi lạnh lùng ở bên cạnh, tuy đối với cái gia đình không có chút ấn tượng này, nhưng không thể không nói, lòng cô vẫn rất đau, gia đình vô tình như vậy, cũng bởi vì Lý Chấn Ân vô tình.

“Nếu mẹ tôi ở đây, tôi sẽ không bị đánh đâu.” Trong mắt cô hiện lệ quang, nhưng không có khóc, đưa tay xoa mặt, mà Hà Uyển Ngọc lùi phía sau một bước, không dám tin nhìn đứa con riêng của chồng này, nó đã thay đổi, thật sự thay đổi, trước kia bọn họ đánh mắng không dám cãi lại, bây giờ không thể nói cứ nói, cái gì kích động nó, nó càng muốn nói.

“Chấn Ân.” Hà Uyển Ngọc đột nhiên khóc lớn, lôi kéo quần áo Lý Chấn Ân : “Chấn Ân, ông nhìn Ngôn Hi kia, sao nó có thể ăn nói như vậy, nếu nó không nghe lời, tôi có thể đánh nó không? Tôi tự nhận tôi đối với nó tốt, không bằng Lý Nhiên, cái gì nó cũng không thiếu, bây giờ còn tận sức lực tìm cho nó một đánh chông tốt, đây, ông xem, ông xem, nó nói cái gì?”

“Mẹ.” Lý Nhiên cũng ngồi đó, ôm chặt mẹ mình, cặp mắt đều ra sức trừng mắt Lý Ngôn Hi.

“Ngôn Hi, mau xin lỗi mẹ đi.” Lý Chấn Ân vỗ bàn, lần này như là thật sự bị chọc giận.

Lý Ngôn Hi mím chặt môi, tay nựng mặt, là cô bị đánh, là cô bị sắp đặt, cô chỉ nói thật, có sai gì đâu.

“Xin lỗi.” Lại một câu, giọng nói thật lớn, lớn đến đỉnh điểm.

“Nhưng, con không sai, vì sao lại xin lỗi.” Lý Ngôn Hi vẫn đứng thẳng người ở nơi đó, cô không biết trước kia mình là dạng người gì, nhưng cô cảm thấy mình không sai : “Con có người trong lòng tôi, con không muốn gả cho Tần Anh Tuấn.”

“Vậy em thích người nào, Đường Mặc Vũ?” Lý Nhiên nắm chặt tay mình, câu nói kia đâm vào tim cô.

Lý Ngôn Hi nhìn bọn họ một cái, sau đó gật đầu.

Cô thích Đường Mặc Vũ, không có gì phải giấu diếm

“Sao em có thể như vậy, đó là anh rể em mà.” Hai mắt Lý Nhiên đỏ lên, đó là người cô đã chọn, chỉ có thể là của cô, người khác tuyệt đối không được động nào. Ngay cả em gái cũng vậy, người đàn ông đó, bắt buộc là của cô.

“Em lấy cái gì xứng với anh ấy, em không có bằng cấp. Không có bản lĩnh, cái gì em cũng không có?” Gia đình họ không cho người không có tiếng tăm như em vào cửa. Lý Nhiên khinh thường chằm chọc mặt sung lên một nửa. Lý Ngôn Hi, nó lấy cái gì để tranh giành với cô, Đường Mặc Vũ là của cô cơ mà.

Lý Ngôn Hi rù mi mắt, xứng hay không, không phải do miệng để nói, hiểu biết của cô đối với thế giới này ít, nhưng thích là thích, không thích là không thích, cô cũng chỉ biết bản thân thích anh, mà anh không thích Lý Nhiên.

Nói có gì sai sao?

Bọn họ vẫn nói đó là anh rể, nhưng người kia cho tới giờ không phải là anh rể, cô có sai gì đâu?

“Nhưng, em thích anh ấy.” Lý Ngôn Hi lại nói một lần, giọng điệu cực kì kiên định, từ trước nay cô chưa từng kiên định như vậy bao giờ.

Mà lúc này, mấy người ở tròn ở bên cạnh nhìn lẫn nhau, sau đó nhìn Tiểu Phuong giơ ngón cái lên : “ Tiểu Phuong, hôm nay cô Hai lợi hại quá, trước đây tôi chưa bao giờ thấy cô chủ dũng cảm như vậy, cô xem, bà chủ và cô cả bị tức đến tái mặt rồi.”

“Đúng vậy.” Tiểu Phuong không ngừng gật đầu, không biết có phải do cô hai bị chấn thương ở đầu thành thông minh hay không? Nên bây giờ mới thay đổi tính nết, trước kia cô chủ toàn bị bắt nạt. Đáng thương biết bao nhiêu. Bây giờ cuối cùng đã trưởng thành, thay đổi thành người kiên cường rồi.

“Nhưng mà...” Tiểu Phuong có chút khó xử nhìn Lý Chấn Ân tức xanh cả mặt. Bà chủ và cô cả đều chưa từng chọc giận ông tức giận như vậy, mà khi Lý Chấn Ân tức giận, sẽ rất đáng sợ.

Cô vụng trộm nhìn, đã thấy Lý Ngôn Hi đỏ mặt hơi lạnh, cô chủ của tôi ời, đừng cố chấp như vậy, có khi nhịn một điều sẽ ít đi nhiều chuyện, có khi cũng chịu nhiều đau khổ.

“Mày nói lại cho tao.” Lý Chấn Ân gào thét lớn tiếng, khiến cho nhiều người giúp việc đang vụng trộm nhìn đều rút người lại, đây không phải nói chuyện, rõ ràng là sét đánh.

“Cô hai...” Tiểu Phuong nắm chặt ngăn tủ bên cạnh, có cảm giác bất an rồi.

Nhưng Lý Ngôn Hi vẫn ngẩng mặt lên : “Con thích anh ấy, cho dù nói bao nhiêu lần đi chăng nữa...” Cô chỉ biết bản thân thích người đó, thích ánh mắt anh, thích cái cảm giác quen thuộc nơi anh, chuyện cô nhớ vốn không nhiều, bây giờ cô nhớ một chuyện, không thể quên được.

“Mày nói lại cho tao xem?” Lý Chấn Ân toàn thân run rẩy, mà Hà Uyển Ngọc đứng cạnh cũng hận không thể xé nát miệng Lý Ngôn Hi, đồ gái không biết xấu hổ, dám cướp đoạt người con gái bà đã chọn, nó đang nằm mơ à.

“Con thích anh ấy.” Lý Ngôn Hi lại nói câu đó, kiên định, thích là thích, không thích là không thích, mặc kệ nói bao nhiêu lần, cô vẫn nói thích.

“Được được, tao muốn nhìn xem xương cốt mày cứng rắn hay gãy của tao cứng hơn.” Lý Chấn Ân xoay người đi ra ngoài, đến khi trở lại, trong tay đã cầm một khúc gãy, cực kì to.

“Tao cho mày một cơ hội cuối cùng, Lý Ngôn Hi, nếu mày thay đổi ý định, hơn nữa về sau không được liên hệ với Đường Mặc Vũ, không phá hoại tình cảm của chị mày, tao sẽ bỏ qua cho mày, nếu mày vẫn tiếp tục như vậy, tao sẽ đánh chết mày, mày là

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Bị Đánh.

Lý Chấn Ân nói xong, dốc sức đập bàn một cái, làm cho Hà Uyển Ngọc rụt cổ lại, nếu là nện xuống thật, sẽ đau chết người đấy !

“Mày nói..... nói gì.” Lý Chấn Ân tiếp tục đập, nhưng Lý Ngôn Hi chỉ dao động lòng nín.

“Con thích anh ấy, anh ấy không phải anh rể con.” Vẫn là những lời này, Lý Ngôn Hi so với bất cứ gì trong tưởng tượng đều phải cố chấp, chỉ cần cô kiên trì, như thế, không ai có thể thay đổi.

Tiểu Phuong che miệng mình, không thể nào, tiên sinh định dùng gãy đánh cô hai sao? Cô Hai là con gái ruột của ngài mà, sao ông lại đánh chết con gái mình chứ?

“Nói.” Lý Chấn Ân vùng gãy ở trong tay lên, lúc này đã bị phần nộ làm cho đầu óc mù quáng, căn bản đã quên, hiện tại người đứng trước mặt mình không phải người lạ, mà chính là con gái ruột của ông, là con gái ruột duy nhất đó.

“Con thích....”

Phịch một tiếng, là một tiếng rất lớn, Lý Ngôn Hi còn chưa nói xong, khúc gỗ đã nện mạnh ở lưng cô. Cô bị nhào người lên ghế sofa, nhất thời, khí huyết như bùng lên....

“Con.... Thích..... anh ấy.” Lý Ngôn Hi cố gắng nhịn rên rỉ đau đớn, cô không sai, cô chỉ thích một người thôi mà, chuyện đó có gì là sai.... Có gì sai.

“Tao cho mày nói lại, cho mày nói lại.” Lý Chấn Ân lại đánh một cái, Hà Uyển Ngọc bị hù dọa đến choáng váng, chỉ có Lý Nhiên nhẹ giương khóe môi, có chút châm chọc, tuy trên mặt cô cũng ra vẻ khiếp sợ.

“Con thích... anh ấy.” Lý Ngôn Hi cố sức nói, chỉ có bốn chữ, vẫn câu nói đó.

“Ngôn Hi, đó là anh rể mày, là người trong lòng của chị mày, sao mày có thể làm chuyện này, Lý Chấn Ân tao không có con gái không biết xấu hổ như mày.” Lý Chấn Ân tiếp tục đánh, một khúc gỗ nện vào người Lý Ngôn Hi, dường như ông đánh là cọc gỗ, chứ không phải người.

Lý Ngôn Hi bị ông đánh ngã xuống sàn, cả người không ngừng run rẩy, mà khúc gỗ kia vẫn giáng xuống.

“Á...” Cô đau đớn kêu một tiếng, nhưng không một câu cầu xin tha thứ.

“Chỉ thích anh ấy, nhưng con thích.... Tại sao... con phải nhường cho chị mà không phải chị tặng cho con?” Cô mở to mắt, cả người truyền trận hòa thù đau đớn, khiến hô hấp cô dồn dập không thôi.

Đúng vậy, vì sao? Vì sao? Vì sao lại muốn cô nhường cho chị?

Muốn ba, đã cho, làm bà chủ, cũng cho, bây giờ ngay cả người trong lòng cũng muốn cho sao? Lý Nhiên là người, chẳng lẽ cô không phải là người? Cô không biết yêu, không biết đau, không biết khổ sở sao? Bọn họ cho rằng, lòng cô là tảng đá lạnh, có thể vĩnh viễn cứng rắn chắc!

Lý Chấn Ân hít một hơi, sau đó gờ gãy lên: “Đó là chị mày, mày có thể không biết xấu hổ, nhưng họ Lý nhà tao không thể mất mặt, nếu mày vẫn còn làm chuyện giành giật anh rể, để người khác nhạo báng, như thế, hôm nay tao đánh chết mày, để xem về sau mày muốn cướp người trong lòng chị mày như thế nào?”

Lý Nhiên giương khóe môi càng thêm cao, mà Lý Ngôn Hi chậm rãi nhắm mắt lại, cô vô lực ngã xuống đất, toàn thân trên dưới đều đau, ngay cả ánh mắt cũng vậy....

Lý Chấn Ân đột nhiên vùng tay xuống, đột nhiên có người chắn trước mặt ông....

Tiểu Phuong quỳ trên mặt đất, hai tay giữ chặt khúc gậy : “Tiên sinh, đừng đánh nữa, thật sự đừng đánh nữa.” Tiểu Phuong không ngừng khóc : “Tiên sinh, đó là con gái ông, là con ruột đó, nếu không đánh chết cô chủ, bà ở trên trời sẽ trách ông, bà chỉ có một người con gái này thôi.” Tiểu Phuong nghẹn ngào nói, mà nữ giúp việc khác cũng tới chắn ngang, chắn trước mặt Lý Chấn Ân.

“Ông chủ, ông như vậy sẽ đánh chết cô hai đó... Xin ông, đừng đánh nữa.” Tất cả mọi người đều cầu xin, ngoài hai mẹ con Hà Uyển Ngọc thôi...

Lý Chấn Ân do dự, khúc gậy đặt trên không trung chậm chạp không đánh tiếp nữa, ông nhìn vết xanh tím trên người Lý Ngôn Hi, gậy cầm trong tay hơi run rẩy.

Lý Nhiên nhìn mẹ mình, lại nhìn những người ở này, rồi mới đứng lên, Hà Uyển Ngọc lắc đầu nhìn cô, nhưng Lý Nhiên vẫn gạt tay Hà Uyển Ngọc ra, lên phía trước, kéo quần áo Lý Chấn Ân.

“Ba, thôi, con không có vấn đề gì, Ngôn Hi là con gái ba, nếu lúc đó đánh cho qua chuyện, người chịu khổ cũng là ba.” Cô cười với Lý Chấn Ân, nhưng trên mặt ra vẻ tủi thân : “Ba, ba có hai đứa con gái, Mặc Vũ là chồng của ai cũng đều gọi ba là ba.” Lý Nhiên khịt mũi, giọng nói bắt đầu khó chịu, tự dưng lùi bước, nhưng bởi vì cô lùi bước nên Lý Chấn Ân vừa có chút lý trí đều tan biến.

“Nhiên Nhiên, Mặc Vũ là bạn trai con, ba sẽ không để Ngôn Hi cướp đi như vậy, người họ Lý chúng ta không có đứa không biết xấu hổ thế này, nếu nó không chịu thay đổi, ba sẽ coi như không có đứa con như nó.”

Phịch một tiếng, lại là tiếng gậy đáp xuống, Lý Ngôn Hi cắn chặt môi, cổ chấp một tiếng cũng không kêu lên.

Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lý Nhiên, ánh mắt lom lom nhìn, dường như có thể nhìn thấu ánh mắt của cô ta, khiến Lý Nhiên có chút sùng sốt.

“Ba...” Lý Nhiên định nói gì đó, nhưng bị Lý Chấn Ân ngắt lời.

“Đù rồi, Nhiên Nhiên, nếu con vẫn gọi ba là ba, thì đứng ở một bên cho ba đi, nó là con của ba, con cũng vậy, ba không vì trên người nó có dòng máu ba, nếu hôm nay nó không thay đổi, ba sẽ đánh chết nó...”

“Ông chủ.” Tất cả người giúp việc lại cầu xin.

“Các người tránh ra cho ta, ai không đi, ta đánh người đó.” Lý Chấn Ân dùng sức đánh, dọa người hầu. Tiểu Phuong khó chịu, nhìn Lý Ngôn Hi trên mặt đất gần như không còn ý thức, đứng ở nơi đó không có đi.

Nhưng Lý Ngôn Hi lắc đầu nhìn cô một cái, ra hiệu cô rời khỏi đó, cách nơi này rất xa, một người ba có thể đánh chết con gái mình, ông có có lý trí gì nữa.

Tiểu Phuong chỉ có thể tránh xa, cô đứng ở một bên, ngậm chặt miệng, nhìn khúc gỗ Lý Chấn Ân đang giáng xuống người Lý Ngôn Hi, Lý Ngôn Hi rụt người lại, toàn thân run rẩy, cô chậm rãi rù mắt xuống, dường như có một bàn tay duỗi ra, sau đó là người đàn ông mang theo hai mắt quen thuộc.

“Chúng ta từng gặp nhau sao?” Môi cô hơi mấp máy, mà người đàn ông chỉ cười, tay vẫn đặt trên không trung...

Cô chậm rãi vươn tay ra, sau đó chạm vào tay người đó... Sau đó một mảng ánh sáng hiện lên, cô cái gì cũng không biết. Không biết yêu, không biết đau, không biết đau vì bị thương, cũng không bị thương, chỉ là ý thức tự do mà thôi...

Lý Chấn Ân ném gậy xuống, vô lực ngồi ở ghế, mà Lý Ngôn Hi ở trên mặt đất không động đậy, khắp người cô đều bị thương, nếu như cây gậy kia to hơn một chút, không cần nói, xương cốt trên người cô cũng sớm bị gãy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 30: Người Một Nhà Như Thế Đây !

“Cô Hai...” Tiểu Phuong xông tới, ôm chặt Lý Ngôn Hi, nhưng mẹ con Hà Uyển Ngọc nhìn Lý Ngôn Hi đang bất tỉnh trên mặt đất, không hề động đậy, cũng không hề hỗ trợ.

Căn phòng yên tĩnh, có một cô gái nhợt nhạt ngủ trên giường, cô thì nằm ở nơi đó, ngoài bộ ngực phập phồng có thể chứng minh rằng cô còn sống, chẳng thể thì cô tựa như người đã chết, sắc mặt của cô cực trắng, trắng như bạch tạng... Bên ngoài gió nhẹ từ từ thổi, mang đến chút lạnh lẽo, nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại... Chỉ ngủ, sau đó thờ.

Tiểu Phuong đã đi tới, khép cửa sổ lại, rồi mới ngồi ở bên cạnh, đắp chăn cho Lý Ngôn Hi.

“Cô hai, em không hiểu, tại sao ông chủ lại ghét cô đến thế, ông ấy đánh cô thành như vậy, cho tới giờ đều chưa đến thăm cô, bà chủ và cô Cả cũng thế, hai người họ cũng không đến, trước kia dù nơi này có làm sao, bọn họ sẽ tham gia bữa tiệc, sẽ cùng nhau ăn cơm, sẽ cùng xem tivi, nhưng bọn họ chưa bao giờ hỏi thăm cô.” Nói đến đây, Tiểu Phuong nhẹ nhàng thở dài một hơi : “Cô Hai, có nói nếu mẹ cô ở đây, tất cả mọi chuyện hôm nay sẽ không xảy ra có phải không?”

Bà chủ cực kì hung dữ, nhưng bà cực kì yêu cô Cả, còn cô Hai, không có mẹ.....

Tiểu Phuong vươn tay ra, đặt trên mặt Lý Ngôn Hi : “Nhưng đừng lo lắng, cô Hai, gương mặt xinh xắn này không bị sao, chỉ là cả người đều bị thương, lúc ấy bác sĩ bị dọa đến chết, nói vì sao cô lại biến thành như vậy, cô không biết chứ, khuôn mặt ông chủ thành bộ dạng gì nữa, còn bà chủ nữa, bọn em rất muốn nói cô bị ông chủ kiểm tra của cô bị đánh, nhưng em không dám, bọn em chỉ có thể nói cô chẳng may trượt chân ngã từ cầu thang xuống. ...”

“Em không biết bác sĩ có tin không, nhưng cô biết không? Người bên ngoài có thể sẽ nghĩ cô càng thêm u mê.” Tiểu Phuong cười khổ sở : “Thật ra cô đi lấy chồng sớm cũng tốt, có thể sớm thoát khỏi cái gia đình không có ấm cúng này, khi đó, cô sẽ được hạnh phúc.”

Tiểu Phuong thu tay lại, đôi mắt không chớp cũng không có rời khỏi Lý Ngôn Hi, cô không còn là cô Hai yếu đuối như trước kia, cô thật sự dũng cảm, chỉ có điều, sự dũng cảm đó vẫn không thể bảo vệ bản thân.

Nhưng, nhưng khiến cho đám người giúp việc thật sự bội phục rồi. Bọn họ đều nói cô là lão hồ, bọn họ rất sùng bái cô, bao gồm cả Tiểu Phuong, đương nhiên khi chỉ có nhóm người họ ở cạnh, nhưng việc này bọn họ không dám nói, chỉ có thể buồn bực trong lòng mình.

Tiểu Phuong đứng lên, mở cửa, sau đó quay lại thoáng nhìn Lý Ngôn Hi, bây giờ cô cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn biết, khi nào cô Hai sẽ tỉnh? Một người đang ở nơi này cô đơn, cực kì thương cảm.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, bên trong yên tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở của một người, đều đều mà lại lâu dài, bức màn cũng không có kéo lại, ánh sáng xuyên qua làm cho cả phòng mờ ảo ánh sáng, những cái cây bên ngoài, chiếc lá cũng bắt đầu rơi xuống, rất nhanh, mùa đông sắp đến rồi. .

Lý Ngôn Hi động đậy mi, cô tròn mắt nhìn trần nhà màu trắng, cứ nhìn trần nhà chằm chằm như vậy rất lâu, bên cạnh cô, là con gấu tiểu hùng được đặt ở đó.

“Mây cũng cảm thấy cô đơn sao?” Cô ôm tiểu hùng ở trong lòng, cả người đều bị thương, vừa động đậy chút xíu, cả toàn thân cô đau đến đổ mồ hôi.

Cửa mở ra, cô ngẩng đầu, thấy Tiểu Phuong đứng ở cửa.

Ánh mắt Tiểu Phuong rất đỏ, cô vội vã tiến gần, ghé sát vào giường, cẩn thận nhìn Lý Ngôn Hi đang mở mắt.

“Cô Hai. ...”

“Xin lỗi, để cô lo lắng, Tiểu Phuong. ...” Lý Ngôn Hi đưa tay đặt trên vai, có thể trong nhà này người có thể lo lắng cho cô, quan tâm cô, cũng chỉ có Tiểu Phuong, mà khắp nơi đều vết bầm xanh tím, Lý Chấn Ân đứng là không có chút lưu tình, khi đó ông ấy thực sự muốn đánh chết cô rồi.

“Cô Hai, thật tốt quá, cuối cùng cô cũng thức dậy. ...” Tiểu Phuong nói xong, nhẹn không được rơi nước mắt : “Đúng rồi, để em đi gọi bác sĩ.” Tiểu Phuong vội vàng đứng lên, nhưng lại bị Lý Ngôn Hi kéo lại : “Không cần đâu, Tiểu Phuong, tôi khỏe, không cần gọi bác sĩ, tôi không muốn nhìn thấy vết thương trên người tôi.” Cô mặt mày cười, như vậy là tốt rồi, ít ra cô còn biết mình còn sống.

“Được.” Tiểu Phuong gạt đầu một cái, trong lúc này không biết nên làm cái gì cho tốt : “À, em làm chút điểm tâm cho cô nhé, chắc cô đói rồi.” Cô vội vàng chạy ra ngoài, đóng chặt cửa lại, mà căn phòng này rất yên tĩnh, Lý Ngôn Hi đặt tay trên đầu tiểu hùng, sau đó nhìn về phía bên ngoài, ánh mắt có chút mất mát.

“Anh nói, chúng ta có thể gặp lại nhau, nhưng, thời điểm nào mới được. ...”

Cô càng ôm chặt tiểu hùng hơn : “Tôi có một giấc mơ, một giấc mơ rất kì lạ, tôi mơ thấy một chiếc xe, còn có rất nhiều máu, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra nữa. ...”

Cô thều thào tự nói, ngoài nói cho tiểu hùng nghe, tìm không ra người thứ hai nữa.

Tiểu Phuong mang điểm tâm tới, dù cô ăn rất chậm nhưng ăn liền hai bát cơm, bởi cô rất đói bụng, rất đói.

“Cô Hai, muốn ăn sao?” Tiểu Phuong đem bát đi, ánh mắt có chút đồ ngấu, thương cô Hai, chắc là bị đói, khó trách lại ăn nhiều như vậy.

“Không cần đâu.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng lắc đầu, cô đã ăn no rồi.

“Bọn họ đâu ?” Cô vô ý mở miệng, có lẽ sớm biết đáp án, nhưng vẫn nhẹn không được hỏi một câu.

“Cô Hai hỏi ông chủ sao?” Tiểu Phuong nhỏ giọng hỏi, chỉ sợ bản thân lại khiến Lý Ngôn Hi khổ sở.

“Ừ.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt đang cười, mà trong lòng, có phải đang khóc không?

“Họ ở bên ngoài, vừa nãy nói là định đi ăn tiệc, cô Cả cố ý ăn mặc đẹp đẽ, nói hôm nay Đường Mặc Vũ cũng tham gia, cho nên nhất định phải long

trọng mới được...” Tiểu Phuong quệt mũi, cô Cả luôn mắt cao hơn đỉnh, người tên Đường Mặc Vũ thật sự tốt như vậy sao? Sao lại khiến cô Cả quan tâm như vậy?...

“Cô Hai...” Cô ngẩng đầu nên không thấy Lý Ngôn Hi xuất thần, cô vội vã và miệng mình một cái, nhìn bọn họ nói gì đó, người cô Cả để ý, chẳng phải cô Hai cũng thích sao? Cô nói như vậy, khiến cô Hai khổ sở mất!

“Cô Hai, em xin lỗi.” Tiểu Phuong vội vàng giải thích, cúi đầu, không dám nhìn Lý Ngôn Hi lấy một cái, cô Cảm giác tóc mình vừa bị kéo lên, ánh mắt càng thêm đỏ, cô Hai hiền lành như vậy, sao nơi này lại không có người thích cô Hai, lại đi thích cô Cả giả dối như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 31: Bọn Họ Không Được, Cô Cũng Đừng Mong Có.

“Không sao đâu, Tiểu Phuong.” Lý Ngôn Hi ôm gấu Tiểu Hùng trong lòng: “Nếu hai người đó thích nhau, tôi sẽ chúc phúc.” Cô nói xong, trong mắt tràn ngập chua xót, lòng cô rất đau, cái loại đau này như có một cây châm đâm vào từng phát từng phát, rất chua xót.

“Cô Hai, cô không khó chịu sao? Cô cũng thích người đó mà.” Tiểu Phuong không hiểu.

Lý Ngôn Hi ngẩng mặt lên, trong mắt như có cái gì đó muốn rơi xuống, hình như cô bị đánh đến đầu óc mê man rồi.

“Vui vẻ không nhất định không có là không vui vẻ, người tôi thích hạnh phúc thì tôi cũng hạnh phúc. Tuy nhiên như vậy đúng là rất khó.”

Tiểu Phuong càng không hiểu, hóa ra thích một người lại phức tạp như vậy, chỗ bọn cô chỉ lo cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, nào có thời gian nói chuyện thích hay không, đương nhiên cũng không phiền não nhiều như vậy, thứ lỗi là cô không thể lý giải, bởi cô chưa từng trải qua.

Đứng trước cửa sổ, cô nhìn bên ngoài, nhìn chiếc xe bên ngoài, thấy Lý Nhiên đang mặc đầm màu trắng bạc rất quyến rũ, chị ngồi trong xe, bọn họ là gia đình ba người, một gia đình thực sự, chỉ có cô là người thừa mà thôi.

Cô nhìn chiếc xe đang rời đi, chỉ lưu lại chút khó bụi, cũng từ từ tiêu tán trong không khí, cô kéo rèm lại, nơi này cuối cùng cũng yên tĩnh, chỉ có một mình cô.

“Đường Mặc Vũ...” Cô dán lưng mình trên cửa sổ, Tiểu Hùng trên giường chặn ánh mắt tôi: “Anh quên tôi thật sao? Nhưng tôi không quên được anh... Thật sự không quên được...”

“Hơn nữa, chúng ta không được gặp nhau sao?” Trong mắt cô rơi lệ, sau đó ngồi dậy.

Tiểu Phuong mở cửa, bước vào, Lý Ngôn Hi vừa ngủ thiếp đi, mà cô đang cầm bộ quần áo đến. Cô để bộ quần áo của Lý Ngôn Hi ở một bên, rồi mới xoay người rời khỏi.

“Tiểu Phuong, cô không cần để ý như vậy, tôi thức dậy rồi.” Lý Ngôn Hi cười khẽ một tiếng, khiến Tiểu Phuong dừng cước bộ, hai tay chống nạnh, có chút tức giận: “Cô Hai, cô đừng như vậy, cô có biết đi kiệu này rất khó chịu không? Giống như kẻ trộm í...”

Lý Ngôn Hi cẩn thận ngồi dậy: “Tôi cũng mới tỉnh, tôi không có ý mà...” Tuy nhiên động tác của cô ấy vẫn rất nhẹ, gần đây cô rất hay mất ngủ, chỉ cần có động tĩnh nhỏ là không ngủ được, cho nên, không thể trách cô ấy, bởi vì cô không có ý...

Tiểu Phuong cầm lại bộ quần áo ôm trong lòng, vẫn trừng nhìn nhìn Lý Ngôn Hi một cái, đúng rồi, cô vội chạy đến, hình như nhớ ra chuyện gì đó.

“Cô Hai, cô Cả về rồi, sắc mặt của cô cả rất khó coi, nghe Tiểu Mỹ nói, người tên Đường Mặc Vũ căn bản không đến, cho nên lần này cô cả bị hớ, bây giờ trông cô cả rất bức bối, vừa rồi còn đập bẻ đồ, khiến Tiểu Mỹ sợ hãi đó.”

“Thế còn...” Lý Ngôn Hi bắt đầu đùa giỡn con gấu Tiểu Hùng, với tính chị ấy, cho dù bị cự tuyệt, cũng không bỏ qua cơ hội này, chị ấy là loại người muốn thì nhất định phải đạt được, là người không ăn được thì đập đổ. Trước kia không rõ, nhưng bây giờ đã hiểu rõ rồi.

Cô nhớ lại lúc Lý Chấn Ân đánh cô, chị ấy không đi ra, là Tiểu Phuong ra cầu xin cho cô, nếu chị ấy xin hộ thì có lẽ cô không bị thương nặng như vậy, vì không xin mới khiến cô bị đánh lâu như vậy.

Tiểu Phuong tự cốc đầu trừng phạt mình, không hiểu Lý Ngôn Hi đang nói gì, là cô Hai thành người thông minh, thành người dũng cảm, cô cũng không rõ nữa.

“Tiểu Phuong, cuối cùng tôi cũng hiểu, vì sao lúc trước cô dặn tôi cẩn thận chị ấy rồi?” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng rù mắt, khi đó trông chị ấy như một người

tốt, còn bây giờ mới biết được, có lẽ cái nhà này người ghét cô nhất chính là chị ấy.

Song quan hệ huyết thống không thể thay đổi, mà chị ấy lại sợ nhất ở điểm này....

Cô nhắm mắt lại, bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng chẳng liên quan đến cô.

Tiểu Phuong nhìn bộ dạng Lý Ngôn Hi, muốn mở miệng định nói, nhưng sau cùng cô lại ôm quần áo đi ra ngoài.

“Mẹ... Hôm nay con không thấy anh ấy, làm sao bồi dưỡng tình cảm với anh ấy được?” Lý Nhiên không thoải mái gây ồn ào. Cho dù đã trưởng thành, nhưng trong mắt mẹ, cô vẫn là một đứa trẻ. Có thể tùy ý tức giận, bởi vì có hai bàn tay sẽ vĩnh viễn bao dung cô, yêu thương cô. Ngay cả Hà Uyển Ngọc có tính tình không tốt, có lẽ là một phụ nữ không tốt, nhưng bà lại là một người mẹ tốt, bởi bà đem cuộc sống của thiên kim đại tiểu thư nhà bà được đặt lên hàng đầu.

“Nhiên Nhiên, đừng lo lắng nữa, con xinh đẹp thế này, miễn là tên Đường Mặc Vũ kia đầu óc không có vấn đề, thì nhất định sẽ thích con, con đưa con riêng kia, nó không đủ sức đấu lại con.” Hà Uyển Ngọc nheo mắt lại, bà cũng không tin, con gái bà sẽ thua con gái của người đó.

“Nhưng mà mẹ, con lo lắm, tên Mặc Vũ đó rất lạnh lùng, cho tới giờ chưa từng đối xử người khác tốt như vậy, ngoại trừ Bạch Nặc, nhưng bây giờ Bạch Nặc đã bỏ đi, từ đó về sau, khiến anh ta đối xử khác lạ, cũng chỉ có Lý Ngôn Hi thôi.”

Nó, nhất định sẽ làm hỏng chuyện tốt của cô, chắc chắn vậy.

“Con gái, con nhất định phải nghĩ cách mới được, không thể để đứa con riêng đó có liên quan đến Đường Mặc Vũ.” Hà Uyển Ngọc nghe xong cũng có chút lo lắng, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm, nói không chừng sau này tài sản Lý gia cũng không phải của họ. Bọn họ cố gắng lâu như vậy, nếu cái gì cũng không có, vậy phải làm sao? Cho nên, nhất định không được để Lý Ngôn Hi quen người đó, nếu không bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Bây giờ Lý Chấn Ân đang thương yêu Nhiên Nhiên như vậy, nhưng dĩ nhiên máu mủ tình thâm, ai biết về sau ông có thay đổi chủ ý hay không? Cho nên bọn họ muốn có thể lực tốt, dĩ nhiên Đường Mặc Vũ là tốt tượng tốt nhất, quan trọng nhất là bọn họ Đường thị trường làm chỗ dựa vững chắc, đến lúc đó sẽ không có bất kì ai có thể khinh rẻ bọn họ rồi.

“Mẹ, con sẽ....” Lý Nhiên ngồi xuống, ôm gôi ôm, sau đó ném ra ngoài, mẹ lo lắng, cô cũng lo lắng....

“Mẹ, ngộ nhờ là vậy.” Cô nheo mắt lại, không dám nghĩ như vậy, không muốn chuyện đó sẽ xảy ra, nếu thật sự xảy ra, vậy phải làm sao?

“Không phải lo lắng, Nhiên Nhiên.” Hà Uyển Ngọc giương cằm lên: “Chúng ta còn có lý do có thể lợi dụng, nếu chúng ta không chiếm được, nó cũng không có khả năng.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Tự Nhận Vợ Quan Hệ.

“Nó ổn, ở trong phòng, nhưng sức khỏe không thoải mái thôi.” Lý Chấn Ân cúi đầu, trên khuôn mặt già nua bây giờ lại cảm thấy cực kì hắc ám.

Ông nhìn thoáng qua hai mẹ con Hà Uyển Ngọc, mà hai mẹ con nhà đó chột dạ không dám nhìn cô.

”Cháu có thể tới gặp cô ấy không?” Đường Mặc Vũ nhẹ nhõm mày.

“Đương nhiên có thể.” Lý Chấn Ân vội vàng đồng ý: “Tiểu Phuong, mau dắt đường tiên sinh tới phòng cô Hai mày đi.”

Tiểu Phuong ‘dạ’ một tiếng, sau đó đã chạy tới, nhưng cô vẫn liếc mắt nhìn Đường Mặc Vũ một cái, đó là hoàng tử bạch mã của cô, nhưng chỉ có thể nhìn, không thể dùng.

“Đường tiên sinh, xin theo tôi đi đến đó, phòng Cô hai của tôi ở đó.” Tiểu Phuong chỉ hướng cho Đường Mặc Vũ, mà Đường Mặc Vũ cũng lễ phép gật đầu cô một cái.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, anh đối với người nơi này, rất lạnh lùng, duy chỉ đối Lý Ngôn Hi mới có vẻ mặt khác, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, anh thích người nào... về sau sẽ cùng ai phát triển quan hệ.

Cho dù không phải Lý Ngôn Hi, Lý Nhiên càng không có khả năng.

Còn những người khác, sau khi nhìn Đường Mặc Vũ xong, lại bắt đầu nhìn Lý Nhiên. Hóa ra không phải em gái cướp anh rể, mà là chị cướp em rể, bộ dáng cô Cả xinh đẹp như vậy cũng thiếu đàn ông sao ? Lại đi muốn cướp bạn trai của em gái mình, những người trước kia hiểu lầm Lý Ngôn Hi, giờ nhìn Lý Nhiên đều bằng ánh mắt ngày càng kì quái.

“Mọi người đi xuống trước đi.” Lý Chấn Ân vội vàng đuổi những người giúp việc đang xem cảnh náo nhiệt này, ông có mặt ở đó, nếu như ngay cả người giúp việc đều cười hai mẹ con họ, ông sao có thể làm chủ gia đình này. Mà nét mặt già nua của ông thật sự bị hai mẹ con họ làm cho mất hết rồi.

“Nhiên Nhiên, ba muốn biết đây là chuyện gì, con khẳng khái chắc chắn Đường Mặc Vũ đã kết giao với con, vì sao ngay cả con, mà anh ta cũng không quen biết ?” Lòng mày xiết chặt, khi đó ông rất tin tưởng cô, mặc kệ cô nói cái gì, ông đều tin. Bởi vì ông cho rằng cô cực kì ngoan, sẽ không nói dối ông, vậy mà lần này cô lại lừa dối ông rất nghiêm trọng, thậm chí bởi vì cô, ông còn ra tay đánh gần chết đứa con máu mủ ruột rà của mình.

“Ba, xem nghe con giải thích, ngày đó Đường Mặc Vũ quá thật có thích con, con cho rằng, anh ta có hứng thú với con...” Lý Nhiên vội vàng mở miệng giải thích, cô không thể để Lý Chấn Ân ghét cô, nếu không cô chẳng còn gì cả. Ngay cả bà hà uyển ngọc ở cạnh cô cũng nghiêm mặt nhìn cô, khiến cô nên giải thích nhanh một chút.

Lý Chấn Ân hít một hơi lớn : “Nhiên Nhiên, con có biết loại này của con là tự nhận vợ quan hệ không ? Khiến suýt nữa ba đã đánh chết đứa con gái ruột của ba rồi.” Ông nhìn hai bàn tay mình, bây giờ vẫn còn cảm giác cảm chiếc gậy đánh vào thân thể người đó, rất đau, rất sợ hãi.

Ông không biết lúc ấy là như nào, sao có thể nhẫn tâm như vậy được chứ ?

“Ba... Con xin lỗi.” Lý Nhiên khóc, khóc cực kì khổ sở : “Con cũng không biết vì sao lại như vậy, con thật sự không biết...” Cô quyết không từ bỏ... làm cho Lý Chấn Ân chỉ quay mặt đi.

“Thôi, về sau chuyện này đừng nhắc lại nữa.” Giờ ông cái gì cũng không muốn nói nữa, người thì đánh, người thì mắng, giờ nói cái gì cũng không muốn nữa.

“Nhiên Nhiên, yêu không miễn cưỡng, nếu Đường Mặc Vũ thật sự không thích con, ba hi vọng con hãy buông tay. Ba không muốn chị em con tranh giành đầu rơi máu chảy, tuy ba không thích tính cách Lý Ngôn Hi, nhưng nó cũng là con gái ba, con hiểu không ?”

Lý Chấn Ân nhìn phía Lý Nhiên, đây là cảnh cáo, cho tới giờ ông chưa cảnh cáo ai, hai người đều là con gái ông, không thích, không có nghĩa là ông sẽ quên.

“Ba, con biết rồi, ba yên tâm.” Lý Nhiên gạt nước mắt, không ngừng gặt đầu : “Nếu Đường Mặc Vũ thật sự không thích con, con cũng không miễn cưỡng, sẽ chúc phúc cho anh ta và Ngôn Hi.” Cô ra sức cười thoáng một cái, cười cực kì đơn giản, nhưng trong mắt chột lóe tia âm độc.

Cô không chiếm được, người khác cũng đừng mong có.

Mở cửa ra, bên trong cực kì yên tĩnh, dường như ngoài tiếng hít thở của người ra, thì cái gì cũng không có.

Tiểu Phuong thoáng nhìn vào bên trong, lúc này mới quay lại nhìn về phía Đường Mặc Vũ : “Đường tiên sinh, cô Hai ngủ rồi, gần đây sức khỏe cô ấy không được tốt, cho nên...” Tiểu Phuong cắn môi, không dám đem chuyện Lý Ngôn Hi bị đánh nói ra, nếu như tiên sinh biết rõ, da cô liền muốn kéo căng luôn.

“Cảm ơn, tự tôi có thể đi vào được rồi.” Đường Mặc Vũ gật đầu với Tiểu Phuong, ý nói anh đã hiểu rồi.

Tiểu Phuong định muốn nói gì nữa, nhưng sau cùng lại nhẹ nhàng mở cửa, anh ta không được làm tổn thương cô Hai, cô nghĩ, mà bên ngoài, có rất nhiều người giúp việc đang lén lút thảo luận chuyện vừa rồi. Cuối cùng Tiểu Phuong cũng có thể tự hào vỗ ngực, nói cho bọn họ biết, Cô hai không có cướp bạn trai của người khác, cô cả cái gì cũng cướp đồ của cô hai, từ nhỏ đến lớn đều bắt nạt cô hai, xem về sau cô cả còn đắc ý nữa không.

Đúng là đồ không biết xấu hổ, bây giờ mọi người đã sáng mắt chưa?

Mà trong phòng, Đường Mặc Vũ đứng ở cửa, Lý Ngôn Hi chỉ nhắm chặt hai mắt, lông mi cô dài che hết đôi mắt, bởi vì ánh sáng chói mắt phà xuống khuôn mặt thanh tú.

Mà cô ngủ rất say, căn bản không biết rằng, nơi này có một người đang nhìn cô.

Phức tạp, sau đó là hận.

Đường Mặc Vũ đến gần, đứng ở cạnh giường, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống cô gái đang nằm trên giường, mà con gấu tiểu hùng được đặt ở ngay cạnh, rất sạch sẽ, xem ra cô rất yêu thương đồ chơi này.

Đường Mặc Vũ cúi đầu nhìn người đó, mày càng chặt.

Giống... Thật sự rất giống...

Anh nhớ trước kia Lạc Tuyết cũng như vậy, cô ấy ngủ cũng không được ngon, mày vẫn nhú mặt, anh biết cô rất mệt, luôn luôn lo lắng, nếu ngày mai cô không đi lượm ve chai, không có tiền mua đồ ăn cho anh, cho nên ngay cả ngủ, cô cũng bất an cau mày.

Mà cô cũng là....

“Lạc Tuyết.” Khóe môi của anh khẽ động một phát, vô ý thức vươn tay ra, thật sự rất giống Lạc Tuyết, nhưng, anh nhìn tay mình, cái tay này rất lớn, chẳng phải tay Tiểu Vũ rất nhỏ sao ? Mà cô gái trước mặt, cũng không phải Lạc Tuyết của anh.

Anh vừa muốn thu tay lại, thì thấy Lý Ngôn Hi mở hai mắt ra, sững sờ nhìn anh, mà trong đôi mắt cô có ảnh ngược của anh, hết sức rõ ràng.

Lúc này, trong mắt anh, anh có thể nhìn thấu cô, đang nhìn anh là một cô gái khác, nhưng, trong mắt cô, anh là toàn bộ trong đó.

“Anh...” Lý Ngôn Hi chậm rãi vươn tay, chạm vào mặt Đường Mặc Vũ, cô đang nằm mơ sao ? Cô nhìn thấy anh ở đây.

Mà Đường Mặc Vũ bất động, mặc cho tay cô sờ vào mặt mình. Chỉ có màu sắc của anh, dường như sâu đi rất nhiều.

Cảm giác trong tay là một loại lo lắng, trong giấc mơ cũng ấm áp dư này, cũng cảm giác được nhiệt độ sao ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Xuất Hiện Thêm Bên Thứ Ba.

“Đường Mặc Vũ nhẹ nhàng nhủu lông mày rậm : “Sao, còn chưa tỉnh ngủ à ?” Anh ngồi xuống, dấn sát tay mình lên mặt của cô, càng khiến cô có cảm giác anh đang tồn tại, không phải giấc mơ, cũng không phải ảo giác, trên đời này chỉ có một Đường Mặc Vũ, cũng chính là Đường Mặc Vũ này.

Lý Ngôn Hi ngồi dậy, nắm chặt tay anh, cảm xúc rất chân thật, giống như cảm giác hai lần trước, không phải mơ.

“Sao anh lại đến đây ?” Cô rất bất ngờ, không biết bên ngoài thành cái gì nữa.

“Sao tôi lại không tới được, tôi đã nói rồi, chúng ta sẽ gặp mặt nhanh thôi.” Đường Mặc Vũ giương khóe môi, có chút đùa cợt với cô, mà trong mắt cô có ảnh ngược của anh, ngoài anh ra, không có người thứ hai khác.

“Chị tôi...” Môi Lý Ngôn Hi hơi động đậy, chị đang ở nhà, chắc cũng nhìn thấy anh, nhưng, anh lại ở đây.

”Chị cô có liên quan gì đến tôi ?” Đường Mặc Vũ đứng lên, quan sát phòng này, cũng không tệ lắm, sạch sẽ, đơn giản, cũng không có đồ trang trí thừa thãi, không giống phòng của con gái Lý Chấn Ân, nếu so sánh, giống như căn phòng trọ, thậm chí một ảnh chụp trên bàn cũng không có.

“Nhưng...” Lý Ngôn Hi rù mắt xuống : ”Chị ấy thích anh.”

“Đó là chuyện của cô ta, cô ta có thể thích tôi, nhưng không ai quy định tôi phải nhận cả.” Đường Mặc Vũ nheo hai mắt, roi vào tầm mắt anh thoáng hiện nét khinh thường, hai chị em, đều đáng ghét.

Một người lạt mềm buộc chặt, một người quán quít làm phiền, anh đặt ngón tay trên trán cô, cúi đầu nhìn sắc mặt Lý Ngôn Hi không được tốt cho lắm.

“Thế, cô muốn tôi chấp nhận cô ta ?” Anh ngồi xuống, nhìn chằm chằm hai mắt Lý Ngôn Hi, muốn nhìn trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

Lý Ngôn Hi lắc đầu : “Không phải, tôi nghĩ chị ấy sẽ đau lòng.” Cô nhìn hướng cửa rồi nói, chị ấy là cô gái phụ nữ kiêu ngạo, đây là lần đầu tiên chị ấy đặt trái tim vào người đàn ông, nhưng,...

Cô không nói gì thêm nữa, bởi Đường Mặc Vũ chỉ cười như không cười nhìn cô, cái thoáng cười kia khiến cô có cảm giác kỳ lạ.

Anh, hình như rất tức giận, tuy mặt anh đang cười, nhưng ánh mắt anh thật sự rất tức giận.

“Anh tức giận à ?” Cô nhỏ giọng hỏi một câu.

“Không.” Đường Mặc Vũ lại cười, dịu dàng mà lạnh nhạt : “Ồ cạnh với người không thích là tra tấn, vậy cô muốn nhìn tôi bị tra tấn, lại còn là Lý Nhiên ?” Anh hỏi lại Lý Ngôn Hi, Lý Ngôn Hi hơi sùng sốt, sau đó lắc đầu, cũng không muốn nghĩ nữa.

”Chuyện như thế đó, tôi không hi vọng sẽ xảy ra lần thứ hai, giống như cô muốn giao bạn trai của mình cho người khác ?”

Lý Ngôn Hi nháy hai mắt một cái, mắt một lúc lâu mới kịp phản ứng, cô có nghe lầm hay không ? Anh nói, bạn trai, liệu có phải anh vừa nói đó là sự thật hay không ?

“Anh vừa nói gì đó, tôi không nghe rõ lắm...” Giọng nói Lý Ngôn Hi căng thẳng, đó là bởi vì trái tim cô nhảy loạn xạ, giống như nó muốn nhảy ra khỏi ngực vậy, khẩn trương, sợ hãi, còn có cả kinh hãi.

“Tôi nói là, về sau cô đừng đẩy bạn trai ra ngoài, tôi thích thì tôi nhìn, còn không thích, tất nhiên không để vào mắt. Còn nữa, đừng đẩy tôi với chị cô, tôi không thích.” Đường Mặc Vũ néo mũi Lý Ngôn Hi, thật sự là động tác giống đôi yêu nhau, thân mật, mà lại cứng chiều.

Lý Ngôn Hi vội vàng che mũi, đối với chuyện khó tiêu hóa như vậy, thật sự quá đột nhiên, đột nhiên khiến tôi không biết phản ứng thế nào.

“Thế nào, cô không thích tôi?” Đường Mặc Vũ giương khoe môi lạnh lùng lên, anh có thể nhìn ra nét mặt của phụ nữ, yêu hay không yêu, có thích hay không, anh có thể nhìn ra, đương nhiên phụ nữ này cũng không ngoại lệ.

“Tôi...” Lý Ngôn Hi cúi đầu, sau đó nhỏ giọng nói một câu thích. Cách nghĩ của cô rất đơn giản, đầu óc cũng đơn giản, thậm chí đều không phát hiện, trong ánh mắt Đường Mặc Vũ chột lóe tia lạnh lùng, trong mắt anh có thể nói thích, nhưng tâm của anh, không ai biết rằng nơi đó cũng đã sớm hoang vắng rồi.

“Vậy là tốt, cái gì cũng không cần nói, thời gian sẽ chứng minh tất cả.” Đường Mặc Vũ đặt tay lên tóc cô, thật sự, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Anh nhếch khoe môi, gió thổi bên ngoài tiến vào, khiến sắc mặt anh càng thêm lạnh.

“Chúng ta đi thôi.” Đường Mặc Vũ kéo tay Lý Ngôn Hi đi ra ngoài, mà Lý Nhiên ngồi một bên đang trừng mắt nhìn họ.

Bọn họ không xứng, không đẹp đôi chút nào, chỉ có Lý Nhiên cô mới xứng đôi với anh.

“Mặc Vũ...” Lý Nhiên đứng lên, vội vàng đi đến, thậm chí ngay cả Hà Uyển Ngọc cũng không giữ cô lại.

“Vũ, anh muốn đi đâu?” Ánh mắt cô ghen tị vô cùng khi nhìn bọn họ đang cầm tay nhau, hận không thể tiến đến cắt bỏ tay Lý Ngôn Hi ra, nếu không phải cô cố gắng kiềm chế bản thân, chắc cô đã làm như vậy rồi.

“Chúng tôi ra ngoài hẹn hò, sao, cô có ý kiến à?” Đường Mặc Vũ thân nhiên nhếch môi, phụ nữ ngu xuẩn, đây là lần thứ mấy rồi, mà vẫn muốn tự rước lấy nhục sao?

“Mặc Vũ, em có thể đi cùng không? Vừa lúc em cũng có chuyện muốn ra ngoài.” Lý Nhiên quay lại, lập tức lấy túi xách của mình: “Đúng lúc em cũng có hẹn, hai người cho em ngồi nhờ xe nhé.”

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng mím chặt môi, sau đó lại nhìn Đường Mặc Vũ một cái, mấy ngày nay, bọn họ xem như đã xác định quan hệ, đương nhiên cũng bởi Đường Mặc Vũ, cho nên Lý Chấn Ân cũng không hạn chế tự do của cô, nhưng, từ đâu đến cuối, bọn họ không có nói đến chuyện lần trước ông đánh cô.

Mà bọn họ không đề cập tới, cô cũng quên, khi vết thương trên người đau nhức, cô mới nhớ nguyên nhân cô bị đau.

Nhưng, bây giờ ánh mắt cô cười rất tươi, bây giờ không đau gì cả, bởi vì, đã có anh ở đây.

“Mặc Vũ...” Cô kéo quần áo Đường Mặc Vũ, Lý Nhiên thì đứng ở chỗ này, dù sao chị ấy cũng chỉ ngồi một lúc, sẽ không ngồi lâu đâu.”

“Được rồi, cô đã nói, tôi sẽ đồng ý.” Đường Mặc Vũ vươn tay néo mắt Lý Ngôn Hi, ánh mắt đành chịu, nhưng ở trong lòng anh, có loại đành chịu biến thành tâm tư khinh thường đáng sợ.

Cửa đóng lại, bây giờ trong nhà họ Lý chỉ có hai vợ chồng Lý Chấn Ân và Hà Uyển Ngọc đang trừng mắt to mắt nhỏ với nhau.

“Chấn Ân, ông muốn Đường Mặc Vũ và Lý Ngôn Hi đi lại với nhau sao? Nếu Nhiên Nhiên nhà chúng ta lấy anh ta, sẽ giúp ích cho chúng ta rất nhiều, ông không cho rằng, căn bản Ngôn Hi không thích hợp với gia đình như vậy à?” Hà Uyển Ngọc ngồi gần một chút, ánh mắt không ngừng lóe sáng, bây giờ đã thành như vậy, nhưng, chỉ cần ông phản đối, nếu có cơ hội, khi không cần thiết, bà sẽ không dùng chiêu kia, chẳng thế thì, bọn họ phải gánh cái giá phải trả rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 34: Kể Thứ Ba Mặt Dày.

Lý Chấn Ân ngẩng đầu lên nhìn Hà Uyển Ngọc: “Tôi mặc kệ Đường Mặc Vũ thích ai, cuối cùng cưới ai đều giống nhau, chỉ cần là con gái của tôi, như vậy coi như tôi thắng.” Ông đứng lên, không muốn thảo luận lại vấn đề này nữa.

“Nhưng, Chấn Ân, ông thực sự không lo lắng chút nào sao? Tôi vẫn cứ có cảm giác...” Hà Uyển Ngọc chưa từ bỏ ý định lại tiếp tục mở miệng.

Lý Chấn Ân quay đầu, sắc mặt chuyển lạnh : “Uyển Ngọc, đừng tưởng rằng tôi không biết bà và Nhiên Nhiên muốn làm cái gì? Chắc bà hiểu tôi ghét nhất là phức tạp, hơn nữa cũng đừng nên quên, Ngôn Hi nó cũng họ Lý.”

Đây là một câu cảnh cáo rất nặng, mà Hà Uyển Ngọc, hơi mím môi, có chút nói không nên lời. Bà hình như đã đụng chạm đến điểm mấu chốt của Lý Chấn Ân... Hai tay bà đặt trên đùi dùng sức nắm chặt, nhìn bóng lưng Lý Chấn Ân dần biến mất, trên mặt rõ ràng hiện ra một chút oán hận.

Lý Chấn Ân ơi Lý Chấn Ân, tôi theo ông mười mấy năm trời, không có công lao cũng có khổ lao, bây giờ tôi muốn ông làm cho con gái tôi hạnh phúc, ông cũng không đồng ý sao? Thậm chí còn nói như vậy với tôi. Bà càng nghĩ càng khổ sở, sắc mặt thập phần khó coi. Người hầu đứng một bên cũng không có ai dám đến gần bà.

Gần đây mọi người và mọi chuyện xảy ra trong nhà này đều rất kì quái, nhị tiểu thư hạnh phúc, nhưng đại tiểu thư tính khí càng thêm khó chịu, ngay cả pbà chủ đạo gần đây cũng như vậy...

Bên ngoài trời trong xanh , đúng là thời tiết tốt, cũng là ngày tốt để du lịch, nhưng, không phải ai cũng muốn đi là đi.

“Mặc Vũ, anh muốn đi đâu?” Lý Nhiên nhẹ nhàng cất tiếng nói, mềm nhẹ như nước, cô không ngừng nói chuyện cùng Đường Mặc Vũ, nhưng Đường Mặc Vũ chỉ trưng một khuôn mặt lạnh lùng.

“Tôi tưởng đây là vấn đề tôi nên hỏi mới đúng chứ!” Mặc Vũ đột nhiên đem xe đậu ở ven đường, lạnh lùng nhìn qua Lý Nhiên đã đi theo bọn họ 1 giờ, anh không muốn cùng cô ta chơi loại trò chơi này, cũng không có tâm trạng đó.

“Hỏi cái gì?” Lý Nhiên không rõ, cô ta luôn luôn tìm cơ hội để tạo mối quan hệ tốt cùng Đường Mặc Vũ, nhưng cô ta thực sự không hiểu câu nói vừa rồi của anh là có ý tứ gì.

Mặc Vũ khinh thường nhếch môi, một bên Lý Ngôn Hi mở to hai mắt vô tội, anh thở dài, cuối cùng đành mở cửa xe.

“Lý tiểu thư, cô muốn đi tới chỗ nào, tôi sẽ cho xe chở cô đi, không cần lại lãng phí thời gian của tôi.” Anh nói trực tiếp, cũng không để ý tới mặt mũi của Lý Nhiên , một cô gái dễ đến với kiểu này, chỉ có thể dùng từ không biết xấu hổ để hình dung, cô ta có tâm tình nhưng mà anh thì không có.

Lý Nhiên sùng sốt một chút, trên mặt có một loại xấu hổ, cô ta trừng mắt liếc nhìn Lý Ngôn Hi một cái, hình như câu này do đều do Lý Ngôn Hi xui, nhưng Lý Ngôn Hi không nhìn Đường Mặc Vũ, cô đi theo cũng chưa có nói câu nào, cô ta trừng cô có tác dụng gì sao?

“Lý tiểu thư, xin cô nói cho tôi biết, cô muốn đi đâu?” Đường Mặc Vũ không có tính khí tốt như vậy, phải biết rằng hiện tại anh thăm nghĩ, cái cô gái này chắc chắn muốn đi theo bọn họ thêm nữa đây mà.

“Bây giờ em còn chưa nghĩ ra đi đâu, chờ khi em nghĩ xong, em sẽ nói cho anh”, Lý Nhiên cười rá xinh đẹp, cô ta đã hạ quyết tâm không xuống xe.

“Thế à?” Đường Mặc Vũ đi ra, trực tiếp kéo mở cửa xe.

“Làm sao?” Lý Nhiên cũng đi theo ra xe, cho rằng anh có gì đó muốn nói với cô, nhưng là Đường Mặc Vũ đột nhiên đóng cửa xe lại, âm thanh thật to khiến Lý Ngôn Hi giật cả mình.

“Nếu là như vậy, làm phiền Lý tiểu thư đứng ở chỗ này từ từ nghĩ đi, tôi còn có việc, hẹn gặp lại.” Đường Mặc Vũ ngồi lên xe, tại lúc Lý Nhiên còn chưa kịp phản ứng, xe đã đi rất nhanh, cho đến khi chỉ còn thấy khói, cô vẫn tròn mắt há mồm đứng tại nơi đó...

Ánh mắt cô đỏ lên, Lý Nhiên cô cả đời này còn chưa từng bị người nào ghét bỏ như vậy, thậm chí dọa người hơn là bỏ cô ta lại trên đường.

“Lý Ngôn Hi, tao thề,” cô ta nâng cằm lên, nhìn tới phương hướng xe đã rời khỏi, môi đỏ mọng dùng sức nâng lên : “Tin tưởng tao đi, Lý Nhiên tao không chiếm được, thì mày cũng không có khả năng đâu.”

Lý Ngôn Hi đột nhiên ngồi dậy, cô nhìn bên ngoài, không hiểu sao trái tim có cảm giác bất an.

“Em sao thế?” Một đôi tay đưa qua nắm lấy tay cô, bàn tay to ấm áp, có thể làm cô rũ bỏ áp lực cùng phiền não, sẽ làm cô thấy hạnh phúc, có khi yêu chính là một chữ, cũng là một cảm giác thanh linh xảy ra, rất đơn giản nhưng thực sự là một cảm giác phức tạp.

Mà cô, thực sự có cảm giác đó.

“Em không sao!” Lý Ngôn Hi lắc đầu. Tựa đầu vào bờ vai Đường Mặc Vũ, cũng chưa có nhìn qua vẻ lãnh tình trên mặt anh.

“Mặc Vũ, đừng làm như thế với chị ấy, chị ấy sẽ không chịu nổi đâu.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng thở dài một hơi, cho tới bây giờ Lý Nhiên luôn là thiên chi kiêu nữ, lúc này đây thật sự ở trên người Đường Mặc Vũ ăn không ít đau khổ.

“Chuyện đó cũng không thể trách anh, do cô ta thôi.” Đường Mặc Vũ lơ đãng nói, anh không có thừa nhận bản thân mình làm sai cái gì, không thích là không thích, không cần phải nhân nhượng.

Nhưng, Lý Ngôn Hi định nói gì nữa thì một bàn tay đã xoa trên tóc cô, “Không cần nói chuyện này nữa, cô ta đã cướp đi rất nhiều thứ của cô, cô còn muốn để cô ta cướp đi bạn trai sao?”

Lý Ngôn Hi sững sốt, sau đó lắc đầu, “Không đâu, thế giới của tôi trống rỗng, hiện tại chỉ có anh”, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, môi hồng nhếch lên. Hơn nữa, cô cũng không có cảm giác Lý Nhiên đoạt đi của cô cái gì, không thuộc về cô, vậy không tính là cướp, cô không hận, không oán, thực sự, chỉ cần bên người cô có anh là đủ, cô tin tưởng tất cả đều sẽ qua.

“Tốt lắm.” Đường Mặc Vũ buông tay ra, tiếp tục lái xe, trong ánh mắt anh có gì đó tránh né.

“Mặc Vũ, chúng ta đi đâu đây?” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng mở mắt ra, chớp chớp lông mi. Loại cảm giác hạnh phúc xen lẫn.

Hóa ra, cô cũng có thể hạnh phúc như vậy.

“Một lát nữa em sẽ biết”, Đường Mặc Vũ trả lời đơn giản.

“Vâng!” Lý Ngôn Hi yên tĩnh ngồi trong xe, chỉ cần không có việc gì, bình thường cô sẽ không quấy rầy anh.

Cuối cùng xe cũng dừng lại.

Lý Ngôn Hi đi ra, cô rất kì quái xem nơi này, chính là một cái ngã tư đường bình thường, có người đi đường, có xe, tuy rằng thật phồn hoa, nhưng vẫn là bình thường.

“Cô còn nhớ nơi này không?” Đường Mặc Vũ đột nhiên cúi xuống, chặt chẽ nhìn chăm chăm hai mắt Lý Ngôn Hi.

Lý Ngôn Hi lắc đầu: “Em không có ấn tượng”. Cô đưa tay lên nhẹ nhàng xoa đầu một chút, quả thật là không có ấn tượng gì.

“Thật không?” Đường Mặc Vũ ngắt người lên, chính là đứng ở ven đường, nhìn từng chiếc xe qua lại một cách xuất thần, trong mắt hiện ra một chút đau đớn khó nhận, nếu khi đó xe cô ấy chạy giống người khác, thì chắc Lạc Tuyết sẽ không phải chết, sẽ không bao giờ, không bao giờ...

Anh nhớ rất rõ, Lạc Tuyết đã chết ở chỗ bọn họ đang đứng, toàn thân cô đều là máu, thậm chí cũng không có liếc anh lấy một lần, cô nhất định rất đau, Lạc Tuyết của anh luôn sợ đau, cô dùng kim đâm tay, ánh mắt còn đỏ, mặc dù cô ấy rất kiên cường, nhưng vẫn rất đau...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 35: Nhà Của Anh.

Lý Ngôn Hi đi tới, hơi nhú mảy, một chiếc lại một chiếc xe chạy qua, phía trước là vườn hoa, cô xoay người, chỉ là cô rất ít khi ra khỏi nhà, nhưng cô có thể khẳng định bản thân mình chưa từng tới đây, nhưng mà vì sao, cô cũng có cảm giác bản thân mình hình như đã từng tới đây rồi.

Cô nhìn chân mình, trước mắt đột nhiên xuất hiện một chút màu máu, giống như một nơi trong mơ, có thật nhiều máu, như là biển máu...

“Mặc Vũ.” Lý Ngôn Hi vội vàng kéo quần áo Đường Mặc Vũ, sắc mặt của cô chợt biến thành trắng bệch, ngay cả thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

“Chúng ta rời khỏi nơi này có được không? Em sợ.” Ngón tay cô kéo càng thêm nhanh, đến cả ngón tay cũng trắng bệch.

“Sao em lại sợ?” Đường Mặc Vũ kéo tay cô ra, có chút lãnh đạm nhìn chăm chăm cô, lúc này đúng là có chút sợ hãi, quả nhiên là sợ hãi, hung thủ giết người...

Lý Ngôn Hi lắc đầu liên tục: “Em không biết, không biết, nhưng hôm qua em nằm mơ, có rất nhiều máu.” Cô ra sức nắm lấy tóc mình, mặt nhăn lại, trông rất đau khổ.

Đường Mặc Vũ lạnh lùng như không, nhưng mà không biết vì sao, ở trên mặt cô, biểu cảm của cô cùng Lạc Tuyết khi đó giống nhau như đúc, khổ sở, còn có chút đau khổ.

“Lạc Tuyết...” Anh vươn tay, bị Lý Ngôn Hi nắm chặt, thậm chí cô cũng không nghe rõ tới cái tên anh kêu có phải là tên cô hay không.

Đường Mặc Vũ nhìn tay mình, lại nhìn đến khuôn mặt xa lạ, rất xinh đẹp, hai mắt to tròn, lông mi cong dài, Lạc Tuyết là mắt một mí, một đôi mắt một mí rất xinh đẹp, có lẽ đối với người khác mà nói nó rất phổ thông, nhưng mà đối với anh thì không gì có thể so được, không người nào sánh cùng.

“Đi thôi” Đường Mặc Vũ mân nhẹ môi, kéo tay Lý Ngôn Hi, cô sợ hãi, nhưng anh cũng không muốn cô ở tại nơi này bị dọa choáng váng, điều đó đối

với anh không có điểm gì tốt cả, anh còn muốn đem cô gái này về, anh cũng không có nhiều tâm tình nhàn nhã như vậy.

Ngồi ở trên xe, Lý Ngôn Hi nhanh chóng ôm chặt thân thể chính mình, cô lại quay đầu nhìn chỗ vừa rời mới đứng, xe mở ra, cô đã càng ngày càng xa, song cái loại cảm giác này vẫn còn tồn tại, thật sợ hãi, cô nhắm mắt lại, liên tục đánh vào đầu mình, muốn nhớ lại chút gì đó, nhưng trí nhớ trước kia của cô cứ như bị cái gì đó che mất, mặc kệ cô có suy nghĩ như thế nào hay suy xét ra sao thì cô đối với quá khứ của bản thân vẫn là hoàn toàn không biết gì.

“Không cần như vậy, tôi đâu tính tới đó.” Đường Mặc Vũ kéo tay cô ra, ám chỉ cô không cần ngược đãi bản thân như vậy nữa, không phải đau lòng, cũng không phải lo lắng, anh không muốn để cho một người ngu ngốc thừa nhận hết mọi chuyện, như vậy một chút cảm giác trả thù cũng không có.

Lý Ngôn Hi ngẩng mặt lên, nhìn Đường Mặc Vũ đến xuất thần, trong đôi mắt đen có rất nhiều tâm sự, bình tĩnh, lạnh lùng, còn có khôn khéo.

“Chúng ta thật sự chưa từng gặp mặt qua sao? Nhưng mà, sao em luôn cảm thấy anh rất quen thuộc.” Lý Ngôn Hi tâm trí đều đặt trên mặt Đường Mặc Vũ, thì thào nói, thật sự không có sao?

“Chắc là kiếp trước” Đường Mặc Vũ chỉ cười, kéo tay cô ra, tiếp tục lái xe, chỉ là trong mắt anh hiện một tia châm chọc.

Lý Ngôn Hi đem hai tay đặt trên đùi, nắm lại, kiếp trước là chuyện rất xa, thật sự rất xa.

Cô nhìn ra phía ngoài, lần đầu tiên có một loại cảm giác bất an nói không nên lời, đến tận cùng giấc mơ này là gì, vì sao không ai đến nói cho cô biết chứ.

“Xuống xe đi.” Gió lạnh từ bên ngoài theo cửa xe lùa vào, khiến cô rùng mình, cô cắt ngang suy nghĩ bản thân, nhất thời không có chú ý, xe đã dừng.

Đường Mặc Vũ vươn tay ra đặt ngay trước mặt cô.

“Xuống xe đi, anh đưa em đi gặp một người.”

Lý Ngôn Hi không rõ, cô đưa tay ra, tay hai người nắm nhau, cuối cùng cô cũng có cảm giác an toàn hơn.

“Mặc Vũ, là ai vậy?” Lý Ngôn Hi có chút tò mò hỏi, mà khi cô ngẩng đầu lên, nhìn đến chỗ to lớn mình đang đứng, cô cho rằng nhà họ Lý đã đủ lớn rồi, nhưng càng không ngờ nơi này còn lớn hơn nhà mình.

“Đây là đâu?” Cô lại nhìn đến xuất thần.

Đường Mặc Vũ cười ra tiếng : “Nhà của tôi”.

Sắc mặt Lý Ngôn Hi khẽ thay đổi, thậm chí cô còn đứng tại chỗ không đi, nhà anh, anh mang cô đến nhà anh làm cái gì, có phải bọn họ đã tiến tới quá nhanh rồi không?

“Yên tâm, ba mẹ anh là người tốt, à còn có ông nội anh nữa.” Đường Mặc Vũ nắm chặt tay cô, xem như đang an ủi cô, đừng thấy thân phận ông nội anh cao cao tại thượng như vậy, nghiêm khắc trước mặt anh, nhưng, ở trước mặt người khác, bọn họ lại cư xử rất hòa hợp.

Chỉ có điều, Đường Mặc Vũ an ủi cũng không thể khiến cho Lý Ngôn Hi có cảm giác thoải mái, ngược lại, càng khiến cho cô càng thêm khẩn trương.

Cô ngẩng đầu, căn phòng thật là lớn, hơn nữa nơi đây cũng không náo nhiệt, rất yên tĩnh, tuy rằng không giống như vẻ náo nhiệt trong nội thành, ở nơi này anh lại có cảm giác hưởng thụ hoàn toàn.

“Đi thôi, không cần ở lại đây làm đầu gối.” Đường Mặc Vũ lôi kéo tay cô đi về phía trước, ánh mắt cô nhìn về phía anh, cặp mắt đen bình tĩnh kia lộ ra một loại cao thâm trầm ổn, có chút lạnh lùng, cũng có chút đậm đặc, cùng giọng nói của anh lúc này hoàn toàn tương phản với nhau.

Cửa mở ra...

Đối diện bọn họ là một cái phòng khách thật lớn, cô kì quái nhìn thoáng qua, cô cho rằng nhà thị trưởng phải thật xa hoa mới đúng, hiện tại nhìn thấy nhà này rất mộc mạc, thậm chí so với cái nhà kia cô ở còn muốn đơn giản hơn nhiều, rất khó để tin tưởng, đây chính là nhà của thị trưởng.

“Gâu gâu gâu...” Một con chó nhỏ chạy vọt ra, trên người nó mặc một bộ quần áo nhỏ, thoạt nhìn trông rất béo ú nhưng lại thông minh, con chó nhỏ chạy qua, trực tiếp dùng miệng cắn quần Đường Mặc Vũ, liên tục kéo anh vào trong nhà.

“Tao đã trở về.” Đường Mặc Vũ cúi người xuống, đem con chó nhỏ trên đất bế dậy : “Mây vừa tắm hả? Trên người mây thơm quá !” Anh nhẹ nhàng xoa đầu con chó nhỏ, trong mắt cũng có thêm một phần ý cười.

Mà Lý Ngôn Hi thấy Đường Mặc Vũ cười, nhưng cảm giác lúc này rất khác, có chút thoải mái, cũng nhiệt tình, mà anh cũng cười với cô như vậy sao?

“Tiểu Vũ.” Diệp Nhân từ trong bếp đi ra, khi nhìn đến con mình, chỉ cười. Bà còn nghĩ đứa con trai này không thích động vật, lần này thật khiến bà rất bất ngờ, con chó nhỏ này nhìn vậy nhưng rất nặng, đương nhiên, nó cũng rất ngoan, lại thật thông minh.

Nhưng khi bà nhìn đến cô gái sau lưng Đường Mặc Vũ thì thật có chút sửng sốt...

Q.2 - Chương 36: Không Có Ai Lo Lắng Cho Cô.

“Mẹ!”, Đường Mặc Vũ kéo Lí Ngôn Hi đi tới: “Mẹ, đây là Ngôn Hi”. Anh nhìn về phía mẹ của mình giới thiệu Lí Ngôn Hi từ phía sau Đường Mặc Vũ đi ra, lễ phép gọi Diệp Nhân, Diệp Nhân đột nhiên cười: “Thằng nhóc tiểu Vũ này giỏi thật, mắt nhìn lần này của con không tệ nhé! “Diệp Nhân thật sự thích Lí Ngôn Hi, thoát nhìn là một đứa trẻ đơn thuần, ánh mắt rất trong sáng, khiến bà cảm giác thoải mái hơn Bạch Nặc nhiều, tuy rằng Bạch Nặc tương đối xinh đẹp, nhưng lại bị chiều đến hư rồi.

Lí Ngôn Hi quay đầu, Đường Mặc Vũ gật đầu với cô, ý bảo cô không phải sợ.

“Được rồi, không cần đứng ở chỗ này.” Hình như nhận ra Lí Ngôn Hi có chút căng thẳng, Diệp Nhân vội vàng kéo tay Lí Ngôn Hi: “Ngôn Hi, không phải sợ, ở đây cũng giống như ở nhà con vậy, bác trai Đường và ông nội đều đi ra ngoài rồi, bọn họ cũng sẽ thích con thôi.” Diệp Nhân cười rất dịu dàng, giọng nói uyển chuyển.

Lí Ngôn Hi cứ nhìn bà như vậy, bất chợt, cô nghĩ đến nếu như mẹ còn sống, có phải cũng giống như vậy không?

Cũng ôn nhu, thiện lương như vậy rồi lời kéo tay cô, nói với cô rằng không cần căng thẳng, trong mắt cô có thêm một tầng hơi nước, giống như tùy thời đều có thể rơi xuống, nói không cảm động, khẩn trương thì là giả.

“Sao thế?” Diệp Nhân nhẹ nhàng sờ tóc Lí Ngôn Hi, nhưng cảm giác đứa nhỏ này làm cho người ta cảm thấy đau lòng, không thích nói chuyện nhiều, nhưng có một đôi mắt biết nói.

“Không có ạ, bác gái thật xinh đẹp, giống như mẹ con vậy.” Khóe môi Lí Ngôn hi nhẹ nhàng nhếch lên, cô không phải giả bộ, cô có cảm giác giống như vậy.

“A, nếu có thể, về sau con cứ gọi bác là mẹ.” Diệp Nhân liếc nhìn con trai một cái, Đường Mặc Vũ không biết nghĩ tới cái gì, luôn có cảm giác tâm sự trùng trùng, làm cho người ta đoán không ra, nhìn không thấu. Nhưng anh có thể mang cô bé này về nhà, xem như đã thừa nhận thân phận của cô.

Tốt quá, bà cuối cùng cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm, con bà cực tuyệt gần gũi không ít thiếu nữ, bên cạnh không có bóng dáng hồng nhan nào, trước kia tính tình nó lạnh lùng, bây giờ còn lạnh lùng hơn, bà sợ, từ khi xảy ra chuyện của Bạch Nặc khiến con trai đã kích quá sâu đến nỗi không gượng dậy nổi, bây giờ thì tốt rồi, con trai bà đã bình thường trở lại.

Đường Mặc Vũ buông chú chó nhỏ trong lòng ra, mà chú chó thì ở bên cạnh sủa một tiếng... Quấy đuôi không ngừng.

Chú chó nhỏ cũng quay đầu nhìn Lí Ngôn Hi một cái, nhìn cô gái xa lạ trong nhà, nó không có kêu, vẫn cứ phe phẩy cái đuôi, sau đó gâu một tiếng, nó chạy đến bên chân Lí Ngôn Hi, không ngừng cắn gấu quần của cô.

Ánh mắt ngập nước nhìn cô, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

“Kì lạ!”. Diệp Nhân không khỏi cười, nói: “Từ nhỏ tới lớn, mày rất hung dữ mà, sao hôm nay lại ngoan thế?” Diệp Nhân vỗ nhẹ đầu chú chó con, mà chú chó con, lại liếm ngón tay bà một chút, rồi quay ra cắn gấu quần Lí Ngôn Hi.

Lí Ngôn Hi vươn tay ôm lấy nó, chó vàng không ngừng kêu, giống như là đang làm nũng.

“Tiểu hoàng...” Môi đỏ mọng của cô hơi giật giật, không nhận thức được bản thân mình đang nói gì.

“Em gọi nó là cái gì?” một bóng người cấp tốc dừng trước mặt cô, chặn ánh sáng trước mắt cô, khiến cô cảm thấy một cảm giác lạnh lạnh nói không nên lời.

“Tiểu Hoàng” Lí Ngôn Hi chỉ chú chó vàng mình đang ôm: “Nó là màu vàng mà...”

“À...” Diệp Nhân đứng lên: “Đúng vậy, nó tên là Tiểu Hoàng, lông chó màu vàng, hầu hết đều có tên này.”

Đường Mặc Vũ phức tạp nhìn tiểu hoàng bị Lí Ngôn Hi ôm vào trong ngực...

“Đưa nó cho anh.” Đường Mặc Vũ động tay, Lí Ngôn Hi nhìn nhìn chú chó vàng, sau đó bắt nó trả lại Đường Mặc Vũ, chú chó vàng rung rung kêu vài tiếng, bị Đường Mặc Vũ bắt bỏ vào trong lòng.

Ở trong phòng bếp Diệp Nhân thỉnh thoảng lên nhìn ra bên ngoài, bà có cảm giác tiểu Vũ không quá quan tâm, đối với Ngôn Hi thoạt nhìn rất thân cận, nhưng mà kì thực cũng là lạnh lùng quá đáng. . .

Bà làm đồng đồ ăn ngon trên bàn, như bà đã nói trước đó, trong nhà không có ai, thậm chí ngay cả người hầu cũng không có, cho nên một mình Diệp Nhân ở nhà cũng rất rảnh rỗi, chỉ cần có khách đến, bà không biết là có bao nhiêu cao hứng, Lí Ngôn Hi cũng không có tâm cơ, luôn nghĩ cái gì làm cái đó, tuy rằng làm ra không ít chuyện đáng chê cười, nhưng cũng khiến bà Diệp Nhân vui vẻ, càng khiến bà thích cô gái không có tâm cơ này.

Đường Mặc Vũ nhìn đến mẹ mình, hình như anh đều chưa từng thấy qua bà cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ là vì cô gái này, anh cúi đầu nhìn chằm chằm cô gái yên tĩnh ngồi ăn cơm kia, cô ta là một phụ nữ đáng sợ, mà chỉ trong một ngày, đã khiến cho mẹ anh vài phần cảm mến, ngay cả trước đây Bạch Nặc cũng chưa được hưởng đãi ngộ như vậy, mẹ anh còn đem trà bà thích nhất cho cô gái kia uống, bình thường ngay cả anh là con trai bà mà bà cũng không muốn lấy ra, hôm nay lại rất hào phóng.

Anh cầm cái cốc trong tay, uống một ngụm trà, đúng là trà thơm ngon hảo hạng, nói chung, hôm nay được ăn đều nhờ phước của cô gái này.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh sáng bên ngoài đều dừng ở trên người anh, chúng lạnh lẽo giống anh.

Lí Ngôn Hi quay đầu nhìn thoáng qua căn nhà phía sau lưng, thời gian trôi qua rất nhanh, giống như cô mới đi vào, nhưng thực chất bây giờ cô đã rời đi, mẹ anh thật dịu dàng, cô tưởng thị trường phụ nhân đầu rất hung dữ, thật không ngờ lại là một người phụ nữ dịu dàng như thế.

“Chúng ta đi thôi.” Đường Mặc Vũ lái xe đến, nhìn chằm chằm cô gái còn đang nhìn nhà của anh.

“Mặc Vũ, khi nào chúng ta lại về đây, em muốn. . .” Nói tới đây, cô phát hiện bản thân nói sai rồi, thật ra cô muốn đến gặp bác gái, gặp tiểu Hoàng, nói ra như thế này, cảm giác cô giống như là đang ép hôn vậy.

“Lúc nào cũng được.” Đường Mặc Vũ cười với cô, cười có chút khinh thường, nhưng là cô cũng xem nhẹ, không để ý lắm.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Đường Mặc Vũ đã ngồi trong xe, Lí Ngôn Hi lướt tiếc nhìn thoáng qua, sau đó mới lên xe, nhưng là ánh mắt cũng lướt tiếc rời đi, không phải vì nhà mà là vì người.

Đường Mặc Vũ chuyển động tay lái một chút, xe chạy rất nhanh, cũng từ từ rời xa nơi này. . .

Hai nhà cách nhau rất xa, nhưng Lí Ngôn Hi lại có cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, tới lúc cô bước xuống xe, thì chính là căn nhà lạnh như băng của cô, không có người quan tâm cô, cũng không có ai để ý tới cô, thậm chí cũng không có ai liếc nhìn cô một cái, cô so với sự tồn tại của không khí còn thấp hơn.

“Lên nhà đi, nếu về trễ bọn họ lo lắm đấy.” Đường Mặc Vũ đặt tay lên vai Lí Ngôn Hi, tuy bọn họ có thể coi là người yêu, nhưng ngoài cái nắm tay ra, cũng không có làm cái gì, những thứ này đối với Lí Ngôn Hi mà nói thì đã đủ vừa lòng rồi. Có người có thể kéo tay bạn, cho bạn một phần ấm áp, cái này còn nhiều hơn bất kì ai khác.

Lí Ngôn Hi gạt đầu, mở cửa, sự yên tĩnh bên trong lại khiến cho trong lòng cô trong chốc lát trở nên khổ sở, nơi này sẽ không có người lo lắng cho cô.

“Mặc Vũ.” Lí Ngôn Hi túm quần áo Đường Mặc Vũ, ngẩng đầu nhìn anh “Chúng ta. . . khi nào thì mới có thể gặp lại?” Anh còn chưa đi, cô đã nhớ anh rồi, nếu vài ngày không thấy, phải chăng cô càng nhớ anh thêm không ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 37: Điều Kiện.

“Nhanh thôi.” Đường Mặc Vũ cho cô một câu trả lời lấp lửng, nhưng, Lí Ngôn Hi vẫn nở nụ cười, cười rất nhỏ, cực kì chân thật.

“Được, em chờ anh.”

Tuy cô không biết phải đợi bao nhiêu lâu, nhưng cô sẽ đợi, sẽ chờ.

Đường Mặc Vũ không nói gì, chỉ đóng cửa hộ cô, khiến thế giới hai người bọn họ bị ngăn trở, mà lúc đóng cửa lại, trên mặt anh ngừng cười, lạnh lùng không có bất cứ cảm tình gì.

Lí Ngôn Hi nhẹ nhàng thở dài một hơi, khi quay người lại, suýt chút nữa đụng vào một người rồi.

“Xin lỗi.” Cô vội vàng giải thích, thật ra cô cũng bị dọa ngay tại chỗ.

“Á...” Một tiếng cười châm chọc truyền đến, Lý Ngôn Hi đem cơ thể của mình dựa vào cánh cửa, nhìn chăm chăm bà chị cười có ý khác. Lý Nhiên.

“Thế nào, cô và Mặc Vũ đi hẹn hò đã về rồi cơ?” Tay Lý Nhiên lướt qua khuôn mặt đỏ ửng Lý Ngôn Hi, đầu ngón tay nhọn hoắt trượt vào khuôn mặt nhẵn nhụi khiến cô rất đau.

“Em muốn trở về phòng.” Lý Ngôn Hi quay mặt, không muốn nói chuyện với chị cả.

“Nói cho tôi biết, hai người đi những đâu?” Trong mắt Lý Nhiên hiện tia ghen ghét, bọn họ được lắm, bỏ mặc cô ở nơi hiu quạnh lạnh lẽo, còn nó, lại được đi chơi, có thể hưởng thụ bữa tối lãng mạn, có thể thưởng thức ca nhạc, hoặc xem TV, còn cô giống như kẻ ngốc, đứng ở đó tận nửa giờ, vừa lạnh vừa đói, cô càng nghĩ càng khó, trong lòng càng bất bình thêm.

Lý Ngôn Hi đẩy cửa phòng, thật ra cô thật sự muốn về phòng, nhưng Lý Nhiên chặn đường cô, thăm vấn.

“Em về nhà Mặc Vũ, thấy mẹ anh ấy...” Lý Nhiên thành thật trả lời, nếu cô nói dối, có khi Lý Nhiên dễ chịu một chút, đằng này, cũng bởi vì câu nói thật, khiến sắc mặt Lý Nhiên càng thêm khó coi.

Được lắm, đã đi gặp ba mẹ đối phương rồi cơ, như thế có phải cô không còn cơ hội gì nữa hay không?

Lý Nhiên thu tay lại, trên cao nhìn xuống chăm chăm nó, môi đỏ mọng đột nhiên giương lên.

“Tôi đã nói rồi, cô không xứng với Mặc Vũ.” Hai tay Lý Nhiên ôm ngực cười lạnh, lại câu nói này, câu này so với ngày thường còn nặng hơn nhiều.

“Chỉ cần Mặc Vũ không ngại là được.” Cho tới giờ Lý Ngôn Hi không có cảm giác tồn tại ý nghĩ mình có xứng với anh ấy hay không, chỉ cần cô biết Đường Mặc Vũ thích cô là được cô. Anh ấy đối tốt với cô như vậy, làm sao có thể ghét bỏ cô cơ chứ?

“Tôi nói thật đấy, Lý Ngôn Hi.” Lý Nhiên gọi cả họ lẫn tên, môi đỏ mọng nở ra chữ, rất lạnh lùng.

“Cô không xứng với anh ấy...” Lý Ngôn Hi bỏ tay xuống. “Bởi vì...” Câu nói của chị ấy cực kì kéo dài.

“Bởi vì sao?” Lý Ngôn Hi mở to hai mắt, trong lòng có cảm giác bất an, bởi vì câu nói kia của chị cả, hơn nữa có chuyện gì đó cô không hề biết, không được chấp nhận.

“Cô Hai, cô Hai ơi...” Giọng nói Tiểu Phuong không ngừng truyền đến, Lý Nhiên chỉ nhìn lướt qua phía sau: “Tính mạng của cô lớn đấy.” Cô giương đôi môi đỏ mọng, dù sớm hay muộn, nó cũng nên biết, hi vọng cái thời điểm kia cô có thể cười giống như bây giờ.

“Cô Hai, cô làm sao vậy, sao đứng ngây ra thế?” Tiểu Phuong quơ tay liên tục trước mặt Lý Ngôn Hi, bọn họ đứng ở chỗ đó đã nửa ngày, thật sự không nghĩ đến cô còn sống hay không? Nghĩ cái gì mà xuất thần như thế?

“Không sao.” Lý Ngôn Hi lấy lại tinh thần, trong lòng vẫn còn cảm giác bất an: “Tiểu Phuong...” Tay cô đặt trên vai Tiểu Phuong, trịnh trọng hỏi: “Tiểu Phuong, có thể nói cho tôi biết, trước kia đã xảy ra chuyện gì không?”

Cô có cảm giác gan dạ, trước kia nhất định cô đã làm nên một chuyện lớn, ngay cả cô không có mất trí nhớ, mà chuyện đó, đã thay đổi cả cuộc đời cô, nếu không Lý Nhiên không thể uy hiếp cô như vậy...

“Không có đâu.” Tiểu Phuong vội vàng lắc đầu, ánh mắt lại bắt đầu né tránh.

“Tiểu Phuong.” Lý Ngôn Hi tăng lực đạo trên vai Tiểu Phuong: “Nói cho tôi biết đi, tôi muốn biết, xin cô đó.” Ánh mắt cô toàn sương mù. Đào mắt cái là có thể rơi xuống, nhưng nước mắt cô không có chảy ra.

“Cô Hai, chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ cô là con người hoàn toàn mới, vì sao lại nhớ lại chuyện cũ chứ?” Tiểu Phuong lại khuyên cô, đã quen thì quen đi, vì sao lại nhớ tới làm gì.

Mà cho dù biết đã xảy ra chuyện gì, cô biết mình đã gây ra chuyện lớn, xảy ra những chuyện này thật sự không đủ sao?

Lý Ngôn Hi thả tay xuống, cô bắt lực đi vào phòng.

Đóng cửa lại, cô đem tất cả nhốt ở ngoài cửa, cô biết có hỏi thế nào Tiểu Phuong cũng không trả lời, mà Lý Nhiên, chị ấy có thể nói ra, liệu chị ấy có nói ra không?

Lý Nhiên đứng lên, bỏ tạp chí trong tay xuống, mở cửa, sau đó nhìn chăm chăm thiếu nữ trước mặt mình, cô biết nó sẽ tìm cô, bởi chuyện kia, chỉ có mình cô dám nói, còn những người khác, có đánh chết cũng không, cho nên cô biết, chỉ có tìm đến cô thôi.

“Chị.” Lý Ngôn Hi gọi một tiếng chị cực kì gượng gạo, thật ra cách đây không lâu, cô cũng rất thích người chị này, nhưng giờ giữa bọn họ có khoảng cách, ngay cả một cái gật đầu cũng không có.

Chỉ có tính toán, chỉ có bài xích.

“Chị, có thể nói cho em biết, trước kia đã xảy ra chuyện gì?” Hai tay cô nắm chặt khuôn cửa, trong mắt có thỉnh cầu. Dù sao bọn họ vẫn là chị em, nói cho cô biết được không?

Cô đến đây, đã bỏ lòng tự trọng của bản thân, chỉ vì xin câu trả lời thôi.

Lý Nhiên nhẹ giương môi đỏ mọng hoàn mỹ lên.

Cô nhạo báng một tiếng, sau đó ngồi ở sofa, nghiêng mắt nhìn thiếu nữ đang đứng ở cửa.

“Cô xin tôi à?” Cô lạnh lẽo nói, nó khiến Lý Nhiên bị si nục, cô sẽ trả gấp 10 lần. Cô muốn giống như con mèo vờn chuột, để cho cả đời nó không được yên tĩnh, nằm mơ cũng là ác mộng.

”Em cầu xin chị, chị nói cho em biết đi...” Lý Ngôn Hi buông mắt xuống.

“Nhưng, tôi lại không muốn nói cho cô biết đấy.” Lý Nhiên nhìn ngón tay bản thân, ánh mắt dư quang thấy Lý Ngôn Hi xanh mặt.

Bị đá kích như vậy, còn chưa đủ đâu. Cô giương môi, trong mắt càng hiện tia châm chọc.

Nghe ngóng từ chị cả, Lý Ngôn Hi khom lưng, cô hiểu ý tứ của chị rồi.

“Nếu cô đồng ý với tôi một chuyện, có lẽ tôi sẽ nói chuyện đó cho cô.” Lý Nhiên đứng lên, khi Lý Ngôn Hi quay lưng lại, mới mở miệng nói.

“Điều kiện gì?” Lý Ngôn Hi dừng cước nộ, đứng ở cửa nhìn chị ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 38: Cô Đã Giết Người.

“Rời xa Mặc Vũ.” Lý Nhiên cười như không cười mà nói, trong mắt rất nghiêm túc.

“Em xin lỗi, em không thể.” Lý Ngôn Hi xoay người, điều kiện gì cô cũng có thể đồng ý với chị ấy, nhưng chỉ có chuyện này, cô không muốn xa Mặc Vũ, mặc kệ là chuyện gì, Mặc Vũ rất quan trọng.

“Vậy thì không thể trách tôi được, Lý Ngôn Hi à!” Lý Nhiên giọng lạnh lẽo từ đằng sau Lý Ngôn Hi truyền tới, cô rung mình một cái, giống như có khí lạnh từ lòng bàn chân vọt lên, tiện đà lạnh cả toàn thân cô.

“Lý Ngôn Hi, cô chỉ là một tên tội phạm giết người...” Lý Nhiên ném tạp chí trong tay, có tiếng nói truyền vào tai Lý Ngôn Hi, cô đột nhiên quay lại, nhưng thấy bên miệng Lý Nhiên giương lên cười vô cùng đùa cợt.

Giết người? Không, cô không phải. Cô không tin tưởng lời Lý Nhiên lắm, có lẽ chị ấy đã kích cô, nhất định là thế...

Cô tiếp tục đi về phía trước, nhưng cơ thể thoáng một cái, nếu không phải tay cô đỡ vào tường, chắc đã ngã xuống rồi.

Cô biết, Lý Nhiên lừa cô, cô làm sao có thể giết người, bây giờ ngay cả con kiến cô cũng không muốn giẫm chết, lại càng không nói đến giết người, rõ ràng cùng là một sinh mệnh, cô sẽ không, không bao giờ... Cô nắm chặt áo trước ngực mình, không ngừng an ủi bản thân.

Trong phòng, Tiểu Phương liên tục đi vào đi ra. Cô liên tục ngó nhìn cô chủ Lý Ngôn Hi đang ngăn người đứng trước cửa sổ.

“Cô Hai, cô là không phải đang đợi Đường tiên sinh chứ?” Tiểu Phương đi tới, cũng nhìn ra phía ngoài, thật sự, chỉ cần có người đến, nơi này nhất định có thể nhìn thấy.

“Ừ, đã hai ngày rồi tôi chưa nhìn thấy anh ấy.” Ánh mắt Lý Ngôn Hi không có rời khỏi cửa sổ, vẫn nhìn về phía ngoài, bây giờ mà không thấy, lòng cô sẽ rất bất an cực độ, chỉ có đứng cạnh anh, cô mới có cảm giác mình có tương lai.

“Cô đừng lo lắng, cô Hai, cô tốt như vậy, Đường tiên sinh sẽ đến rất nhanh thôi, khi đó ngài ấy sẽ mang cô rời khỏi nơi này, cô sẽ có nhà của mình.” Tiểu Phương an ủi cô, nhưng rõ ràng là một người phải có giấc mộng thật đẹp, giấu lại nếu cô Hai thật sự có nhà của chính mình, không cần cả ngày bị hai mẹ con kia tính kế, có thể có cuộc sống của riêng mình, tốt nhiều như vậy, khi đó cô chẳng những có nhà, còn có tự do nữa.

“Thật sao?” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng nháy hai mắt, là vậy sao? Cô cũng muốn, có mẹ Đường tốt như vậy, Mặc Vũ cũng rất tốt, mà cô có thể có nhà của mình sao?

“Đương nhiên rồi, Tiểu Phuong không gạt cô đâu.” Tiểu Phuong vỗ ngực đảm bảo, từ trước đến nay cô là người thành thật, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không cô tuyệt đối sẽ không gạt người.

Lý Ngôn Hi lại nhìn về phía bên ngoài, trong ánh mắt có một tia hi vọng, cô có một người trong mộng rất đẹp, rất đẹp.

Cửa xe dừng ở đằng xa, ánh mắt cô bỗng nhiên sáng lên.

Anh ấy đến rồi.

Cô vội vã tìm bộ quần áo, muốn mình ăn mặc xinh đẹp một chút, từ trước cô cũng không chú ý quá về bề ngoài, nhưng bây giờ thì khác, cô luôn hi vọng mình có thể cho anh ấy nhìn thấy bản thân xinh đẹp nhất.

Cô mặc bộ quần áo cô thích nhất, rồi soi gương thật lâu, sắc mặt không trang điểm, nhưng nước da rất đều, chỉ cần phết chút má hồng, là được rồi.

“Cô Hai, người đã đến, cô còn định soi gương đến bao giờ nữa?” Tiểu Phuong vội vàng nói với Lý Ngôn Hi, tình yêu quả nhiên là một loại đáng sợ, người như cô Hai chưa bao giờ để ý diện mạo của mình vậy mà có thể khẩn trương như vậy, thật sự khiến người bắt ngờ.

“Đến đây.” Lý Ngôn Hi nói một câu, rồi lại nhìn mình trong gương.

Ngón tay cô nhẹ nhàng đụng chạm mặt mình, thật xa lạ...

“Cô Hai, cô có khỏe không đấy?” Tiểu Phuong sốt ruột, cô nhìn bên ngoài sắc mặt có chút đen lại, nếu không ra, lại bị cô cả cướp đi cho mà xem, bạn gái hợp pháp còn chưa ra, mà bà chị kia đã bắt đầu gần gũi em rồi, trước kia còn nói, cô Hai nhà cô không biết xấu hổ, chỉ biết tranh giành anh rồi, giờ không biết ai xấu hổ đây, ánh mắt mọi người đều thấy rõ ràng, mà da mặt bà chị này cũng không phải mỏng đâu!

“Cô Hai ơi!” Tiểu Phuong không kiên nhẫn gọi một tiếng.

“Tôi đến đây!” Lý Ngôn Hi vén lại tóc, so với vừa rồi trông nhẹ nhõm hơn nhiều, cô vội vàng kéo cửa, đi ra ngoài.

Mà lúc này, Đường Mặc Vũ ngồi trong phòng khách nhà họ Lý, người ngồi bên cạnh là Lý Nhiên.

“Mặc Vũ, anh thật sự muốn ở cạnh em gái em sao?” Lý Nhiên buông chén xuống, hai tay nắm chặt, đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu cơ hội này mất đi, thì cô thật sự thua, mà cô không cam lòng, cho nên, cô muốn cố gắng đến cùng.

Không giành được... thì đáp đũa.

“Đúng vậy, tôi nghĩ tôi đã nói cực kì rõ ràng rồi.” Đường Mặc Vũ ngồi vắt chần, ánh mắt thần thần nhìn phụ nữ trước mặt mình, Lý Nhiên, trong mắt người khác là giải nhân, nhưng thật xin lỗi, trong mắt anh, anh không thấy hứng thú.

“Nhưng, em gái em, nó...” Lý Nhiên có chút khó xử, nói nhiều cũng không hẳn tốt, cô nhìn bốn phía, phát hiện không có ai, mới dè dặt giọng mình.

“Em gái em không thể lấy anh được.”

“Vì sao?” Đường Mặc Vũ thả chân xuống, khuôn mặt bình tĩnh không có nửa biểu tình, chỉ có đôi mắt kia một mực nhìn chăm chăm Lý Nhiên.

“Nó...” Lý Nhiên muốn nói lại thôi: “Trước kia nó phạm một sai lầm, nếu về sau bị người khác biết, chỉ sợ làm cho nhà họ Đường các anh chịu đả kích rất lớn.” Lý Nhiên ngẩng cằm lên, cuối cùng cũng đem chuyện kia nói ra, bởi vì cô nói, đây là cơ hội duy nhất có thể đánh bại Lý Ngôn Hi.

Hóa ra là vậy, Đường Mặc Vũ cảm tách chén lên tay, có lẽ, sự tình so với tưởng tượng của anh thuận lợi hơn nhiều, anh muốn biết, có thể biết rõ rất nhanh.

“Ngôn Hi, nó...” Lý Nhiên dùng sức hít một hơi, dường như vẫn còn vận lộn, mẹ nói không thể dễ dàng đi đến bước này, chẳng thể thì, đối với bọn họ có ảnh hưởng rất lớn, nhưng cô thật sự không chịu được nữa rồi.

“Cô ấy làm sao?” Đường Mặc Vũ lại hỏi một câu: “Nếu thật sự giống như lời cô nói, tôi nghĩ, tôi lại lo lắng nữa rồi.” Anh để cái chén trong tay, hai mắt vẫn như cũ là không nhìn tới tận cùng.

“Nó đã giết người.” Lý Nhiên mở hai mắt, giọng cô vừa truyền đến, cô liền biết bản thân không còn đường lui nữa rồi.

“Giết người?” Mặc Vũ khoé môi khẽ nhẹ cong: “Người chị như cô đang nói đùa à, Ngôn Hi không thể giết người được.” Anh biết rõ còn cố hỏi, nhưng muốn để cho Lý Nhiên hoàn toàn để bản thân rơi vào bên trong.

Q.2 - Chương 39: Cô Đã Giết Người Thật Sao?

“Đứng, em không có gạt anh.” Thấy Đường Mặc Vũ vẻ mặt không tin, Lý Nhiên đột nhiên đứng lên : “Em nói là sự thật, Mặc Vũ, trước đó không lâu, không phải đã có tai nạn xe cộ sao? Người bị đâm chết là phụ nữ bán đồng nát, lúc ấy lái xe nhà tôi nhận tội, nói là không liên quan đến họ Lý.”

Đường Mặc Vũ chỉ kêu nhẹ khòe môi : “Tôi biết chuyện này, cô yên tâm, tôi biết đó là trách nhiệm của tài xế, gia đình các cô cũng không bị ảnh hưởng, mà chuyện cũng đã qua rồi, không cần phải nói nữa...” Về mặt anh vẫn đậm phong kinh nói, không một chút nào để ý.

Được rồi, không thêm đề ý cơ...

Lý Nhiên sốt ruột : “Không, không phải, không phải như thế...” Mà bây giờ cô mười phần kích động, thậm chí còn nắm chặt hai tay lại, giọng nói cũng bắt đầu lớn tiếng : “Mặc Vũ, bất kể anh có tin hay không, nhưng em chỉ muốn nói cho anh biết, người đâm chết phụ nữ kia không phải tài xế nhà chúng em, mà là Lý Ngôn Hi, lúc đó nó vừa đi lấy hộ chiếu, cho nên lái xe ra ngoài, nhưng, thật không ngờ đi trên đường thì xảy ra chuyện như vậy, ba em dùng quan hệ, lấy một số tiền lớn mua chuộc người nhà tên lái xe đó, để cho anh ta gánh vác tất cả mọi chuyện, người đâm chết phụ nữ kia không phải do tên lái xe, mà là Ngôn Hi.”

Lý Nhiên liên tục hít thở : “Chẳng qua vận khí của nó vẫn tốt, em nhớ mấy ngày trước nó thường xuyên gặp ác mộng, nói có người muốn đòi mạng nó, cho nên khi đó tinh thần vẫn hoảng hốt, cuối cùng vào ban đêm một ngày nọ, nó lỡ chân rơi xuống cầu thang, khi nó tỉnh lại, cả bản thân là ai cũng không nhớ nữa.”

“Mặc Vũ, anh nói xem, đứa con gái như vậy, anh còn muốn quen sao?” Lý Nhiên hỏi Đường Mặc Vũ, cô không tin, có người đàn ông lại kết hôn với một tội phạm giết người làm vợ, bọn họ cũng không phải gia đình bình thường, đều có vài ánh mắt nhìn bọn họ chăm chăm, nếu xuất hiện đêm pha, cũng không phải là việc đơn giản.

“Thật xin lỗi.” Đường Mặc Vũ đứng lên : “Câu chuyện của cô hết sức đặc sắc, nhưng, tôi không tin.” Anh rút tay trong túi quần, thản nhiên nhìn Lý Nhiên đang mất đi lí trí, anh còn cần thêm một trận lửa mới được.

“Em nói sự thật mà, là sự thật, tất cả mọi người ở đây đều biết, ngoại trừ Lý Ngôn Hi thôi.” Lý Nhiên vội vàng bước thêm một bước, chỉ sợ Đường Mặc Vũ không tin cô, chuyện từ miệng cô phát ra, đây là sự thật, là chuyện có xảy ra...

“Thế à?” Đường Mặc Vũ âm thầm khép hai mắt, ánh sáng trong mắt tối sầm đi một chút, tất cả mọi người đều biết, được, được lắm...

“Tôi nghĩ tôi nên về trước...” Anh xoay người, không khỏi sùng sốt một phen, cô ta, đến đây lúc nào, lại được bao nhiêu rồi?

Anh mím chặt môi, chỉ lạnh lùng nhìn thiếu nữ đứng trước mặt, chính là người kia anh dẫn về nhà cách đây không lâu.

“Chị, chị nói, không phải là thật chứ?” Lý Ngôn Hi cảm giác đầu mình ong ong, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có Lý Nhiên khi đóng khi mở, nói chuyện quá khứ xong, cô đâm chết người, thật sự đã đâm chết, lại để cho người khác nhận tội thay tôi.

Máu...giấc mơ, đó không phải là mơ sao?

“Cô không tin có thể đi hỏi Tiểu Phương, nó biết rất rõ ràng.” Lý Nhiên khinh thường giương cằm lên, không cần phải gọi cô là chị, cô không có em gái nào đi giết người cả.

Mặc Vũ, ánh mắt lý ngôn hy nông lung, bất luận cô chớp mắt hay không đều không rõ ràng, cô mở to hai mắt, nước mắt còn đọng lại ở khóe, đôi môi cô không ngừng run rẩy, không phải như thế đúng không? Cô không giết người, không phải cô....

“Anh muốn biết, Lý Nhiên nói không phải là thật sự chứ?” Đường Mặc Vũ đi lên phía trước, cúi đầu nhìn Lý Ngôn Hi, đôi mắt kia không còn chút cảm tình nào, có lẽ vốn không có, ngoài hai mắt ra, vốn không ó cảm tình gì cả.

Lý Ngôn Hi liên tục lắc đầu, đừng hỏi cô, thật sự đừng hỏi... Hiện giờ đầu cô là một mảng hỗn loạn, cái gì cũng không biết, cái gì cũng kkhhoong nói nên lời.

“Em nói một câu thôi, anh không nghe em nói thật.” Giọng Đường Mặc Vũ càng thêm nghiêm khắc, như là tức giận vì bị lừa gạt, nhưng, cho dù anh tức giận cũng giống như áp lực.

“Em...” Lý Ngôn Hi vẫn lắc đầu, một câu không có kia, vẫn không sao nói ra được, cô không biết, bởi vì sao cô cũng không nhớ nữa, cái gì cũng không nhớ.....

“Anh chờ ngày nào đó em nói thật với anh.” Đường Mặc Vũ đi qua cô, bộ dáng lạnh lùng làm trái tim tựa như ngừng đập.

“Đừng đối xử với em như thế, Mặc Vũ.” Lý Ngôn Hi nắm chặt quần áo Đường Mặc Vũ, nhưng bị Đường Mặc Vũ kiên quyết kéo ra : “Cả đời tôi ghét nhất bị người khác lừa gạt, em nên biết gia đình anh như thế nào, nếu chuyện kia thật sự do em làm, không ai có thể cứu em được.”

Anh đi ra cửa, tiếng cửa đóng phịch lại, mà bên trong xảy ra chuyện gì cũng chẳng liên quan đến anh nữa.

Anh mỗi một cảm di động ra, đặt ở bên tai.

“Thiệu Khải, là tôi, bên tôi đã hoàn thành, tiếp đó là đến lượt cậu đấy.”

Mà Thiệu Khải đầu dây bên kia bò xuống giường, ánh mắt mang theo vầng đen, xem ra cũng vừa mới tỉnh ngủ.

“Cái gì xong rồi cơ?” Anh vỗ mặt mình, về mặt còn ngáp ngủ, nếu biết đầu dây kia là Mặc Vũ, anh sớm đã đập điện thoại đi rồi, đã quấy rầy anh đi ngủ, láo xược.

Đường Mặc Vũ cầm điện thoại trên tay, ánh mắt hơi nheo lại, có chút giật mình.

“Lý Ngôn Hi, tôi nhớ tôi có nói rồi mà!”

Thiệu Khải tỉnh lại một chút: “Nhanh vậy, Mặc Vũ, tớ không nghe nhầm chứ, cậu nói cô gái kia thừa nhận rồi, điều này sao có thể?” Thiệu Khải xoa đầu mình, Đường Mặc Vũ có sức hấp dẫn lớn như vậy sao? Nào có phụ nữ ngốc như thế, tự đem nội tình của bản thân nói ra.

“Cậu không cần phải hỏi, chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi!” Đường Mặc Vũ tắt điện thoại, anh ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh, gió không ngừng thổi sợi tóc trên trán anh, mang đến một chút cảm giác mát lạnh...

“Lạc Tuyết, rất nhanh thôi, những người làm hại cô, sẽ bị báo ứng.” Mặt anh hiện vẻ đau đớn kịch liệt không nói lên lời, anh đặt tay trên ngực, chỉ có nơi này là không.

Trước kia không biết đó là gì, đợi đến khi đã mất, anh mới biết hóa ra tôi sớm đã không thể không thiếu cô được, nhưng, cô vẫn rời khỏi anh, vĩnh viễn rời khỏi anh.... Sau khi chịu khổ nhiều như vậy.... anh đeo mắt kính từ trong túi áo mình ra, che giấu ánh mắt đau cảm xúc này.

Khi xe rời khỏi, lúc này nhà họ Lý trở nên yên tĩnh đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 40: Muốn Bắt Cô

Edit : Mai Như Ảnh

Lý Ngôn Hi đi vào phòng, cô ngồi trên giường, sau đó nhìn bốn phía xung quanh, đưa tay ôm lấy đầu, cô không muốn đứng dậy, nhưng cô tin rằng, Lý Nhiên nói những lời này là thật, có tồn tại, cô đã giết người. Hai tay cô dính đầy máu, giống như trong giấc mơ đó.

“Cô Hai, cô làm sao vậy? Cãi nhau với Đường tiên sinh rồi hả?” Tiểu Phuong đã đi đến, khó hiểu nhìn Lý Ngôn Hi mê mang, nhìn cô lúc này giống như đứa trẻ bất lực, lâu rồi không có nét mặt như vậy, giống như lúc cô vừa mới tỉnh lại, bộ dáng hoàn toàn không biết gì cả.

Bây giờ làm sao vậy?

“Tiểu Phuong.” Lý Ngôn Hi vươn tay nắm chặt quần áo Tiểu Phuong : “ Tiểu Phuong, cô nói đi, tôi đâm chết người, tôi đã giết người, phải không?” Cô ra sức nắm quần áo Tiểu Phuong, ngón tay trắng bạch, có thể thấy được dùng bao nhiêu sức và hồi hộp.

Nói cho cô biết, không phải đi, cô không làm, cô vô tội.

“Cô Hai, cô nghe ai nói đấy?” Tiểu Phuong sùng sốt, sau đó né tránh cô chủ nhìn mình : “Cô Hai, cô đừng nghe người khác nói bậy, sao cô có thể là hung thủ giết người được chứ?”

“Tiểu Phuong, tôi muốn nghe nói thật.” Lý Ngôn Hi lắc đầu, phản ứng Tiểu Phuong đã cho cô biết tất cả, đó là sự thật... “Tiểu Phuong nói cho tôi biết, tôi không muốn giống như chị nói, tôi đâm chết người, bỏ chạy, thậm chí vẫn còn đổ tội cho người khác.” Giọng nói của cô run lên, lúc này đã không kiềm chế được rơi nước mắt. Cho tới giờ cô chưa từng khóc thương tâm như vậy, thậm chí lúc bị Lý Chấn Ân đánh sắp chết, cũng không vì đau rơi nước mắt nào, bây giờ cô đang khóc, đau lòng muốn chết, đau đớn khôn cùng.

Tiểu Phuong vội vàng ngồi xổm xuống, ra sức giảng co với Lý Ngôn Hi : “ Cô Hai, như vậy không phải tốt sao?” Thấy Lý Ngôn Hi khóc lóc, cô cũng muốn khóc.

“Cô Hai, cô không cố tình, chỉ ngoài ý muốn thôi, mà cô đã phải trả giá, mắt trí nhớ còn chưa đủ sao?”

Lý Ngôn Hi chậm rãi buông tay ra, nước mắt càng rơi xuống.

“Hóa ra tất cả là thật, Lý Nhiên nói đúng, tôi là hung thủ giết người, là thật...” Thần thái trong nháy mắt biến mất trong nháy mắt.

“Cô Hai, Cô Hai...” Cô thấy Tiểu Phuong gọi tên mình, nhưng cô không mở mắt, tối tăm từng chút từng chút che lấp, sau đó cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Vì sao lại nói chuyện tàn nhẫn cho cô nghe? Rõ ràng cô đang có hi vọng, nhưng bây giờ chẳng còn gì cả.

“Cô Hai...” Tiểu Phuong sốt ruột, gọi mãi mà không thấy Lý Ngôn Hi tỉnh, vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc này mặt trời đã lặn, vừa trải qua một trận phong ba bão táp.

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng động đậy mắt, trong tầm mắt lờ mờ, không biết bên ngoài trời đã tối chưa?

Thời gian trôi qua rất nhanh, cô vừa rời giường không lâu, trong nháy mắt, trời sắp tối rồi.

“Cô Hai, cô vừa tỉnh dậy?” Khi Tiểu Phuong thấy cô mở mắt nhìn xung quanh, sốt ruột chạy tới, thật tốt quá, cảm ơn trời đất, cuối cùng cô cũng tỉnh.

“Ừ.” Lý Ngôn Hi nhìn kim tiêm trên mu bàn tay, cô, bị bệnh à?

“Tiểu Phuong, tôi mơ kì quái lắm, mơ thấy các người nói tôi là hung thủ giết người, ngay cả Mặc Vũ cũng tin, không thèm để ý tôi nữa, cô nói xem giấc mơ này có phải rất lạ hay không?” Cô cười theo thói quen, nhưng, cặp mắt kia vẫn bị thương vô cùng.

“Cô Hai.” Mắt Tiểu Phuong đỏ lên, tội nghiệp Cô Hai, cô ấy cho rằng chuyện đó là giấc mộng, nhưng đó lại là sự thật.

“Cô Hai, không phải mơ đâu, không phải đâu.” Cô lắc đầu, thật sự không muốn nói chuyện này cho Cô Hai nghe, nhưng, chuyện này ngày càng nhiều người biết. Cô không dám nghĩ sau này sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Thế à?” Lý Ngôn Hi cười chua xót. “Tôi biết tôi không có vận khí tốt như vậy, tôi nghĩ nếu tôi tỉnh lại, cô sẽ nói cho tôi biết, đó chỉ là câu chuyện đùa thôi, nhưng, đó là sự thật...”

Cô ngồi dậy, gỡ kim truyền dịch ra, thậm chí làn da nhạy cảm còn chảy ít máu, mà cô không có cảm giác, nói xong liền xuống giường.

“Cô Hai, cô đi đâu thế?” Tiểu Phuong giữ chặt cô, cô còn đang có bệnh, mà bây giờ bên ngoài còn rất bất tiện.

“Cô Hai, cô đừng lo lắng, cô sẽ không sao đâu, chỉ cần cô không thừa nhận, cũng không có ai ép cô phải thừa nhận.” Tiểu Phuong không ngừng an ủi cô, cô cho rằng Cô Hai đang sợ hãi, nhưng cô sai rồi, bây giờ Lý Ngôn Hi đang đau lòng, không phải sợ hãi...

“Không cần đâu.” Lý Ngôn Hi lắc đầu. “Tôi muốn đi tự thú, bởi hai bàn tay tôi dính máu người khác, tôi muốn sống thoải mái yên tâm hơn, đền mạng cũng được, ngồi tù cũng được, tôi không muốn tranh luận nhiều, có lẽ đây mới chính là tôi.”

Tiểu Phuong vừa nghe, lập tức nóng nảy: “Cô Hai, cô nói vậy cái gì thế, sao cô lại đi tự thú, cô còn trẻ như vậy, nếu thật sự phải ngồi tù, cô có biết cô bị hủy hoại cả đời. Hơn nữa, còn Đường tiên sinh, các người vừa mới bắt đầu, cô nhẫn tâm để người ấy thất vọng sao? Cô nhẫn tâm cắt đứt hạnh phúc vốn có của mình à?”

“Nhưng, thật sự có sao?” Ánh mắt Lý Ngôn Hi hơi hoảng, một trận bị thương nổi lên, Mặc Vũ nghe đến chuyện này, anh còn tin tưởng cô?

“Đừng vậy, Cô Hai, Đường tiên sinh rất thích cô, người ấy nhất định tin cô, chỉ cần cô không đi ra, không cần đi tự thú là tốt rồi.” Tiểu Phuong liên tục nói, chỉ sợ cô sẽ làm việc gì ngu ngốc.

Lý Ngôn Hi ngồi ở trên giường, đột nhiên trong lúc đó, khóc không thành tiếng.

Cô phải làm sao bây giờ, rốt cuộc muốn làm gì, lương tâm và cảm tình không ngừng lôi kéo nhau, sắp xé nát rồi.

“Tiểu Phuong, tôi rất đau khổ, đau khổ lắm.” Lý Ngôn Hi đặt tay trước ngực, giống như là có người moi trái tim cô ra, cho tới giờ cô cũng không biết, hóa ra trên lưng cô gánh vác một sinh mạng, cô không nhớ ra gì cả, mình làm gì cũng không nhớ, nhưng, vì sao, ai có thể nói cho cô biết vì sao?

Cô khóc giống như đứa trẻ bất lực, khóc nức nở, khóc không thành tiếng, mà Tiểu Phuong chỉ có thể ngồi bên cạnh, lòng cô cũng rất khó chịu. Cô Hai đáng thương, cô còn phải chịu bao nhiêu đau khổ nữa đây?

Mà lúc này, ngoài cửa, có rất nhiều cảnh sát đang đứng. Lý Chấn Ân cứng mặt, thờ ơ nhìn những con người đến có ý đồ bất thiện này.

Q.2 - Chương 41: Lý Nhiên Bị Đánh

Edit : Mai Như Ảnh

“Xin lỗi, Lý tiên sinh, chúng tôi nhận được điện báo, tới điều tra chuyện tai nạn xe cộ xảy ra một tháng trước, nghe nói lúc ấy người lái xe không phải Dương Sách, mà là con gái của ông Lý Ngôn Hi phải không?”

“Hừ.” Lý Chấn Ân khề hừ : “Tôi muốn biết ai đã tạo ra tin đồn này, chuyện này đã trôi qua lâu lắm rồi, mà lái xe cũng đã nhận tội, ai đã truyền tin này ra?” Lý Chấn Ân không hổ là nhà doanh nghiệp, cho dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng về mặt của ông giống như bị oan uổng, tức giận, phẫn nộ, ông đứng thẳng lưng : “Con gái tôi giờ đang bị bệnh, nếu các người nói mà không có chứng cứ rõ ràng, tất cả tới tìm luật sư của tôi tới nói chuyện, nếu không, chớ trách tôi không khách khí, tôi sẽ tố cáo tội các người xâm phạm và vu khống.”

Đám cảnh sát anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trên tay bọn họ đúng là không có chứng cứ gì.

“Nhưng do con gái ông, cô Lý Nhiên chính mồm thừa nhận, nếu Lý tiên sinh có ý kiến gì khác thì đi tìm cô Lý Nhiên tới nói chuyện với chúng tôi.”

Lý Chấn Ân trừng mắt, chậm rãi nhìn về phía người đang đứng bên cạnh Hà Uyển Ngọc.

“Không đâu, con gái tôi sẽ không làm vậy, bởi căn bản không xảy ra chuyện này.” Hà Uyển Ngọc vừa thấy sự việc lôi cả Lý Nhiên vào, vội vàng giải thích.

“Vậy liệu có thể mời cô Lý Nhiên ra đây một chút không?” Mà đám cảnh sát vẫn kiên trì, chỉ cần không gặp Lý Nhiên một ngày, bọn họ chờ một ngày, hai ngày không được, bọn họ sẽ chờ hai ngày, thật xin lỗi, đây là ý của cấp trên, cấp trên đối với vụ án này rất quan trọng, không phải do bọn họ không nghiêm túc.

Hà Uyển Ngọc cẩn thận nhìn Lý Chấn Ân, khi phát hiện sự cảnh cáo trong mắt ông, cả người run rẩy, hình như bọn họ chạm đến điểm mấu chốt của Lý Chấn Ân.

“Bà gọi Nhiên Nhiên ra đây.” Lý Chấn Ân ngồi xuống, về mặt vẫn không có động tĩnh, không có chút khấn trương, ông có thành quả ngày hôm nay, tất nhiên có sự tích của ông.

Hà Uyển Ngọc dậm chân một cái, sau đó tới trước cảnh cửa, gõ cửa, Lý Nhiên tự mình khóa cửa nốt trong phòng vài ngày, cái nhà này ngoài thờ dài ra, thật sự không biết nên trách ai đây . “Nhiên Nhiên, ra đây, ba cô có chuyện muốn hỏi cô.” Bởi những người đó đang nhìn, cho nên Hà Uyển Ngọc không dám nói gì thêm.

Rất nhanh, Lý Nhiên từ bên trong đi ra. Bây giờ cũng không có hóa trang, thay đổi thành người khác, căn bản không phải Lý Nhiên xinh đẹp như trước kia, chỉ có thể nói mặt mũi thanh tú, cũng không phải đẹp nhất, thậm chí nếu đứng chung một chỗ với Lý Ngôn Hi, tuyệt đối không xinh đẹp bằng Lý Ngôn Hi.

“Mẹ, ba tìm con có chuyện gì?” Sắc mặt Lý Nhiên trông rất kém, đương nhiên cũng có liên quan đến chuyện kia, tuy vẫn bình tĩnh nhưng lòng cô rất bất ổn.

Lý Nhiên nhìn mấy vị cảnh sát đang đứng đó, lại nhìn thoáng khuôn mặt lạnh Lý Chấn Ân, biết chuyện gì đã xảy ra, cô đưa tay vuốt tóc, sau đó đi tới.

“Ba, ba tìm con.” Cô đứng bên cạnh lý chân ân, thần sắc bình tĩnh, nhìn thấy cảnh sát, ngoài bất ngờ ra, cũng có chút gì đó chột dạ.

“Con đi nói cho họ biết đi.” Lý Chấn Ân chỉ đám cảnh sát trước mặt bọn họ.

Lý Nhiên khó hiểu nhìn cảnh sát : “ Xin hỏi các người tìm tôi có chuyện gì? Từ trước đến nay tôi đều là công nhân tốt, tuân theo luật pháp.” Lý Nhiên nói không nhanh không chậm, đúng là người giữ thể diện, cho dù sự việc thế nào, cô vẫn có thể tự nhiên bình tĩnh, nhưng, chỉ có chính cô biết, cô nắm lòng bàn tay bên trong đã có chút mồ hôi.

“Là như vậy cô Lý.” Cảnh sát cười có lỗi với nàng : “ Có người báo tin, cô nói tháng trước tai nạn xe cộ người lái xe là em gái cô Lý Ngôn Hi. Xin hỏi chuyện này có phải thật không ?”

Lý Nhiên không khỏi nhú mày : “Tôi có nói vậy sao ? Sao tôi không biết nhỉ ? Tôi không biết có phải người giống tên tôi nói không, nhưng tôi cam đoan, tôi chưa từng nói những lời này, một câu cũng không có.” Lý Nhiên giơ tay lên, cô hiểu sức mình, nhưng cô không thừa nhận, nơi này không có người có thể dồn ép cô, mà bây giờ cô không thể để cho Lý Chấn Ân biết những lời này là do cô nói ra, cho nên, cô chỉ có thể không thừa nhận.

“Thế sao ? Cô Lý.” Cảnh sát vẫn hoài nghi nhìn cô.

“Đúng vậy, làm sao, các anh còn muốn bắt tôi về thăm vấn à ?” Lý Nhiên tự nhiên vươn tay : ” Nếu các anh kiên trì, tôi đồng ý hợp tác, nhưng các anh phải biết tôi là nhân vật công chúng, các anh không điều tra được, tôi tin rằng, các anh sẽ gặp phiền toái.”

Mà lúc này Lý Chấn Ân trầm giọng quát : ” Có việc các người liên hệ với luật sư của tôi, mà các người không có quyền mang bất cứ người nào ra khỏi nhà tôi.”

Đám cảnh sát nhìn nhau, sau cùng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với Lý Chấn Ân.

Cửa đóng lại, nơi này chỉ có tiếng thờ ba người.

Bốp một tiếng, Lý Chấn Ân tát một cái, đánh vào mặt Lý Nhiên...

“Ba...” Lý Nhiên bưng mặt, không dám tin trùng hai mắt, từ nhỏ đến lớn, không chỉ nói đánh cô, ngay cả mắng, ông cũng chưa từng mắng cô, tuy không phải con ruột, nhưng tình cảm bọn họ so với ruột thịt còn thân thiết hơn, tại sao lại như vậy ?

Ông đã đánh cô...

“Chấn Ân, ông làm gì thế ?” Hà Uyển Ngọc vội vàng chạy tới, ôm lấy con gái mình.

“Ông muốn đánh Nhiên Nhiên, người phạm sai lầm không phải là nó, nếu Ngôn Hi không xảy ra chuyện đó, thì sao cảnh sát lại tới ?” Hà Uyển Ngọc trừng mắt nhìn Lý Chấn Ân, thấy Lý Nhiên sưng mặt, rất đau lòng...

Lý Chấn Ân dùng lực hít thở : ” Đều tại bà, bà nuông chiều hư hỏng nó.” Lý Chấn Ân dùng sức vỗ mặt bàn : ” Bà có biết tôi phí bao nhiêu lực, tốn bao nhiêu tiền, mới tìm được người thay Ngôn Hi gánh tội không ? Bà có biết cô phiêu nhà chúng ta rớt bao nhiêu không ? Nếu bị người khác biết, bà muốn gia đình mình phá sản à ?”

Lý Chấn Ân nhìn hai mẹ con nhà này, không muốn biết nói gì : ” Hai người lập tức trở về phòng cho tôi, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy hai người nữa, tốt nhất đừng để chuyện này xảy ra lần nữa, nếu không kể cả vợ và con gái, tôi cũng không nương tay.”

Lý Chấn Ân xoay người, căn bản không muốn nhìn thêm hai mẹ con nhà này nữa, còn đứa con gái phiền phức kia, ông không nỡ để con gái ông đi tù, huống chi đó là đứa con gái ruột duy nhất, họ Lý bọn họ vẫn cần nó duy trì.

Hà Uyển Ngọc uất ức nhìn Lý Chấn Ân, vẻ mặt cũng hết sức khó coi, để con nhỏ kia có lợi rồi.

“Mẹ, sao mẹ không cho con nói, con cũng không nhận được.” Lý Nhiên xoa mặt, từ nhỏ đến lớn cô chưa bị người nào cho bạt tai, đây là lần đầu tiên, và con là người ba yêu thương cô nhất.

“Nhiên Nhiên.” Hà Uyển Ngọc nhìn xung quanh, sau đó mới nhỏ giọng nói với Lý Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 42: Anh Không Muốn

Edit : Mai Như Ảnh

“Tính tình ba con lại không biết à? Tuy ông không thích Lý Ngôn Hi, nhưng phải nhớ rằng, Lý Ngôn Hi vẫn là con ruột của ông, ông làm sao có thể để con ruột của mình vào tù, sẽ ảnh hưởng tới việc làm ăn của nhà họ Lý chúng ta.”

“Chuyện này chúng ta tuyệt đối không được nói, nếu không, ba con sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.” Hà Uyển Ngọc run rẩy, làm vợ chồng mười mấy năm, bà hiểu rõ tính Lý Chấn Ân, ông có khả năng làm những chuyện như vậy, cho nên, bọn họ không nên nói ra.”

“Nhưng, mẹ à, con phải làm sao đây, con không muốn con hèn hạ kia ở đây.” Lý Nhiên hiện lên tia ghen tị và oán hận, mặt không hóa trang, trông xấu cực kì, cùng xuất hiện Lý Ngôn Hi thì cô quá bình thường, cho nên, cô không muốn Lý Ngôn Hi tồn tại.

“Chúng ta sẽ có cách.” Hà Uyển Ngọc an ủi con gái bà cũng như an ủi cho mình bọn họ nhất định sẽ loại bỏ con của người đó, nhất định là vậy.

Mà lúc này, Đường Mặc Vũ tựa vào một bên cửa sổ, di động đặt bên tai, bên chân anh là chú chó tiểu Hoàng ngoan ngoãn nằm sấp xuống, chó Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên, thoáng nhìn Đường Mặc Vũ, rồi lui người tiếp tục ngủ.

“Ừ, cậu nói gì tôi đều biết rồi.” Đường Mặc Vũ nhìn phía trước, đôi con ngươi hắc ám nhìn không tới đáy nguồn.

“Mặc Vũ này, gia đình người ta sống chết cũng không chịu thừa nhận, nếu lấy lời khai của cậu, cũng không hợp lý lắm, cậu hiểu rằng với thân phận của cậu không cho phép mạo xưng?” Thiệu Khải nói không ngừng trong điện thoại : “ Xem ra, chúng ta vội vàng một ngày, cũng vô ích.” Anh không nghĩ đến cô ta không chịu thừa nhận, cho nên bọn họ làm cũng vô ích.

“Việc này không cần cậu lo lắng, tôi có cách.” Đường Mặc Vũ neho mắt, tắt điện thoại đi, còn chú chó Tiểu Hoàng đi theo sau anh, một bước cũng không rời.

Trong phòng ăn vắng vẻ, Lý Ngôn Hi cảm chiếc ly thủy tinh, xem ra chút tinh thần cũng không có. Cô ngẩng đầu nhìn đàn ông trước mặt, đột nhiên trong lúc đó, cảm giác bọn họ thật xa lạ, rất xa lạ.

“Mặc Vũ.” Cô gọi Đường Mặc Vũ, nhưng lại không biết nói gì, bây giờ cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào, cũng không biết đối mặt với bản thân ra sao.

Áp lực cực lớn đè nặng người cô, khiến cô sắp nổ tung rồi.

“Cô có chuyện gì muốn nói với tôi?” Đường Mặc Vũ buông cà phê xuống, thản nhiên nhìn cô, không có quan tâm, không có an ủi, khiến lòng cô đau đớn khôn cùng.

“Không, không có.” Lý Ngôn Hi lắc đầu, cô cố gắng uống ngụm nước trái cây, thậm chí còn bị sặc, ho sặc sụa.

“Vậy cô không có gì muốn nói với tôi à?” Đường Mặc Vũ chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô, không có giúp đỡ cũng không có di chuyển.

Cả người Lý Ngôn Hi rùng mình, một lúc sau, lại lắc đầu, trước đó cô đã bị Lý Chấn Ân cảnh cáo một trận, nếu cô nói chuyện kia ra, thì ông và cô sẽ đoạt tuyệt quan hệ, mà cô không thể nói, thật sự không thể nói được...

“Được, tôi muốn hỏi một vấn đề, tôi hi vọng cô có thể trả lời, tôi muốn biết đáp án chính xác.” Đường Mặc Vũ đặt cái chén trong tay xuống, dựa lưng vào ghế tựa.

“Tôi muốn biết, Lý Nhiên nói đúng không? Lần đó xảy ra tai nạn có liên quan đến cô không?” Anh hỏi thẳng, không có tí ti dụ dằng.

Lý Ngôn Hi nhấp máy môi, nhưng không có mở miệng.

“Em...” Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ động, nhưng người kia không chút biểu tình, nhìn chằm chằm vào hai mắt cô.

“Lý Ngôn Hi, trên đời này, người đang làm, trời đang nhìn, cho nên trước khi cô nói, muốn cân nhắc cho tốt, cô có thể gạt tôi, có thể gạt người khác, có thể gạt mọi người, nhưng cô không thể gạt bản thân mình.” Anh gần từng tiếng, mà cả người Lý Ngôn Hi càng thêm run rẩy.

Cô vội vã cầm cái chén trong tay uống một ngụm, vào thời điểm này, nước trái cây cũng trở nên đắng ngắt rồi.

“Mặc Vũ, nếu em nói, anh còn có thể ở cạnh anh không?” Cô hỏi thử, chỉ muốn biết đáp án của anh.

“Cô nói...?” Anh cho cô câu trả lời lấp lửng, Lý Ngôn Hi thất vọng, bởi cô vẫn không có đáp án mình muốn.

“Chuyện này...” Cô nhắm mắt lại, thật sự muốn nói không có, nhưng lại bị anh đoán trúng rồi.

Cô có thể nói dối anh, nói dối mọi người, nhưng cô không cách nào nói dối chính mình, mỗi ngày vào buổi tối cô thường gặp ác mộng, âm thanh, máu khiến cô không ngủ ngon được ngày nào, nhưng ai tới nói cho cô biết, cô phải làm sao bây giờ, cuối cùng vẫn phải làm sao?

“Cho tôi biết, có phải cô làm không? Tôi chỉ biết rằng có phải hay không? Tôi thân làm bạn trai có quyền biết việc này, mà tôi không muốn nghe bất cứ một câu lừa gạt gì cả.” Đường Mặc Vũ hơi híp hai mắt, trên mặt có quá nhiều lãnh tính.

“Đúng hay là không... Lý Ngôn Hi, trả lời tôi.”

Lý Ngôn Hi trong mắt che giấu phức tạp, môi đỏ mọng nhẹ nhàng mím, cô ngẩng đầu lên.

“Đúng vậy, là em làm.” Cô thừa nhận, cô hoàn toàn thừa nhận, tuy cô mất trí nhớ, nhưng người khác nhớ, Lý Chấn Ân nhớ, Lý Nhiên nhớ, thậm chí cả Tiểu Phụng cũng nhớ, bọn họ nói là cô, cho nên, chuyện kia nhất định do cô gây ra...

“Được, được.” Đường Mặc Vũ cười như cũ, chỉ là không có cảm tình : “ Cô đã trả lời tôi một vấn đề, còn bây giờ tôi trả lời cô một vấn đề khác.”

“Cô hỏi tôi nếu tôi biết cô là hung thủ giết người, tôi sẽ ở cạnh cô không? Câu trả lời của tôi là...”

“Không.”

Lý Ngôn Hi đột nhiên ngửa mặt lên, không dám nhìn anh, anh vừa mới nói cái gì, anh nói không muốn...

“Mặc Vũ, không phải anh thích em sao? Em thật sự không biết chuyện đó thế nào, đừng tàn nhẫn với em như vậy?”

Cô cố gắng kéo ống tay áo anh, trong lúc này, trái tim rất đau đớn.

“Tôi thích cô ?” Đường Mặc Vũ nở nụ cười nhưng là điệu cười có chút thương tang : ” Cô sai rồi, Lý Ngôn Hi.” Đường Mặc Vũ tội nghiệp cô : ” Tất cả tôi làm, cũng đều vì kết quả này.” Anh rút tay vào túi áo, sau đó lấy ra chiếc bút gì đó.

“Đây là máy ghi âm, cô có muốn xem không ?”

Anh ấn một cái, bên trong có tiếng nói Lý Ngôn Hi.

“Anh không thể ở cạnh nó, bởi tháng trước có tai nạn, người đâm là nó, người chạy trốn cũng là nó...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 43: Cô Muốn Đi Tự Thú

“Tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, cô có liên quan đến vụ tai nạn đó không ?”

Mà hồi lâu, từng câu từng chữ đều là giọng cô... Đường Mặc Vũ tắt máy ghi âm, lạnh lùng nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch của Lý Ngôn Hi.

“Tại sao ?” Tay Lý Ngôn Hi run rẩy... loảng xoảng một tiếng, cô làm rơi cái chén xuống đất, vội vàng cúi người nhặt lên, nhưng phát hiện cái chén đã vỡ, giống như trái tim cô, đều bị tan vỡ.

Hóa ra là lừa dối cô sao ?

Cô nhặt những mảnh nhỏ trên mặt đất, nhưng tay cô lại run rẩy, trên ngón tay xuất hiện tơ máu. Cuối cùng, một giọt nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, cô khóc không lên tiếng, nhưng cứ khóc như vậy, tạo áp lực khiến cô đau tận xương tủy...

“Em có thể biết tại sao không ?” Cô muốn cười rộ lên, nhưng lúc này lại rơi nước mắt, vừa khóc vừa cười cực kì khó coi...

Cô không muốn hận, cô muốn biết lý do, có thể chứ ?

Đường Mặc Vũ đứng lên, đem hai tay chống lên bàn : “Cô đáng tội chết, cô biết không, người cô đâm chết, là người mà cả đời này tôi yêu nhất, tôi vẫn muốn cho cô ấy hạnh phúc, lúc trước cô đã chịu quá nhiều đau khổ rồi, tôi nghĩ chỉ cần tôi có thể trở về, thì tôi sẽ cho cô ấy tất cả, không để cô ấy chịu khổ, không để cô ấy bị bắt nạt.”

“Nhưng, bởi vì cô mà cô ấy mất đi tính mạng, cho nên tôi thề, nhất định tìm thủ phạm. Người đó chính là cô...”

“Lý Ngôn Hi.”

” Nhưng mà ông trời đối với cô thật tốt quá.” Anh chăm chọc cười : ” Vậy mà cô mất trí nhớ, thậm chí cô còn quên bản thân từng giết một mạng, bây giờ cô ấy ở dưới đất lạnh lẽo, mà cô còn sống, cô nói xem có công bằng hay không ?”

“Tôi cho rằng không công bằng, cho nên tôi muốn dùng hai bàn tay này để cho nó công bằng.”

“Tôi đã giải thích rồi, Lý Ngôn Hi, cô đã hài lòng chưa ?”

Đường Mặc Vũ xoay người muốn nói, anh quay đầu nhìn về phía cô rồi nói : “Cô có quyền hận tôi, tôi có cô cái quyền đấy.” Anh rút tay trong túi quần, chỉ thần nhiên nhìn cô gái như đang mất hồn kia.

Chỉ là không biết vì sao trái tim anh bỗng đau nhói một cái.

Lạc tuyết...

Anh lắc đầu, bỏ lại phía sau những câu không có tình cảm, máy ghi âm nắm chặt trong tay.

Ngày nào đó gặp lại, bọn họ thành người xa lạ, anh hận cô, cô cũng sẽ hận anh...

Lúc này, từng giọt được tích tụ ở trên mu bàn tay Lý Ngôn Hi, cô nâng tay lên, máu trên ngón tay không ngừng chảy ra ngoài, giống như ở trong giấc mơ, mà máu cũng giống thể giới màu đỏ.

Cô đứng lên, đi ra ngoài, đến là hai người, nhưng khi trở về, cũng chỉ có một mình cô.

Có lẽ về sau chỉ có một mình cô...

Anh nói cô có thể hận anh, nhưng vì sao lại hận, vốn anh không sai, anh chỉ vì muốn báo thù có người yêu, cô còn hận cái gì nữa...

Cô nở nụ cười, nụ cười chua xót vô cùng.

Khi cô trở về nhà, Lý Nhiên nhìn cô hừ một tiếng, Hà Uyển Ngọc lại nói một câu hung thủ giết người, trong lòng cô lại đang cắn xé mãnh liệt, đóng cửa lại, cô nhốt mình trong phòng, bất luận người nào cũng không được đi tới, bao gồm ở Tiểu Phuong ở bên trong.

“Cô Hai, là em, là em, em là Tiểu Phuong, cô mau mở cửa đi.” Tiểu Phuong không ngừng gõ cửa, cô đã nhốt mình trong phòng mấy giờ, chắc là không muốn đi ra, nghĩ tới nơi này, trên trán cô toát mồ hôi lạnh, vịn lần đứng như thế này mà.

“Cô Hai, cô mở cửa đi, nếu cô không mở cửa, Tiểu Phuong sẽ lao vào đấy.” Nhưng bên trong vẫn không có chút tiếng động nào, Tiểu Phuong vén tay áo, quả nhiên muốn xô cửa rồi.

Cô dùng sức chuẩn bị đập cửa, khi cửa được mở ra, cô bị té nhào xuống đất, nhìn Lý Ngôn Hi trước mặt, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm, cô hai của tôi ơi, cô làm em sợ muốn chết, Tiểu Phuong xoa lồng ngực, sớm hay muộn cũng có một ngày, cô sẽ bị cô hai dọa chết thì thôi.

Lý Ngôn Hi nâng Tiểu Phuong đứng dậy, hai tay phẩy sạch sẽ trên người cô : “Tiểu Phuong, sau này đừng hấp tấp như thế, để dành một số tiền, trở về nhà lấy chồng đi, so với người khác làm người hầu còn hạnh phúc hơn.”

Bên môi Lý Ngôn Hi giương khóe miệng, ngay cả ánh mắt cũng hơi phả sương mù, một loại sương mù hơi nước.

“Vâng thưa cô hai.” Tiểu Phuong sực sực mũi, cho tới giờ kẻ có tiền cho tới giờ sẽ không quan tâm người hầu bọn họ, có khi ngấm lại, nếu bọn họ có thể lấy chồng, người nào lại muốn lấy người hầu về làm vợ. Tiểu Phuong gật đầu liên tục, cô nhất định sẽ để dành nhiều tiền hơn, như vậy có thể tự mình đi lấy chồng rồi.

“Cái này cho cô.” Lý Ngôn Hi đặt một thứ trong tay cô.

Tiểu Phuong cúi đầu, thiếu chút nữa lại hù chết cô, ông trời ơi, tiền bạc, có quá nhiều tiền bạc, nhiều đến mức mắt cô đã choáng váng rồi.

“Tiểu Phuong, tôi chỉ có những thứ này, ở đây cô tốt với tôi nhất, cho nên, cô giữ lại, có thể cho em cô học trường tốt, có cái nhà để che nắng che mưa.” Lý Ngôn Hi đem tất cả tiền bạc của mình đưa cho Tiểu Phuong.

“cô hai, cô đem cho em những thứ này, vậy về sau cô dùng cái gì ?” Tiểu Phuong khó hiểu nhìn Lý Ngôn Hi, hôm nay cô chủ trông lạ lạ, giống như chuẩn bị tốt việc hậu sự vậy.

Hừ, cô muốn tự vả mồm mình, cô nghĩ nói bấy bả gì đó, cô Hai nhà cô bây giờ đang ở bước đầu hạnh phúc, nhưng đồ trên tay cô, ngoài tiền ra còn có vài thẻ tín dụng, những thứ này thật không nói lên lời mà.

“Tôi không dùng đến.” Lý Ngôn Hi vén sợi tóc trên trán Tiểu Phuong, sau đó đi ra ngoài, Tiểu Phuong nhìn cô không chớp mắt, hôm nay cô lạ lắm, cô Hai à.

Bóp bóp.... Trong phòng khách truyền đến tiếng vỗ tay thật lớn, Tiểu Phuong bị dọa rụt cổ lại, lo lắng nhìn người bị tát vào mặt kia.

“Mày nói lại cho tao, Ngôn Hi.” Lý Chấn Ân thở phì phò, nếu cô dám nói nữa, chắc hôm nay ông đánh chết cô.

“Ba, con xin lỗi.” Lý Ngôn Hi xoa mặt bị đau, trên mặt in hằn năm ngón tay, đây là cái tát của Lý Chấn Ân, dùng lực như vậy, có thể thấy căn bản ông đã dùng hết lực.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 44: Về Sau Cô Không Có Nhà Để Về

Edit : Mai Như Ảnh

“Ba, con muốn đi tự thú, con suy nghĩ kĩ rồi.” Cô cúi người thấp xuống, ngày nào cũng bị ác mộng quẩn luyến người, khiến cho người chết không thể nào

yên ổn, để cho người còn sống tiếp tục cảm hận, chỉ bằng để cô đền bù lại lỗi cô phạm phải, bất luận cái gì, bọn cô đều biết, đều biết cả rồi.

“Mày dám.” Lý Chấn Ân gầm lên, Lý Nhiên và Hà Uyển Ngọc ở bên cạnh nhìn bọn họ cười nhạo, ở trong mắt bọn họ, Lý Ngôn Hi bỏ đi, đó là ý muốn trong lòng họ, hai người họ sao có thể mất hứng chứ? Tuy không vui mừng ra mặt nhưng càng không thể nói là khuyên.

“Cô Hai, đừng nói.” Tiểu Phương túm áo, cô còn trẻ như vậy, nếu đi tự thú, cả đời này của cô coi như tiêu đời rồi.

“Con quyết định rồi.” Lý Ngôn Hi khom lưng tạ lỗi với Lý Chấn Ân, cô suy nghĩ thật lâu, chuyện đã quyết định như thế rồi.

“Con xin lỗi...”

“Đủ rồi, tao không muốn nghe lời xin lỗi của mày, cũng không phải ba mày, nếu hôm nay mày rời khỏi cánh cửa kia, về sau mày không phải con gái tao, tao với mày sẽ đoạn tuyệt quan hệ.” lý chấn ân mở miệng, ngực phập phồng, đừng nói ông đang đùa chỉ dọa cô, ông tuyệt đối sẽ làm vậy, vì sự nghiệp họ Lý, cũng vì mặt mũi ông, bất chấp tất cả.

Lý Ngôn Hi dừng bước, rồi lại đi về phía trước.

Cô Hai, Tiểu Phương vội vàng chạy tới, ôm chặt Lý Ngôn Hi : “Cô Hai, cô đừng đi, Tiểu Phương không nỡ xa cô, Tiểu Phương xin cô đấy, đừng đi có được không?” Tiểu Phương khóc không ngừng, tất cả nước mắt nước mũi bôi khắp người cô.

Lý Ngôn Hi cúi đầu, giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt rơi xuống, trên đời này có mấy người vì cô mà khóc thật lòng cơ chứ !

“Tiểu Phương, tôi muốn đi, mặc kệ tôi có nhớ chuyện trước kia hay không, quan trọng chuyện do mình gây ra, không phải sao?”

“Mạng của tôi là mạng, mạng của cô ấy cũng là mạng, mạng người cả đời cũng chỉ có một lần, không có gì nặng nhẹ, cũng không có địa vị thế nào, tôi không có lý do gì sau khi cướp sinh mạng của người khác, còn có thể yên tâm sống thoải mái.”

“Nếu là cô, cô....còn thoải mái sao?”

Tiểu Phương ngẩng đầu, cô chỉ nắm lấy quần áo Lý Ngôn Hi, không thể trả lời, cô lắc đầu, cô sợ, cô không thể, nhưng không thể phủ nhận rằng Lý Ngôn Hi nói rất đúng, khiến cho cô không có lý do gì phản bác lại.

“Tin tôi đi, Tiểu Phương, tôi ở đó rất tốt, ít ra, mỗi đêm trời tối không gặp ác mộng nữa.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng nắm quần áo Tiểu Phương, rồi đi ra ngoài, khi cô đi tới cửa, chỉ đứng ở đó, không có quay lại, cũng không nói gì.

“Báo cho phóng viên biết, ta muốn tổ chức cuộc họp báo, ta và Lý Ngôn Hi đoạn tuyệt quan hệ.” Giọng nói Lý Chấn Ân lạnh lùng vang lên phía sau, mà thậm chí cô không quay người lại, cũng cảm nhận được hai mắt kia đang phẫn nộ, gần như muốn xé cô thành mảnh nhỏ.

“Ba, con xin lỗi, tha lỗi cho con, có lẽ ba không có con gái như con, ba vẫn hạnh phúc, ba không phát hiện ra, con ở trong nhà này chỉ là người thừa, con chỉ có thể đi nơi con nên đến mà thôi.”

Đứng ở cửa cảnh sát, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, xanh không một gợn mây, mà cô biết, đây là lần cuối cùng, cô được tự do hít thở và nhìn bầu trời.

Cô nhìn phía sau, người đến người đi trên đường, người đi đường không ngừng đi qua, mà phía sau cô vẫn trống không, cô chuyển hướng nhìn, khẽ chớp mắt.

Cô đi vào, người nghênh đón cô có lẽ không biết vận mệnh cô thế nào.

Đường Mặc Vũ buống chó Tiểu Hoàng trong lòng mình ra, Tiểu Hoàng liếm ngón tay anh, sau đó nằm im dưới chân anh.

Anh lấy di động, điện thoại bên kia gọi đến.

“Tôi đây, Đường Mặc Vũ.” Anh xoa đầu tiểu hoàng, mà chú chó tiểu hoàng thoải mái nhắm mắt lại, tựa như cực kì hưởng thụ.

“Mặc Vũ, tôi cho cậu tin tức tốt đây.” Giọng điệu hưng phấn ở bên kia truyền đến.

“Chuyện gì?” Đường Mặc Vũ lạnh lùng hỏi, cậu ấy phản khởi thì liên quan gì đến anh.

“Mặc Vũ, cậu không tưởng tượng nổi chuyện gì đã xảy ra đâu?” Thiệu Khải cười như điên đại ở đầu dây bên kia, không biết cười nhiều mặt có bị co rút không?

“Chuyện gì?” Đường Mặc Vũ vẫn bộ dạng không nồng không nhạt, anh gõ mặt đất, tiểu hoàng mở mắt, rất nghe lời chạy đến bên cạnh chơi quả cầu.

“mặc vũ, cậu không có chút hài hước à?” thiệu khải tròn mắt, thật sự một chút té bào lãng mạn cũng không có.

“Có lỗi quá, tôi không có, nếu như có chuyện muốn nói thì nói cho tôi biết, nếu không có, tôi tắt điện thoại đây.” Cả người Đường Mặc Vũ nghiêng tựa vào sofa, chỉ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, hình như bên ngoài có tuyết rơi, năm nay tuyết rơi sớm quá !

Lạc tuyết.... tôi nhìn thấy... Lạc.... Tuyết rồi.

“Khoan đã... Mặc Vũ, đừng tắt điện thoại, nếu không cậu sẽ bỏ qua tin tức khiến cậu vui về đây !” Thiệu Khải vội vàng nói, nếu tiếp tục như vậy, anh phải gọi lại lần nữa, không nói đến tiền điện thoại lãng phí, tên kia không biết có nhận điện nữa hay không ?

“Chuyện gì, nói đi.” Đường Mặc Vũ nhắm hờ mắt, nghe âm thanh tuyết rơi, khoe môi giương lên, có lẽ chỉ lúc này, anh mới có thể tìm được cảm giác đó.

“Cậu đoán đi ?” Thiệu Khải ở bên kia ra hiệu, về mặt cực kì phong phú, nhưng Đường Mặc Vũ ở bên này ngay cả ánh mắt cũng không mở ra.

“Cậu biết là tôi không thích chơi trò này, Thiệu Khải.” Đường Mặc Vũ thản nhiên truyền giọng đến, khiến Thiệu Khải đã kích thêm lần nữa.

“Được rồi.” Thiệu Khải chỉ có thể nhận mệnh, nói đùa với người khác, chỉ khiến anh cười hệt, người kia bình thường sẽ cười gằn cho mà xem.

“Nói đi, nếu không có chuyện gì, tôi tắt máy đây.” Đường Mặc Vũ nhìn di động trong tay, nói xong thật muốn gác điện thoại, nói lời thôi dài dòng như vậy, đúng là lãng phí thời gian, mà bây giờ tuyết đang rơi, anh chỉ muốn nhìn lạc tuyết thôi.

“Đợi đã....Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, Lý Ngôn Hi bị giam hai năm, mục đích của cậu đạt được rồi, chúc mừng cậu.” Thiệu Khải nói tin tức của mình ra : ” Nếu cậu muốn thoải mái, chúng ta tăng thêm tù giam cho cô ấy. Chỉ cần một câu nói của cậu thôi.”

“Không cần nữa.” Đường Mặc Vũ mở hai mắt, chỉ nhìn bông tuyết trắng ngoài cửa, đưa tay nhét trong túi áo mình, lấy bản gốc máy ghi âm ra, anh chưa hành động mà đã kết thúc rồi, nhanh thật.

“Đúng rồi...” Thiệu Khải nói : ” Cậu có lẽ không thể tưởng tượng được, là Lý Ngôn Hi tự mình đi đầu thú, lúc ấy cũng thừa nhận là cô ấy mua chuộc lái xe, không còn quan hệ nhà họ Lý nữa, cậu xem báo ngày hôm nay đi, Lý Chấn Ân đã đoạn tuyệt quan hệ rồi, bây giờ cô ấy rất thê thảm, cho dù là ra khỏi tù cũng không có nhà để về nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Dương Nhạc

“Ít ra, so với người mất đi tính mạng còn tốt hơn nhiều.” Đường Mặc Vũ tựa đầu trên thành ghế, trong giây phút này, không rõ là cảm giác gì, chỉ cảm thấy lòng tham của mình trống rỗng, rất trống rỗng.

“Thật sự tôi không nghĩ ra cậu quản những chuyện không liên quan gì tới mình làm cái gì?” Thiệu Khải ở đầu dây bên kia trợn mắt lên, đứng rồi : “Ngày mai sinh nhật mẹ, cậu nhất định phải tới, nhớ chuẩn bị quà sinh nhật cho bà nhé.”

“Được, tôi sẽ đi.” Đường Mặc Vũ đồng ý. Anh tắt điện thoại đi, mà điện thoại từ ngón tay trơn tuột xuống đất, Tiểu Hoàng dùng miệng gặm nhấm mobile phone, cứ bò bên chân anh.

Đường Mặc Vũ thuận tay ôm lấy con chó Tiểu Hoàng.

“lạc tuyết, cô đã nhìn chưa, người làm cô bị thương, tôi không bỏ qua, còn ba gã kia, tôi sẽ tìm ba kẻ đó, sau đó tôi để họ chịu đựng còn đau đớn hơn gấp bội lần.”

“À, cô yên tâm, tôi đã giúp cô chăm sóc Tiểu Hoàng thật tốt, bây giờ nó béo lên rất nhiều, khi đó cô thà bị đói, cũng đem thức ăn của mình chia cho nó một ít, cho nên tôi đã thay cô tiếp tục để cho nó sống tốt.”

“Tiểu Vũ của cô nữa, cậu ấy có công việc rất tốt, cũng mãi nhớ cô, cho đến khi....cậu ấy chết...”

Chó Tiểu Hoàng nhìn ra bên ngoài, sau đó rúc cơ thể trong lòng Đường Mặc Vũ.

Hôm nay là trận tuyết mùa đông đầu tiên của năm, cũng không lớn, chỉ rơi cả đêm rồi tạnh, buổi sáng tinh dậy, phần lớn tuyết đã hòa tan, chỉ còn một ít ở góc khuất như muốn nói cho người khác biết tuyết năm nay đã bắt đầu rơi.

Đường Mặc Vũ đứng cách đám cho xa nhất, bình thần uống ly rượu đỏ, hôm nay là party sinh nhật mẹ Thiệu Khải, anh đã qua chúc mừng, mẹ anh cũng đến đây, đang nói chuyện cùng bà Thiệu, trước kia bọn họ là bạn thân đại học, bà Thiệu nhận anh làm con nuôi, bây giờ tình cảm bọn họ không thể nói bằng lời được.

Cả người anh tựa vào tường, có người đi trước mặt anh, khi anh ngẩng đầu lên nhìn, trong lúc mơ màng, anh để ly rượu trên tay xuống, sau đó đuổi theo bóng người kia đi ra ngoài, nhưng, khi cô ta ra ngoài, sớm đã không thấy bóng dáng rồi.

“Lạc Tuyết, là cô sao?” Anh nhìn xung quanh, nơi này chỉ có bóng dáng hơi thở của anh. Bên tai truyền đến tiếng nhạc, anh lấy điện thoại trong tay ra, để vào tai nghe.

“Tôi đây.” Vừa nghe, ấn đường của anh vừa nhú mày.

“Được, ngày mai tôi đến, cảm ơn anh đã truyền lời.” Anh buông máy xuống, để trong túi, rồi đi vào hậu trường, mà anh cũng không biết, sau khi anh đi không lâu, có một thiếu nữ đi theo vừa xuất hiện, khi thiếu nữ đó ngẩng đầu, mặt cô trắng nõn, mắt hai mí, tuy đôi mắt không to nhưng rất dễ nhìn, trong mơ hồ, có vài nét giống lạc tuyết, thiếu nữ nhìn vào trong, sau đó xoay người, nhìn về nơi khác, mà dưới chân cô đi một đôi cao gót màu bạc.

Cục cảnh sát dẫn Lý Ngôn Hi vào thăm người nhà, Lý Ngôn Hi cả người mặc quần áo màu xám ngồi ở một bên, nhìn người đàn ông đối diện mình.

“Cảm ơn anh đã đến.” Cô để tay ở trên đùi, trên tay vẫn đeo còng, cô cười uể oải, mấy ngày nay cô không có lấy một ngày bình yên.

“Vì sao lại muốn tôi tới, tôi đã nói rồi, cô có lý do hận tôi.” Đường Mặc Vũ nhìn đồng hồ trên cổ tay thản nhiên nói : “Thời gian của tôi không có nhiều, nói nhanh một chút đi.”

Tâm Lý Ngôn Hi chợt co lại, cô cười buồn, cho dù là như vậy, cô vẫn quý trọng những ngày bên cạnh anh, thật sự, bởi cô thật lòng yêu anh. Còn anh, từ trước tới giờ chỉ lừa gạt cô....hận cô.

“Anh yên tâm đi, em không làm mất thời gian của anh đâu, em chỉ muốn gặp anh một lần, sau này sẽ không gặp nữa.” Cô tự giễu, che giấu sự chua xót dưới đáy mắt, hai năm của con người là khoảng thời gian dài. Hai năm sau, anh có thể đã kết hôn, cũng sẽ có con.

Mà khi cô rời khỏi đó, chỉ còn hai bàn tay trắng.

“Bây giờ gặp rồi, tôi có thể đi được chưa ?” Đường Mặc Vũ đứng lên, anh thật không muốn đứng ở đây. Khi nhìn thấy cô, anh có cảm giác rất phiền, nhất là bây cái mặt không oán không hối kia, nhiều khi rất giống lạc tuyết của anh, khiến cho trái tim anh có một loại đau đớn lạ thường.

“Vâng.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng gật đầu, anh đi rồi, cô cũng có thể đi, cô muốn đi đến một nơi rất xa, nghe nói nơi đó rất lạnh, cực kì đau khổ, nhưng bây giờ không sao, vì anh còn có thể tới gặp cô, vậy là đủ rồi.

“Tôi có thể hỏi cô một chuyện không ?” Cô đột nhiên quay lại, mở miệng hỏi Đường Mặc Vũ

“Nói đi.” Đường Mặc Vũ dừng chân, dù gì đây cũng là lần cuối.

“Trước kia, chúng ta chưa từng gặp nhau sao ?” Lý Ngôn Hi nhìn bóng lưng Đường Mặc Vũ, muốn khắc toàn bộ hình dáng anh đều ghi tạc trong lòng.

“Không.”

Chỉ có một câu ‘không’, là anh nói một câu cuối cùng với cô, mà cô biết, hai năm sau, giữa bọn họ đã đường ai nấy đi, cô xoay người, nếm thử hương vị nước mắt mình.

Mặn. ...

“Số 35, mỗi người cấp một số.” Lý Ngôn Hi nhìn quần áo đang mặc, mặt trên viết đúng số 35.

Cô đi đến, nơi này có rất nhiều người mặc quần áo tù giống cô, chờ đợi bị giam trong tù. Bọn họ phạm nhiều tội khác nhau nhưng đều chờ đợi và có cuộc sống nhà tù giống nhau.

Cô ngồi xuống, nhìn nữ cảnh sát cầm cái kéo đi tới.

” Số 35, tôi muốn cô cắt tóc ngắn, đây là quy định ở đây.”

Lý Ngôn Hi khẽ gật đầu, nhìn từng sợi từng sợi tóc mình bị cắt xuống, cô có thể nhìn thấy khóe mắt từng giọt lại từng giọt nước mắt rơi, cô bình tĩnh, không có chút đấu tranh bình tĩnh, tiếp đó cô cùng mọi người bị nhốt vào trong nhà giam không thấy ánh mặt trời.

Cô nhìn giữa nhà giam, còn có vài người nữa, bên trong có mấy tấm giường gỗ, một người ngồi trên giường, phía trên có hương vị khó ngửi, người ở bên trong nhìn không rõ, hình như đều rất trẻ. Cô dựa đầu vào tường, người khác đều khổ sở, đều áp lực, chỉ có cô....đang cười...

“Ê, người mới tới.” Một người phụ nữ tóc ngắn trẻ tuổi ngồi trước mặt cô, nhìn cũng trạc tuổi cô.

Cô gật đầu, tay sờ tóc, cô quên cô cũng được xem như người tóc ngắn rồi.

“Cô ở đây mấy năm?” Cô ấy nở nụ cười, cười cực kì đơn giản, xem ra, cũng không phải người xấu.

Cô vươn hai ngón tay lên : “Hai năm.”

“Không hề gì, rất nhanh thôi, tôi còn tận 4 năm.” Phụ nữ ngồi cạnh cô, cũng dựa vào tường.

“Tôi tên Dương Nhạc.” Cô gái đó vươn tay chìa trước mặt Lý Ngôn Hi.

“Tôi là Lý Ngôn Hi.” Ngôn Hi nắm chặt tay Dương Nhạc, từ khi Lý Ngôn Hi ngồi tù, tìm được người bạn đầu tiên rồi.

“À...” Dương Nhạc nở nụ cười, tóc ngắn ngắn, đôi mắt dài nhỏ, người này nhìn kỹ rất xinh đẹp. Cho dù có ở đây, 4 năm không thấy mặt trời, cô vẫn cười cực kỳ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Ngôn Hi, Cô Khóc Đấy À?

Edit : Mai như ảnh

“Tại sao cô bị vào đây?” Dương Nhạc đặt tay mình ở bức tường, bên trong rất lạnh, cảm giác chạm vào làm sao có thể tốt chứ?

“Cô thì sao?” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng chớp mắt, cuối cùng nhìn về phía người phụ nữ đang nói chuyện với cô, cũng là nữ tù như cô.

“Đánh con trai của một vị cấp cao.” Dương Nhạc giương khóe môi : “Nhưng, tôi không hối hận, nếu tôi còn gặp lại, tôi vẫn đánh, cho dù gặp thêm lần nữa, tôi vẫn đánh anh ta như thường.” Dương Nhạc không nói nhiều, cô chỉ nắm chặt tay, trong mắt hiện tia chán ghét.

“Dù sao anh ta bị tôi đánh mấy tháng không thể xuống giường, tôi cảm thấy tôi đáng giá lắm.” Dương Nhạc vui vẻ đến bất ngờ, cũng chỉ vài năm ngồi tù, cũng đâu nghiêm trọng lắm.

“Cô không sợ bọn họ sẽ rất đau lòng hay sao?” Lý Ngôn Hi cúi đầu hỏi.

“Bọn họ là ai?” Dương Nhạc khó hiểu.

“Người nhà của cô, bạn bè, vợ của người ta.”

“À...” Dương Nhạc cười lần hai, nhưng lần này cười khổ sở chua chát : “Tôi từ nhỏ là đứa trẻ ăn quả dại mà sống, hồi còn bé không ai cần tôi, quả dại trên núi bị tôi ăn hết, cứ thế mà lớn lên.” Dương Nhạc vỗ tay, nói hơi khoa trương, nhưng cô cũng chỉ có một mình, một cái mạng, dù ngồi tù, cũng không ai quan tâm cô, nơi này có ăn có uống, và lại bốn năm trôi qua rất nhanh.

“Được rồi, tôi cũng nói hết rồi, còn cô?” Dương Nhạc ghé sát vào Lý Ngôn Hi, rất muốn biết, một cô gái xinh đẹp như vậy, vì sao lại bị ở đây, nhìn làn da cô ấy trắng nõn nà, liếc mắt nhìn cũng biết là đại tiểu thư chỉ ở nhà, sao lại vào đây được nhỉ?

Lý Ngôn Hi nhìn mặt cửa song sắt, phía ngoài cũng là phòng giam, cũng tồn tại giống chỗ cô, đồng phục giống cô, nơi này là phòng giam cho nữ.

“Tôi đâm chết người.” Lông mi cô khẽ chớp, hình như còn có chút nước ở bên trong.

“Chuyện đó không thể kết án 2 năm chứ?” Dương Nhạc khó hiểu.

“Tôi chạy trốn, tìm người khác thay tội.” Lý Ngôn Hi tiếp tục nói, vẫn cho là khó có thể nói ra, nhưng bây giờ có nó ra cũng không có cảm giác, bởi vì cô đã tự nhận tội rồi.

“Cho nên cô bị bắt vào đây đây.” Dương Nhạc gật đầu, ừ, có lẽ vì nguyên nhân này

“Không phải, tôi đi đầu thú.” Lý Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn cô : “Tôi muốn công bằng cho người đó một chút, có lẽ hôm nay tôi chịu đựng không đủ cô ấy phải chịu, nhưng tôi vẫn muốn làm cái gì đó, hơn nữa nơi này của tôi...” Cô chỉ vào ngực : “Đã trống không rồi.” Cô chưa xót cười, bây giờ thì không sao rồi, cô có thể hô hấp thoải mái được.

Dương Nhạc thờ dãi một hơi : “Tốt, tôi không có nhìn nhầm cô.” Dương Nhạc vừa mới nghe cô ấy đâm người ta rồi chạy thoát, nói thật tạo ấn tượng khó phán đoán với người này, nhưng khi nghe cô ấy đi đầu thú, xem như đã lý giải.

“Coi như cô cũng có chút lương tâm.” Cô vỗ bả vai Lý Ngôn Hi, xem như đang an ủi cô.

“Còn người nhà của cô?” Dương Nhạc ngồi thẳng người, lại hỏi.

“Tôi...” Lý Ngôn Hi lắc đầu : “Tôi không có người thân, bọn họ không cần tôi nữa rồi.”

“Ra là vậy.” Dương Nhạc cũng không muốn hỏi tiếp : “Không sao đâu, bà chị này sẽ quan tâm cô em.” Dương Nhạc vỗ nhẹ vào ngực mình, đồng cảm với người này.

“Chị?” Lý Ngôn Hi khó hiểu nhìn cô, họ vừa mới quen nhau mà.

“Tình cảm không phải quen biết lâu dài mới có, sau này chị sẽ chăm sóc em thật tốt.” Dương Nhạc nở nụ cười, lộ hàm răng trắng đẹp, không thể không nói, cô cười lên, bộ dáng trông tốt lắm.

Cuối cùng lần đầu tiên Lý Ngôn Hi nở nụ cười thoáng, có lẽ từ lúc ở trong tù được nói chuyện với Dương Nhạc, có ăn có uống, có cái gì không tốt chứ, cô ấy bốn năm còn không sợ, huống chi cô mới hai năm.

“Không nói nữa, đi ngủ đi.”

Người coi tù ở ngoài song sắt cảnh cáo một tiếng.

Dương Nhạc để ngón tay ở miệng ra hiệu, ý bảo Lý Ngôn Hi nhỏ giọng một chút. Chúng ta nghe lời họ, như vậy có thể chịu ít khổ sớm, đương nhiên nếu chúng ta mệnh tốt, có thể sớm ra ngoài một chút.

Lý Ngôn Hi gật đầu, đến nơi mình ngủ, thật ra chỉ là chăn đệm dưới đất, trên giường bày chiếc chăn đơn sơ, cô nằm xuống, nhìn trần nhà tối đen, nơi này quả nhiên tối tăm ngột ngạt, ngay cả bây giờ bên ngoài là ban ngày hay buổi tối vẫn không hay biết.

“Dương Nhạc, chị thử nghĩ xem, bên ngoài là mấy giờ?” Dương Nhạc quay sang, quay người sang hỏi Dương Nhạc ngủ bên cạnh cô.

Dương Nhạc cũng mở mắt, thật ra cũng không ngủ được. “Chị không biết, chắc khoảng 11h đêm.”

“Vâng.” Lý Ngôn Hi nhìn bên ngoài, ở đây không cho các cô biết thời gian, chỉ có thể thông qua người trông tù, bắt đầu từ bây giờ. Đây là cuộc sống thật sự bọn họ.

“Chị không ngủ được, còn em?” Dương Nhạc lẩn qua lẩn lại, vẫn không ngủ được.

“Em cũng vậy.” Lý Ngôn Hi xóc chăn lên, chăn cực kì bẩn, mặt chăn cũng có mùi, cô không chịu được mùi đấy, nhưng cho tới bây giờ hình như cô không thể không chịu đựng được, từ hôm nay, cô không còn là Lý Ngôn Hi nữa, mà là ... số 35.”

“Em nhìn bọn họ đi.” Dương Nhạc chỉ vào mọi người ở xung quanh, ở trong phòng giam có vài người, ngoài tiếng hít thở cũng chỉ có tiếng động lẩn qua lẩn lại, xem ra, nơi này thật sự có ít người ngủ được.

Lý Ngôn Hi chậm rãi nhắm mắt lại, cô đặt tay trên tóc mình, lần mò mái tóc không thể không ngắn hơn nữa, chỉ có cảm giác cái mũi đau xót, nơi không ai nhìn thấy, khóe mắt xuất hiện giọt nước, rồi rơi xuống.

“Ngôn Hi, em khóc đấy à?” Dương Nhạc mở mắt trong bóng tối, nghe tiếng cô rơi nước mắt một tiếng, có phải cô đang khóc hay không?”

“Không, em không khóc.” Lý Ngôn Hi vội vàng lau nước mắt, thật ra, cho dù không có lau cũng không ai thấy.

“Chị cũng muốn khóc, nhưng chúng ta khóc cho ai nhìn, không bằng tiết kiệm nước mắt, nếu thật sự muốn khóc, em hai năm, chị bốn năm, nước mắt chúng ta đã sớm thành nước chảy rồi.” Dương Nhạc nhẹ nhàng thở dài một hơi, thời gian bốn năm rất dài sao? Cô cho rằng rất dài, nhưng giờ mới là ngày đầu tiên, cô thì sống một ngày bằng một năm, lại càng không muốn nói, bốn năm là ít hay nhiều ngày.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng TửẾch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 3: Cô Gái Mắt Một Mí

Edit : Mai Như Ánh “Vàng” Lý Ngôn Hi trả lời, nhưng lại khóc tiếp, cô cảm thấy cực kì cô đơn, cực kì bất lực, rất lạnh... và cũng rất đói.

“Không nói nữa, ngủ đi.” Ngoài cửa phòng giam lại truyền tiếng gõ, bọn họ chỉ còn cách ngậm mồm lại, im lặng trừng mắt nhìn trần nhà, tối đen như mực, cái gì cũng tối.

Thật ra bên ngoài mới khoảng 10 giờ, chẳng qua trong gian tù tối đen đã cướp lấy thời gian của cô, mà có lẽ bây giờ mới đúng là một ngày mệt mỏi, vừa mới bắt đầu cuộc sống về đêm.

“Tiếc quá, đứa trẻ tốt như vậy, sao lại nên cơ sự này?” Diệp Nhân buồn báo xuống, bên trên có viết dòng chữ : Lý Ngôn Hi – con gái của Lý Chấn Ân đang chết người còn bỏ chạy, bây giờ nhà họ Lý và cô ấy đã từ nhau, bản thân cô ấy ngồi trong tù 2 năm, hai năm thanh xuân cứ trôi qua như vậy.

“Tiểu Vũ, con nghĩ sao?” Bà ngừng đầu hỏi Đường Mặc Vũ đang ôm chó tiểu Hoàng, từ lúc tỉnh lại đến giờ, anh đều như vậy, trầm mặc đến bất ngờ, không buồn vui, không tức giận, cái gì cũng không có, so người bình thường còn bình thường hơn.

“Con còn có thể nghĩ được gì?” Đường Mặc Vũ nhẹ giương khóe môi.

“Con có thích nó không?” Diệp Nhân hỏi một câu. Nói thật, bà cũng không đoán được suy nghĩ của con trai mình.

“Không.” Đường Mặc Vũ trả lời có chút lạnh lùng.

“Nhưng Tiểu Vũ à...” Diệp Nhân còn muốn nói gì nữa thì Đường Thượng Nguyên ngồi bên cạnh đang ngáp đầu đồng báo chỉ ngừng đầu lên.

“Đưa con gái này cho dù nó thích, cũng không thể bước vào nhà họ Đường chúng ta.”

“Ba yên tâm, con biết mà.” Đường Mặc Vũ cúi xuống, dù không có chuyện này, anh cũng không có khả năng ở cạnh cô.

“Ngày mai con gái của bác Đỗ về nước, con với ba đi gặp mặt một chút.” Đường Thượng Nguyên hài lòng gật đầu một cái, họ Đường bọn họ từ trước đến nay nề nếp gia đình đều tốt, là người có chút chuyện thì tuyệt đối không thể qua lại.

“Vâng, con biết rồi, thưa ba.” Đường Mặc Vũ ôm lấy chó tiểu Hoàng, đi đến phòng mình.

Ngày mai lại là một ngày nhàm chán đây.

“Ta thà ở cùng mi còn hơn.” Anh cúi đầu nhẹ nhàng xoa đầu tiểu Hoàng : “ Ta rất nhớ Lạc tuyết, rất nhớ...”

Tiểu Hoàng chỉ gừgừ một tiếng... sau đó liếm ngón tay anh.

Buổi sáng, ánh nắng ấm áp từ bên ngoài chiếu vào, làm cho người ta biết thời tiết hôm nay rất đẹp, Đường Mặc Vũ ngồi dậy, tiểu Hoàng ngủ ngay cạnh gối của anh cũng thức.

“Tiểu Hoàng, lấy giày cho ta.” Anh day trán, chú chó tiểu Hoàng này rất nghe lời ngoạm giày anh chạy tới, sau đó để ở dưới đất, phe phẩy cái đuôi không ngừng, anh đi giày, thuận tay vén màn cửa sổ, quả nhiên trời rất đẹp... Anh khoanh tay đứng nơi đó, trong mắt hơi bức mình, nếu hôm nay không đi xem mặt, chắc tâm trạng anh tốt hơn nhiều...

Anh đi ra ngoài, bà Diệp Nhân ở bên ngoài đã chuẩn bị bữa sáng xong, đương nhiên có thêm phần tiểu Hoàng.

“Tiểu Hoàng, ăn chút gì nè.” Diệp Nhân vẫy tiểu Hoàng, tiểu Hoàng vui vẻ chạy tới, cúi đầu rồi bắt đầu ăn.

Diệp Nhân ngồi xổm, cầm tờ báo đặt trước mặt tiểu Hoàng.

“Đem cái này cho ông nội đi.” Bà xoa đầu tiểu Hoàng, tiểu Hoàng gặm một miếng, chạy tới trước mặt Đường Thượng Nguyên, sau đó cứ vẫy đuôi đưa cho ông.

“Đi ăn đi.” Đường Thượng Nguyên lấy báo chí, vỗ nhẹ đầu tiểu Hoàng, tuy chỉ là chú chó ta bình thường nhưng thông minh cực kì, ban đầu ông phản đối, nhưng thấy nó ngoan ngoãn như vậy, mặc kệ để Diệp Nhân nuôi, dĩ nhiên càng ngày chú chó tiểu Hoàng càng được lòng ông thị trường.

“Mặc Vũ, lát nữa cùng ba đi gặp bác Đỗ của con nhé.” Đường Thượng Nguyên không xem báo nữa, bắt đầu ngồi ăn bữa sáng với con trai mình.

“Con biết rồi mà.” Đường Mặc Vũ uống một ly sữa, con người tới tắm càng thêm sâu xa.

Bên ngoài, nắng ấm chiếu vào, rất khó tin, bây giờ đang là mùa đông, làm người khác cứ tưởng mùa xuân, ngay cả gió thổi cũng rất ấm.

Trong nhà hàng, vợ Đường Thượng Nguyên cùng con trai đi vào, mà chẳng ngờ bên trong đã thấy một đôi vợ chồng trông rất trẻ.

“Thượng Nguyên, ông đến rồi à.” Đàn ông trung niên nở nụ cười, khóe mắt rất dài, nhìn là biết người đàn ông đó rất khôn khéo, mà vợ ông ngồi yên vị ở một bên, khí chất rất cao quý.

“Ông bà đến sớm thế, tôi xin lỗi, để mọi người đợi lâu như vậy.” Đường Thượng Nguyên vội vàng đi đến, hai người nắm chặt tay, đúng là lâu không gặp lão bằng hữu này rồi.

“Đúng rồi, ông Đỗ, đây là con tôi.” Đường Thượng Nguyên chỉ vào Đường Mặc Vũ đang đứng cạnh mình mà nói, Đường Mặc Vũ khom lưng chào bác Đỗ : “Cháu chào bác trai, bác gái?” Khuôn mặt hoàn mỹ, dáng người cao lớn, hai chân dài, người đàn ông này có hình dáng người mẫu. Mặc kệ chỗ nào, đều khiến trong lòng mọi người như tia chớp.

Bác gái Đỗ cười hài lòng, trao đổi ánh mắt với chồng mình, xem ra, họ rất hài lòng với Đường Mặc Vũ.

“Đúng rồi. Tâm Ái đâu?” Đường Thượng Nguyên khó hiểu nhìn xung quanh, sao không thấy con gái của họ nhỉ?

“Tâm Ái vừa ra nghe điện thoại, sẽ quay lại nhanh thôi.” Bác gái Đỗ vội giải thích, nhưng, ánh mắt lại chăm chú quan sát Đường Mặc Vũ, Đường Mặc Vũ chỉ cười lễ phép với bà, trở thành người bị săn, nói thật, anh không thích chút nào.

“Ba, mẹ, con về rồi.” Một tiếng trong trẻo từ cửa truyền vào, Đường Thượng Nguyên quay lại, ánh sáng bên ngoài chiếu vào khiến ông không mở to mắt được, trong mơ hồ, ông thấy khuôn mặt này rất quen thuộc.

Mắt một mí xinh đẹp, khuôn mặt nho nhỏ nhọn hoắt, còn có lông mày rất dài.

Cả người ông đột nhiên chấn động, thấy có thiếu nữ trẻ tuổi chạy đến cạnh bác Đỗ, sau đó kéo cánh tay ông.

“Bác Đường có khỏe không ạ?” Cô nói ngọt như đường.

“Khỏe, khỏe, Tâm Ái càng ngày đẹp ra.” Đường Thượng Nguyên vội vàng gạt đầu, bèn khen thiếu nữ đứng trước mặt, con gái của bạn già lâu năm, ông nhìn đứa bé đó lớn lên từng ngày, bất luận gia thế, diện mạo, bằng cấp đều khiến ông ưng ý.

“Mặc Vũ, đây là Tâm Ái, hai con đã gặp qua rồi, con bé đi Canada lâu năm, bây giờ mới về.” Đường Thượng Nguyên không nhận thấy con trai ông không hứng thú, nhưng lại giới thiệu Đỗ Tâm Ái với anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 4: Mùi Hôi Thối

Edit : Mai Như Ánh

Thật không đấy, hồi nhỏ đã gặp qua, nhưng sao anh không có chút ấn tượng nào, anh chỉ nhớ kỹ khuôn mặt này, là của Lạc Tuyết...

“À, Thượng Nguyên, lúc ấy Mặc Vũ chỉ có khoảng 4 tuổi, tôi nghĩ chúng nó không nhớ được đâu.” Đỗ ba ở bên cạnh cười, nhưng, ông cười càng ngày càng hài lòng.

“Cũng đúng, tôi còn quên nữa là.” Đường Thượng Nguyên cũng nở nụ cười một tiếng, đỗ ba vỗ vai : “Được, chúng ta đi, để hai đứa nói tiếng với nhau một chút.”

Đỗ ba gạt đầu một cái, cả hai nhìn đứa con của đôi phương lẫn nhau, lần này rất bằng lòng, xem ra, lần này bọn họ về nước, rất nhanh thôi, bọn họ sắp có hi vọng rồi.

“Em tên Đỗ Tâm Ái, còn anh?” Không hổ là thiếu nữ lớn lên ở nước ngoài, so với thiếu nữ ở Trung Quốc, đương nhiên bạo gan còn lớn hơn nhiều.

“Đường Mặc Vũ.” Đường Mặc Vũ lấy lại tâm trạng, chỉ có con người đen kìa lộ quá nhiều phức tạp.

“Em hơi thích anh, anh thì sao?” Đỗ Tâm Ái lớn tiếng nói, cô chỉ biết thích là theo đuổi ngay, còn muốn tiến sát, mắc cỡ ngại cũng không làm được.

“Lá gan của cô cũng không vừa đâu.” Đường Mặc Vũ hơi nhếch môi, cuối cùng cũng nở nụ cười, nếu thật sự có thể làm băng chảy núi băng, Đỗ Tâm Ái ngày càng thêm thích anh rồi.

“Em chỉ theo đuổi những gì em thích, có cái gì sai?” Đỗ Tâm Ái bĩu môi, phần sau còn can đảm hơn nữa, cô chủ động kéo tay Đường Mặc Vũ, để đầu mình tựa vào người anh.

“Nếu bây giờ anh không cự tuyệt em, nghĩa là đồng ý.” Cô nâng cằm lên, trên mặt rất ngang ngược.

Đường Mặc Vũ chỉ cười, không cự tuyệt, cũng không đồng ý.

“Nếu bây giờ anh không nói lời nào, sau này anh sẽ là bạn trai của em.” Đỗ Tâm Ái mắt sáng rực lên, cô xoay người không coi ai ra gì ôm cổ Đường Mặc Vũ, mà Đường Mặc Vũ chỉ nhìn cô, mà cô cũng không biết, lúc này ánh mắt anh đang nhìn cô chăm chăm cũng không phải đang nhìn cô, mà là nhìn xuyên thấu qua cô, nhìn sang người con gái khác.

“Tốt, anh đồng ý, như thế về sau anh là bạn trai em.” Đỗ Tâm Ái nhấc mũi chân, môi mình dán chặt lên môi mỏng của anh.

Chạm môi nhau khiến Đường Mặc Vũ ngẩn người, nhưng lại đẩy cô ra.

Tay anh hướng về phía trước, đặt trên lưng Đỗ Tâm Ái, ánh sáng bên ngoài chiếu vào mắt anh, hình như có chút hoảng hốt.

“Lạc Tuyết, là cô sao? Có phải cô sợ tôi quá cô đơn, cho nên đem đến một người giống cô. Cô biết không, cô ấy rất giống cô..”

Mà lúc này trong phòng giam, cả người Lý Ngôn Hi đều là bụi bẩn, các cô đang dọn dẹp vệ sinh, nơi nào cũng phải quét dọn, đây là công việc ngày đầu tiên ở tù. Cô nhìn ngoài cửa song sắt, bên ngoài có lượng ánh sáng cực lớn, chắc rất ấm áp.

“Em đang nhìn cái gì thế ?” Dương Nhạc đã đi tới, toàn thân cũng dính đầy đất.

“Em chỉ đang nghĩ, bên ngoài chắc rất ấm áp.” Cô duỗi tay ngoài song sắt, bất luận cô có cố gắng thế nào, nhưng cũng không thể chạm tới ánh nắng đó, giống như ánh mặt trời không thể chiếu vào trong lòng cô.

“Không phải suy nghĩ đâu, chúng ta không thể ra ngoài được.” Dương Nhạc kéo Lý Ngôn Hi đi, nhìn cô nghiêm túc :” Ngôn hi, em hai năm, chị bốn năm, tin chị đi, chúng ta sẽ ra ngoài nhanh thôi.” Dương Nhạc khuyên Lý Ngôn Hi cũng là khuyên chính mình.

Chỉ là, hôm nay mới đúng ngày đầu tiên, những ngày sau trôi qua như thế nào đây.

“Em biết, ngay từ đầu em đã cam chịu số phận của mình rồi.” Lý Ngôn Hi xoay người, cười bất đắc dĩ với Dương Nhạc, ngoài chấp nhận số phận, bọn họ còn có thể làm cái gì nữa. “Đi, chúng ta còn nhiều chỗ chưa quét dọn, đứng rồi, tiếp đó là WC, bắt chết đi được.” Dương Nhạc không khỏi nhăn mũi : “Chị cảm thấy, mấy bà trông ngực này có ý chính chúng ta, những chỗ bẩn vất vả đều để chúng ta làm.” Dương Nhạc tức giận bất bình, dọn rác để bọn họ vứt, WC cũng là bọn họ dọn.

“Người nào làm cũng giống nhau thôi mà.” Lý Ngôn Hi nghĩ thoáng, bản thì bản, dù sao cả người cũng đã bản hết rồi.

Lý Ngôn Hi đứng ở trong WC, mùi bên trong rất khó ngửi, làm cô rất khó chịu, thật sự cho tới giờ, cô không nghĩ nó lại bản như vậy.

“Buồn nôn quá.” Cô nôn khan, nước mắt nước mũi chảy hết ra ngoài.

“Ngôn hi, em ra ngoài đi, để chị làm cho.” Dương Nhạc bung chậu nước đến, không nỡ nhìn bộ dạng Lý Ngôn Hi thế này.

“Không sao đâu.” Lý Ngôn Hi lắc đầu nhìn cô .” Chị cũng ở đây, chúng ta giống nhau thôi mà.” Cô ôm ngực, gắng sức ho khan, nước mắt trong suốt, theo khóe mắt chảy xuống không ngừng, nhưng cô vẫn nở nụ cười.

” Người em hơi thế.” Cô ngửi mùi trên người Dương Nhạc, quả nhiên hơi thật.

“Chị cũng thế.” Dương Nhạc nhăn mũi, cô ra sức ngửi mùi trên người Lý Ngôn Hi.

“Chúng ta đều hơi như nhau.” Lý Ngôn Hi tiếp tục cười, mùi hơi rất khó ngửi.

“Như thế này cũng tốt.” Dương Nhạc vụng trộm nhìn thoáng bên ngoài, ánh mắt đảo liên tục, không biết là nhìn cái gì.

“Tốt cái gì ?” Lý Ngôn Hi không hiểu :” Nếu không quét dọn nhanh, người chúng ta càng hơi đấy.”

Nhưng Dương Nhạc chỉ quay đầu lại cười thần bí :” Chị chỉ hi vọng lại lâu một chút.” Cô nhìn bên ngoài, cô kéo tay Lý Ngôn Hi, để cô cũng nhìn bên ngoài.

Lý Ngôn Hi nhìn lại, người bên ngoài đang lau kính, quét rác, quét rác, không có ai lười biếng vì có mấy vị trông ngực ở đó, người nào chỉ cần buông tay xuống là bị cảnh cáo rồi.

“Chị nghĩ, chúng ta làm việc này, mấy bà trông ngực đó không dám đứng cạnh đâu.” Dương Nhạc ngửi mùi trên quần áo, sau đó cười một tiếng, ngay cả bản thân mình còn không muốn ngửi, huống chi là người khác.

“Tuy ở đây rất bản, hơi, nhưng lại là nơi tự do nhất, chúng ta có thể nói chuyện phiếm, so với những người bên ngoài, thì công việc ở đây cũng không tồi đâu.”

Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng gật đầu : “Đúng vậy.” Cô tiếp tục quét dọn, đúng là trong cái rủi cũng có cái may.

Ban đêm, mọi người ngủ tránh xa Lý Ngôn Hi và Đường Mặc Vũ, chẳng phải vì mùi trên người các cô hay sao !

“Em xem, chỗ chúng ta rộng quá.” Dương Nhạc duỗi thẳng tay : “Chị muốn ngủ chỗ nào thì ngủ, không như bọn họ, phải chen chúc với nhau..” Cô trở mình, dưới ánh sáng yếu ớt nhìn Lý Ngôn Hi không nói một lời nào.

Q.3 - Chương 5: Cô Lễ Lôi, Anh Hạnh Phúc.

Edit : Mai Như Ánh

“Mùi hơi quá.” Lý Ngôn Hi nhỏ giọng nói, môi đỏ mọng giương lên trông hơi buồn cười.

“Đúng vậy, hơi thật.” Dương Nhạc đưa tay lên gối đầu, ngọn tóc ngắn chọc vào hơi đau.

“Ngôn Hi, em có người trong lòng không?” Đột nhiên cô hỏi, bọn họ rất ít nói chuyện xưa, nhưng, với loại chuyện này cô lại rất tò mò.

“Có..” Lý Ngôn Hi giương khóe mắt, thử mới biết trong miệng mình có vị đắng.

“Anh ta là người như thế nào? Có đẹp trai không?” Dương Nhạc đang nằm sấp liền ngồi dậy, sau đó một bàn tay xanh chống thái dương, nhìn trông rất hứng thú. Hai bọn họ chỉ có chút thời gian này để nói chuyện, tẹo nữa quân ngục đến kiểm tra phòng giam rồi.

“Có, rất đẹp trai.” Lý Ngôn Hi trả lời, khẽ thờ dài.

“Thế anh ta có chờ em không?” Dương Nhạc nằm xuống, tiếp tục hỏi, hai năm không dài cũng không ngắn, lại có một người ở bên ngoài đợi cô, đối với người không có người thân như cô thì thế cũng đủ rồi.

Bây giờ cô khác gì người cô đơn đâu, cô có người nhà cũng như không, bọn họ không thừa nhận cô, mà cô muốn biết, liệu có người ở ngoài chờ cô không?

Hai năm... hay cả cuộc đời.

Lý Ngôn Hi hé môi, cô trở mình, đặt tay trước ngực, vẫn còn cảm giác đau lòng này, giống như có người dùng sức nắm trái tim cô vậy.

“Anh ấy không đợi đâu...” Cô nhỏ giọng, thanh âm rất nhỏ, như chỉ có thể một mình cô nghe thấy.

“Em nói gì cơ?” Dương Nhạc nhất thời không nghe rõ ràng, hỏi lại một tiếng... Lý Ngôn Hi chưa trả lời đã nghe thấy tiếng áp chế của quân ngục: “Số 38, không nói chuyện nữa, đi ngủ đi.”

Dương Nhạc trừng mắt, 38, cái số gì thế? “Ngủ đi.” Lý Ngôn Hi nói nhỏ với Dương Nhạc, mà Dương Nhạc chỉ gật đầu một cái rồi lập tức nhắm mắt, nơi này chỉ yên tĩnh một lúc, sau đó bắt chợt mờ hai mắt.

“Ngôn Hi?” cô nhẹ nhàng lay người Lý Ngôn Hi.

“Chị sao vậy?” Lý Ngôn Hi mơ màng mở mắt.

“Ngôn Hi, sao em lại không hỏi chị?” Dương Nhạc cảm thấy không công bằng, nhất định phải lay cô tỉnh thì thôi.

“Hỏi chị cái gì?” Lý Ngôn Hi dụi mắt, hai người nhỏ giọng nói chuyện, giống như hai con chuột nhỏ, không ngừng chít chít đối phương.

“Chị đều hỏi em có người trong lòng, có người chờ em không? Sao em không hỏi chị cái gì?” Dương Nhạc lại lay người Ngôn Hi. Cô ấy không hỏi, như vậy trong lòng cô sao có thể cân bằng được, bây giờ ngay cả ngủ cũng không ngủ được.

“Chị có người trong lòng, có người chờ chị không?” Lý Ngôn Hi ngáp một cái, tuy cô rất mệt, nhưng vì loại công bằng này, cô muốn nói cái gì, muốn hỏi cái gì đều có thể mở miệng.

Dương Nhạc chề môi: “Chị không có, không thích ai, không ai chờ đợi.”

Lý Ngôn Hi vươn tay vỗ bả vai Dương Nhạc: “Không sao, chúng ta đều giống nhau, như chị nói đó, 4 năm trôi qua rất nhanh...”

“Ừ...” Dương Nhạc gật đầu: “Đúng rồi...” Cô vừa mới chuẩn bị mở miệng, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của quân ngục.

“Đi ngủ đi, không nói gì nữa.” Dương Nhạc chỉ có thể nhắm mắt lại, đem lời định nói nuốt hết vào bụng.

“Ngôn Hi, chị có chuyện này, em có nghe không?” Quân ngục đi được một lúc, cô lại nhỏ giọng nói.

“Ừ... Em đang nghe đây.” Lý Ngôn Hi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Nhớ là, em chỉ có thể gọi chị bằng tên, không được gọi chị là số 38 đâu đấy.” Dương Nhạc cắn răng nói, con số xui xẻo, tiếc là không thể xin thay đổi số, đúng là si nhục cả đời cô.

“Được.” Lý Ngôn Hi đồng ý, cho tới giờ cô chưa từng gọi chị ấy là số 38, nhưng ở trong mắt người, con số này chính là cái tên cho mấy năm tới của họ.

Chẳng qua, các cô đều không có người thân, không có người đợi các cô. Cô nhớ chuyện trước kia, người đàn ông luôn khiến cô có cảm giác quen thuộc.

Anh ấy, liệu đã sớm quên cô rồi không ? Chắc là thế, hai người họ sao có thể ở cạnh nhau chứ ! Anh là con trai thị trưởng, ông chủ của tập đoàn lớn, mà Lý Ngôn Hi chỉ là một kẻ phạm tội.

Cô khẽ động đậy mắt, giữa móng lung, chợt có cái gì dưới mắt rơi xuống, cô vội vàng dùng khăn che mặt mình.

“Ngôn Hi, em khóc đấy à ?” Dương Nhạc nhẹ thở dài, bả vai run rẩy như thế, không phải khóc, chẳng lẽ lại đang ăn vụng cái gì đấy chắc ?

Nơi này bọn họ có thể ăn no thì sướng. Bình thường đã không ăn đủ no, còn chưa nói đến ăn lên. Những người như bọn họ, không có khả năng béo, cả ngày chỉ được ăn một bát, muốn ăn hai bát cũng không được.

Bả vai Lý Ngôn Hi từ từ thả lỏng xuống, không phải cô không khóc nữa, mà là... ngủ thiếp đi. Mặt đất lạnh lẽo, nhà tù tối tăm, còn có một đồng hơi thở, nơi này không phải nơi tốt để ngủ, nhưng những thứ này với bọn họ mà nói, một mỗi đều muốn ngủ, đói bụng thì muốn ăn. Dù cho thật sự rất khó ăn... .

Nơi đây một mảnh đen tối, ngay cả chút ánh sáng cũng không có, duy có ánh sáng là bên ngoài song sắt là một mảng ánh sáng nho nhỏ.

Bên ngoài, lúc này đèn rực rỡ mới lên, trên đường phố nơi nơi đều là người, đèn đường cũng chiếu sáng, cảnh đêm thành thị thật sự rất đẹp.

“Hôm nay chúng ta đi đâu ?” Đỗ Tâm Ái đi ra từ rạp chiếu phim, hỏi người đàn ông cạnh mình, cô kéo cánh tay anh, tựa như muốn nói cho người phụ nữ khác, đàn ông này là của cô, chỉ là của cô nên người khác đừng có nghĩ muốn.

“Thế em muốn đi đâu ?” Đường Mặc Vũ đưa tay vén tóc mai đang rối loạn cho cô, vẫn bình tĩnh giữa lòng mây có chút dịu dàng, cho tới giờ anh chưa từng đối xử dịu dàng như thế, ngay cả Bạch Nặc trước kia cũng không.

Thậm chí anh còn định đem tất cả thế giới này đưa đến tặng cho cô....

Anh nhìn mặt Đỗ Tâm Ái, trong ánh mắt có chút hoảng hốt.

“Chúng ta đến nhà anh đi, di nhất định sẽ làm nhiều món cho chúng ta ăn.” Đỗ Tâm Ái tựa đầu vào vai Đường Mặc Vũ. Cô chưa đến nhà họ Đường bao giờ, ba mẹ bảo cô cố gắng mau chóng kết hôn với Đường Mặc Vũ, mà cô đã cố gắng, cực kì cố gắng rồi.

“Được.” Đường Mặc Vũ gật đầu, kéo tay cô ngồi lên xe. Cặp đôi trai xinh gái đẹp, đi dọc đường hấp dẫn con mắt người đi lại, nhất là cái người đàn ông kia, thật sự đẹp trai khiến người khác ghen rí ra mặt, đáng người còn như người mẫu nữa chứ !

Hoàn mỹ, quá là hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 6: Chia Thức Ăn Cho Nhạc Nhạc

Đường Mặc Vũ mở cửa. Gâu gâu, chú chó Tiểu Hoàng chạy tới, không ngừng vẫy đuôi, cứ người nhà đi về là nó thành cái dạng này.

Cửa mở ra, nhưng chó Tiểu Hoàng điên cuồng sủa, gào rống với người phụ nữ đứng sau anh.

“Tiểu Hoàng.” Đường Mặc Vũ cảnh cáo trừng nó, nhưng Tiểu Hoàng vẫn sủa, thậm chí còn liên tục nhe răng. Nếu không phải Đường Mặc Vũ ở trong này, chắc nó đã nhảy lên cắn người rồi, trước nay nó không bao giờ cắn người ngoài, chỉ giữ nhà thôi.

Đường Mặc Vũ cúi người ôm chó Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng vỗ đầu nó một cái. Tiểu Hoàng nhìn chăm chăm Đỗ Tâm Ái, miệng thỉnh thoảng phát tiếng hừ, mà Đỗ Tâm Ái rút người lại, nhìn con chó kì quái kia.

Nuôi chó thế nào vẫn cắn người thì nuôi làm gì nhỉ?

“Chờ anh chút.” Đường Mặc Vũ quay sang nói Đỗ Tâm Ái ở đằng sau, anh ôm Tiểu Hoàng mở cửa phòng ra, đi vào, đặt Tiểu Hoàng xuống đất. Sau đó ngồi xổm người xuống, ngón tay nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Hoàng.

“Tiểu Hoàng, mày không thấy cô ấy rất giống Lạc Tuyết à? Lần sau đừng sủa như thế, biết không?”

Tiểu Hoàng gầm gừ, mở to mắt đen láy nhìn anh chăm chăm.

Đường Mặc Vũ đứng lên, đi ra ngoài, nhốt Tiểu Hoàng ở trong phòng.

Ngoài cửa, Đỗ Tâm Ái không biết nói gì với Đường Thượng Nguyên khiến ông cười rất tươi, xem ra Đường Thượng Nguyên rất thích cô, chắc sớm hân không thể cưới cô vào nhà luôn rồi.

“Mặc Vũ, đến đây, con ngồi đây với Tâm Ái, ba xem mẹ con làm cơm thế nào rồi?” Đường Thượng Nguyên đứng lên, trực tiếp tới phòng bếp, đương nhiên nên để lại chút không gian cho người trẻ tuổi một chút.

Đường Mặc Vũ đi đến, ngồi xuống, Đỗ Tâm Ái giống như con bạch tuộc, chưa gì đã ôm lấy Đường Mặc Vũ.

“Mặc Vũ, con chó nhà anh nuôi xấu thế?” Cô nhăn mặt nhăn mũi, gian phòng đẹp như vậy, con người cũng xinh đẹp, cần phải có con chó đẹp thông minh mới phù hợp, cũng sẽ không cần người.

Cô dùng mắt một mí nhìn Đường Mặc Vũ, nói thật đôi mắt này không đẹp, nhưng trong lòng Đường Mặc Vũ là đẹp nhất, bởi cực kì giống Lạc Tuyết. Khi anh đang nghe Đỗ Tâm Ái nói, ngón tay hơi dừng lại.

“Thời gian anh nuôi Tiểu Hoàng rất lâu, có lẽ nó không phải chó thuần chủng, nhưng nó rất ngoan, cũng rất nghe lời, ba mẹ cực kì thích nó, em chưa quen với nó, chờ thêm một thời gian nữa, em sẽ thích nó thôi.”

Đỗ Tâm Ái gạt đầu, ngoài mặt cô đồng ý lời Đường Mặc Vũ. Thật ra cô biết, cô vĩnh viễn không bao giờ thích con chó này.

Chờ xem, cô nhất định đuổi con chó kia ra ngoài.

Cô ngẩng đầu, quơ tay ôm lấy cô Đường Mặc Vũ, vùi mặt mình trong lồng ngực anh.

“Mặc Vũ, anh yêu em không?” Cô dùng âm mũi hỏi, nhỏ nhưng cũng rất ngọt.

Mặt mày xinh xắn, khê dao động, tuy không lớn nhưng càng tăng thêm mị lực của bản thân.

“Yêu.” Đường Mặc Vũ trả lời không do dự, không ai biết, hai tròng mắt anh xuyên thấu qua đôi mắt một mí này để nhìn phụ nữ khác.

Yêu... Lạc Tuyết.

Trong phòng giam, Dương Nhạc cầm bát trên bàn lên, loại đồ ăn này, ngày nào bọn cô cũng phải ăn. Đây dành cho người ăn à? Sao giống thức ăn cho heo quá. Cô đặt bát trong tay xuống, tuy cô rất đói nhưng không muốn ăn nữa.

Lý Ngôn Hi bưng bát, lấy ít cơm của mình cho vào bát cô.

“Không cần đâu, Ngôn Hi, em cho chị thì em ăn cái gì?” Dương Nhạc đỏ mắt, nơi này không có người nào tự nguyện đem thức ăn của mình chia cho người khác, nhìn đi, những người đó thấy thức ăn, tất cả như phát điên, làm sao còn chia cho người khác chứ!

“Chị ăn đi, em không đói.” Lý Ngôn Hi tiếp tục ăn cơm trong bát mình, cô ăn trông rất ngon. Thật ra những đồ ăn này thật sự rất khó ăn nhưng đây lại là thứ duy nhất bọn cô có thể ăn được. Nếu không ăn, họ lại đói bụng, cô nhớ lần đầu tiên ăn bao nhiêu khóc bấy nhiêu. Bây giờ, cũng sớm thành thói quen rồi.

Còn Dương Nhạc, lượng cơm cô ăn rất nhiều, cho dù ăn xong rồi cũng có thể nghe thấy tiếng bao tử cô kêu liên hồi.

Cô vẫn đói, rất rất đói.

Cơm nước xong, xếp thành hàng, hôm nay là ngày thăm tù.

“Tùng người tới, tôi gọi số thì vào.”

“Số 3... số 6...”

Những phụ nữ được gọi số đều kích động ngồi dậy, họ có thể nhìn thấy người thân của mình, đương nhiên người nhà của họ sẽ mang chút đồ ăn, đồ dùng.

Chỉ có Dương Nhạc và Lý Ngôn Hi đang nhìn hai hướng, đứng ở hàng cuối, mà các cô biết, dù bọn họ đứng lâu thế nào cũng không có người đến.

Người xếp hàng phía trước ngày càng ít đi, sau cùng chỉ có hai người các cô, cũng chỉ có các cô không có người thân đến.

“Chúng ta đi thôi.” Lý Ngôn Hi xoay người, cười với Dương Nhạc : “Không sao đâu, chúng ta có thể làm bạn với nhau.”

Đúng, Dương Nhạc đỏ mắt. Nói thật, nhìn thấy người khác có người thân, dù ngồi tù cũng có người thân để không ngại đường xá xa xôi đến thăm họ. Đột nhiên lòng cô khó chịu, có người nhà thật tốt, nhưng bọn họ chỉ có một mình.

Lý Ngôn Hi vừa xoay người, lại nghe tiếng quản ngục gọi tên mình.

“Số 35.... Theo tôi ra ngoài.”

Lý Ngôn Hi sững sốt, cô khó hiểu nhìn thoáng qua bên ngoài, không biết còn ai vào đây sẽ đến thăm cô, người nhà họ Lý, không bao giờ có chuyện đó.

“Đi đi, chị đợi em.” Dương Nhạc nhìn Lý Ngôn Hi cười, Lý Ngôn Hi gật đầu, theo quản ngục ra ngoài.

Bên ngoài, một người quen thuộc đang lo lắng đợi.

“Tiểu Phương.” Khi cô nhìn người ở bên ngoài, có chút sững sốt.

“Cô Hai ơi...” Mắt Tiểu Phương đột nhiên đỏ lên, cô đến thăm cô chủ, nhìn cô chủ ngày càng khổ sở, cô cũng ngồi xuống, mà bên cạnh các cô có vị quản ngục đứng trông.

“Cô Hai, cô gầy quá, nơi này không tốt à? Hay là họ không cho ăn?” Tiểu Phương nhìn Lý Ngôn Hi gầy hằn đi, thật sự hết sức khó chịu.

“Không đâu, nơi này rất tốt, có ăn có ở, còn có nhiều người giúp tôi, tôi còn quen một người bạn rất tốt đấy.” Tiểu Phương khóc lóc, nhưng Lý Ngôn Hi chỉ cười. Cô nhẹ nhàng khịt mũi, thật ra rất vất vả cô mới cười được với Tiểu Phương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cóc Của Hoàng Tử Éch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.